

Minh Tinh Chơi Vỡng Du, Chi Di Hiệp Tình Duyên

Contents

Minh Tinh Chơi Vỡng Du, Chi Di Hiệp Tình Duyên	1
1. Chương 1: Cũng Vì Phát Ngõn Rước Trúng Họa	2
2. Chương 2: Luân Đến Luân Đi	8
3. Chương 3: Húp Cháo Hạ Hỏa	13
4. Chương 4: Npc Có Jq	18
5. Chương 5: Giả Chết Ngay Tức Khắc	22
6. Chương 6: Ảnh Chụp Số Lượng Giới Hạn	27
7. Chương 7: Nó Chỉ Là Một Con Heo	30
8. Chương 8: Hộp Bảo Khởi Động Máy	34
9. Chương 9: Cáo Cơ Chuyên Dụng, Người Nhàn Rỗi Chớ Quấy Rầy	36
10. Chương 10: Kết Hôn Kết Hôn Kết Hôn	41
11. Chương 11: Quay Hưởng Mã Phong Vân	44
12. Chương 12: Mượn Rượu Thêm Can Đảm	48
13. Chương 13: Công Kích “tiểu Điều”	52
14. Chương 14: Cậu Chủ Thế Lực Lớn	56
15. Chương 15: Lễ Công Chiếu	61
16. Chương 16: Thù Thù Xảy Ra Chuyện	65
17. Chương 17: Sau Khi Tỉnh Lại	70
18. Chương 18: Cư Nhiên Là Người Chỉ Huy	74
19. Chương 19: Lăn Đầu Gặp Mặt	79
20. Chương 20: Bang Phái Khiêu Chiến	83
21. Chương 21: Sát Thủ Có Nguyên Tắc Của Sát Thủ	88
22. Chương 22: Phim Gay	93
23. Chương 23: Biệt Hiệu Linh Hồn	97
24. Chương 24: Sứa Và Mực	101
25. Chương 25: Tín Vật Định Ước	104
26. Chương 26: Phương Lâm	109
27. Chương 27: Bị Nghi Ngờ	114
28. Chương 28: Cạy Cửa Chăng Hạn	118
29. Chương 29: Lòng Tiếng Kịch	123
30. Chương 30: Đen Ăn Đen	127
31. Chương 31: Lưới Trời Lòng Lộng	132
32. Chương 32: Phòng Chăm Sóc Đặc Biệt	137
33. Chương 33: Duyên Định	142
34. Chương 34: Đại Kết Cục (1)	147
35. Chương 35: Đại Kết Cục (2)	152

Minh Tinh Chơi Vỡng Du, Chi Di Hiệp Tình Duyên

Giới thiệu

Nói về 1 ngôi sao không được tự nhiên Thù, lúc đang chơi vòng du thì bị sát thủ công truy đuổi. Một hồi từ vòng du đã t

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-tinh-choi-vong-du-chi-di-hiep-tinh-duyen>

1. Chương 1: Cũng Vì Phát Ngôn Rước Trúng Họa

Lăng Thù một lần nữa nhìn nhìn hình ảnh đen trắng trên màn hình, khoe miệng giật giật. Tuy trong trò chơi trước mắt rậm rạp chằng chịt tất cả đều là nhân vật, căn bản phân không rõ ai là ai, nhưng hẳn có thể tưởng tượng được việc đại hào “Thù Duyên” bị mọi người hết sức chà đạp dưới lòng bàn chân.

[trước mặt] Tôi cùng với Lăng Thù có một cuộc hẹn: Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!! Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!! Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!!

[trước mặt] Thù phấn phấn phấn phấn: Thù Thù cầu hợp thể ()/ Thù Thù cùng tôi kết hôn a ()/ Thù Thù một đêm tình cũng được ()/

[trước mặt] Phóng viên vây xem 7: Lăng Thù lại treo, lần thứ mười bốn bỏ nhào, hẳn còn có thể đứng lên sao ()

[[trước mặt] Tôi cùng với Lăng Thù có một cuộc hẹn: Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!! Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!! Thù Thù, đoàn tôi hạ phó bản!!!

[trước mặt] Đi ngang qua mua xì dầu: MLGB kẹt chết, Lăng Thù ở nơi nào??

.....

Lăng Thù xem một hồi không nói gì. [Nghịch hiệp OL] là một trò chơi mà hẳn làm đại diện phát ngôn, danh tiếng trò chơi tại thị trường vòng du cũng không tệ. Trò chơi qua năm năm chế tác, ba năm đóng gói và thử nghiệm và dưới điều kiện dốc sức làm đủ loại tuyên truyền, qua beta liên khiến cho vô số người chơi chú ý. Nửa năm trước hẳn thông qua người đại diện Quan Hải giới thiệu, cùng công ty trò chơi ký hợp đồng làm người phát ngôn, trò chơi ngày càng sôi động, mơ hồ chiếm giữ vị trí số một vòng du trong nước.

Lần này, công ty trò chơi vì gia tăng tính tương tác giữa công ty và người chơi, đặc biệt sắp xếp một hoạt động hạng nhất ở “Cùng Thù Tình”. Hệ thống mạng đã thiết lập cho Lăng Thù một nhân vật “Thù Duyên” max level cấp 75, do Lăng Thù lên hào dẫn người chơi cấp thấp cùng nhau hạ phó bản.

Lăng Thù vốn nghĩ hoạt động này hẳn là vô cùng đơn giản, hẳn vì đại diện [Nghịch Hiệp OL], cũng chơi trò chơi, cơ bản thao tác không là vấn đề. Nhưng ai ngờ khi hoạt động được thông báo, liền dẫn tới toàn bộ người chơi chú ý, nhất là người chơi nữ, ào ào tạo tiểu hào hiệu tiến đến “Cùng thù tình” vây xem, trong lúc nhất thời hệ thống mạng đông nghịt khác thường. Hẳn vừa mang nhóm người chơi thứ năm hạ xong phó bản đi ra, đã bị người chơi ác ý xen lẫn trong biển người đầy ngả.

Lăng Thù đành phải chỉ huy “Thù duyên” tại chỗ sống lại, không nghĩ vừa mới đứng dậy, Thù Duyên ít máu lại bị người giết.

Tại một khắc Thù Duyên bị giết kia, hệ thống loát ra một cái loa.

[loa] Kim Tinh Hạ Phàm: Các anh em chú ý nghe thông báo, Thù Duyên tạo thành cảnh chen chúc tắc nghẽn, nghiệp chương nặng nề, mọi người gặp không cần hạ thủ lưu tình, đem hẳn giết 74747474 đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết đi tìm chết!!!!

Tiếp theo, lại là một cái.

[loa] Kim Tinh Hạ Phàm: Bốn bang phái phàm giết chết Thù Duyên một lần, ban thưởng một viên đá nguyệt lượng, cơ hội khó được ()

Lăng Thù mặt trầm xuống, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chớ muốn ăn xương cốt còn có thể đối chủ nhân nước mắt lưng tròng, mẹ mày có người muốn mượn mình nổi danh còn muốn dẫm nát thân thể của mình.

Nhân viên công tác bên cạnh lau lau mồ hôi lạnh, luống cuống tay chân cho dịch vụ khách hàng cấm ngôn Kim Tinh Hạ Phàm.

Hành vi của Kim Tinh Hạ Phàm chỉ do gây rối vớ vẩn, chốc lát sau đã bị GM cấm ngôn. Nhưng tình cảnh vốn đã hỗn loạn, sau khi một người bị cấm nói, cục diện càng hoảng loạn. Mới đầu Lăng Thù tại chỗ sống lại còn có thể đi vài bước chuyển vào phó bản tìm được đường sống trong chỗ chết. Bây giờ Lăng Thù một khi hồi sinh, đã bị đại hào tiểu hào bao vây đánh một trận, trong nháy mắt đen trắng.

Càng có nhiều người tức giận trước mặt giấu cột nói: “Kháo, mới đánh một chút đã bị luân!” “Lăng Thù mi không đứng lên chính là bọn hèn nhát không phải là đàn ông!”

Lăng Thù nhìn điểm kinh nghiệm từng chút từng chút tụt xuống, thật sự nếu không nghĩ ra biện pháp, thật đúng là ứng lời của Kim Tinh Hạ Phàm, từ cấp 75 bị bao vây đánh xuống cấp 74.

Tình cảnh này làm sao chịu nổi!

Nhân viên công tác trò chơi đã hoàn toàn không cách nào khống chế tình hình. Cách thời gian tuyên bố kết thúc hoạt động còn nữa giờ, gã nghĩ nghĩ, cẩn thận đề nghị: “Lăng đại, anh xem nếu không xuống địa phủ, trực tiếp đến khu an toàn?”

[Nghịch Hiệp OL] có ba loại phương thức hồi sinh, một là trực tiếp được người chơi cứu sống, một là tốn chút tiền tại chỗ sống lại, cuối cùng là từ địa phủ sống lại. Địa phủ nếu nhân vật người chơi không chết sẽ không có thể đi vào. Người chơi bình thường đều là tại chỗ sống lại, cực ít lựa chọn âm phủ, bởi vậy âm phủ ít người, hơn nữa ra khỏi âm phủ liền có thể trực tiếp đến chủ thành Lạc Dương, Lạc Dương là khu an toàn, người chơi không thể tùy tiện giết người.

Lăng Thù không nói hai lời, click vào âm phủ sống lại.

Bạch quang nhá lên một cái, Thù Duyên đã đi tới âm phủ. Lăng Thù nhìn nhìn phụ cận, chỉ thấy một nam Ngự Y Cốc bạch y bông bênh cấp 75 người chơi “Sát Thủ Hữu Tình” đứng bên cạnh mình vẫn không nhúc nhích, có vẻ như đang treo máy.

Lăng Thù nhẹ nhàng thở ra, Ngự Y Cốc là trị chức nghiệp liệu, nói trắng ra là chính là bác sĩ, bác sĩ chân ngắn công kích nhỏ, không có tính nguy hiểm.

Nhưng vào lúc này, loa lại bắt đầu rồi.

[loa] Kim Tinh Hạ Phàm: GM, lão tử cuối cùng cũng làm xong nhiệm vụ cấm ngôn () Lăng Thù ở âm phủ, nghe thông cáo giết một lần ban thưởng một viên đá nguyệt lượng, giết đến cấp 74 dừng lại!

[loa] Kim Tinh Hạ Phàm: Mọi người nhanh đi đoạt thịt, muộn sẽ không còn (^o^)/

Lăng Thù lập tức thao tác Thù Duyên hướng khu an toàn Lạc Dương chạy.

Nhưng vào lúc này, Sát Thủ Hữu Tình bên cạnh hắn cũng động.

.....

.....

Một mảnh quang hiệu kỹ năng, Thù Duyên nằm xuống.

Chỉ nghe hệ thống đình lên nhắc nhở.

[hệ thống] Thù Duyên từ cấp 75 rớt xuống cấp 74.

.....

Công ty trò chơi tại D thị, Lăng Thù ở A thị, đợi Lăng Thù lái xe về nhà đã là 8 giờ tối.

Lăng Thù theo thường lệ mở máy tính, xem diễn đàn giải trí một chút, lại mở diễn đàn trò chơi.

Hôm nay diễn đàn trò chơi vô cùng sôi động, bài viết trên trang chủ chính là “Người phát ngôn trò chơi Lăng Thù đã được người chơi [Nghịch Hiệp OL] nhiệt tình hoan nghênh”, chính là nội dung tổng kết hoạt động hôm nay trong trò chơi, phía dưới còn thêm video, là bài viết của phía công ty trò chơi.

Lăng Thù nhìn trực tiếp bỏ qua, nội dung một phía không cần xem.

Một bài viết khác là người chơi tuyên bố “Trực tiếp nội tình hoạt động trực tuyến của Siêu sao ca nhạc Lăng Thù”, trực tiếp chỉ ra hoạt động lần này đại hào của Lăng Thù đã được đông đảo người chơi “yêu quý”, bị luân hai mươi lần, trực tiếp rút từ cấp 75 xuống cấp 74, cuối cùng quỳ rạp trên mặt đất rời khỏi trò chơi. Hơn nữa còn minh họa hình ảnh lần chết cuối cùng, dính vào người thành linh xuất hiện trước mắt Lăng Thù “Sát Thủ Hữu Tình”.

Lăng Thù nhìn hình ảnh đại hào nằm trên mặt đất cùng nam ngự y bạch y bỗng bênh, tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Hôm nay trong trò chơi chết nhiều lần như vậy hắn cũng không nhớ rõ danh hào đối phương, duy chỉ có Sát Thủ Hữu Tình này lại nhớ nhất thanh nhị sở. (rõ như ban ngày)

Một vú anh, hệ thống lại có thể cho ba chiêu sẽ giết được đại hào mãn cấp ah.

Bạo y a!!! (ngự y hung bạo)

Còn bị nhiều người thấy được!

Thật mất mặt.....

Bên trong bài viết không ít người chơi nói: Lăng Thù là bình hoa, hiểu trò chơi cái P, cư nhiên bị vú anh giết chết, mất hết mặt Vật Âm Sơn Trang.

[Nghịch Hiệp OL] có bảy chức nghiệp môn phái, theo thứ tự là Võ Đang, Thiếu Lâm, Ngự Y Cốc, Thủy Phủ, Doanh Nhân, Kỵ Binh Dũng Mãnh Quân, Vật Âm Sơn Trang. Võ Đang, Thiếu Lâm theo thứ tự là vật lý cùng pháp thuật MT, Ngự Y là bác sĩ, Thủy Phủ là pháp sư, Doanh Nhân là thích khách, Kỵ Binh Dũng Mãnh Quân giống như cung thủ, mà Vật Âm Sơn Trang thì tương tự kiểu triệu hoán sư, là chức nghiệp duy nhất trong trò chơi có thể triệu hoán bảo bảo, năng lực công kích mặc dù không cao, nhưng năng lực khống chế lại là nhân tài kiệt xuất của tất cả môn phái.

Cũng có người phản bác bài viết: Sát Thủ Hữu Tình là bạo y toàn bộ trang phục hạng nhất hạng nhì, hắn một thân trang bị thế kia, ngay cả rất nhiều người chơi Ngự Y Cốc cũng đỡ không nổi.

Lăng Thù xem vài chục trang của bài viết, vốn nghĩ muốn viết vài câu biện hộ cho mình, nhưng ngẫm lại vẫn là thôi đi.

Kim Tinh Hạ Phàm treo giải thưởng giết người sao.....

Vô độc bất trượng phu, hừ hừ.

Lăng Thù khuôn mặt dữ tợn click mở biểu tượng [Nghịch Hiệp OL] trên desktop.

Muốn nói trong trò chơi, tiểu gia tôi cũng có tài khoản tại “Cùng Thù Duyên”!

Nói đến chuyện nghiện game của Lăng Thù, còn phải nói đến trước khi làm người phát ngôn. Lăng Thù ra mắt bốn năm, phát triển trong lĩnh vực ca nhạc, tiếng tăm lẫy lừng, trở thành siêu sao ca nhạc trong nước. Cùng công ty trò chơi ký kết hợp đồng đại diện là chuyện một thời gian ngắn sau. Hắn bởi vì album mới [Không yêu] được đề cử “Kim khúc thưởng”, cũng nhận được “Nam ca sĩ hay nhất” của “Kim khúc thưởng”. Quan Hải gọi điện thoại báo cho Lăng Thù nghỉ nửa tháng coi như ban thưởng, nào biết Lăng Thù vừa nghe tin tức hưng phấn không thôi, kích động đến nỗi quên mình lúc nghe điện thoại còn đang xuống lầu, giẫm hụt một bước khiến chân bị trật.

Như vậy, kế hoạch ra ngoài du ngoạn căn bản chưa có bắt đầu đã kết thúc. Lúc này cách thời gian hắn làm đại diện phát ngôn cho trò chơi cũng không lâu, dưới đề nghị của trợ lý Tiểu Bao, bắt đầu kiếp sống vòng du.

Mở ra trò chơi, nhập tài khoản vào, một người mặc lục y, thanh tú động lòng người nữ Ngự Y Cốc cấp 75 “Chiều Trước Trường Đình” xuất hiện ở màn hình.

An phận là tôn chỉ mà người đại diện Quan Hải liên tục nhắc nhở Lăng Thù. Cho nên lúc ban đầu Lăng Thù tạo tài khoản, căn cứ nguyên tắc không bị người phát hiện, thành công thành lập một tài khoản nhân yêu.

Nữ, tuy sẽ khiến người nghĩ đến nhân yêu, nhưng là nữ Ngự Y Cốc, tên nữ dễ nghe lại có ý thơ, tuyệt đối sẽ không làm cho người ta nghĩ là nhân yêu, càng sẽ không khiến người ta nghĩ đây là ngôi sao nào đó phát ngôn cho [Nghịch Hiệp OL]!

Sau khi lên nhân vật, Lăng Thù ôm ấp tư tưởng trả thù mãnh liệt, click mở đạo cụ thương thành, dùng tiền mua một cái loa.

Xoạt loa làm ra vẻ B sao, tiểu gia tôi cũng biết!

Lăng Thù dương dương đắc ý, rất nhanh gõ xuống: Toàn bộ truy nã Kim Tinh Hạ Phàm, Sát Thủ Hữu Tình, giết một lần ban thưởng một viên đá nguyệt lượng cao cấp (^o^)/

Vừa đánh xong biểu tình, bên tai truyền đến một hồi chuông.

Lăng Thù cau mày mở điện thoại, nhìn xem là dãy số của Quan Hải, lập tức tắt âm thanh trò chơi, nhấn nút nghe.

“Đang chơi trò chơi?”

“Không có không có.....”

“Hôm nay biểu hiện không tệ”

“Anh Quan anh khách khí.....”

“Bị luân nhiều lần như vậy.....”

“.....” Sự thật nói cho hắn biết lời Quan Hải nói không thể chỉ nghe một nửa.

“Vẫn chưa phun lời nói tục.”

“Tôi giống người dễ xúc động như vậy sao.....” Lăng Thù vì chính mình giải thích.

“Không giống.”

“Hừ!”

“Bởi vì cậu vốn là thế.”

“.....”

“Xúc động là ma quỷ.”

“.....” Lăng Thù nhìn thùng màn hình máy tính.

“Cậu hiểu.”

“.....” nội tâm Lăng Thù rơi lệ đầy mặt, chậm chậm từng chữ từng chữ xóa đi dòng vừa đánh ra.

“Lần này nói cho cậu biết một tin tốt và một tin xấu.”

“Tin tốt gì?” Lăng Thù bỗng nhiên cảm thấy hai mắt tỏa sáng, chẳng lẽ.....

“Tôi giúp cậu nhận một bộ phim.”

“!!!” Anh Quan rõ ràng chịu cho hắn đóng phim!

“Nhưng là vai phụ.”

“Đây xem như tin xấu sao?”

“Không phải.”

“Vậy là cái gì?”

“Nửa phần đầu của bộ phim cậu đã bị người luân chết.” thanh âm Quan Hải đầu kia không chút tình cảm nào.

“.....” Lăng Thù đau đầu nghĩ: Dù sao cũng tốt hơn so với QJ.

“QJ của cậu là Hà Vũ Băng.”

“.....ý nghĩa của QJ có thể xem như ngược với diễn vai chính sao?”

“Tôi cùng cô ấy từng có hiềm khích.”

“.....” lời nói của Quan Hải ác độc danh bất hư truyền.

“Chiều mai 2 giờ tới công ty lấy kịch bản.”

Lăng Thù cúp điện thoại, quay lại trò chơi. Trải qua Quan Hải lần qua lần lại, hào hứng phát loa lập tức phai nhạt. Lúc này, một tin nhắn hảo hữu phát tới.

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: 000, đến xoát phó bản không?

Tiểu Súp Bao trong hiện thực chính là trợ lý Tiểu Bao của Lăng Thù, không nên xem thường Tiểu Bao trong hiện thực vì Lăng Thù làm việc lật vật ngăn cản đội chó săn, trong trò chơi có thể nói là hòa đồng phong sinh thủy khởi (làm việc rất tốt), không chỉ đem Lăng Thù “Chiều Trước Trường Đình” bọ bèo nuôi dưỡng lớn, mà còn là phó bang chủ bang phái “Tịch Dương Hiên” bang phái lớn thứ ba trong hệ thống “Cùng Thù Duyên”.

Mà 000 là bởi vì họ của Lăng Thù (Lăng và số 0 cùng phiên âm là lینگ), trong công ty này trở thành Đại Linh, Tiểu Linh, trong trò chơi, thì bị Tiểu Bao đơn giản hoá thành con số Arab.

Lăng Thù nghĩ không có việc gì làm, click tiến đoàn Tiểu Súp Bao, truyền tống đến phó bản. Vừa truyền tống đến phó bản trước mặt, Lăng Thù đã bị thân ảnh bạch y bông bênh nào đó hấp dẫn.

Lăng Thù trong lòng điên cuồng gào thét:

Đây là trời xanh có mắt!

Đây là oan gia ngõ hẹp!

Đây là thiên đường có lối mi không đi, địa ngục không cửa tự mình đến!!!

Lăng Thù thật muốn nhìn trời thét lớn ba tiếng. Hắn nhanh chóng chuyển thành hình thức giết hại, quảng cho Tiểu Súp Bao một câu “Tạm thời có việc không đến”, lập tức động thủ.

Tập trung đại độc tiểu độc toàn bộ kỹ năng công kích của Ngự Y Cốc hướng trên người “Sát thủ hữu tình”.

Một mảnh quang hiệu kỹ năng.

Sát thủ hữu tình cuối cùng từ đang đứng thẳng biến thành thi thể nằm ngang.

Lăng Thù cảm thấy mỹ mãn nhìn kiệt tác của mình, vòng quanh thi thể một vòng, lấy tọa kỵ thổ trắng, đầy sức sống hướng khu an toàn chạy.

* Tên tài khoản nữ Ngự y cốc của Lăng Thù là một câu trong bài thơ Vũ Lâm Linh – “Hàn thiên thê thiết”
Tống – Liễu Vĩnh

Phiên âm:

Hàn thiên thê thiết,

Đối trường đình vân, sậu vũ sơ yết.

Đô môn trưởng ẩm vô tự.

Lưu luyến xứ, lan chu thôi phát.

Chấp thủ tương khan lệ nhãn,

cánh vô ngữ ngưng yết.

Niệm khứ khứ thiên lý yên ba,

mộ ái trầm trầm Sở thiên khoát.

Đa tình tự cổ thương ly biệt,

Cánh na kham, lãnh lạc thanh thu tiết!

Kim tiêu tửu tình hà xứ?

Dương liễu ngạn, liễu phong tàn nguyệt.

Thử khứ kinh niên,

Ứng thị lương thần hảo cảnh hư thiết.

Tiền túng hữu thiên chủng phong tình,

Cánh dữ hà nhân thuyết?

Dịch nguyên điệu:

Ve kêu thảm thiết;

Chiều trước trường đình, trận mưa vừa hết.

Ngoài thành rượu tiễn chẳng hoài;

Còn quyến luyến, thuyền đà giục riết.

Nắm tay nhìn mắt lệ rơi,

Nghẹn ngào, khôn nói xiết.

Bước chân đi ngàn dặm xa khơi,

Trời Sở rộng mây chiều mù mịt.

Đa tình tự cổ đau li biệt;

Sao chịu thấu tiết thu tàn gió rét!
Đêm nay tỉnh rượu nơi nào?
Bờ dương liễu, gió mai trắng khuyết.
Biên biệt năm dài,
Thôi cảnh đẹp ngày vui giờ chẳng thiết.
Dẫu có muôn ngàn kẻ chung tình;
Dễ ngỏ cùng ai biết?
Người dịch : – Châu Hải Đường

2. Chương 2: Luân Đến Luân Đi

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Trong [Nghịch Hiệp OL], sát hại người chơi sẽ bị trừng phạt, giết một người trừng phạt hồng danh nửa giờ, trong thời gian hồng danh, người chơi không thể hạ phó bản, ở dã ngoại cũng sẽ bị người chơi khác công kích, tử vong rơi nhiều kinh nghiệm, trang bị hao tổn rất nhanh. Cho nên sau khi Chiều trước trường đình giết Sát Thủ Hữu Tình, sẽ không có chuyện để làm, Lăng Thủ thấy nhàm chán liền đi rót ly cà phê.

Đội Lăng Thủ bùng ly cà phê nóng hổi đi đến trước máy tính, trong trò chơi đã nổ tung oa. Tin của Tiểu Súp Bao một cái lại một cái phát qua.

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: 000, Anh ở đâu???

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: Anh và người của Thính Tuyên Các làm sao vậy?

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: Người đâu, có ai hay không -_-|||

.....

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: ^_^

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: Đại 0 anh cuối cùng đã trở lại, chờ chết lão nương -_-

Lăng Thủ đối với Tiểu Bao tự xưng lão nương bảo lưu ý kiến, một bên bắt động thanh sắc (tĩnh bơ) đánh chữ:

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Bao nương, làm sao vậy ^_^

Tiểu Súp Bao:.....

Chiều trước trường đình: ^_^

Tiểu Súp Bao: Anh xem loa.....

Lăng Thủ mở loa, nhìn xuống bản ghi chép.

[loa] Mèo Ba Tư: Người Tịch Dương Hiên nghe, đem tiện nhân Chiều trước trường đình kia giao ra đây, không đồng ý mười phút sau Thính Tuyên Các sẽ tuyên chiến!!!

[loa] Mèo Ba Tư: Người Tịch Dương Hiên nghe, đem tiện nhân Chiều trước trường đình kia giao ra đây, không đồng ý mười phút sau Thính Tuyên Các sẽ tuyên chiến!!!

[loa] Tiểu Súp Bao: Tiện nhân mắng ai đó?

[loa] Mèo Ba Tư: Chiều trước trường đình, phát lỏng lơ cũng không soi gương xem sắc đẹp già nua của chính mình một chút. Tiểu Súp Bao, quản tốt hậu viện gà của mày ()

[loa] Mèo Ba Tư: Người Tịch Dương Hiên nghe, đem tiện nhân Chiều trước trường đình kia giao ra đây, không đồng ý mười phút sau Thính Tuyên Các sẽ tuyên chiến!!!

Lăng Thù xem xong, thở dài một hơi. Trong trò chơi thường xuyên có ân oán thị phi, bang phái sống mái với nhau, có khi song phương tranh cãi ẩu đả, lời nói nham hiểm, luân cha mắng mẹ. Nhưng ngày bình thường hẳn đều là xem bát quái của người ta, hôm nay phong thủy quay vòng, đến phiên trên đầu mình. Vì vậy, hắn phát tin cho Tiểu Súp Bao.

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Xem xong rồi.....

Tiểu Súp Bao: Sao anh rước được người đàn bà chanh chua này?

Chiều trước trường đình: Không có a o

Tiểu Súp Bao: Anh vừa rồi làm gì vậy?

Chiều trước trường đình: Pha cà phê.....

Tiểu Súp Bao: Trước đó __-

Chiều trước trường đình: Đánh chết Sát Thủ Hữu Tình.....

Tiểu Súp Bao:.....

Chiều trước trường đình: Tôi đang báo thù (_)

Tiểu Súp Bao: Mèo Ba Tư đang theo đuổi Sát Thủ Hữu Tình.

Chiều trước trường đình: Nữ truy nam?

Tiểu Súp Bao: Cũng giống như Phương Á Văn truy anh.

Chiều trước trường đình: __-||| đây không phải thời điểm thảo luận chuyện xấu.....

Tiểu Súp Bao: Mèo Ba Tư và Sát Thủ Hữu Tình đều ở Thính Tuyên Các, cùng một liên minh với chúng ta.

Chiều trước trường đình: __-|||

Lăng Thù xem xem loa Mèo Ba Tư xoạt, đem Chiều trước trường đình mắng chửi đến hoàn toàn thay đổi, nhặt nhèo vô vị nháp một hộp cà phê, không biết xấu hổ đánh chửi:

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Không có việc gì, có cậu che chở tôi o(_)o

~Tiểu Súp Bao:.....

Chiều trước trường đình: Bao nương, tôi ủng hộ cậu (^ ^)

Lúc này tin phát ra như đá chìm đáy biển, Tiểu Súp Bao nửa ngày không trả lời tin nhắn, Lăng Thù chậm rãi uống vài ngụm cà phê, cuối cùng, phím tin lại phát sáng, Lăng Thù điểm mở xem:

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: Ngày em gái anh, lão nương tôi bị bang con chó kia giết đi!!!

Nhìn ra được bộ dáng tức giận của Tiểu Bao, Lăng Thù ngay lập tức xin nhập đội, triệu hồi tiểu bạch thỏ, nhìn xem bản đồ nhảy lên nhảy lên hướng nơi Tiểu Bao chạy. Lúc đuổi tới hiện trường giết người, tình cảnh đã thành một mảnh hỗn loạn, đội của Thính Tuyên Các và Tịch Dương Hiên đang hỗn chiến. Lăng Thù lập tức điều chỉnh hình thức bang phái, thêm máu cho Tiểu Súp Bao.

Tiểu Súp Bao xung trận lên trước, dũng mãnh vô cùng không gì sánh được, tập trung ném cầu nước cầu lửa vào Mèo Ba Tư. Nhưng một thành viên của Thủy Phủ một pháp sư thân thể nhỏ bé yếu ớt, thoáng cái đã bị người Thính Tuyên Các tập hỏa, chết ngay lập tức.

Nhưng qua không bao lâu, Chiều trước trường đình cũng nằm .

Đối mặt số người của Thính Tuyên Các trội hơn, người Tịch Dương Hiên lập tức bị giết sạch không còn một mảnh, thi thể đầy đất, đành phải lựa chọn âm phủ sống lại.

Lúc này loa lại phát :

[loa] Mèo Ba Tư: Tiểu Súp Bao, không có năng lực cũng đừng đạo đức giả, bị giết sáng khoái hay không?

[loa] Mèo Ba Tư: Chiều trước trường đình, Tịch Dương Hiên không che chở được mày, nhanh chóng tìm kiếm chỗ khác khoe tài đi ()

Lăng Thù nhìn loa một hồi không nói gì, cô gái này nói chuyện so với Tiểu Súp Bao còn man rợ hơn.....

Lúc này bang phái Tịch Dương Hiên cũng âm ỉ lậ trời, có người trách cứ Chiều trước trường đình trêu chọc cái con coi tiền như rác, có người mắng Thính Tuyên Các quá kiêu ngạo không đem liên minh để vào mắt.

Lăng Thù nghĩ thầm, lúc này hẳn nếu lại không đáp lời, thì quá không có khí phách, vì vậy đánh chữ:

[loa] Chiều trước trường đình: Mèo Ba Tư, ân oán cá nhân với nhau

Cùng lúc đó, lại xoay ra một cái loa:

[loa] Kim Tinh Hạ Phàm: Miêu miêu đừng làm âm ỉ, ân oán cá nhân không liên lụy đến bang phái.

[loa] Mèo Ba Tư: Chiều trước trường đình, mày dám đến đấu một mình không? Ai thua người đó xóa tài khoản!

[loa] Mèo Ba Tư: Chiều trước trường đình, mày chuyên gia tăng bảo hộ giết được ai o()o

Lăng Thù càng thấy vô lý, vốn đây là ân oán cá nhân giữa hắn và Sát Thủ Hữu Tình, không nghĩ tới Mèo Ba Tư tự mình đa tình (đơn phương) hướng trên người mình.

Một loa của Mèo Ba Tư xoay ra, Tiểu Súp Bao liền gửi tin:

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: Đại 0000000, giết chết ả, để cho ả biết rõ lợi hại (^o^)/

~Lăng Thù nhìn nhìn trang bị của mình, bởi vì an phận, hắn trong trò chơi vẫn không có trên bảng, giá trị gia hộ tuy kém Mèo Ba Tư, nhưng một thân khảm nạm bảo thạch luyện hóa có thể nói là cực phẩm, Mèo Ba Tư chỉ có thấy được gia hộ, nhưng không để ý nhân tố tiềm ẩn. Vì vậy Lăng Thù vui vẻ ứng chiến.

Địa điểm khiêu chiến đúng đủ các loại quần chúng vây xem, Lăng Thù vừa có mặt, đã đẩy bầu không khí lên.

Mèo Ba Tư một thân bạch y đứng ở trước mặt hắn, cũng là thầy thuốc của Ngự Y Cốc. Màu sắc giống nhưng trong mắt Lăng Thù tên Sát Thủ Hữu Tình kia so với cô ả này đẹp mắt nhiều hơn.

Chiều trước trường đình đã bị Mèo Ba Tư công kích, không chút hoang mang thêm tốt máu. Hai thầy thuốc đánh nhau đơn giản chính là so với trang bị của ai chịu được lâu hơn. Qua chừng mười phút đồng hồ, Lăng Thù tiêu sạch giá trị kỹ lực của Mèo Ba Tư. Lăng Thù nhìn một tia huyết cuối cùng của Mèo Ba Tư, đang muốn vùng kỹ năng, trong đám người đột nhiên lờ ra vài đạo quang hiệu kỹ năng, Võ Đang vạn kiếm quy nhất, Thiếu Lâm kim cương quyền, Thủy Phủ hỏa cầu, đều nện lên người Chiều trước trường đình.

Chiều trước trường đình lục y nhoáng lên một cái, bổ nhào trên mặt đất.

Lăng Thù yên lặng điểm tại chỗ sống lại, vừa sống lại là một đồng kỹ năng ném đến, Chiều trước trường đình tử vong lần nữa.

Lăng Thù hí hí mắt, nhìn một đám người đánh mình, hiển nhiên không phải người Thính Tuyên Các, nhưng đều là giúp đỡ Mèo Ba Tư. Người sáng suốt vừa nhìn sẽ biết đó là một bộ: Mèo Ba Tư thắng, hắn xóa tài khoản; Mèo Ba Tư nếu đánh không lại Chiều trước trường đình, đã có người phụ trách giết hắn.

Mèo Ba Tư.....

Kết quả này đã định rồi!

Làm cho chết làm cho tàn phế làm cho mang thai!!!

Meo meo, tiểu gia là ai, tiểu gia chính là trà trộn giới giải trí bách hoa không dính thân Lăng Thù tiếng tăm lừng lẫy phong lưu phóng khoáng, dám trêu đùa tiểu gia!

Đáng tiếc anh hùng khí đoản, thấy hình thức hồi sinh này chỉ sợ sẽ bị luân. Lăng Thù đành phải yên lặng lần nữa lựa chọn âm phủ sống lại.

Bởi cái gọi là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ.

Chiều trước trường đình vừa sống lại đứng ở âm phủ, bên cạnh có một mảnh quang hiệu chậm rãi tụ lại.

Đây là [Nghịch Hiệp OL], hiệu quả của người chơi lúc mới vừa login.

Sau khi quang hiệu tụ lại, hình thành một nhân vật, bạch y bông bênh, ngọc thụ lâm phong, không phải Sát Thủ Hữu Tình thì là ai?

Lăng Thù nghiêng rằng một hồi, hóa ra lúc hắc và Mèo Ba Tư quấy rối, diễn viên nam của sự kiện lại logout giả chết!

Vì vậy hắc không nói hai lời, bắt đầu ném kỹ năng hướng lên người Sát Thủ Hữu Tình.

Chỉ chốc lát sau, trên mặt đất bày thêm thi thể của Sát Thủ Hữu Tình.

Cũng không biết vì sao, sau khi giết Sát Thủ Hữu Tình, Lăng Thù toàn thân thư sướng, ngay cả bức bội Mèo Ba Tư để lại cũng tan một nửa. Hắc nhìn thi thể Sát Thủ Hữu Tình, gọi con thỏ trắng, đang muốn rời đi, mật ngữ đột nhiên vang lên.

[mật ngữ] Sát Thủ Hữu Tình:--|||

Sát Thủ Hữu Tình: Vì sao giết tôi --|||

Lăng Thù vẫn là lần đầu tiên thấy Sát Thủ Hữu Tình nói chuyện, nhìn thi thể trên đất của đối phương, hắc cười tủm tỉm trả lại:

Chiều trước trường đình: Anh giết đại 000000

Sát Thủ Hữu Tình: 000 là ai --|||

Chiều trước trường đình: Lăng Thù ()

Sát Thủ Hữu Tình: Cậu nói ngôi sao kia (o)

Chiều trước trường đình:(_) đúng vậy

Sát Thủ Hữu Tình: Cậu cùng hắc có quan hệ sao --|||

Lăng Thù căn cứ nguyên tắc không bại lộ, trơ tráo trả lời:

Chiều trước trường đình: Tôi là fan của hắc ()

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Thật ra bộ dạng của hắc vô cùng đẹp trai

Lăng Thù tiếp tục không biết xấu hổ đáp lại:

Chiều trước trường đình: Phải ()

Sát Thủ Hữu Tình: Cho nên tôi muốn trêu chọc hắc một tý ()

Hai mắt Lăng Thù trong nháy mắt dừng lại tại hai chữ “trêu chọc”, vừa đánh chữ:

Chiều trước trường đình: Ngày!!!

Sát Thủ Hữu Tình: Cậu có công cụ kia sao --!

Lăng Thù kéo khóe miệng, tập trung Sát Thủ Hữu Tình, sử dụng một kỹ năng hồi sinh, Sát Thủ Hữu Tình sau khi từ mặt đất đứng dậy, một hồi kỹ năng đột nhiên ném tới.

Sát Thủ Hữu Tình lại nằm trên mặt đất.

[mật ngữ] Chiều trước trường đình: Hiện tại biết rồi a ()

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi không nên nghi ngờ a /(o)/

~~Lăng Thù thấy mặt khóc của Sát Thủ Hữu Tình, chẳng biết tại sao trong lòng dễ chịu. Vốn trang bị của Sát Thủ Hữu Tình đứng hàng thứ ba bản phục, muốn giết Chiều trước trường đình dễ như trở bàn tay,

nhưng người này lại cố tình không có động thủ, để cho chính mình áp bức, hoàn toàn thành nơi trú ẩn của hắn.

Chiều trước trường đình quanh quần thi thể Sát Thủ Hữu Tình hai vòng, dứt khoát trực tiếp ngồi trước mặt.

Sát Thủ Hữu Tình lại mặt hân:

[mặt ngữ] Sát Thủ Hữu Tình: Cậu muốn làm gì?

Chiều trước trường đình: Gian thi (^ ^)

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi đã tin tưởng cậu có công cụ /[o]/

~~Lăng Thù trong lòng dễ chịu hơn phân nửa, lúc này, loa lại bắt đầu vang lên:

[loa] Mèo Ba Tư: Chiều trước trường đình, mắt mặt chạy tới âm phủ sao

Lăng Thù nhú mày, ngay sau đó lại là một cái loa xoạt ra:

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: Mèo Ba Tư, tôi và Chiều trước trường đình là bạn bè, không nên hiểu lầm -_-|||

Loa của Sát Thủ Hữu Tình vừa xoạt ra, Lăng Thù điều khiển Chiều trước trường đình từ trên thi thể Sát Thủ Hữu Tình đứng lên.

[mặt ngữ] Sát Thủ Hữu Tình: Không gian nữa a?

Chiều trước trường đình:(v) ân

Sát Thủ Hữu Tình: Có phải là bị tôi cảm động không?

Chiều trước trường đình: Cảm động cái gì?

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi giúp cậu thoát khỏi rắc rối (v)

Chiều trước trường đình:.....

Chiều trước trường đình: Tôi sợ người khác nhìn thấy tư thế kia nghĩ anh bị tôi uy hiếp -_-|||

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Lăng Thù thuận tay mở tin hảo hữu, thì thấy tin của Tiểu Súp Bao như núi đổ nước tràn dưng mãnh tiến ra.

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: 000, anh ở đâu?

Tiểu Súp Bao: Sao anh lại ở âm phủ?

Tiểu Súp Bao: Có ai hay không, sẽ không phải tức giận rồi chứ???

.....

Tiểu Súp Bao: Ha ha ha ha, cái loa kia của Sát Thủ Hữu Tình thật hả giận, cảm giác như quạt cho Mèo Ba Tư một bạt tai (>^<) lăng=" thù=" đóng=" tin=" hảo=" hữu,=" tiếp=" tục=" đánh=" chữ=" [= " mặt=" ngữ="]=" chiều=" trước=" trường=" đình=" mèo=" ba=" tư=" là=" bà=" xã=" của=" anh?=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" làm=" sao=" có=" thể=" -_-|||= " chiều=" trước=" trường=" đình=" vậy=" vừa=" rồi=" sao=" anh=" không=" ra?=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" bị=" cô=" ta=" quần=" lấy=" không=" có=" cách=" nào=" khác=" nên=" logout=" mua=" bữa=" ăn=" khuya=" ~o(=" >_<)o ~=" chiều=" trước=" trường=" đình=" có=" muốn=" tôi=" giúp=" anh=" một=" tay=" không?=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" giúp=" như=" thể=" nào=" (v)=" lăng=" thù=" dương=" dương=" đặc=" ý=" hã=" hê,=" đối=" kênh=" liên=" phát=" [loa]=" chiều=" trước=" trường=" đình=" mèo=" ba=" tư,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nói=" với=" tôi,=" cô=" cùng=" y=" không=" có=" khả=" năng=" (^ ^)=" cái=" biểu=" tình=" cuối=" cùng=" thật="

sự=" là=" triệ=" đễ=" khinh=" bĩ,=" ngay=" cả=" bản=" thân=" lắ=" thù=" cũng=" cườ=" ra=" tiếng,=" [mậ=" ngữ]= tiểu=" súp=" bao=" 000=" tôi=" sùng=" bá=" anh!= [mậ=" ngữ]= sát=" thủ=" hữ=" tình:=" cậ=" so=" với=" tôi=" ác=" hơn=" -_-|||= lắ=" thù=" sờ=" sờ=" cảm,=" cảm=" giác=" bực=" bội=" khi=" bị=" giết=" đều=" tiêu=" tan,=" mắt=" nhìn=" thời=" gian,=" đã=" hơn=" 12=" giờ=" khuya=" rồi,=" bèn=" đánh=" chữ=" cho=" sát=" thủ=" hữ=" tình:=" [mậ=" ngữ]= chiều=" trước=" trường=" đình:=" thời=" gian=" không=" còn=" sớm,=" tôi=" đi=" ngáy=" o=" o=" đây=" ^_=" lập=" tức,=" sát=" thủ=" hữ=" tình=" gọi=" qua=" một=" lời=" mời=" hảo=" hữ,=" [mậ=" ngữ]= sát=" thủ=" hữ=" tình:=" ngử=" ngon=" ^_=" lắ=" thù=" đồng=" ý=" lời=" mời=" hảo=" hữ,=" mắt=" nhìn=" thi=" thể=" trên=" mặt=" đất,=" cư=" nhiên=" vẫn=" không=" có=" ý=" đứng=" lên,=" liên=" thiết=" lập=" tự=" động=" tắt=" máy,=" gọi=" thỏ=" trắng,=" vừa=" chạy=" vừa=" nhảy=" đến=" khu=" an=" toàn=" treo=" hồng,=" sáng=" sớm,=" trên=" tử=" đầu=" giường=" một=" mảnh=" rung=" động=" cùng=" tiếng=" chuông=" giao=" hòa=" cùng=" một=" chỗ.....=" lắ=" thù=" nằm=" lý=" trên=" giường=" dụ=" dụ=" mắt=" nhìn=" đồng=" hồ=" báo=" thức,=" làm=" cái=" gì,=" chín=" giờ=" gọi=" điện=" thoại=" quấy=" rồi,=" tiểu=" gia=" ta=" hiem=" khi=" được=" nghỉ=" ngơi=" mà=" cũng=" không=" cho=" người=" ta=" ngủ!= đề=" xuống=" nút=" tiếp=" nghe,=" bên=" kia=" truyền=" đến=" tiếng=" nói=" high-decibel=" của=" tiểu=" bao,=" "a=" 0!!!!=" ".....=" lắ=" thù=" lập=" tức=" thanh=" tỉnh=" một=" nửa,=" "sát=" thủ=" hữ=" tình=" bị=" luân=" !!!=" ".....=" lắ=" thù=" phát=" hiện=" mình=" đã=" hoàn=" toàn=" thanh=" tỉnh,=" "luân=" đến=" cấp=" 70!!!=" ".....=" "cậ=" không=" một=" chút=" biểu=" hiện=" sao?=" "biểu=" hiện=" gì?=" "phần=" nộ=" hay=" đồng=" tình?=" ".....=" lắ=" thù=" đối=" với=" vấn=" đề=" chỉ=" số=" thông=" minh=" của=" tiểu=" bao=" tạm=" thời=" không=" có=" ý=" kiến,=" đề=" xuống=" điện=" thoại,=" có=" quấy=" rầy=" của=" tiểu=" bao,=" ngử=" cũng=" ngử=" không=" được,=" lắ=" thù=" rồi=" giường=" đánh=" răng=" rửa=" mặt,=" cuối=" cùng=" ngậm=" miếng=" bánh=" mì,=" rót=" ly=" sữa=" ngồi=" vào=" trước=" máy="">>

3. Chương 3: Húp Cháo Hạ Hỏa

Lăng Thù vừa mở trò chơi bước vào cảnh tượng trò chơi, liền thấy mặt ngữ của Sát Thủ Hữu Tình.

[mặt ngữ] Sát Thủ Hữu Tình: ^_ ^

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: phó bản cấp 70 bốn thiếu một, tới hay không?

Chiều trước trường đình:.....

Lăng Thù điểm tiến đội, vừa mới tiến đội, liền thấy một đại danh – Kim Tinh Hạ Phàm.

Nhưng có trò đùa đêm qua, ác cảm của Lăng Thù đối với Kim Tinh Hạ Phàm cũng không phải đặc biệt mạnh mẽ.

Cậu xem xét một chút bố trí của đội ngũ:

Kim Tinh Hạ Phàm, cấp 75, Võ Đang

Ba địa nhục nhục đoàn, cấp 75, Thủy Phủ

Anh chỉ là truyền thuyết, cấp 75, Thiếu Lâm

Sát Thủ Hữu Tình cấp 70, Ngự Y Cốc

Lăng Thù mắt nhìn Sát Thủ Hữu Tình, miệng co lại, trực tiếp đánh chữ.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Trang bị của anh không phải cũng nổ tung đi?

Sát Thủ Hữu Tình: Tiểu Văn cô thật thông minh (^o^)/

Kim Tinh Hạ Phàm: Làm nổi bật cậu là đầu heo ()

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Kim Tinh Hạ Phàm: hôm qua bị người chặn ở âm phủ luân cũng không biết gọi người hoặc là logout.

Sát Thủ Hữu Tình: thật ra là tôi đang khiêu chiến sức nhẫn nại cực hạn của nhân loại ~o(>_<)o
~~=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bị=" ai=" luân=" -_||=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn=" mèo=" ba=" tư=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" lãng=" thù=" có=" phần=" hiểu=" rõ,=" dĩ=" nhiên=" tối=" qua=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" cùng=" mình=" xoạt=" loa=" trêu=" chọc=" mèo=" ba=" tư=" không=" nhẹ,=" sau=" khi=" cậu=" logout=" mèo=" ba=" tư=" bắt=" được=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" hơn=" nữa=" không=" tiếc=" tự=" sát=" mang=" người=" đến=" âm=" phủ=" luân=" trắng=" sát=" thủ=" hữu=" tình.= trong=" đội=" ngũ=" tiếp=" tục=" trò=" chuyện=" [đội=" ngũ]= kim=" tinh=" hạ=" phàm=" tôi=" tương=" đối=" hiểu=" kỳ=" bọn=" họ=" sao=" không=" luân=" cậu=" về=" cấp=" 0.= sát=" thủ=" hữu=" tình=" bọn=" họ=" giết=" một=" mỗi=" -_||=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" kim=" tinh=" hạ=" phàm:.....=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn:.....=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tôi=" nói=" rồi=" tôi=" đang=" khiêu=" chiến=" sức=" nhẫn=" nại=" bọn=" họ=" ~o(=" >_<)o ~=" nhìn=" biểu=" tình=" vô=" sỉ=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" lãng=" thù=" đột=" nhiên=" có=" xúc=" động=" muốn=" đánh=" người.= một=" lát=" sau,=" đoàn=" trưởng=" cuối=" cùng=" cũng=" mở=" phó=" bản,=" chiều=" trước=" trường=" đình=" truyền=" tổng=" đến=" cửa=" ra=" vào=" phó=" bản,=" liền=" thấy=" một=" thân=" ảnh=" trắng=" trụi=" trụi=" nhảy=" nhảy=" trước=" mặt=" mình,=" không=" phải=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thì=" là=" ai?=" lúc=" này=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" trang=" bị=" toàn=" thân=" bị=" bạo,=" bạch=" y=" đương=" nhiên=" là=" không=" còn,=" thân=" thể=" trần=" truồng=" nhẵn=" nhụi.= thật=" sự=" là=" trái=" thắm=" mỹ=" của=" ngôi=" sao=" ca=" nhạc=" nổi=" tiếng=" lãng=" thù.= cho=" nên=" lãng=" thù=" nhin=" không=" được=" đánh=" chữ=" [đội=" ngũ]= chiều=" trước=" trường=" đình=" anh=" không=" thể=" dùng=" mảnh=" bố=" che=" lại=" sao?=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tiếp=" tục=" nhảy=" trước=" mặt=" cậu.= [đội=" ngũ]= sát=" thủ=" hữu=" tình=" hệ=" thống=" có=" tặng=" quần=" lót=" tứ=" giác=" ~=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" mây=" đẹp=" cô=" ngàn=" vạn=" lần=" không=" nên=" cùng=" cậu=" đàm=" luận=" khái=" niệm=" nhục=" nhã=" a=" sát=" thủ=" hữu=" tình:.....=" đội=" tiến=" vào=" phó=" bản,=" tiếp=" nhận=" nội=" dung=" nhiệm=" vụ,=" đoàn=" người=" bắt=" đầu=" tiến=" vào=" trạng=" thái.= phó=" bản=" cấp=" 70=" là=" trông=" coi=" cửa=" lao=" ăn=" năn=" kia.= lao=" ăn=" năn=" trong=" [nghịch=" hiệp=" ol]= là=" lao=" ngục=" giam=" giữ=" giang=" hồ=" trọng=" phạm,=" người=" chơi=" sau=" khi=" tiến=" vào=" phó=" bản=" kích=" khởi=" nội=" dung=" nhiệm=" vụ,=" yêu=" cầu=" người=" chơi=" cướp=" ngục,=" cứu=" ra=" "vô=" thánh=" lục=" vô=" đề=" đang=" bị=" giam=" giữ=" tại=" lao=" ngục=" tầng=" thứ=" ba.= sau=" khi=" nhiệm=" vụ=" hoàn=" thành,=" hệ=" thống=" sẽ=" tùy=" cơ=" ban=" thưởng=" một=" loại=" trang=" bị=" cấp=" cao.= mà=" ở=" trong=" phó=" bản=" [nghịch=" hiệp=" ol],=" người=" chơi=" không=" thể=" như=" ở=" dã=" ngoại=" tại=" chỗ=" hồi=" sinh.= boss=" thứ=" nhất=" là=" thủ=" lĩnh=" trông=" coi=" lao=" ăn=" năn,=" lúc=" boss=" còn=" một=" nửa=" huyết=" sẽ=" triệu=" hoán=" lao=" ngục=" trông=" coi,=" là=" quái=" chủ=" động.= anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết=" phụ=" trách=" chủ=" kháng=" boss,=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" là=" mt=" thứ=" hai,=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn=" phụ=" trách=" giết=" sạch=" tiểu=" quái,=" chiều=" trước=" trường=" đình=" phụ=" trách=" gia=" huyết,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" phụ=" trách=" vậy=" xem.= nhưng=" tiểu=" quái=" trong=" lao=" ngục=" xoạt=" ra=" là=" từ=" bốn=" phương=" tám=" hướng,=" gặp=" người=" liền=" đánh,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" không=" có=" trang=" bị,=" bị=" tiểu=" quái=" cào=" vãi=" cái,=" liền=" bổ="

nhào=" " .=" " lắg=" " thù=" " nhanh=" " chóng=" " ném=" " cho=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" "
 một=" " kỹ=" " năng=" " hồi=" " sinh=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " đứng=" " dậy=" " trong=" "
 nháy=" " mắt=" " lại=" " ngă=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " tiếp=" " tục=" " triệu=" "
 hoán=" " linh=" " hồn=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " tiếp=" " tục=" " nằm=" " tuần=" " hoàn=" "
 năm=" " lần=" " như=" " thế=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " cuối=" " cùng=" " lên=" " tiếng=" "
 [đội=" " ngũ=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " tôi=" " không=" " đứng=" " dậy=" " -_-#=" " lắg=" "
 thù=" " thấy=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " thân=" " thể=" " trần=" " truông=" " nằm=" " trên=" "
 mặt=" " đất=" " bị=" " từng=" " con=" " từng=" " con=" " tiểu=" " quái=" " giã=" " qua=" " có=" "
 mấy=" " con=" " còn=" " dăm=" " nát=" " quần=" " tứ=" " giác=" " bao=" " lấy=" " mông=" " y=" " vui=" "
 vẽ=" " ah=" " [đội=" " ngũ=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " quái=" " đang=" " vô=" " lẽ=" "
 với=" " anh=" " ^_^=" " [đội=" " ngũ=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " cô=" " là=" " đang=" " khen=" "
 tôi=" " có=" " lực=" " hấp=" " dẫn=" " sao=" " _-||=" " đánh=" " xong=" " boss=" " thứ=" " nhất=" "
 boss=" " thứ=" " hai=" " trong=" " nháy=" " mắt=" " xuất=" " hiện=" " là=" " tù=" " phạm=" " muốn=" "
 trốn=" " thoát=" " khỏi=" " lao=" " ăn=" " năn=" " khó=" " khăn=" " cũng=" " không=" " phải=" " lớn=" "
 chỉ=" " là=" " lúc=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " hồi=" " sinh=" " đứng=" " dậy=" " tiếp=" " tục=" "
 ngồi=" " chồm=" " hồm=" " góc=" " vậy=" " xem=" " boss=" " thả=" " một=" " kỹ=" " năng=" " lộng=" "
 lấy=" " hình=" " ảnh=" " trò=" " chơi=" " chán=" " động=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " lại=" "
 bổ=" " nhào=" " lắg=" " thù=" " biết=" " rõ=" " đây=" " là=" " kỹ=" " năng=" " quần=" " miếu=" " của=" "
 boss=" " một=" " chiêu=" " xuất=" " ra=" " toàn=" " bộ=" " rơi=" " bình=" " máu=" " sát=" " thủ=" "
 hữu=" " tình=" " không=" " có=" " trang=" " bị=" " tự=" " nhiên=" " chịu=" " không=" " được=" " chết=" "
 ngay=" " lập=" " tức=" " vì=" " vậy=" " đành=" " phải=" " tiếp=" " tục=" " cứu=" " sát=" " thủ=" " hữu=" "
 tình=" " đứng=" " dậy=" " [đội=" " ngũ=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " / [o] / ~=" " sát=" " thủ=" "
 hữu=" " tình=" " / [o] / ~=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " / [o] / ~=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm:??=" "
 sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " cấp=" " 69=" " o] / ~=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình:.....=" "
 anh=" " chỉ=" " là=" " truyền=" " thuyết:.....=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm:.....=" " ba=" " địa=" "
 nhục=" " nhục=" " đoàn:.....=" " sau=" " khi=" " đem=" " boss=" " thứ=" " hai=" " giết=" " chết=" " mọi=" "
 người=" " trực=" " tiếp=" " chạy=" " về=" " phía=" " lao=" " ngục=" " tầng=" " thứ=" " ba=" " lao=" "
 ngục=" " tầng=" " thứ=" " ba=" " là=" " chỗ=" " giam=" " giữ=" " lực=" " vô=" " đề=" " chỉ=" " cần=" "
 hộ=" " tổng=" " gã=" " ra=" " tù=" " lại=" " đánh=" " bại=" " một=" " boss=" " cuối=" " cùng=" " phó=" "
 bản=" " hoàn=" " thành=" " ai=" " ngờ=" " đến=" " cửa=" " ra=" " vào=" " lao=" " ngục=" " tầng=" "
 thứ=" " ba=" " nội=" " dung=" " nhiệm=" " văn=" " không=" " xuất=" " hiện=" " lắg=" " thù=" " chỉ=" "
 huy=" " chiêu=" " trước=" " trường=" " đình=" " xoay=" " một=" " vòng=" " bốn=" " phía=" " lao=" "
 ngục=" " liền=" " thấy=" " một=" " giường=" " lớn=" " trong=" " lao=" " ngục=" " npc=" " lực=" " vô=" "
 đề=" " đang=" " nằm=" " trên=" " giường=" " lực=" " vô=" " đề=" " nằm=" " thẳng=" " tấp=" " không=" "
 nhúc=" " nhích=" " [đội=" " ngũ=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " ông=" " ta=" " chắc=" "
 không=" " phải=" " đã=" " chết=" " a=" " _-||=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " chưa=" " gặp=" "
 qua=" " tình=" " huống=" " này=" " _-||=" " ba=" " địa=" " nhục=" " nhục=" " đoàn=" " có=" " thể=" "
 là=" " tiểu=" " tình=" " rút=" " một=" " bậc=" " không=" " phù=" " hợp=" " yêu=" " cầu=" " của=" " phó=" "
 bản=" " cấp=" " 70=" " cho=" " nên=" " phó=" " bản=" " thất=" " bại=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" "
 tôi=" " là=" " vô=" " tội=" " o] / ~=" " anh=" " chỉ=" " là=" " truyền=" " thuyết=" " cậu=" " không=" "
 nên=" " khiêu=" " chiến=" " chỉ=" " số=" " thông=" " minh=" " của=" " quái=" " vật=" " sát=" " thủ=" "
 hữu=" " tình:.....=" " đứng=" " lúc=" " này=" " trong=" " phòng=" " giam=" " một=" " npc=" " tên=" "
 là=" " "lạc=" " nương=" " bên=" " cạnh=" " lực=" " vô=" " đề=" " lên=" " tiếng=" " [nội=" " dung=" "
 nhiệm=" " vụ]= " lạc=" " nương=" " nhìn=" " cái=" " gì=" " vậy=" " người=" " đã=" " chết=" " ba=" "
 ngày=" " cũng=" " thối=" " hết=" " rồi=" " [đội=" " ngũ=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" "
 chết=" " thật=" " a=" " _-||=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm:.....=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" "
 tôi=" " thật=" " là=" " vô=" " tội=" " o] / ~=" " lực=" " vô=" " đề=" " đã=" " chết=" " phó=" " bản=" "
 kia=" " đoán=" " chừng=" " đã=" " thất=" " bại=" " lắg=" " thù=" " nhìn=" " nhìn=" " thi=" " thể=" "
 lực=" " vô=" " đề=" " rõ=" " ràng=" " cũng=" " là=" " một=" " thân=" " bạch=" " y=" " cùng=" " trang=" "
 phục=" " của=" " sát=" " thủ=" " hữu=" " tình=" " trước=" " kia=" " không=" " khác=" " nhau=" " lắm=" "
 bộ=" " mặt=" " npc=" " ngược=" " lại=" " được=" " vẽ=" " vô=" " cùng=" " đẹp=" " trong=" " [nghịch=" "
 hiệp=" " ol]= " bề=" " ngoài=" " lực=" " vô=" " đề=" " là=" " vô=" " thánh=" " trên=" " thực=" " tế=" "
 là=" " một=" " hộ=" " pháp=" " tà=" " giáo=" " bị=" " môn=" " long=" " mặc=" " phạm=" " thu=" "
 phục=" " nhốt=" " vào=" " lao=" " ăn=" " năn=" " phạt=" " vĩnh=" " viễn=" " không=" " thể=" " ra=" "

gã=" vón=" là=" một=" anh=" hùng=" cái=" thề,=" lại=" bị=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" làm=" xáo=" trộn=" chết=" trong=" lao=" ngục,=" rất=" có=" vài=" phần=" bi=" thương=" anh=" hùng=" khí=" đoán.= " lúc=" này,=" chuông=" điện=" thoại=" di=" động=" vang=" lên.= " lảng=" thù=" nhìn=" điện=" thoại,=" thấy=" là=" điện=" thoại=" của=" quan=" hải,=" tiếp=" nghe.= " "đang=" chơi=" trò=" chơi?"=" "không=" có=" không=" có.....=" "trưa=" hôm=" nay=" tôi=" mời=" khách.= " "thật=" sự?"=" lảng=" thù=" căng=" thẳng=" trong=" lòng,=" anh=" quan=" khi=" nào=" thì=" khách=" khí=" như=" vậy?"=" "buổi=" chiều=" cậu=" đến=" công=" ty.= " ".....=" quan=" hải=" nói=" như=" vậy,=" nội=" tâm=" lảng=" thù=" căng=" có=" dự=" cảm=" không=" may.= " "muối=" phút=" chuẩn=" bị,=" đứng=" trước=" cửa=" nhà=" của=" cậu.= " lảng=" thù=" nhìn=" thời=" gian,=" 11=" giờ=" 50=" phút.= " [đội=" ngũ]= " chiều=" trước=" trường=" đình:= " tôi=" muốn=" đi=" ăn=" cơm=" ^ _=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:= " buổi=" chiều=" còn=" muốn=" mang=" tiểu=" tình=" không?"=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " (v)=" chiều=" trước=" trường=" đình:= " buổi=" chiều=" đi=" làm=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " (o)=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:= " tối=" hôm=" qua=" mèo=" ba=" tư=" mang=" một=" đám=" người=" rời=" bang=" phái,=" tôi=" cùng=" tiểu=" súp=" bao=" thương=" lượng,=" chuẩn=" bị=" hợp=" nhất=" thính=" tuyên=" các=" cùng=" tịch=" dương=" hiên=" .=" chiều=" trước=" trường=" đình:= " ân=" chiều=" trước=" trường=" đình:= " tôi=" đây=" out=" kim=" tinh=" hạ=" phạm=" thật=" biết=" làm=" người,=" đợi=" mọi=" người=" hạ=" xong=" phó=" bản=" mới=" nói.= " lảng=" thù=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng,=" tắt=" máy=" tính,=" thay=" áo=" sơ=" mi=" trắng=" cùng=" quần=" jean=" đen,=" nhìn=" thời=" gian=" không=" sai=" biệt=" lảm,=" liền=" rời=" phòng.= " quan=" hải=" luôn=" đúng=" giờ,=" mới=" ra=" phòng=" đã=" thấy=" xe=" của=" anh=" trước=" cổng.= " lảng=" thù=" mở=" cửa=" xe=" liền=" bước=" vào=" ngồi,=" ngồi=" xong=" liền=" hỏi:= " "anh=" quan,=" hôm=" nay=" mời=" ăn=" cái=" gì=" a?"=" quan=" hải=" khoảng=" bốn=" mươi=" tuổi,=" bộ=" dáng=" tiêu=" chuẩn,=" dáng=" vẻ=" nhân=" sĩ=" thành=" công,=" trong=" tập=" đoàn=" tinh=" nghệ=" rất=" có=" địa=" vị.= " tinh=" nghệ=" là=" công=" ty=" giải=" trí=" lảng=" thù=" ký=" kết,=" là=" công=" ty=" đứng=" đầu=" ba=" lĩnh=" vực=" lớn=" điện=" ảnh=" truyền=" hình=" và=" ca=" nhạc=" trong=" nước.= " quan=" hải=" liếc=" mắt=" nhìn=" lảng=" thù,=" không=" tiếp=" lời=" cậu:"không=" sợ=" đội=" chó=" săn=" sao?"=" lảng=" thù=" hít=" hít=" mũi,=" nói:"tiểu=" ăn=" ăn=" tại=" hoang=" dã,=" trung=" ăn=" ăn=" tại=" thành=" thị,=" đại=" ăn=" ăn=" tại=" triều=" đình=" ("đại=" ăn=" ăn=" trong=" triều,=" trung=" ăn=" ăn=" tại=" thành=" thị,=" tiểu=" ăn=" ăn=" nơi=" hoang=" dã=" đây=" là=" một=" câu=" thành=" ngữ=" của=" người=" hoa,=" nghĩa=" là=" nơi=" lẩn=" trốn=" tốt=" nhất=" là=" tại=" nơi=" nguy=" hiểm=" nhất,=" ở=" đây=" chia=" làm=" ba=" loại,=" ăn=" giấu=" sâu=" nhất=" là=" là=" ngay=" tại=" trong=" triều=" đình,=" sau=" đó=" đến=" ở=" tại=" thành=" thị=" đóng=" đúc,=" mà=" lẩn=" trốn=" đơn=" giản=" nhất=" là=" tìm=" nơi=" hoang=" dã=" mà=" ở.= " đợi=" khi=" đến=" quán=" ăn,=" chọn=" thức=" ăn,=" lảng=" thù=" nhìn=" thấy=" rau=" xanh=" và=" cháo=" trước=" mặt=" liền=" nhíu=" mày.= " "anh=" quan=" anh=" mời=" tôi=" húp=" cháo?"=" cư=" nhiên=" còn=" là=" thức=" ăn=" chay.= " quan=" hải=" ý=" vị=" thâm=" trường=" liếc=" nhìn=" lảng=" thù:= " "húp=" cháo=" hạ=" hỏa.= " "tôi=" không=" có=" nóng=" giận.= " "đội=" lát=" nữa=" thì=" có.= " ".....=" lảng=" thù=" nghĩ=" thâm,=" quan=" hải=" quả=" nhiên=" là=" người=" sẽ=" không=" làm=" những=" chuyện=" vô=" bổ.= " "sau=" lưng=" hà=" vũ=" cầm=" có=" trịnh=" dịch=" huy.= " ".....=" lảng=" thù=" vừa=" húp=" cháo=" vừa=" chớp=" mắt.= " "trịnh=" dịch=" huy=" có=" bối=" cảnh=" hắc=" đạo.= " ".....=" lảng=" thù=" tiếp=" tục=" uống.= " "mà=" cậu=" không=" có.= " ".....=" lảng=" thù=" trộn=" trắng=" mắt,=" loại=" chuyện=" này=" anh=" không=" nói=" tự=" mình=" cũng=" hiểu=" rõ.= " đối=" với=" lảng=" thù=" mà=" nói,=" kiếp=" sống=" nghệ=" nhân=" của=" cậu=" hoàn=" toàn=" dựa=" vào=" chính=" mình=" dốc=" sức=" làm=" cùng=" sự=" nâng=" đỡ=" của=" quan=" hải,=" không=" có=" quy=" tắc=" ngẫm,=" cậu=" cũng=" không=" để=" ý=" quy=" tắc=" ngẫm=" là=" gì.= " "xúc=" động=" là=" ma=" quỷ.= " quan="

hải=" nhán=" mạnh.= biết=" rō=" dù=" quan=" hải=" nói=" lời=" ác=" độc,=" trên=" thực=" tē=" cũng=" là=" quan=" tâm=" chính=" mình,=" lǎng=" thù=" một=" hơi=" uống=" hết=" cháo,=" nói:"anh=" quan,=" anh=" yên=" tâm."=" đến=" khi=" ăn=" xong=" đã=" là=" 1=" giờ=" chiều,=" quan=" hải=" vừa=" lái=" xe=" đưa=" lǎng=" thù=" đến=" công=" ty,=" vừa=" giới=" thiệu=" bộ=" phim=" điện=" ảnh=" lần=" này=" lǎng=" thù=" đóng.= tên=" phim=" là=" [hưởng=" mã=" phong=" vân],=" kế=" về=" câu=" chuyện=" trong=" hang=" ổ=" bọn=" thổ=" phỉ=" thời=" kì=" dân=" quốc=" ở=" ngoại=" ô=" thành=" phố.= thủ=" lĩnh=" cường=" đạo=" mã=" an=" sơn=" là=" mã=" lục=" cường=" cùng=" võ=" quan=" chỉ=" thủ=" lĩnh=" cường=" đạo=" tù=" long=" sơn=" được=" xem=" là=" đối=" thủ=" sống=" mái=" với=" nhau,=" sau=" khi=" mã=" lục=" cường=" chết,=" vợ=" là=" ninh=" nhĩ=" nương=" lên=" vào=" tù=" long=" sơn=" báo=" thù=" cho=" chồng,=" có=" ý=" tiếp=" cận=" võ=" quan=" chỉ.= võ=" quan=" chỉ=" đối=" với=" ninh=" nhĩ=" nương=" vừa=" thấy=" đã=" yêu,=" hai=" người=" sa=" vào=" yêu=" hận=" rồi=" rầm.= mà=" lǎng=" thù=" lần=" này=" diễn=" chính=" là=" tam=" đương=" gia=" của=" tù=" long=" sơn,=" võ=" tiểu=" nguyên,=" khinh=" công=" trác=" tuyệt,=" trời=" sinh=" tính=" tình=" tiêu=" sai=" bắt=" kham,=" sâu=" sắc=" chịu=" tín=" nhiệm=" của=" võ=" quan=" chỉ=" ninh=" nhĩ=" nương=" lên=" vào=" tù=" long=" sơn,=" bị=" võ=" tiểu=" nguyên=" nhìn=" thấu,=" kế=" hoạch=" của=" ninh=" nhĩ=" nương=" bị=" võ=" tiểu=" nguyên=" quấy=" rối,=" nên=" tính=" toán=" giết=" chết=" võ=" tiểu=" nguyên.= lǎng=" thù=" nghe=" xong=" quan=" hải=" giới=" thiệu,=" nháy=" mắt=" hỏi:=" "bị=" chết=" rất=" thảm?"=" quan=" hải=" bắt=" động=" thanh=" sắc=" (ung=" dung=" thản=" nhiên):=" "hành=" hạ=" đến=" chết."=" lǎng=" thù=" hít=" vào=" một=" ngậm=" lǎnh=" khí,=" đóng=" vai=" ninh=" nhĩ=" nương=" chính=" là=" hà=" vũ=" cầm,=" trong=" giới=" có=" không=" ít=" tin=" đồn,=" nói=" hà=" vũ=" cầm=" là=" tình=" phụ=" hắc=" đạo=" bao=" dưỡng,=" có=" thù=" tất=" báo,=" quan=" báo=" tư=" thù.....=" nếu=" lúc=" diễn=" cô=" ta=" gây=" khó=" dễ,=" tình=" cảnh=" lǎng=" thù=" nhất=" định=" sẽ=" vạ=" phần=" gian=" khổ.= "lần=" này=" đạo=" diễn=" là=" lý=" hạo=" tân.= thanh=" âm=" quan=" hải=" như=" cũ=" không=" có=" tình=" cảm=" gì.= nhưng=" mây=" đen=" trong=" lòng=" lǎng=" thù=" tức=" thời=" tản=" ra=" không=" ít.= lý=" hạo=" tân=" là=" ai,=" đạo=" diễn=" nổi=" danh=" trong=" nước,=" quay=" bộ=" nào=" hồng=" bộ=" đó,=" bộ=" nào=" phòng=" bán=" vé=" cũng=" bội=" thu,=" không=" biết=" bao=" nhiêu=" người=" muốn=" nhận=" vai=" diễn=" trong=" phim=" điện=" ảnh=" của=" ông=" mượn=" cơ=" hội=" này=" nổi=" danh.= câu=" tại=" ảnh=" đàn=" không=" hề=" có=" kinh=" nghiệm=" diễn=" xuất=" mà=" có=" thể=" được=" ông=" nhìn=" trúng=" thật=" sự=" là=" may=" mắn=" trời=" cho.= nghĩ=" tới=" đây,=" lǎng=" thù=" trong=" lòng=" sống=" lớn=" dâng=" trào,=" đột=" nhiên=" có=" cảm=" giác:= chính=" là=" sau=" này=" có=" yêu=" cầu=" lên=" núi=" đao=" xuống=" biển=" lửa,=" bản=" thân=" cũng=" sẽ=" xông=" xáo!= đến=" cao=" ốc=" tinh=" nghệ,=" quan=" hải=" phải=" đi=" xử=" lý=" chuyện=" khác.= lǎng=" thù=" một=" mình=" đến=" phòng=" thử=" giọng=" lâu=" sáu.= trước=" phòng=" thử=" giọng=" có=" một=" hành=" lang.= trên=" ghé=" tựa=" ngoài=" hành=" lang=" có=" một=" người=" đàn=" ông=" mặc=" tây=" trang=" đen,=" đeo=" kính=" râm,=" đang=" ngồi=" hút=" thuốc.= sau=" lưng=" còn=" có=" hai=" người=" đứng,=" cũng=" một=" thân=" âu=" phục=" màu=" đen,=" cao=" lớn=" vạm=" võ,=" khí=" thể=" bức=" người.= lǎng=" thù=" ở=" công=" ty=" chưa=" bao=" giờ=" gặp=" qua=" ba=" người=" này,=" nhưng=" thấy=" cửa=" phòng=" thử=" giọng=" còn=" đóng,=" còn=" muốn=" nói=" với=" quan=" hải=" trước,=" nội=" tâm=" lờ=" mờ=" biết=" tình=" huống=" cơ=" bản.= người=" đàn=" ông=" hút=" thuốc=" hình=" như=" chú=" ý=" tới=" lǎng=" thù,=" khóe=" miệng=" gợi=" lên=" một=" nụ=" cười=" khó=" hiểu.= gã=" đứng=" lên=" đi=" đến=" trước=" mặt=" lǎng=" thù,=" đuổi=" ra=" một=" tay,=" nói:= "xin=" chào,=" tôi=" là=" trịnh=" dịch=" huy."=" lǎng=" thù=" đành=" phải=" vươn=" tay=" ra,=" trên=" mặt=" mang=" theo=" nụ=" cười:= "xin=" chào,=" tôi=" là=" lǎng=" thù.= khóe=" miệng=" gã=" đàn=" ông=" hiện=" lên=" một=" nụ=" cười=" nghiêng=" ngẫm:= "nha?"=" chính=" là=" ca=" sĩ="

lăng=" thù=" đấ=" a?"=" lăg=" thù=" mĩm=" cườ=" khôg=" nố=" lờ=" nà,="
âm=" thẳm=" muố=" rú=" tay=" về=" nà=" biế=" trịn=" dịch=" huy=" nắ=" "
thậ=" chặ,=" khôg=" hê=" có=" ý=" muố=" buôg=" tay=" lăg=" thù=" chũ=" "
đượg=" bực=" bệ,=" nự=" cườ=" trê=" mặ=" khôg=" thay=" đố,=" mặ=" cho=" "
ánh=" mắ=" phía=" sau=" kỉnh=" râm=" của=" trịn=" dịch=" huy=" đấg=" giá=" "
chính=" mìn,=" lúc=" này,=" phòg=" thữ=" giọng=" mở,=" hà=" vũ=" cầm=" từ=" "
bên=" trôg=" đi=" ra,=" hà=" vũ=" cầm=" tuổ=" khôg=" 34,=" nhữg=" bìn,=" "
thườg=" đượg=" bảo=" đưỡg=" khôg=" tồ,=" nhĩn=" bộ=" dắg=" chỉ=" khôg=" "
hơn=" 20,=" cô=" đi=" ra,=" ánh=" mắ=" liề=" dừg=" ở=" cái=" nắ=" tay=" "
của=" lăg=" thù=" cùg=" trịn=" dịch=" huy,=" lăg=" thù=" nộ=" tâm=" rùng=" "
mìn,=" trịn=" dịch=" huy=" vẫ=" khôg=" có=" ý=" buôg=" tay,=" hà=" vũ=" "
cầm=" đũa=" ánh=" mắ=" dờ=" đẽ=" trê=" mặ=" lăg=" thù,=" chậ=" rẫ=" "
đi=" tới=" phắ=" tay=" trịn=" dịch=" huy,=" ghé=" vào=" lỗ=" tai=" gẫ=" cườ=" "
khê=" "dịch=" huy,=" đi=" thoi,=" trịn=" dịch=" huy=" lúc=" này=" mới=" buôg=" "
tay,=" chậ=" rẫ=" lướ=" thoắg=" qua=" lăg=" thù,=" tay=" kia=" lại=" với=" "
ra=" sau=" lưg=" lăg=" thù=" sờ=" soắg=" mặ=" cái,=" nự=" cườ=" của=" lăg=" "
thù=" trở=" nên=" cẩg=" ngắ,=" bên=" tai=" vẫ=" vang=" vộg=" lờ=" nố=" của=" "
quan=" hải=" -=" "húp=" cháo=" hạ=" hỏ,=" lờ=" của=" ánh=" quan=" thậ=" sự=" "
khôg=" phả=" khôg=" có=" ">

4. Chương 4: Npc Có Jq

Lăng Thù đi vào phòng thử giọng nhìn thấy Lý Hạo Tân.

Lý Hạo Tân là một đạo diễn lớn, số lần xuất hiện trên màn ảnh rất nhiều, Lăng Thù liếc cái liền nhận ra thân phận của ông, trên mặt vẫn là chiêu bài mỉm cười.

Lý Hạo Tân mắt nhìn Lăng Thù, cũng cười ra: “Lão Quan đề cử cậu cho tôi, tôi thực sự vẫn không dám dùng, nhưng hôm gặp người thật, khí chất này diễn Võ Tiểu Nguyên quả thật không tệ.”

“Lý đạo người quá khen.”

Lý Hạo Tân khoát khoát tay, nói: “Tôi đây mười năm kinh nghiệm, không sai được.” Nói xong, ông đưa cho Lăng Thù kịch bản. Lăng Thù xem vài đoạn ngắn, đóng thử mấy đoạn, đều được Lý Hạo Tân liên tục tán thưởng.

Sau khi kết thúc, Lăng Thù đi ra phòng thử giọng, thấy Quan Hải ngồi ở chỗ Trịnh Dịch Huy lúc nãy nhìn cậu.

“Buổi tối mời cậu húp cháo.” Quan Hải thanh âm điềm tĩnh.

Lăng Thù trong lòng ngũ vị trần tạp.....

Lăng Thù buổi tối uống thêm một chén cháo trứng muối thịt nạc, về nhà mở ra kịch bản học .

Không xem còn đỡ, xem xong tâm tình càng hồng бет.

Nhân vật Võ Tiểu Nguyên này quả thật có chỗ xuất sắc.

Có thể hết lần này tới lần khác.....

Nhớ đến bộ dáng chưa thỏa mãn dục vọng của Trịnh Dịch Huy, nơi Lăng Thù bị gã sờ qua lại cảm thấy không thoải mái.

Còn có ánh mắt Hà Vũ Cầm kia có thể giết chết người.....

Cậu đơn giản nhắm mắt lại không muốn làm gì.

Trong phòng yên tĩnh chỉ nghe tiếng kim đồng hồ “tít tít” vang lên.

Sau vài phút, Lăng Thù ngồi không vào thư phòng, mở máy tính.

Login xong, Lăng Thủ cũng không biết nên làm gì, điều khiển Chiều trước trường đình đi dạo khắp nơi.

Tiểu Súp Bao phát tin tới:

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: 000, lui bang phái tới Thính Tuyên Các, chúng ta hợp lại.

Lăng Thủ nhớ lời Kim Tinh Hạ Phàm nói hồi sáng, vì vậy lui Tịch Dương Hiên, xin vào Thính Tuyên Các.

Vừa mới tiến vào trong bang phái liền ầm ĩ.

[bang phái] Kim Tinh Hạ Phàm: Hoan nghênh Tiểu Văn

[bang phái] Tịch mịch ngậy ngốc tử: Yêu cầu giới tính, ba vòng, cầu hợp thể o(v)o

~[bang phái] Anh chỉ là truyền thuyết: Em gái, em cuối cùng cũng tới ()

[bang phái] Tiểu Súp Bao: Văn Văn (3)

..... Lăng Thủ đối với biểu tình của Tiểu Bao biểu thị trầm mặc.

Lúc này, Sát Thủ Hữu Tình phát tới mật ngữ.

[mật ngữ] Sát Thủ Hữu Tình: Ở đâu ^ _ ^

Chiều trước trường đình: Thẩm trang viên

Sát Thủ Hữu Tình: Chờ tôi ^ _ ^

Sát Thủ Hữu Tình nhấn mời nhập đội, lát sau, trên bản đồ Sát Thủ Hữu Tình thân thể trần trụi cưỡi một con ngựa cao to chạy qua.

Lăng Thủ nhìn thấy quần tứ giác vây quanh nhân vật trong máy vi tính, có điểm run rẩy, nhưng rất nhanh, cậu bị thứ khác hấp dẫn.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Sao anh lại thành ra cấp 67!

Sát Thủ Hữu Tình: tại tôi báo thù (_)#

Chiều trước trường đình: Dùng thân thể trơ trụi sắc dụ sao _ _|||

Sát Thủ Hữu Tình: Đây chỉ là trùng hợp _ _||| đến giao dịch.....

Lăng Thủ mở giao dịch, đối phương đưa qua một kiện đồ vật

Lăng Thủ điểm mở xem, trên đó viết [quần áo dính máu của Mèo Ba Tư]..

[đội ngũ] Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Thành quả một buổi chiều nha (^)

Chiều trước trường đình: Cô ta giết anh xuống cấp 67 anh mới sắc dụ thành công một lần sao?

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Giết tôi đến cấp 67 chính là thủ vệ thúc thúc

~(> _ <~

~ Lăng Thủ hiểu ra, thì ra Mèo Ba Tư sau khi luân bạch Sát Thủ Hữu Tình liền tới khu an toàn treo máy tẩy hồng, vừa lúc bị Sát Thủ Hữu Tình bắt gặp. Khu an toàn có mấy chỗ có hệ thống thủ vệ chuyên bắt hồng danh giết người chơi. Sát Thủ Hữu Tình vì dụ dẫn thủ vệ cố ý mở hồng, cuối cùng dưới tình huống chết vài chục lần, dẫn thủ vệ tới phụ cận Mèo Ba Tư. Mèo Ba Tư bị thủ vệ giết chết, lại không khéo làm rơi quần áo dính máu, bị Sát Thủ Hữu Tình nhặt được khoe ra. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Thủ vệ thúc thúc rất xấu nha (_) Chiều trước trường đình: Theo khía cạnh khác mà nói anh đã sắc dụ thành công Sát Thủ Hữu Tình:- Lăng Thủ cảm thấy, chơi trò chơi thật sự là lựa chọn không sai, đặc biệt là lúc cùng Sát Thủ Hữu Tình nói chuyện phiếm. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh vẫn nên mặc y phục vào a

Sát Thủ Hữu Tình: Không cần đâu!!! Chiều trước trường đình: Vì sao? Sát Thủ Hữu Tình: Khiêu chiến sự nhẫn nại của cô! Một mảnh kỹ năng quang hiệu..... [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh sao lại chết rồi () Sát Thủ Hữu Tình: Tôi sai rồi /(o)/~ Chiều trước trường đình: () Sát Thủ Hữu Tình: Trên mặt đất thật lạnh /(o)/~ Lãng Thù nhìn thi thể Sát Thủ Hữu Tình, hung hăng giẫm lên móng y mây cước, lúc này mới vừa lòng thỏa dạ ném kỹ năng hồi sinh. Sát Thủ Hữu Tình đứng lên, chậm rì mặc vào phục trang tân thủ màu xám, chỉ có hai chân như thế cũng không chịu mặc quần cùng mang giày, cái chân sáng trơn lác lác trước mặt Chiều trước trường đình, vừa lác vừa lên tiếng: [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi dám khẳng định Chiều trước trường đình:??? Sát Thủ Hữu Tình: Hôm nay có người trêu chọc cô. Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Còn sờ soạng móng cô () Chiều trước trường đình: Ngày! Lãng Thù hai mắt nhú lại, tập trung ném kỹ năng lên Sát Thủ Hữu Tình. Sát Thủ Hữu Tình lần này sớm có chuẩn bị, nhanh như chớp chạy thật xa. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Ngày không đến o(v)o~~ Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: o(v)o~~ Chiều trước trường đình: Sao anh biết ? Lãng Thù đánh xong, trong lòng nghĩ, nếu Sát Thủ Hữu Tình nói là “Đoán”, y nhất định phải chết! [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Thẩm trang viên là nơi hoang vu không có người đến, trừ phi tâm tình không tốt không nhìn đường. Lãng Thù nhìn Thẩm trang viên, xác thực rất âm u khinh khủng. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Hơn nữa cô tức giận liền đánh tôi /(o)/~ Lãng Thù hừ một tiếng, người này ngược lại là tự mình biết mình. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Hơn nữa cô còn giẫm thí thí của tôi /(o)/~ [đội ngũ] Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Có muốn tôi cho cô mượn bả vai để dựa vào không? Chiều trước trường đình: Có rầm mới dừng. Sát Thủ Hữu Tình: Tôi đây giúp cô xử lý gã! Chiều trước trường đình: Anh được sao? Sát Thủ Hữu Tình: Tôi là sát thủ! Chiều trước trường đình: (o)! Sát Thủ Hữu Tình: Đẳng cấp Thế giới ! Chiều trước trường đình: (o)! Sát Thủ Hữu Tình: Kỹ thuật hạng nhất! Chiều trước trường đình: (o)! Chiều trước trường đình:--|| vì sao tôi vẫn cảm thấy anh không đáng tin nhiệm a --|| Sát Thủ Hữu Tình:--|| Hai người nhất thời im lặng. Lãng Thù nghĩ nghĩ bộ dáng trần trụi nửa người dưới của Sát Thủ Hữu Tình cầm súng chỉ vào Trịnh Dịch Huy, “Phốc” cười rộ lên. Lúc này Sát Thủ Hữu Tình động. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Trong này có nhiệm vụ! Lãng Thù sững sờ, trong ấn tượng của cậu, Thẩm trang viên này giống như không có nhiệm vụ gì. Cậu điều khiển Chiều trước trường đình chạy đến bên Sát Thủ Hữu Tình, xem xét, chỉ thấy dưới tàn cây khô, một NPC đang ngồi, danh hào: Người Thần bí. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Chúng ta muốn làm thử không? Chiều trước trường đình: Ân. Hai người điểm mở nhiệm vụ. Người Thần bí đứng lên đuôi lưng một cái. [nội dung nhiệm vụ] Người Thần bí: Ngồi nhà lao ba năm, thân thể xương cốt đều yếu..... Các người có bằng lòng giúp tôi truyền tin đến Tri Bỉ Môn hay không? Nói tôi Lục vô đề giết hại bốn mươi chín người ở Thẩm trang viên, xin Long Mặc Phạm đến bắt tôi hành quyết. Lãng Thù điểm tiếp nhận, liền thấy Sát Thủ Hữu Tình đánh chữ: [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Hình như là nội dung nhiệm vụ che dấu của Lục vô đề 0 0 Chiều trước trường đình: Xem ra GM cũng bị anh sắc dụ Sát Thủ Hữu Tình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Thật ra cũng không nhất định là lừa thể kích động --|| Lãng Thù nghĩ: Không phải trần trường chính là bị quái luân đến cấp 69, nhưng là vô luận như thế nào, đều cùng y không mặc trang bị có quan hệ. Căn cứ nội dung nhiệm vụ yêu cầu, hai người tới Tri Bỉ Môn xin ra mắt Long Mặc Phạm. Thủ vệ báo rằng Long Mặc Phạm đã ra ngoài, bên trong phủ nha Tri Bỉ Môn đi ra một NPC tên là “Trương Thuần”. [nội dung nhiệm vụ] Trương Thuần: Mặc Phạm không ở, tại hạ là phó môn chủ Tri Bỉ Môn Trương Thuần, xin hỏi nhị vị có chuyện gì bẩm báo? Đối thoại kế tiếp do hệ thống quy định, Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình hai người nói cho Trương Thuần chuyện gặp ở Thẩm trang viên, Trương Thuần yêu cầu tự mình đi đến Thẩm trang viên trước. Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình tiếp nhận nhiệm vụ, trở lại Thẩm trang viên. Lục vô đề ở Thẩm trang viên đang nghiêng người dựa vào cây đại thụ bên cạnh, Trương Thuần tiến lên vài bước, rút kiếm ra. [nội dung nhiệm vụ] Trương Thuần: Không nghĩ tới ông còn chưa có chết. [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Đoạn trường thất nhật tán mặc dù là thiên hạ kịch độc, nhưng chỉ có thể khiến tôi ngủ mấy ngày. Nhưng tôi cũng muốn cảm tạ cậu, nếu không phải năm đó có độc kế này của cậu, tôi sợ cũng không nghĩ ra cách giả chết để thoát ra khỏi Lao ăn năn. Lãng Thù nhìn nội dung nhiệm vụ, quả nhiên là tiếp theo câu chuyện trong phó bản cấp 70 sáng nay. Sai sót ngẫu nhiên của Sát Thủ Hữu Tình, lại có thể xuất hiện nội dung nhiệm vụ che dấu. [nội dung nhiệm vụ] Trương Thuần: Chỉ tiếc ông từ Lao ăn năn ra, trong lòng vẫn không có nửa điểm hối lỗi. [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Ha ha ha ha, muốn nói hối lỗi, tôi năm đó vào tù, lại có gì mà chưa trải qua? [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Nhưng hôm nay chỉ một mình cậu, thật ngoài dự kiến của tôi. Không biết giết phó môn chủ Tri Bỉ Môn, có phải tội sẽ thêm một bậc. Trong trò chơi bắn ra một khung: Trương Thuần cùng Lục vô đề hai người lời nói không hợp, tình hình tồi tệ, Lục vô đề chính là Vô thánh đương thời, Trương Thuần chắc chắn địch không lại, có muốn đốt pháo hoa tín hiệu của Tri Bỉ

Môn hướng bốn phía cầu cứu không? Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình tiếp nhận nhiệm vụ, chạy đến địa điểm nhiệm vụ chỉ định đốt pháo hoa, rồi chạy trở lại chỗ Lục vô đề. Đợi đến lúc chạy về, Trương Thuần đã ngã trên mặt đất không biết sống chết. Thân thể Lục vô đề vụt qua một cái, quỳ một gối ngã trên mặt đất, ánh mắt chăm chú hướng phía pháo hoa. Từ chỗ đốt pháo hoa, một NPC từ từ đi ra, danh tự: Long Mặc Phạm. Long Mặc Phạm đi đến bên người Lục vô đề. [nội dung nhiệm vụ] Long Mặc Phạm: Trương Thuần là ông giết? [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Cậu đây không phải nói nhảm sao. [nội dung nhiệm vụ] Long Mặc Phạm: Thẩm trang viên là ông diệt? [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Tôi hận không thể giết thêm mấy người nữa. Lục vô đề vừa dứt lời, Long Mặc Phạm liền ném ra một đạo kỹ năng, Lục vô đề trực tiếp bị đánh nằm bò trên mặt đất, lại nói tiếp: [nội dung nhiệm vụ] Lục vô đề: Tôi bây giờ thật sự giết người, cậu muốn làm như thế nào? Long Mặc Phạm lại phóng một đạo kỹ năng, Lục vô đề không còn nhúc nhích nữa. Long Mặc Phạm đứng ở bên cạnh Lục vô đề thật lâu, mới đi tới chỗ Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình. [nội dung nhiệm vụ] Long Mặc phạm: Hai vị thiếu hiệp, tại hạ có một chuyện muốn nhờ. Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình tiếp tục tiếp nhận nhiệm vụ. [nội dung nhiệm vụ] Long Mặc Phạm: Hai vị thiếu hiệp đều là môn nhân Ngự Y Cốc, Ngự Y Cốc có một phương thuốc tên là “Khói bụi”, sau khi ăn vào có thể làm cho người ta quên mất chuyện cũ trước kia, một lần nữa làm người, không biết hai vị có thể giúp tại hạ lấy phương thuốc đó không? [nội dung nhiệm vụ] Chiều trước trường đình, Sát Thủ Hữu Tình: Phương thuốc kia chính là cất giữ tại cấm địa của sư môn, sợ hai người chúng tôi lực bất tòng tâm. [nội dung nhiệm vụ] Long Mặc Phạm: Nếu hai vị không chịu giúp đỡ, vậy cũng không sao. Chỉ là mấy ngày nữa trên giang hồ sẽ truyền ra một chuyện, nhị vị diệt môn Thẩm trang viên, giết chết Tri Bĩ Môn phó bang chủ Trương Thuần. Tri Bĩ Môn sẽ vẽ ra chân dung của hai người, phát lệnh truy nã. Lãng Thù trong lòng nghĩ, đây là cách cầu xin người khác giúp đỡ sao? Nhưng thấy trong nội dung nhiệm vụ Long Mặc Phạm nói như vậy, Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình chỉ có thể tiếp nhận nhiệm vụ. Lúc này, trong đội ngũ phát ra tin tức. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Hắc hắc () Chiều trước trường đình:..... Anh cười thật đáng khinh Sát Thủ Hữu Tình: Phát hiện JQ nhất định phải cười thật bỉ ổi () Chiều trước trường đình: Cái gì JQ Sát Thủ Hữu Tình: Cô không thấy sao? Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Cô thật nhìn không ra? Chiều trước trường đình: Có chuyện nói mau có rầm mau thả. Sát Thủ Hữu Tình: Đợi NPC vừa rồi là tình lữ nha! Lãng Thù nhớ nhớ bộ dáng Lục vô đề cùng Long Mặc Phạm, mặt mũi tràn đầy hắc tuyến. Chiều trước trường đình: Hai người bọn họ là nam –! Sát Thủ Hữu Tình: Cô cảm thấy tôi là người không phân rõ nam nữ sao –! Lãng Thù nhìn Sát Thủ Hữu Tình đôi mắt trắng cùng chân nhỏ nha, quần áo cổ phong giống như vấy tung bay tung bay. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: bộ dáng hiện tại của anh rất nữ tính. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi không nên mặc quần áo, ít nhất còn có cơ ngực /(o)/~ Hai người vừa trò chuyện vừa làm nhiệm vụ, nhiệm vụ giành được “Khói bụi” cực kỳ phiền toái, Lãng Thù tìm hai giờ mới lấy được phương thuốc. Dem “Khói bụi” giao cho Long Mặc Phạm, nhìn Long Mặc Phạm sắc thuốc uy Lục vô đề uống, Lãng Thù nội tâm thật sự là vô cùng xúc động. Lúc này, Sát Thủ Hữu Tình bên người Chiều trước trường đình đột nhiên phát ra một mảnh kim sắc quang hiệu. Kim sắc quang hiệu qua đi, chỗ Sát Thủ Hữu Tình đứng xuất hiện một đứa bé tròn tròn ú ớ. Trên đầu đứa bé đội lên bốn chữ “Sát Thủ Hữu Tình”. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình:o_o”... Chiều trước trường đình: Sao anh bé đi Sát Thủ Hữu Tình: Tôi ăn hết khói bụi nhiệm vụ ban thưởng () Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Biến thành cấp 15

~(>_<)

~ Chiều trước trường đình: Đáng đời anh _-||| Sát Thủ Hữu Tình: Tôi chẳng qua chỉ quá tò mò mà thôi ~o(>_<)o ~==” lãg=” thù=” nhin=” bộ=” dãng=” của=” sát=” thủ=” hữ=” tình=” bãy=” giờ=” là=” môt=” đũa=” con=” nít,=” cuối=” cùng=” nhịn=” không=” được=” cười=” lên=” ha=” hã.=” [đội=” ngũ]=” sát=” thủ=” hữ=” tình:=” gm=” bắt=” nạt=” tôi=” x x=” [đội=” ngũ]=” chiều=” trước=” trường=” đình:=” gm=” không=” bắt=” nạt=” anh,=” hãn=” chỉ=” luyến=” đồng=” thôi=” o(_)o~~=” [đội=” ngũ]=” sát=” thủ=” hữ=” tình:=” cô=” cũng=” ức=” hiếp=” tôi=” t`t=” hai=” người=” anh=” môt=” câu=” tôi=” môt=” câu,=” thảo=” luận=” qua=” lại=” nửa=” ngày=” cũng=” không=” giải=” quyết=” được=” vãn=” đề.=” cuối=” cùng,=” vãn=” là=” kim=” tinh=” hạ=” phạm=” xông=” vào=” đội=” ngũ.=” vị=” ngoạn=” gia=” này=” luôn=” luôn=” thích=” không=” lên=” tiếng=” thì=” thôi=” gáy=” môt=” tiếng=” ai=” nãy=” đều=” kinh=” ngạc.=” [đội=” ngũ]=” kim=” tinh=” hạ=” phạm:=” tiểu=” tình,=” tình=” hướng=” này=” của=” cậu=” phỏng=” chừng=” là=” kích=” khởi=” hệ=” thống=” tái=” sinh=” của=” ngự=”

y=" môn.= " hệ=" thống=" tái=" sinh=" mặc=" dù=" trong=" [nghịch=" hiệp=" ol]="
từng=" được=" kfz=" đề=" cấp,=" nhưng=" quá=" trình=" thao=" tác=" cụ=" thể=" "
vẫn=" không=" được=" công=" khai.= " cho=" nên=" trước=" mắt=" trong=" [nghịch=" "
hiệp=" ol]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" rất=" có=" thể=" là=" người=" chơi=" đầu=" "
tiên=" tái=" sinh.= " sau=" khi=" tái=" sinh=" người=" chơi=" có=" thể=" có=" cơ=" "
hội=" thứ=" hai=" lựa=" chọn=" môn=" phái,=" đối=" với=" tuyệt=" đại=" bộ=" "
phận=" người=" chơi=" mà=" nói,=" đều=" là=" tràn=" ngập=" sức=" hấp=" dẫn.= "
[đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " tiểu=" văn,=" cô=" có=" định=" tái=" sinh=" "
không?= " lãng=" thù=" mất=" nhìn=" "khỏi=" bụi"= " trong=" bao,=" nhìn=" nhìn=" "
em=" bé=" trong=" trò=" chơi,=" không=" lay=" động.= " [đội=" ngũ]=" chiều=" trước=" "
trường=" đình=" tạm=" thời=" không=" có=" dự=" định=" (o)...=" kim=" tinh=" hạ=" "
phạm:= " cũng=" đúng,=" tiểu=" văn,=" tiểu=" tình=" giao=" cho=" cô=" chăm=" sóc.= "
chiều=" trước=" trường=" đình=" anh=" hai=" anh=" là=" đang=" gọi=" gắm=" sao=" "
-_-||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " tôi=" không=" phải=" em=" bé=" (_)=" kim=" "
tinh=" hạ=" phạm:= " bang=" phái=" chúng=" ta=" đều=" là=" cuồng=" chiến=" tranh,=" "
không=" ai=" thích=" dẫn=" người=" _=" không=" đợi=" lãng=" thù=" lên=" tiếng,=" "
kim=" tinh=" hạ=" phạm=" nhanh=" như=" chớp=" liền=" rời=" khỏi=" đội=" ngũ.= "
vì=" vậy,=" khu=" tân=" thủ=" xuất=" hiện=" hai=" thân=" ảnh=" một=" xanh=" "
một=" xám,=" một=" cao=" một=" thấp.= " luyện=" cấp=" là=" chuyện=" cực=" kỳ=" "
buồn=" tẻ,=" nhưng=" cùng=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" luyện=" cấp=" lại=" không=" "
hề=" nhàm=" chán.= " lãng=" thù=" kinh=" ngạc=" phát=" hiện,=" sát=" thủ=" hữu=" "
tình=" đặc=" biệt=" có=" tài=" buôn=" chuyện,=" không=" chỉ=" có=" thể=" kéo=" "
ra=" tất=" cả=" tin=" đồn=" lớn=" nhỏ=" của=" hệ=" thống=" mạng,=" ngay=" cả=" "
vấn=" đề=" tướng=" mạo=" của=" quái=" vật=" cũng=" có=" thể=" bị=" y=" lời=" "
ra=" một=" đồng=" chuyện,=" hơn=" nữa=" ngay=" cả=" chuyện=" thắng=" cũng=" có=" "
thể=" bị=" y=" nói=" thành=" méo,=" méo=" cũng=" có=" thể=" bị=" y=" nói=" "
thành=" lịch=" mấy=" phần.= " đợi=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" lên=" tới=" cấp=" "
25,=" tin=" tức=" hảo=" hữu=" của=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bật=" sáng,=" "
lãng=" thù=" mở=" ra=" xem:= " [hảo=" hữu]=" tiểu=" súp=" bao:= " trời=" ạ!= " sao=" "
anh=" còn=" chưa=" ngủ!= " chiều=" trước=" trường=" đình:-_-||=" tiểu=" súp=" bao:= "
anh=" không=" phải=" không=" biết=" ngày=" mai=" phải=" chụp=" poster=" a!!!=" "
chiều=" trước=" trường=" đình:= " poster=" gì.....=" tiểu=" súp=" bao:= " a!= " tôi=" "
quên=" nói=" cho=" anh=" biết!= " chiều=" trước=" trường=" đình:= " đây=" nhất=" "
định=" là=" vấn=" đề=" chỉ=" số=" thông=" minh=" -_-||=" tiểu=" súp=" bao:= "
anh=" quan=" kêu=" tôi=" thông=" báo=" anh,=" ngày=" mai=" phải=" chụp=" poster=" "
tuyên=" truyền=" giai=" đoạn=" đầu=" của=" [hưởng=" mã=" phong=" văn]!= " chiều=" "
trước=" trường=" đình:= " mấy=" giờ?= " tiểu=" súp=" bao:= " 8=" giờ=" sáng=" a,=" "
thân=" lãng=" thù=" liếc=" mắt=" nhìn=" thời=" gian=" trên=" máy=" vi=" tính,=" "
bắc=" kinh=" thời=" gian=" 3=" giờ=" chiều=" trước=" trường=" đình:= " tiểu=" bao,=" "
tôi=" cự=" tuyệt=" hết=" xúc=" động=" của=" cậu.= " tiểu=" súp=" bao:= " anh=" "
quan=" thường=" xuyên=" dạy=" dỗ=" chúng=" ta,=" xúc=" động=" là=" ma=" quỷ=" "
{{{(=" >_<)}}}=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" "
mình:= " tiểu=" công=" từ=" từ=" lộ=" ra=" tài=" hoa=" ^ _ ^="=" "
chữ=" du=" dương=" thiết=" nhiều=" ">

5. Chương 5: Giả Chết Ngay Tức Khắc

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Hôm sau đến địa điểm chụp hình, Lăng Thù vừa xuống xe đã bị Quan Hải đang đợi ở một bên bắt được.

“Ánh mắt của cậu nói cậu đang hoảng sợ.” Quan Hải nhìn chăm chăm vào đôi mắt gấu mèo của Lăng Thù.

“.....”

“Cậu chơi trò chơi .”

“.....” Lăng Thù đem oán hận chuyển dời đến trên người Tiểu Bao.

“Chụp xong poster tôi mời cậu húp cháo.”

“.....” Lăng Thù trong lòng hò hét thảm thương: Quạ miệt bươm bướm, quạ miệt bươm bướm.....

Sau khi bị Quan Hải giáo huấn xong, Tiểu Bao kéo Lăng Thù với ánh mắt vô cùng ai oán vào phòng thay đồ.

Lăng Thù diễn vai Võ Tiểu Nguyên là tam đương gia Tù Long sơn, mặc dù nửa phần đầu phim đã chết, nhưng nhân vật quan trọng trực tiếp dẫn đến sự biến đổi tâm tính của Võ Quan Chỉ. Bởi vậy, nhà tạo mẫu đối với tạo hình của Võ Tiểu Nguyên có an bài đặc biệt.

Đội Lăng Thù đổi quần áo, hóa trang xong, lúc đứng trước gương quan sát, chỉ thấy người trong gương tóc mai trên trán vừa vắn rũ đến mi mắt, thân trên mặc một áo thuộc da ngắn màu nâu nhạt, rìa áo chấp mấy sợi da cáo màu xám, cổ áo khá thấp, lộ ra làn da màu mật ong, xương quai xanh dưới sự che lấp của lông cáo như ẩn như hiện; thân dưới mặc quần dài màu nâu thẫm cùng giày da dê màu đen, nghiêm nhiên một bộ dáng ngỗ ngược.

Tiểu Bao bước vào thấy tạo hình của Lăng Thù, lập tức hét lên một tiếng, lấy điện thoại trong túi ra đối Lăng Thù điên cuồng bấm.

Lăng Thù đen mặt hỏi: “Cậu là đội chó săn?”

“No, no, tôi là phóng viên tuyển đầu Tiểu Súp Bao.”

“Cậu muốn lấy đi đăng tải?”

“No, no, đây là đầu cơ kiếm lợi!”

“.....”

“Đại 0, tôi lần đầu tiên biết, anh làm thổ phỉ so với bình thường còn đẹp trai hơn!!!”

“.....” Lăng Thù cảm giác mình sa thải trợ lý đã không phải là vấn đề xúc động.

Ngay lúc Tiểu Bao đang cực kỳ háo sắc phòng hóa trang có một người tiến vào.

Người tới đã thay xong quần áo, cũng là một thân trang phục cường đạo thổ phỉ, ánh mắt hiên ngang, diện mạo anh tuấn, sau khi thấy Lăng Thù, liền dừng bước.

“Cậu là Lăng Thù a?”

“Ân, anh là?” Lăng Thù đánh ra chiêu bài mỉm cười của mình.

“Tôi là Cao Giám Thành.”

Cao Giám Thành là người thế nào? Năm trước nam diễn viên hay nhất giải Kim Ảnh, nhân vật cấp ảnh đế, trong [Hưởng Mã Phong Vân] diễn vai Võ Quan Chỉ là nam chính số 1!

Cao Giám Thành nhìn Lăng Thù không chớp mắt, cười nói: “Vừa rồi trợ lý của cậu nói không sai.”

Lăng Thù:“.....”

Tiểu Bao:“.....”

Lúc này, có nhân viên công tác đến thúc giục Lăng Thù chụp ảnh. Lăng Thù đến chỗ chụp, dựa theo động tác yêu cầu tạo dáng pose kết thúc. Lúc vừa xong lại bị Quan Hải bắt được.

Quan Hải nhìn Lăng Thù từ trên xuống dưới mấy lần, mới nói: “Trước đừng tẩy trang, đợi lát nữa vẫn còn.”

Lăng Thù nhìn Quan Hải, lại nhìn nhìn nơi chụp hình.

Cao Giám Thành cùng Hà Vũ Cầm đang chụp ảnh, hai người đều cầm thương, cùng chỉ vào đối phương. Lý Hạo Tân chỉ bảo gì đó một hồi, quát lên “ok”, hai người đi xuống, nhân viên quay chụp bắt đầu thu xếp hiện trường.

Lăng Thù nhìn nhìn lại Quan Hải.

Lý Hạo Tân lúc này đi tới chỗ hai người, trước lên tiếng chào hỏi Quan Hải, sau đó vỗ vỗ bả vai Lăng Thù, nói: “Cậu nuôi bé con rất giống thổ phỉ.”

Lăng Thù ngoài mặt bất động thanh sắc, sau lưng trợn trắng mắt.

Ông mới thổ phỉ, cả nhà ông đều là thổ phỉ!

Quan Hải mắt nhìn Lăng Thù: “Con nít, còn chưa hiểu chuyện.”

“Tôi thấy cậu thật ra rất yêu thương đứa bé này, chăm bốn năm mới lấy ra. Bây giờ chịu cho rồi sao?”

Lăng Thù nghe được như lọt vào sương mù.

Quan Hải không đáp lời, chỉ cười cười.

Khi hai người đang nói chuyện, nhân viên công tác dắt tới một con ngựa.

Lý Hạo Tân thấy ngựa đến, liền kêu người giúp Lăng Thù chỉnh trang.

Lăng Thù mặc cho nhân viên hóa trang dặm phấn trên mặt mình, nội tâm cảm thấy mặc danh kỳ diệu, cuối cùng nhịn không được hỏi Quan Hải: “Đây là chụp cái gì?”

“Tôi và cậu hai người trên ngựa, cậu tựa vào chỗ này của tôi.”

Trả lời không phải là Quan Hải.

Lăng Thù theo thanh âm nhìn qua, Cao Giám Thành đang chỉ vào ngực mình đối với cậu cười cười.

Lăng Thù hỏi: “Anh cao bao nhiêu?”

“1 m 85.”

“Tôi có 1 m 8.” Lăng Thù vẻ mặt bi phẫn nhìn ngực Cao Giám Thành.

Cao Giám Thành nhún vai: “Không có biện pháp, tôi ngay từ đầu cho rằng Vũ Cầm cùng tôi chụp cảnh này.”

Lăng Thù tiếp tục trợn trắng mắt ở trong lòng.

Lăng Thù hóa trang xong, Lý Hạo Tân kêu người cầm một kiện áo khoác kiêm áo choàng, thay Lăng Thù mặc vào. Lăng Thù nhìn nhìn ngựa, nhìn nhìn Quan Hải, nhìn nhìn Lý Hạo Tân, cuối cùng nhìn nhìn Cao Giám Thành, hít sâu một hơi, trèo lên lưng ngựa.

Cao Giám Thành sau đó cũng dạng chân leo lên.

Căn cứ yêu cầu của Lý Hạo Tân, nội dung ảnh chụp là Lăng Thù giả chết tựa trên người Cao Giám Thành. (cái nì bản raw nó ghi vậy)

Giả chết là một môn khoa học.

Có người sau khi chết vẻ mặt phẫn nộ, chết không nhắm mắt; Có người khi chết một bộ dạng thê thảm, vẻ mặt đau khổ; Có người chết đầu bị người cắt, ngay cả công cụ thể hiện biểu tình cũng không có.

Lý Hạo Tân yêu cầu Lăng Thù toàn thể buông lỏng giả chết.

“Tiểu Thù, biểu tình quá cứng ngắc!”

“Tiểu Thù, buông lỏng một chút, đừng căng thẳng quá.”

“Tiểu Thù, phải tự nhiên, tự nhiên một chút.”

.....

.....

Lăng Thù cảm giác mình nhanh sụp đổ, giả chết ai không biết, nhưng muốn một người đang sống sờ sờ lập tức giả chết, còn muốn làm ra vẻ mặt tự nhiên..... cậu hiện tại chỉ cần nhắm mắt lại ngồi xuống ngựa cảm giác như đang rục rịch ngóc đầu dậy, cả người lập tức mất đi cảm giác mục tiêu. Nếu không phải vừa rồi tập trung tinh thần ổn định thân thể, đã sớm té xuống.

Ngay tại lúc Lăng Thù cảm giác sắp đến cực hạn, một tay chậm rãi choàng eo cậu.

Hai tay Cao Giám Thành vốn là dựa theo ý của Lý Hạo Tân mà nắm dây cương, nhưng hiện giờ hẳn lại dành ra một tay, đem Lăng Thù nhốt chặt bên người.

Lăng Thù lúc này mới tìm được điểm tựa, yên lòng mà nhắm mắt, khẽ dựa vào trên người Cao Giám Thành, cả người thả lỏng.

Lý Hạo Tân hai mắt tỏa sáng, nhanh chóng kêu người chụp ảnh.

Lăng Thù không có áp lực, đêm qua thức suốt đêm cơn buồn ngủ liền tràn tới.

Nhưng đây chỉ là chuyện trong nháy mắt.

Ngay sau đó, cơn buồn ngủ của cậu ngay lập tức “vù” bay mất.

Tay Cao Giám Thành nhốt chặt Lăng Thù vào trong ngực, hai người dựa vào cực gần chỉ có một chút khe hở giữa lớp quần áo.

Nhưng, Lăng Thù cảm giác gì gì đó của Cao Giám Thành, bắt đầu từ từ đỉnh ở mông cậu.

Cách vài còn truyền đến xúc cảm nóng như lửa.

Hơi thở của Cao Giám Thành lướt nhẹ qua gò má Lăng Thù, ấm áp ướt át.

Cả không gian trở nên mập mờ.

Đáy lòng Lăng Thù lập tức nổ tung, chỉ cảm thấy đầu óc có một cỗ lạnh khí chui thẳng lên, là bị dọa; sau đó lại có một cỗ nhiệt khí phun ra khắp toàn thân, một nửa là phần nộ một nửa là sợ hãi.

Thân thể của cậu lập tức cứng ngắc.

Cao Giám Thành dọa Lăng Thù không nhẹ, thế cho nên lúc Quan Hải mang cậu đi ăn cháo, mặt cậu vẫn đen nhưng bộ dáng lại mờ mịt.

Quan Hải nhìn nhìn bộ dáng Lăng Thù, hừ một tiếng.

Lăng Thù như bắt được cái gì, trừng mắt nhìn Quan Hải.

“Anh có phải đã sớm biết không?”

“Biết rõ cái gì?”

“Cao Giám Thành.”

“Hắn là diễn viên, diễn viên diễn kịch, nhập vai là rất quan trọng.”

“Võ Quan Chỉ đối với Võ Tiểu Nguyên có cảm tình?” Lăng Thù vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi.

“Trường cảnh kia vốn là để Hà Vũ Cầm chụp, nhưng Lý Hạo Tân lại lâm thời thay cậu vào, cậu cảm thấy thế nào?”

“.....” Lăng Thù chợt nhớ tới, trong trò chơi biểu tình Sát Thủ Hữu Tình chảy nước miếng — phát hiện JQ cười đến mức hèn mọn bỉ ổi.

Cậu nhện không được quan sát biểu tình nét mặt của Quan Hải, chỉ thấy mắt Quan Hải chứa đựng ý cười, nụ cười kia nếu là lúc trước Lăng Thù nhìn cũng sẽ không cảm thấy có gì đặc biệt, nhưng Sát Thủ Hữu Tình đã từng nhắc đến, quả nhiên là có điểm hèn mọn bỉ ổi.

Quan Hải liếc nhìn Lăng Thù, tiếp tục cười nói: “Huống chi hôm nay cậu hoá trang, vốn cũng rất dễ dàng khiến người ta nhập vai.”

“.....” Xem ra lời nói của Sát Thủ Hữu Tình rất đúng.

“Hơn nữa Cao Giám Thành trong vòng này cũng nổi danh là đồng tính luyện ái.”

“.....” Quả nhiên quả nhiên, bị anh đoán được!

“Còn có một việc cậu không đoán được.” Quan Hải giống như đọc tâm, nhìn ra suy nghĩ của Lăng Thù.

“Cái gì.” Lăng Thù cũng tò mò.

“Lý Hạo Tân cũng vậy.”

“.....” Lăng Thù nghĩ đến Lý Hạo Tân, cũng nghĩ đến Cao Giám Thành, trong đầu nhiều lần đột nhiên nhảy ra một người bé tí chỉ mặc áo không mặc quần, tràn đầy sức sống chạy đến, tổ cáo: Bọn họ có JQ! Bọn họ có JQ! Bọn họ có JQ!

“Cho nên cậu không cần phải lo lắng.”

“.....” Lăng Thù cảm thấy những lời này xác minh ý nghĩ của cậu.

Kinh qua những lời Quan Hải vừa nói, khi Lăng Thù cầm kịch bản đọc, cảm giác cùng lần đầu tiên hoàn toàn khác biệt.

Kịch bản này giống như một vò rượu lâu năm bị phủ đầy bụi nhiều năm, sản phẩm thú vị, vị giác không tồi, nhưng lại có một cổ tình cảm mãnh liệt ở sâu bên trong từ từ tuôn ra, dung nhập đến xương cốt tứ chi.

Tuyệt không thể tả.

Lăng Thù biết rõ, muốn diễn tốt một bộ phim, nhất định phải nắm giữ tâm hồn nhân vật.

Thông qua Cao Giám Thành, Quan Hải gián tiếp chỉ điểm, cậu đối với vai diễn Võ Tiểu Nguyên này càng khắc sâu một nhận thức.

Mà vấn đề tiếp theo chính là liên quan đến kỹ thuật diễn của Lăng Thù.

Khi hiểu được tâm hồn của nhân vật Võ Tiểu Nguyên, Lăng Thù đã đối với hấn nảy sinh hứng thú thật lớn, hận bản thân mình không thể có điều kiện trên màn hình thể hiện tính cách tinh tế của hấn.

Lăng Thù lên mạng tìm xem các bộ phim điện ảnh về bọn cướp đường biên thành, quan sát tình cảm cùng động tác của diễn viên, đợi khi tinh thần cùng trạng thái của cậu giải thoát đã là đêm khuya.

Tất websites cùng máy nghe nhạc, ma xui quỷ khiến ánh mắt Lăng Thù dừng lại tại một biểu tượng trên desktop.

Biểu tượng [Nghịch Hiệp OL].

Lý trí tự nói với mình, hiện tại hấn là phải đi ngủ, ngày mai còn có thông cáo, còn hẹn huấn luyện viên võ thuật hướng dẫn mình — Võ Tiểu Nguyên xuất hiện mặc dù không nhiều, nhưng phần lớn lại là cảnh đánh nhau.

Nhưng hành động là cậu double click vào biểu tượng.

Nhìn nó tải, nhập tài khoản, sign in.

Hình ảnh trò chơi hiện ra, thần kinh căng thẳng của Lăng Thù cuối cùng cũng trở lại bình thường.

Kết quả là, cậu mới vừa lên tuyến, liền thấy thành đưa bé trần truồng quanh quần bên cậu một vòng một vòng.

[trước mặt] Sát Thủ Hữu Tình: ^_~

Chiều trước trường đình ngày hôm qua trực tiếp logout tại khu tân thủ, lúc logout Sát Thủ Hữu Tình cấp 25, hôm nay lúc login đã đến cấp 32.

[trước mặt] Chiều trước trường đình: sao anh lại ở đây?

Sát Thủ Hữu Tình đưa qua lời mời tổ đội, Chiều trước trường đình nhập đội.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Chờ cô ^ _ ^

Chiều trước trường đình: đã chờ bao lâu?

Sát Thủ Hữu Tình: Bí mật (o)

Nếu nói Lăng Thù vừa rồi đối với hai chữ “chờ cô” của Sát Thủ Hữu Tình có một chút cảm giác đặc biệt, nhưng khi cậu thấy chữ “bí mật” cùng với cái biểu tình vô sỉ kia cảm giác này đã tan thành mây khói .

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Chờ ta làm cái gì -_-|||

Sát Thủ Hữu Tình: Cho cô cái kinh hỉ (^ ^)

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Cô không phải nói cô là fan của Lăng Thù sao o(_ _)o

~Lăng Thù đương nhiên nhớ rõ lúc trước rất vô sỉ giả mạo fans của mình làm có ra sức dè bẹp Sát Thủ Hữu Tình.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi giúp cô lấy thiết nhiều hình của hấn (^ ^)

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Chưa công khai trên mạng nha o(_ _)o

~~Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Còn có một tấm làm nổi bật tâm tư của nhân vật siêu cấp đẹp trai, tiểu mã tặc mặc trang phục cường đạo nha

—

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: muốn sao o(_ _)o

~Chiều trước trường đình: Là Tiểu Súp Bao cho phải không?

Sát Thủ Hữu Tình: Không phải (o)

Chiều trước trường đình: Vậy là lấy từ đâu?

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi đến chỗ Tiểu Súp Bao đấu giá mà có đấy (^ ^)

6. Chương 6: Ảnh Chụp Số Lượng Giới Hạn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Tiểu Bao lại có thể lấy hình của cậu đi bán đấu giá!

Mắt Lăng Thù lập tức hí lại, đánh chữ:

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh trả bao nhiêu tiền một tấm?

Đầu tiên, Lăng Thù cảm nên hỏi thăm bảng giá ảnh chụp của mình mới chính xác.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Cô thật sự muốn biết sao?

Chiều trước trường đình: Ân

Sát Thủ Hữu Tình: Bí mật (o)

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Động lòng sao, Lãng Thù siêu cấp đẹp trai nha o(_)o

~Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi muốn đem ảnh Lãng Thù phóng to 2 lần, xem như poster dán bên giường (^ ^)

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Cô cảm thấy ý tưởng của tôi như thế nào ~(^_^@)

~Chiều trước trường đình:..... Anh thích hần sao?

Sát Thủ Hữu Tình: NO.

Chiều trước trường đình:???

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi là đang cảm dỗ cô

^ _ ^

Lãng Thù cảm thấy mình có hơi nhút nhát, nhưng Tiểu Bao kia có mấy tấm ảnh nói cho cùng cậu không biết chính xác, cũng như ảnh chụp đến mức độ nào.

Mà Sát Thủ Hữu Tình, hình như đoán trước được ý nghĩ của Lãng Thù, đang trong đội ngũ dương dương đắc ý.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tiểu Súp Bao nói, trên tay cô ấy còn có ảnh chụp số lượng giới hạn (_)

Chiều trước trường đình:.....

Lãng Thù cảm giác mình ngồi không yên.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh cảm dỗ thành công /(o)/

~~Sát Thủ Hữu Tình: (o)

Chiều trước trường đình: Cầu ảnh chụp %>_<% Chiều trước trường đình: Tôi muốn tìm Tiểu Bao mua ảnh chụp %>_<% YY là một trong những công cụ phổ biến mà người chơi trò chơi dùng giọng nói nói chuyện phiếm. Lãng Thù căn cứ nguyên tắc không đả thảo kinh xà, lẳng lặng đăng kí một tài khoản YY, tiến vào kênh Sát Thủ Hữu Tình nói với mình. Vì phòng ngừa người khác hoài nghi, tài khoản YY giới tính là nữ. Sát Thủ Hữu Tình lặng lẽ nhìn nick nữ trong đại sảnh tiếp đãi. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Cái này xem cấp giới hạn kia là cô? Chiều trước trường đình:(o) ân Sát Thủ Hữu Tình:..... Vì vậy, Lãng Thù chợt nghe một tiếng “Phù phù”, cậu bị kéo đến một phòng nhỏ Thỉnh Tuyên Các. Vừa mới tiến vào phòng, bên tai truyền đến âm thanh quen thuộc. “Hình Lãng Thù thoát y, ai muốn!” Lãng Thù nghe thanh âm hào hùng của Tiểu Bao, khỏe miệng co quắp. Cậu nhớ Tiểu Bao lén lút lấy điện thoại trong túi đối với mọi dạng dung tục của cậu nhấn play, quả thực là nghiêng răng nghiêng lợi. Người nói chuyện trên YY phần lớn đều là nữ sinh. “Hình thoát y? Thiet hay giả?” “Súp Bao làm sao anh chụp được, anh không phải là đội chó săn a?” “Tấm ảnh này bao nhiêu a, có thể đưa lên nhìn thử không a?” Cũng có vài người nam chẳng hề để ý. “Một ngôi sao mà thôi, đẹp trai như vậy sao?” “Tôi cảm thấy Lãng Thù còn không đẹp trai bằng tôi.” “Người ta nói không chừng là tiểu bạch kiểm nha.” Lãng Thù đầu đầy hắc tuyến, lén lút thêm Tiểu Bao làm hảo hữu. Điểm mở khung nói chuyện phiếm trên YY của Tiểu Súp Bao, Lãng Thù đánh chữ: Vậy xem cấp giới hạn: Tiểu Súp Bao

Tiểu Súp Bao:??? Cô là? Vậy xem cấp giới hạn: Tôi muốn mua ảnh chụp của Lãng Thù

—

Tiểu Súp Bao: A? Cô muốn mua ảnh chụp của đại 000 a (o) Vậy xem cấp giới hạn: Là tích o(_)o~ Tiểu Súp Bao: Cô ra bao nhiêu? Vậy xem cấp giới hạn: A? Tiểu Súp Bao: Lúc chiều, Sát Thủ Hữu Tình dùng mười viên đá nguyệt lượng cấp cao mua sáu tấm ảnh chụp..... Lãng Thù chăm chăm vào chữ Tiểu Súp Bao đánh ra, oán hận nghiêng răng. Miêu tích, rõ ràng dùng đồ của cậu còn ra giá với cậu! Vậy xem cấp giới hạn: Tôi dùng hai viên đá nguyệt lượng mua một tấm hình, thế nào? Tiểu Súp Bao: Đi! Cô trong trò chơi tên gì? Lãng Thù tự nhiên là một giọt nước cũng không lọt, vừa nói chuyện phiếm vừa mở ra một cửa sổ tạo một hào mới, nhận đá nguyệt lượng cấp cao từ tài khoản Chiều trước trường đình chuyển qua. Vậy xem

cấp giới hạn: Quý danh của tôi hạ phó bản ra không được, tiểu hào tại khu tân thủ, chính là tên này. Tiểu Súp Bao: chờ một chút, lập tức tới. Lăng Thủ hừ lạnh một tiếng, dùng tiểu hào dạo qua một vòng ở khu tân thủ. Đợi tiểu gia tôi cầm được đăng chuôi, xem tôi làm sao khấu trừ tiền lương của cậu! Không lâu sau, nữ hào Tiểu Súp Bao liền hấp tấp chạy tới giao dịch, giao dịch xong sau dựa theo giao ước, Tiểu Súp Bao gửi qua tấm hình. Lăng Thủ nhìn chăm chăm hình của mình thật lâu. Không thể nói, góc độ chụp hình của Tiểu Bao rất tốt. Tấm ảnh này xác thực là ảnh chụp cậu thoát y tại phòng thay quần áo, cụ thể khi nào thì không nhớ được rõ. Trong tấm ảnh Lăng Thủ mặc áo sơ mi mà một loạt nút áo đã cởi bỏ, lộ ra vòng ngực xinh đẹp có sức quyến rũ. Lăng Thủ còn chưa phải diễn viên, như thế này theo tiêu chuẩn của công chúng đã tính là mở rộng tầm mắt. Tiểu Súp Bao đắc ý dương dương mà nói: đại 0 nhà tôi đẹp trai chứ (^ ^) Lăng Thủ u ám bấm điện thoại. “Ừ? Đại 0, có chuyện gì?” “Hình thoát y chụp rất đẹp.” “A!!!” Lăng Thủ nghe được âm thanh hít vào một hơi ở đầu bên kia. “Bán mấy tấm?” “Đại 0 tôi sai rồi.” “Mấy tấm?” “Bảy tấm mà thôi.....” “số lượng giới hạn?” “Đại 0 tôi thật sự sai rồi.....” “Hừ!” “Thật ra thì Sát Thủ Hữu Tình mua sáu tấm, một tấm chính là Vây xem cấp giới hạn mua.” “Trừ tiền lương.” “Đại 0

~” “2 tháng.” Nói xong, Lăng Thủ cúp điện thoại. Hoàn hảo ảnh chụp truyền ra không nhiều lắm, Tiểu Bao mặc dù có chút sai sót, nhưng suy cho cùng còn có vài phần cân nhắc. Lăng Thủ để điện thoại xuống, một lần nữa mang tai nghe. “Phù phù.” thanh âm cắt ngang của kênh YY đột nhiên vang lên. Lăng Thủ xem lại lịch sử, nick “Vây xem cấp giới hạn” của mình bị kéo đến một gian tiểu hắc ốc ở dưới cùng. Bên trong tiểu hắc ốc, còn có một người nick màu vàng. Tên là “[Thỉnh Tuyên Các] Sát Thủ Hữu Tình”. Đền của [Thỉnh Tuyên Các] Sát Thủ Hữu Tình đang sáng ngời, nhưng không truyền ra một lời nào. Nhưng cái này lại khơi gợi hứng thú của Lăng Thủ, Lăng Thủ cảm giác nội tâm có điểm ngứa ngáy tê dại. Cậu muốn nghe thanh âm của Sát Thủ Hữu Tình. Ấn tượng của Sát Thủ Hữu Tình trong trò chơi là một người cực kỳ xui xẻo rồi lại mang theo một chút khôn vặt, người như vậy trong hiện thực thanh âm như thế nào bộ dạng ra sao? Có lẽ người có tính cách như vậy, chẳng qua chỉ là một học sinh. Thậm chí là một đứa bé. Lăng Thủ nghĩ đến tạo hình bé con của Sát Thủ Hữu Tình trong trò chơi, không khỏi nở nụ cười. Đúng lúc này, từ YY truyền đến một tiếng cười trầm thấp. Tiếng cười không phải trẻ con, mà là ngây ngô đã có từ tính, có một sức mê hoặc. Lăng Thủ trà trộn giới ca hát bốn năm, là ngôi sao hát vô số ca khúc, cũng hiểu được tiếng cười của Sát Thủ Hữu Tình kia rất êm tai. Lăng Thủ ngừng thở, cảm thấy Sát Thủ Hữu Tình muốn nói chuyện. Như thể xác minh dự cảm của cậu, một lát sau, đền của Sát Thủ Hữu Tình sáng lên. “Tiểu Vây, không còn sớm, ngủ đi.” Thanh âm trầm thấp nhu hòa, như thể hai người bình thường rất quen thuộc lẫn nhau. “Àn.” Lăng Thủ trầm thấp lên tiếng. Lăng Thủ đáp xong một tiếng này, lại ngây ngẩn cả người. Ánh mắt cậu dừng lại trên ngón tay đang đặt tại phím F2 của mình. Chính là vừa rồi, cậu cũng không biết vì sao, ma xui quỷ khiến tay của mình đã đặt phím nói của YY. Mắt cậu nhìn nick nữ Vây xem cấp giới hạn trên YY, còn nhớ đến bộ dáng lục y yểu điệu của Chiêu trước trường đình, chợt phát hiện chính mình phạm sai lầm. Cậu trong trò chơi, trước mặt Sát Thủ Hữu Tình, hẳn là hơi động một chút sẽ nổi giận, một cô gái siêu cấp mê luyện Lăng Thủ. Lăng Thủ cuống quýt rời khỏi YY, thoát trò chơi, tắt đi máy tính. Trong lòng không ngừng mà nghĩ: Sát Thủ Hữu Tình có thể biết mình là nam không? Fan của mình phần lớn đều là nữ sinh, Sát Thủ Hữu Tình có hoài nghi trước kia đều là cậu đang lừa gạt y không? Sát Thủ Hữu Tình có đoán được mình thật ra chính là Lăng Thủ người phát ngôn của [Nghịch Hiệp OL] không? Thân phận của mình có bị phát hiện hay không? Một đêm không ngủ. Ngày hôm sau, Lăng Thủ tiếp tục vác đôi mắt gấu mèo đi thông cáo, trách không khỏi bị Quan Hải trách móc vài lời. Tiểu Bao một bên nơm nớp lo sợ, sợ Lăng Thủ sẽ trách tội mình. Tiết mục giải trí lần này, Lăng Thủ lấy tư cách khách quý tham dự, nhưng nhân vật chính là nhóm “T.H.I.S” năm nay công ty giải trí Tinh Nghệ dự định trọng điểm nâng hồng. Đều là nghệ sĩ của Tinh Nghệ, làm đàn anh của “T.H.I.S”, Lăng Thủ tự nhiên cũng bị mang vào hỏi không ít vấn đề. Lăng Thủ là sao ca nhạc đang hồng, lúc người chủ trì nêu câu hỏi cho Lăng Thủ, tự nhiên sẽ không bỏ qua một số vấn đề nhạy cảm. “Đại 0, anh thích màu sắc gì?” “Màu trắng a.....” Lăng Thủ nghĩ nghĩ, ngoại trừ màu sắc cũng không có yêu thích màu sắc khác. “Tâm lý học màu sắc nói, người thích màu trắng có thái độ rất nghiêm túc, đa tài đa nghệ, phần lớn đều là theo chủ nghĩa hoàn mỹ, đại 0 đến bây giờ vẫn chưa có bạn gái, có phải đối với tiêu chuẩn lựa chọn bạn gái đặc biệt khó khăn không?” “Tôi cảm thấy không có gì khó khăn không bắt bẻ a, tìm bạn gái quan trọng vẫn là xem duyên phận cùng tính cách của hai bên.” “Vậy đại 0 thích dạng con gái có tính cách như thế nào?” “.....” Lăng Thủ có chút khó xử nghĩ nghĩ, “Ồn nhu, hiền lành hiểu lòng người a.” Trước camera Lăng Thủ gần như không chệch vào đâu được, vô luận là biểu lộ hay động tác. Hai ngày kế tiếp, Lăng Thủ phải chạy giữa hai đầu vừa thông cáo vừa huấn luyện võ thuật, mỗi ngày quay mắt về phía camera, máy chụp ảnh, cùng với

thầy giáo võ thuật nghiêm túc, Lăng Thủ về đến nhà là cảm thấy mỗi một không chịu nổi, nhất là đau đớn thân thể sau khi huấn luyện, khiến Lăng Thủ về nhà liền nằm sấp trên giường. Đợi cho cảm giác đau đớn trên thân thể gần như biến mất, Lăng Thủ mới có hứng thú sờ đến máy tính. Thật ra đối với việc lên trò chơi, Lăng Thủ rất mâu thuẫn. Cậu cảm thấy mình lừa Sát Thủ Hữu Tình, không có ý muốn vào trò chơi. Nhưng cậu lại cảm thấy phải vào để giải thích cùng Sát Thủ Hữu Tình. Về phần giải thích cái gì, chính cậu cũng không hiểu rõ. Lúc ý thức của Lăng Thủ rồi tỉnh rồi ngủ, Chiều trước trường đình đã vào trò chơi. Sau khi lên trò chơi, cậu phát hiện, Sát Thủ Hữu Tình rõ ràng ngay bên cạnh cậu. Lần này Sát Thủ Hữu Tình không để đùa trần, đứa bé được trang hoàng rất sạch sẽ, mặc tiểu trường sam màu trắng, giống với lần đầu tiên cậu nhìn thấy Sát Thủ Hữu Tình. Chỉ có điều vóc dáng thấp hơn một chút. Sát Thủ Hữu Tình có vẻ đang treo máy, ngồi bên cạnh Chiều trước trường đình không nhúc nhích. Lăng Thủ điều khiển Chiều trước trường đình quanh quẩn Sát Thủ Hữu Tình một vòng. [trước mặt] Sát Thủ Hữu Tình: ^_^ Chữ đột nhiên xuất hiện dọa Lăng Thủ nhảy dựng. [trước mặt] Sát Thủ Hữu Tình: Bộ dáng tôi mặc quần áo màu trắng xinh đẹp chứ ^_^ Lăng Thủ nhìn bộ dáng y vẫn như cũ không nhúc nhích, ra vẻ đang đợi mình lên tiếng. [trước mặt] Chiều trước trường đình: Xinh đẹp o(_)o~ [trước mặt] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi ôn nhu chứ ^_^ [trước mặt] Chiều trước trường đình:(o) [trước mặt] Sát Thủ Hữu Tình: hiền lành hiểu lòng người chứ ^_^ Lăng Thủ trong lòng nhất thời cả kinh.

7. Chương 7: Nó Chỉ Là Một Con Heo

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Lăng Thủ không để trong lòng, đang do dự có nên trả lời Sát Thủ Hữu Tình không, Sát Thủ Hữu Tình lại đưa qua một lời mời đội ngũ trước.

Lăng Thủ lặng lẽ nhấn đồng ý.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh có phải đã biết hay không?

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Thiên cơ bất khả lộ (>^<) lắg= "" thù= "" cảm= "" thấy= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình= "" có= "" biết= "" thân= "" phận= "" của= "" mình= "" cũng= "" không= "" sao= "" cả= "" bởi= "" vì= "" cậu= "" hiện= "" tại= "" cực= "" kỳ= "" muốn= "" quát= "" người= "" [đội= "" ngũ]= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình: ~o(= "" >_<)o ~="" tôi= "" chờ= "" cô= "" thật= "" lâu= "" mấy= "" ngày= "" nay= "" đều= "" không= "" login= "" chiều= "" trước= "" trường= "" đình= "" muốn= "" tôi= "" login= "" quát= "" anh= "" sao= "" _="" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình: = "" cô= "" là= "" người= "" cuồng= "" ngược= "" đả= "" a= "" o)/~="" trong= "" trò= "" chơi= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình= "" lúc= "" này= "" mới= "" đứng= "" lên= "" nhân= "" vật= "" cậu= "" bé= "" chạy= "" quanh= "" chiều= "" trước= "" trường= "" đình= "" một= "" vòng= "" lại= "" một= "" vòng.= "" [đội= "" ngũ]= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình: = "" cô= "" xem= "" tôi= "" đã= "" gầy= "" o)/~="" lắg= "" thù= "" điểm= "" mở= "" thông= "" tin= "" của= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình.= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình.= "" cấp= "" 30,="" ngự= "" y= "" cốc= "" lắg= "" thù= "" mặt= "" mũi= "" tràn= "" đầy= "" hắc= "" tuyền,="" cậu= "" nhớ= "" rõ= "" ràng= "" lần= "" trước= "" lên= "" sát= "" thủ= "" hữu= "" tình= "" rành= "" rành= "" là= "" 32="" cấp,="" tại="" sao="" lại="" rớt="" cấp.="" [đội="" ngũ]="" chiều="" trước="" trường="" đình:="" anh="" lại="" bị="" luân="" sát="" thủ="" hữu="" tình:="" cô="" biết="" không,="" mèo="" ba="" tư="" hôm="" qua="" dẫn="" người="" ở="" bên="" này="" nằm="" vùng="" o)/~="" nơi="" này="" là="" khu="" tân="" thủ="" luyện="" cấp,="" mèo="" ba="" tư="" tại="" sao="" lại="" tới="" nơi="" này="" nằm="" vùng?="" lắg="" thù="" có="" chút="" nghi="" ngờ="" nhưng="" nghĩ="" đến="" cách="" sát="" thủ="" hữu="" tình="" làm="" trước="" đó,="" lại="" cảm="" thấy="" việc="" này="" phát="" sinh="" cũng="" là="" hợp="" tình="" hợp="" lý="" .="" [đội="" ngũ]="" chiều="" trước="" trường="" đình:="" ả="" tại="" sao="" lại="" tới="" nằm="" vùng?="" sát="" thủ="" hữu="" tình: ~o(= "" >_<)o ~="" lúc="" tôi="" ở="" bên="" này="" chờ="" cô="" bị="" bọn="" họ="" bên="" kia="" phát="" hiện.= "" chiều="" trước="" trường="" đình:.....="" sát="" thủ="" hữu="" tình:="" ~o(= "" >_<)o ~="" chiều="" trước="" trường="" đình:="" ả="" hôm="" nay="" sao="" không="" ngồi="" xổm?="" sát="" thủ="" hữu="" tình:="" sự="" thật="" chứng="" minh:="" người="" là="" có="" nhãn="" nại="" cực="" hạn="" (^o^)/="" chiều="" trước="" trường="" đình:.....="" lắg="" thù="" cảm="" thấy,="" sát="" thủ=""

hữu=" tình=" thật=" là=" chưa=" từng=" thay=" đổi,=" cho=" dù=" y=" có=" thể=" đã=" biết=" thân=" phận=" mình.= " lúc=" này,=" trên=" người=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tỏa=" ra=" một=" hồi=" bạch=" quang,=" bạch=" quang=" qua=" đi,=" trong=" ngực=" đứa=" bé=" ôm=" một=" con=" thỏ=" trắng.= " thỏ=" trắng=" hơi=" lớn,=" ít=" nhất=" trong=" ngực=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" con=" thỏ=" trắng=" như=" một=" con=" heo=" con=" béo=" lùn=" chắc=" nịch.= " [đội=" ngũ]= " chiều=" trước=" trường=" đình=" lúc=" anh=" lần=" thứ=" hai=" chọn=" môn=" phái=" chọn=" vật=" âm=" sơn=" trang?= " vật=" âm=" sơn=" trang=" trong=" [nghịch=" hiệp=" ol]= " là=" một=" chức=" nghiệp=" giống=" triệu=" hoán=" sự,=" nhưng=" là=" một=" người=" chơi=" chỉ=" có=" thể=" lựa=" chọn=" ba=" súng=" vật=" làm=" triệu=" hoán=" thú=" của=" mình,=" mà=" bình=" thường=" lúc=" triệu=" hoán=" chỉ=" có=" thể=" triệu=" hồi=" một=" con=" ra=" tiến=" hành=" chiến=" đấu.= " [đội=" ngũ]= " sát=" thủ=" hữu=" tình:= " đáng=" yêu=" a=" ^ _=" chiều=" trước=" trường=" đình:= " sao=" anh=" chọn=" con=" thỏ=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " chỉ=" có=" con=" thỏ=" là=" màu=" trắng!!!=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" lằng=" thù=" chơi=" trò=" chơi,=" biết=" rõ=" thỏ=" trắng=" là=" một=" trong=" những=" triệu=" hoán=" thú=" của=" vật=" âm=" sơn=" trang,=" nhưng=" thỏ=" trắng=" lực=" công=" kích=" nhỏ,=" huyết=" ít=" phòng=" ngựa=" thấp,=" chỉ=" biết=" một=" ít=" kỹ=" năng=" phụ=" trợ,=" người=" chơi=" vật=" âm=" sơn=" trang=" bình=" thường=" cũng=" sẽ=" không=" chọn=" súng=" vật=" này=" làm=" chủ=" súng=" vật=" của=" mình.= " đương=" nhiên,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" không=" thể=" xem=" như=" một=" người=" chơi=" bình=" thường.= " nhân=" vật=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" màu=" trắng=" ôm=" con=" thỏ=" béo=" lùn=" chắc=" nịch,=" cả=" người=" như=" một=" quả=" nhục=" cầu=" trắng.= " nhục=" cầu=" chạy=" nhảy=" bên=" cạnh=" chiều=" trước=" trường=" đình,=" còn=" thỉnh=" thoảng=" thả=" ra=" thỏ=" trắng=" trong=" ngực=" mình=" để=" đánh=" tiểu=" quái=" bên=" cạnh.= " thỏ=" trắng=" không=" có=" kỹ=" năng=" công=" kích,=" sau=" khi=" xông=" lên=" chỉ=" ra=" sức=" ngăn=" cản=" quái=" vật.= " nhìn=" thỏ=" trắng=" phần=" đầu=" quên=" mình=" cùng=" quái=" vật=" giáp=" lá=" cà,=" lằng=" thù=" rớt=" cục=" nhện=" không=" được=" đánh=" chữ.= " [đội=" ngũ]= " chiều=" trước=" trường=" đình=" tôi=" mang=" anh=" đi=" luyện=" cấp=" a=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " tiểu=" văn=" thật=" tốt=" ^ _=" vì=" vậy=" người=" nào=" đó=" ôm=" con=" thỏ=" tung=" ta=" tung=" tăng=" theo=" sát=" sau=" lưng=" lực=" y=" mỹ=" nữ.= " thật=" ra=" ngựa=" y=" cóc=" lực=" công=" kích=" không=" cao,=" không=" phải=" chức=" nghiệp=" xoạt=" quái=" tốt=" nhất,=" nhưng=" lằng=" thù=" lại=" cực=" kỳ=" chuyên=" nghiệp.= " theo=" hệ=" thống=" vang=" lên=" hai=" âm=" thanh=" "đình,=" đình",=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thắng=" cấp=" đến=" cấp=" 40.= " súng=" vật=" tiểu=" bạch=" thỏ=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thắng=" đến=" cấp=" 70.= " lằng=" thù=" mắt=" nhìn=" tin=" tức=" hệ=" thống=" không=" thể=" khăng=" định,=" lúc=" này=" mới=" phát=" hiện,=" tiểu=" thỏ=" trắng=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" xác=" thực=" là=" cấp=" 70.= " hèn=" chi=" mập=" như=" vậy,=" lằng=" thù=" trong=" lòng=" nghĩ.= " [đội=" ngũ]= " chiều=" trước=" trường=" đình=" con=" thỏ=" này=" của=" anh=" sao=" lại=" thế=" này=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " chỉ=" có=" tôi=" bị=" luân=" ~o(=" >_<)o ~~= " chiều=" trước=" trường=" đình=" tôi=" hỏi=" chính=" là=" con=" thỏ=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " mèo=" ba=" tư=" không=" có=" luân=" con=" thỏ=" o()o=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " ả=" rõ=" ràng=" hiểu=" con=" thỏ=" là=" vô=" tội=" (_)= " chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" thật=" ra=" ả=" không=" có=" khẩu=" vị=" nặng=" như=" thể.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:_ _||=" chiều=" trước=" trường=" đình=" anh=" hôm=" qua=" bị=" luân=" bắt=" đầu=" từ=" cấp=" mấy=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= " cấp=" 56=" o)/~=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" anh=" là=" heo=" sao=" cư=" nhiên=" bị=" người=" phiên=" từ=" cấp=" 56=" đến=" cấp=" 30,=" tuy=" cấp=" thấp=" lúc=" từ=" vong=" rớt=" kinh=" nghiệm=" tí=" lệ=" nhiều,=" nhưng=" người=" này=" rõ=" ràng=" không=" nhớ=" bài=" học=" bị=" luân=" bạch=" ở=" âm=" phủ=" lần=" trước.= " [đội=" ngũ]= " sát=" thủ=" hữu=" tình:= " no,=" tôi=" là=" chán="

heo=" +_+= " lúc=" này,=" đang=" liều=" mạng=" cùng=" quái=" giáp=" lá=" cà=" danh=" xưng=" của=" con=" thỏ=" nào=" đó=" thay=" đổi,=" từ=" “tiểu=" bạch=" thỏ="” biến=" thành=" “thật=" ra=" nó=" là=" một=" con=" heo.”= [đội=" ngũ]=” chiều=" trước=" trường="” đình:.....=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" tôi=" bị=" luân=" rơi=" kinh="” nghiệm=" đều=" bị=" nó=" ăn=" o)/~/=” chiều=" trước=" trường="” đình:.....=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" cô=" nói=" nó=" có=" phải=" là=" một=" đầu=" heo="” không=" (_)=” chiều=" trước=" trường="” đình:.....=” sao=" anh=" phát=" hiện.=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" lúc=" lần=" đầu=" tiên=" treo=" tôi=" phát=" hiện=" nó="” thắng=" cấp.=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" cho=" nên=" anh=" có=" ý=" để=" mèò=" ba=" tư=" luân=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" ^ _ =” chiều=" trước=" trường="” đình:=" thì=" ra=" chính=" anh=" là=" người=" nặng=" khẩu=" vị=" {{{(=">_<)}}} sát=" thủ=" hữu=" tình:.....=” sát=" thủ=" hữu=" tình=" triệu=" hồi=" “thật=" ra=" nó=" là=" một=" con=" heo="” ôm=" vào=" trong=" ngực,=" ở=" trong=" sân=" luyện="” cấp=" chạy=" loạn=" khắp=" nơi,=" lủ=" được=" một=" nửa,=" lại=" lui=" về=" bên=" cạnh="” chiều=" trước=" trường="” đình.=” [đội=" ngũ]=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" nhanh="” lên=" ngựa!!!=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" không=" nuôi=" heo?=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" mèò=" ba=" tư=" dẫn=" người=" đến=" đây!!!=” nói=" thì=" chậm=" mà=" xảy=" ra=" thì=" nhanh,="” lảng=" thù=" lập=" tức=" cuội=" lên="” tiểu=" bạch=" thỏ,="” sát=" thủ=" hữu=" tình=" cũng=" cuội=" lên=" tiểu=" mã="” của=" y,=" mang=" theo=" lảng=" thù=" bỏ=" chạy.=” lảng=" thù=" điều=" chỉnh=" hạ=" góc=" nhìn,=" quả=" nhiên=" thấy=" sau=" mông=" có=" vài=" bóng=" người,="” xưng=" hô="” “mèò=" ba=" tư="” như=" ẩn=" như=" hiện.=” sát=" thủ=" hữu=" tình=" trái=" lại=" hiem=" thấy=" không=" đi=" lên=" tự=" mình=" tìm=" chết.=” trong="” [nghịch="” hiệp=" ol]=” tốc=" độ=" của=" tất=" cả=" tọa=" kị=" đều=" là=" như="” nhau,="” sát=" thủ=" hữu=" tình=" phát=" hiện=" kẻ=" thù=" sớm,=" hai=" người="” có=" chuẩn=" bị=" đầy=" đủ,=" nửa=" thời=" gian=" sẽ=" không=" bị=" người="” đuối=" theo.=” nhưng=" mèò=" ba=" tư=" lại=" bám=" riết=" không=" tha,="” sát=" thủ=" hữu=" tình=" mang=" theo=" chiều=" trước=" trường="” đình=" chạy=" suốt=" hai=" bản=" đồ=" nhỏ,="” cũng=" chưa=" vút=" bỏ=" đám=" người=" mèò=" ba=" tư="” đuối=" theo.=” [đội=" ngũ]=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" tôi=" đoán=" mèò=" ba=" tư=" sẽ=" cho=" người=" đến=" phía=" trước=" chặn=" chúng=" ta.=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" vậy=" làm=" sao=" bây=" giờ?=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" cô=" click="” theo=" tôi=" đi,=" sau=" đó=" rồi=" trò=" chơi.=” trong="” [nghịch="” hiệp=" ol]=” logout=" có=" thời=" gian=" trì=" hoãn,="” bình=" thường=" phải=" sau=" 20=" giây,="” nhân=" vật=" mới=" có=" thể=" thoát=" khỏi=" trò=" chơi.=” mà=" nhân=" vật="” kích=" theo=" sau=" người=" chơi,="” người=" chơi=" dù=" tất=" trò=" chơi,="” cũng=" sẽ=" ở=" trong=" trò=" chơi=" tự=" động=" đi=" theo=" sau=" 20=" giây="” mới=" biến=" mất.=” nhưng=" cái=" này=" đòi=" hỏi=" phải=" liên=" tục=" chạy="” theo=" người=" chơi.=” [đội=" ngũ]=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" vậy=" còn="” anh?=” lảng=" thù=" biết=" rõ,=" sau=" khi=" mình=" thoát=" tuyến,="” sát=" thủ=" hữu=" tình=" khăng=" định=" trốn=" không=" thoát=" bị=" người=" ngăn=" chặn="” hoặc=" bị=" người=" đuối=" theo,=" vận=" mệnh=" bị=" luân=" lần=" nữa.=” tuy="” cậu=" chưa=" từng=" thấy=" tình=" cảnh=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" bị=" luân="” bạch,="” nhưng="” cậu=" cảm=" thấy=" nhìn=" trường=" cảnh=" kia=" nhất=" định="” sẽ=" khiến=" vô=" cùng=" khó=" chịu.=” [đội=" ngũ]=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" tôi=" không=" sao=" ^ _ =” chiều=" trước=" trường="” đình:=" nói=" láo!=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" cô=" nhanh=" logout=" _ -||=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" không="” cần=" (^)=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" đừng=" làm=" ồn=" ào=" _ -||=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" tôi=" không=" muốn=" anh=" đi=" khiêu=" chiến=" sức="” nhân=" nại=" của=" nhân=" loại=" (_)=” sát=" thủ=" hữu=" tình:-_ -||=” chiều=" trước=" trường="” đình:=" (^)=” sát=" thủ=" hữu=" tình:=" đã=" bị=" chặn=" _ -||=” lảng=" thù=" nội=" tâm=" cả=" kinh,="” nhìn=" màn=" hình=" phía=" trước,="” quả="” nhiên="” xuất=" hiện=" một=" bộ=" phận=" người=" của=" “tận="” thể="” bang="” phái="” đối="” địch="” của="” thính="” tuyên="” các.=” đằng="” sau=" mèò=" ba=" tư="” cũng="”

từ=" từ=" đến=" gần=" rồi.=" lảng=" thù=" thật=" ra=" là=" cực=" kỳ=" không=" muốn=" để=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bị=" mèo=" ba=" tư=" giết=" chết,=" thứ=" nhất,=" cậu=" chán=" ghét=" ả=" đàn=" bà=" này;=" thứ=" hai,=" cậu=" cùng=" với=" ả=" này=" có=" sống=" núi;=" thứ=" ba,=" ả=" này=" giết=" chết=" nằng=" nhất=" định=" sẽ=" vui=" về=" khoe=" khoang=" một=" phen,=" nhưng,=" cậu=" cũng=" không=" muốn=" để=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" bị=" mèo=" ba=" tư=" giết=" chết,=" nhưng=" trước,=" hai=" người=" đều=" phải=" bị=" giết=" chết,=" lảng=" thù=" cảm=" thấy=" nên=" rồi=" khỏi=" máy=" tính,=" đi=" pha=" ly=" trà=" uống=" tốt=" hơn,=" mất=" không=" thấy=" vi.....=" cho=" nên=" tâm=" động=" không=" bằng=" hành=" động,=" vì=" vậy,=" khi=" lảng=" thù=" cảm=" một=" ly=" trà=" nóng=" hổi=" trở=" lại=" trước=" máy=" vi=" tính,=" kỳ=" lạ=" chính=" là,=" màn=" hình=" trò=" chơi=" rõ=" ràng=" không=" có=" hắc=" bạch,=" lảng=" thù=" tò=" mò=" nhìn=" nhìn,=" trong=" trò=" chơi=" một=" đứa=" bé=" tròn=" tròn=" béo=" béo=" ôm=" một=" con=" thỏ=" gọi=" "thật=" ra=" nó=" là=" một=" con=" heo",=" chạy=" tán=" loạn=" khắp=" màn=" hình,=" mà=" hào=" của=" mình=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bởi=" vì=" lúc=" trước=" đi=" theo=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" cũng=" khắp=" nơi=" chạy=" loạn=" theo,=" lảng=" thù=" mở=" tin=" tức,=" [đội=" ngũ]= " sát=" thủ=" hữu=" tình;=" ha=" ha=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" trời=" không=" tuyệt=" đường=" người=" ^ _ ^=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" tôi=" đẹp=" trai=" sao=" (^ ^)=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" cô=" chẳng=" lẽ=" không=" tỏ=" về=" một=" chút=" sao=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình; _ _||=" có=" ở=" đây=" không=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" người=" đâu=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" 555,=" cô=" vút=" bỏ=" tôi=" ~o(=" >_<)o ~=" chiều=" trước=" trường=" đình; _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" (o)=" chiều=" trước=" trường=" đình;=" sao=" chưa=" chết=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình;=" cô=" vừa=" đi=" đâu=" _ _||=" lảng=" thù=" nói=" dối=" không=" đỏ=" mặt,=" [đội=" ngũ]= " chiều=" trước=" trường=" đình;=" mắc=" tiểu=" ^ _ ^=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" lúc=" này=" mới=" dừng=" lại=" bước=" chân=" tán=" loạn,=" [đội=" ngũ]= " sát=" thủ=" hữu=" tình;=" mới=" phát=" hiện=" nha,=" heo=" cấp=" 70=" biết=" thuật=" ẩn=" thân=">

^ _ ^

Lảng Thù nhìn nhìn nhân vật trong trò chơi, quả nhiên biến thành trạng thái hơi mờ — đây là chiêu thức môn phái Doanh Nhẫn trong trò chơi. Lảng Thù nhìn nhìn con thỏ bị người nào đó ôm vào trong ngực “Nó chỉ là một con heo”. [đội ngũ] Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: ^ _ ^ Chiều trước trường đình: Mèo Ba Tư đâu? Sát Thủ Hữu Tình: Bên kia (o) Mèo Ba Tư phát hiện mục tiêu theo dõi đột nhiên biến mất, cũng không lập tức rời đi, vẫn ở tại chỗ kiểm tra thử xem. Mà Sát Thủ Hữu Tình mang theo Chiều trước trường đình, cũng cách không quá xa. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: ^ _ ^ Mèo Ba Tư đến bên này . Lảng Thù xác thực cũng thấy Mèo Ba Tư cười một con ngựa hướng cậu bên này đi tới. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi muốn báo thù

~(>_<>

~ Chiều trước trường đình: Anh được không – Sát Thủ Hữu Tình: Tôi có heo! Chiều trước trường đình: Nó chỉ là một con heo _ _||| Sát Thủ Hữu Tình: heo cấp 70 có một kỹ năng tăng trạng thái công kích

^ _ ^

Hai mắt Lảng Thù tỏa sáng, Sát Thủ Hữu Tình tuy chỉ có cấp 40 đánh không động người chơi cấp cao, nhưng cậu có thể. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Dem trạng thái tăng trên người của tôi () Sát Thủ Hữu Tình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Tiểu Vãn, cô cười được thật hèn mọn bí ối _ _||| Tuy nói như vậy, nhưng Sát Thủ Hữu Tình vẫn nghe theo không sai, Chiều trước trường đình có trạng thái, lập tức giải trừ ẩn thân, tập trung ném kỹ năng trên người Mèo Ba Tư. Sau ba chiêu, Mèo Ba Tư biến thành một cỗ thi thể. Người Mèo Ba Tư mang tới rất nhanh phát hiện Chiều trước trường đình, nhanh chóng vây quanh cậu. Heo của Sát Thủ Hữu Tình lại sử dụng một kỹ năng ẩn thân. Hai người lén lút từ trong vòng vây chạy ra, quần quanh sau lưng đám người kia. Lảng Thù lại nhìn không được giết vài đứa. Sát Thủ Hữu Tình cực kỳ ăn ý bảo hộ Chiều trước trường đình. Ban đầu Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình phối hợp vô

cùng khéo léo, xuất kỳ bất ý (bất ngờ) đánh lén thành công vài người, nhưng sau đó đám người kia cảnh giác hơn rất nhiều, Lăng Thủ cảm thấy ra tay khó khăn rất nhiều. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: tanh mùi rồi, chúng ta đi? Lăng Thủ xem tình thế, kéo dài tiếp nữa có lẽ sẽ biến khéo thành vụng, mắt cậu nhìn người Mèo Ba Tư mang tới đang trên kênh thể giới mắng cha chửi má, cũng thấy được thu hoạch không sai biệt lắm. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Được ^__^ Vì vậy, Lăng Thủ điều khiển Chiều trước trường đình chuẩn bị rút khỏi đám người. Đúng lúc này, trong đám đối địch một thủy phủ pháp sư mắng một câu thô tục, ném ra một “Hơi nước mắt long lanh”. “Hơi nước mắt long lanh” là một kỹ năng quần công, chỉ cần bị kỹ năng công kích, trạng thái ẩn thân sẽ phá giải lập tức. Mà Chiều trước trường đình vừa vận ngay trong phạm vi kỹ năng công kích. Trong nháy mắt, một thân ảnh màu trắng trong suốt phụt chốc lên đến trước mặt Chiều trước trường đình, trong ngực bạch sắc béo lùn chắc nịch vừa động, hình như thả ra một kỹ năng chặn công kích của “Hơi nước liền sống”. Trong suốt thân ảnh quơ quơ, lập tức hiển hiện ra. Danh tự Sát Thủ Hữu Tình vừa hiện ra, thân ảnh màu trắng đã trúng một đạo kỹ năng. Lăng Thủ nghe được trong tin tức bé con phát ra một tiếng thét “A” thảm thiết, thân ảnh bạch sắc trong trò chơi từ từ gục ngã trên mặt đất. Con heo béo lùn chắc nịch trong ngực cũng từ từ biến mất. Đám người “Tận thế” đối địch lập tức bao vây thi thể Sát Thủ Hữu Tình.

8. Chương 8: Hộp Báo Khởi Động Máy

Sát Thủ Hữu Tình bị một đám người Mèo Ba Tư giết chết cũng không phải lần đầu tiên, thậm chí có thể dùng vô số lần để hình dung, nhưng Lăng Thủ chứng kiến y bị người khác giết chết lại là lần đầu tiên.

Thi thể màu trắng ngã trên mặt đất, có vẻ hết sức chói mắt.

Người “Tận thế” chậm rãi vây quanh thi thể Sát Thủ Hữu Tình.

[trước mặt] Khuẩn axit lactic: MB, dám đùa lão tử

[trước mặt] Hoa Hoa Hoa Hoa: Đây không phải là hàng thích bị thao sao, nhanh chóng đứng dậy để gia sảng khoái mấy phát

[trước mặt] Mèo Ba Tư: Sát Thủ Hữu Tình, mày không phải rất túm sao, bảo nhân tình của mày bước ra nhìn mày bị luân như thế nào a

[trước mặt] Quỳ Hoa điểm huyết tay: Giết thêm mấy lần nói không chừng Chiều trước trường đình sẽ ra đây

.....

.....

Sát Thủ Hữu Tình quỳ rạp trên mặt đất vẫn không nhúc nhích, không có tại chỗ sống lại, cũng không trả lời đám người “Tận thế” này.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Anh còn ở sao?

Sát Thủ Hữu Tình: ^__^

Chiều trước trường đình: Sống lại ở âm phủ a

Sát Thủ Hữu Tình: Không cần %>_<% Chiều trước trường đình: Vì sao??? Lăng Thủ thấy đám người “Tận thế” kia càng mắng càng hung ác ngang ngược, không ít người dẫm đạp thi thể Sát Thủ Hữu Tình, còn có một số người đang làm động tác vô cùng ghê tởm trên thi thể ấy, vừa làm vừa mắng. [trước mặt] hoa hoa hoa hoa: tư thế này thế nào, dễ chịu hay không a [trước mặt] Mèo Ba Tư: Hoa ca anh thật tà ác nha Lăng Thủ cảm giác bản thân có chút nhìn không được. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Tôi muốn thấy cậu đi trước ^__^ [đội ngũ] Chiều trước trường đình:..... [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: cậu đi rồi tôi liền sống lại ở âm phủ %>_<% [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Vì sao? [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Cậu muốn tôi chết cũng không an lòng sao /(o)/~ Lăng Thủ lẳng lặng chạy, chạy cách đám người một đoạn. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Còn gần lắm, xa thêm một chút. Lăng Thủ tiếp tục chạy. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: xa thêm chút nữa ^__^ Lăng Thủ cảm thấy sắp không nhìn thấy Sát Thủ Hữu Tình. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Còn phải chạy..... Lăng Thủ chạy khỏi tầm mắt của Sát Thủ Hữu Tình. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình:

Quay về Lạc Dương, tôi hồi sinh đến Lạc Dương tìm cậu ^_^ Lăng Thủ thấy ở Lạc Dương toàn đầu người chơi đang di chuyển, im lặng không nói gì. Một thân ảnh màu trắng cuối cùng đập vào tầm mắt, thân ảnh giống một viên thịt tròn chen tới chen lui giữa những người chơi, cuối cùng chen đến bên cạnh Chiêu trước trường đình. Đứa bé con đang ôm con thỏ “Nó chỉ là một con heo”, hoàn hảo không tổn hao gì đang đứng ở trước mặt cậu. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: ^_^ Chiêu trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Tôi đây anh hùng cứu mỹ nhân đẹp trai sao () Chiêu trước trường đình: Cút! Lăng Thủ tuy đánh ra chữ “cút”, nhưng hành động lại là Chiêu trước trường đình. Chiêu trước trường đình trực tiếp chạy đến góc thành Lạc Dương, Sát Thủ Hữu Tình vội vàng chạy theo sát. Một lát sau, Lăng Thủ chậm rãi đánh chữ. [đội ngũ] Chiêu trước trường đình: Từ nay về sau không cho phép để Mèo Ba Tư giết anh! Sát Thủ Hữu Tình:(o) Chiêu trước trường đình: Không cho phép lại bị người ta luân! Sát Thủ Hữu Tình:(o) Chiêu trước trường đình: Biết rồi chứ!!! Sát Thủ Hữu Tình: Vì sao (o) Lăng Thủ nghĩ nghĩ, quyết định tiếp tục giả vờ vô sỉ. [đội ngũ] Chiêu trước trường đình: Không có nguyên nhân (_) Sát Thủ Hữu Tình:..... Chiêu trước trường đình:(_) Sát Thủ Hữu Tình: Tôi không làm ~o(^_^)o ~ Chiêu trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Tôi muốn trao đổi điều kiện (^) Chiêu trước trường đình:??? Sát Thủ Hữu Tình: Tôi đáp ứng cậu một việc, cậu cũng phải đáp ứng tôi một chuyện () Chiêu trước trường đình: anh muốn tôi làm gì? Sát Thủ Hữu Tình: Ngày mai sẽ nói cho cậu biết o(v)o~~ Chiêu trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Hôm nay quá muộn ^_^ Lăng Thủ nhìn đồng hồ cũng đã hơi muộn, sáng mai còn có một buổi họp báo ra mắt [Hưởng Mã Phong Vân]. [đội ngũ] Chiêu trước trường đình: Tôi đây hạ hừ hừ Sát Thủ Hữu Tình: Ân ^_^ [Hưởng Mã Phong Vân] là một bộ phim thương mại lớn do đạo diễn nổi tiếng Lý Hạo Tân dẫn dắt và một đám ngôi sao đang hồng tham gia chế tác, phô trương cực lớn là tự nhiên. Lần này Lăng Thủ tham dự chính là buổi họp báo khởi động máy của [Hưởng Mã Phong Vân]. Lăng Thủ đi theo Quan Hải, mang theo Tiểu Bao vừa đến nơi tổ chức buổi họp báo đã bị một đám fan cùng phóng viên xông tới vây quanh, cũng may Quan Hải đã sắp xếp bảo tiêu, vì Lăng Thủ khó khăn mở ra một thông đạo. Phòng nền của buổi họp báo là một tấm poster cực lớn, ở giữa là cảnh Cao Giám Thành cùng Hà Vũ Cầm dùng súng quyết đấu, hai bên trái phải là hình bán thân của một số diễn viên phụ quan trọng sắp xếp thành hai nhóm, mà nền lại là một vùng đại mạc, trên đó có hai người một ngựa. Lăng Thủ đã chụp poster, tự nhiên biết rõ hai người kia có một chính là mình, nhưng cậu vẫn tương đối tò mò rốt cuộc bộ dạng của mình thế nào, không kiềm được lúc tiến vào sân khấu liếc nhìn thêm vài lần. Tạo hình của Cao Giám Thành phong độ hiên ngang, nhưng người kia dựa vào hấn..... Lăng Thủ khó xử. Cả người thì dựa vào người hấn lại bị một kiện áo choàng lớn che khuất, mang theo phong mạo, cả người chìm trong bóng tối, mơ hồ chỉ thấy một chút cái cằm gót nhọn cùng đôi môi màu nhạt. Tạo hình này chính là mình bị chịu tra tấn, cư nhiên chỉ có nửa khuôn mặt lọt vào ống kính. Lăng Thủ bất động thanh sắc (không biến sắc) chửi thầm trong bụng. Lúc này, phóng viên bắt đầu hướng Lăng Thủ đặt câu hỏi: “Đại 0, lần này lý do gì khiến anh tham gia bộ phim điện ảnh này?” “Lý do đề cử nhân vật cho tôi, tôi cảm thấy mình thích hợp diễn, liền nhận bộ phim này.” Lăng Thủ nói dối gần như không đổ mắt. “Anh có thể nói cho chúng tôi biết nhân vật mà anh diễn là người như thế nào không?” “Điều này trước mắt vẫn không tiện tiết lộ ra.” “Đại 0 đây là lần đầu tiên tiến vào giới diễn viên, đối với kỹ thuật diễn của mình có nắm chắc không?” “Tôi chỉ có thể nói tôi sẽ cố gắng hết sức hoàn thành vai diễn của chính mình.” “Đại 0, trên poster [Hưởng Mã Phong Vân] người ngồi trên ngựa cùng Cao Giám Thành có phải là anh không?” Lăng Thủ nhớ vấn đề này phóng viên trước đó cũng đã hỏi qua Hà Vũ Cầm, vì vậy bất động thanh sắc (bình tĩnh) liếc nhìn Lý Hạo Tân, tiếp tục lộ ra chiêu bài mỉm cười của mình: “Người kia rất giống tôi sao?” Nói xong, cậu còn quay đầu lại liếc nhìn poster. Buổi họp báo sau khi kết thúc, Quan Hải còn có việc, để Lăng Thủ rời đi trước. Lăng Thủ mang theo Tiểu Bao, vượt qua fan, đi vào gara để xe. Vừa mới bước vào gara, cậu thấy một thân ảnh màu đen tựa bên cạnh một chiếc Ferrari màu đen hút thuốc. Người nọ thấy Lăng Thủ đến, xoay người ném thuốc, dùng giày da giẫm tàn thuốc, lại hướng Lăng Thủ đi tới. Lăng Thủ thấy như thế trong lòng kêu rên: Tại sao là gã..... Trịnh Dịch Huy tâm tình có vẻ rất tốt, đi đến trước mặt Lăng Thủ, hai tay cầm ở trong túi áo, nói: “Tôi xem poster này, phong mạo người phía dưới là cậu phải không a?” Lăng Thủ cười cười: “Anh Huy anh nói đùa .” “Vũ Cầm nói cùng tôi cô ấy không có chụp qua tấm ảnh này.” Lăng Thủ cảm giác mình không có lời gì để nói, tiếp tục đứng cười, chiêu bài mỉm cười, chỉ có điều cậu cảm giác mặt mình có hơi nghiêm. “Rất mê người.” Trịnh Dịch Huy nhẹ nhàng xoay người về phía trước, ở trên người Lăng Thủ làm một động tác ngửi. Lăng Thủ lộ chân lông trên người lập tức dựng hết lên. Lần đầu tiên cậu cùng Trịnh Dịch Huy tiếp xúc, chỉ biết người nọ là người vô cùng nguy hiểm, chính mình nên cách xa xa nhưng hết lần này tới lần khác không như mong muốn, hai người lại chạm mặt. Đột nhiên, một hồi âm nhạc vang lên..... Điện thoại trong túi áo Lăng Thủ đột nhiên vang lên. Lăng Thủ nhanh chóng lấy điện thoại, có chút áy náy đối Trịnh Dịch Huy nói: “Xin lỗi,

tôi phải nghe điện thoại.” Vì vậy vì một cái lách sang một bên. Cậu cầm điện thoại, nhìn số điện thoại, nội tâm lập tức rơi lệ đầy mắt. Số điện thoại là của Tiểu Bao. Cậu có chút khó xử nhìn đi theo Tiểu Bao, Tiểu Bao còn nhỏ cực kỳ tinh ranh, trên khuôn mặt nhỏ nhắn lộ đủ biểu tình, ra sức bĩu môi nháy mắt. Lăng Thủ nhận mệnh tiếp điện thoại, mặc dù biết đầu bên kia điện thoại không có hồi âm, cậu vẫn nghiêm trang: “Uy? Xin chào.” “Àn? Tại sao có thể như vậy..... Nha..... Được..... Được.....” Lăng Thủ vừa nói điện thoại, vừa lén nhìn chăm chăm vào chân Trịnh Dịch Huy. Trịnh Dịch Huy hiển nhiên không có để chuyện của cậu vào mắt, từng bước từng bước từ từ hướng cậu thông thả bước tới. Lăng Thủ cảm giác tim mình nhảy đến cổ họng. Đúng lúc này, trong gara lại thêm hai người. Lăng Thủ lập tức cúp điện thoại, nhìn hai người tiến vào. Hai người này một người là Cao Giám Thành, một người là Lý Hạo Tân. Hai người hình như cũng nhìn thấy Lăng Thủ, Trịnh Dịch Huy cùng Tiểu Bao. Cao Giám Thành có chút kinh ngạc nói: “Di, Tiểu Thủ sao cậu trong này?” Lăng Thủ xấu hổ cười cười. Cao Giám Thành cùng Lý Hạo Tân hướng cậu đi tới. Lý Hạo Tân nói: “Tiểu Thủ, bên ngoài thiệt nhiều fan đang chặn xe của cậu, nếu không cậu ngồi xe của chúng tôi ra ngoài?” Lăng Thủ tưởng chừng như thấy được cây cỏ cứu mạng, gật gật đầu, nói: “Lý đạo, đã làm phiền anh.” Trịnh Dịch Huy có chút cân nhắc nhìn Lăng Thủ. Lăng Thủ đối Trịnh Dịch Huy nói: “anh Huy, tôi đây đi trước.” Cũng không đợi gã trả lời, đã cùng Cao Giám Thành cùng Lý Hạo Tân bước vào xe của bọn họ. Chờ xe lái ra khỏi tòa nhà họp báo, chạy đến trên đường lớn, Cao Giám Thành mới cười nói: “Tiểu Thủ, sức hấp dẫn của cậu không nhỏ a.” Lăng Thủ cười xòa. “Anh Quan thật ra rất quan tâm cậu, đặc biệt muốn tôi cùng Hạo Tân tới giúp cậu.” Lăng Thủ trong lòng cả kinh, cậu vốn đang cảm kích Cao Giám Thành cùng Lý Hạo Tân, thì ra đây là Quan Hải ở phía sau dẫn dắt. “Trịnh Dịch Huy người này, vẫn nên ít tiếp xúc tốt hơn.” Lý Hạo Tân đang lái xe đột nhiên lên tiếng. Cao Giám Thành hừ lạnh một tiếng, nói: “Anh nói thật dễ nghe, kết quả lại để Hà Vũ Cẩm cùng tôi phối diễn.” “Hà Vũ Cẩm là nữ diễn viên nhận vai chính thích hợp nhất, Trịnh Dịch Huy đã ra tay, anh lại ngại không ban ơn lấy lòng, em cũng không phải không biết thế lực của gã.” “Hừ, anh lại không tiếc hy sinh tôi.” “Em vậy mà gọi là hy sinh? Ngày đó trêu ghẹo Tiểu Thủ, anh đều thấy nhất thanh nhị sở!” (rõ ràng rành mạch) “..... Hạo Tân, em không phải có ý a.” “.....” Lăng Thủ ngồi một bên im lặng lắng nghe, cố gắng không để bản thân bật cười thô tục. Đây là cái gì, đây là cái gì! Đây là JQ a!

9. Chương 9: Cảo Cơ Chuyên Dụng, Người Nhàn Rỗi Chờ Quấy Rầy

(Cảo cơ () : quan hệ đồng tính nam (từ lỏng) Chỉ nam và nam vượt qua giới hạn tình bạn , cũng có nghĩa khác là dù không phải gay nhưng vì cô đơn nên họ có tiếp xúc thân mật với 1 người bạn cùng giới, gần gũi là song tính luyến. Từ ‘cơ’ đọc giống ‘gay’.)

Lúc Lý Hạo Tân tiễn Lăng Thủ và Tiểu Bao xuống xe, Quan Hải đã bắt đầu khởi động xe từ nơi họp báo đến chỗ hai người xuống xe.

Lý Hạo Tân vụng trộm kín đáo đưa cho Lăng Thủ một xấp văn kiện, nói: “Đại 0, lần này [Hưởng Mã Phong Vân] có một ca khúc ngắn, tôi hy vọng cậu sẽ trình diễn bài hát đó.”

Lăng Thủ có chút kinh ngạc, nhưng nhớ bản thân cũng là vai phụ trong phim, lại thêm trước Lý Hạo Tân cùng Cao Giám Thành giúp cậu giải vây, cậu lẳng lặng gật đầu.

Lý Hạo Tân là con hồ ly già, nói không chừng hẳn cho phép mình tham gia bộ phim điện ảnh này, thật ra đã muốn để cậu trình bài ca khúc.

Sau khi chào tạm biệt Cao Giám Thành cùng Lý Hạo Tân, Lăng Thủ cùng Tiểu Bao lên xe Quan Hải, lúc này Tiểu Bao đã không có áp lực, lập tức trở thành lả lơi.

“Trời ạ, đại 0, người kia là ai vậy a? Thật đáng sợ!!!”

Lăng Thủ biết hẳn đang nói Trịnh Dịch Huy.

“Đại 0, tôi cảm thấy người kia đối với anh hình như có chút hứng thú nha!!! Vừa hay tôi khá nhạy bén, khiến gã không trêu chọc thành công nha!”

Tâm hồn xấu xa của Tiểu Bao đang bùng cháy.....

“Đại 0, anh nhìn Cao Giám Thành cùng Lý Hạo Tân, hohohoho.....”

Được rồi, Tiểu Bao hiện tại cười rất ư là đáng khinh rất ư hèn mọn bỉ ổi.

Lăng Thù đối với Tiểu Bao thỉnh thoảng có những hành vi không bình thường tỏ vẻ trầm mặc.....

“Tiểu Bao.” Quan Hải lên tiếng.

“Di, anh Quan chuyện gì?”

“Cậu hình như đã bị Lăng Thù trừ 2 tháng tiền lương.”

“.....”

“Nếu cậu sẵn lòng.”

“.....”

“Tôi sẽ khấu trừ thêm 2 tháng.”

“Anh Quan, em sai rồi.”

“Sai ở đâu?”

“Em không nên kích động trước mặt ma quỷ.”

Quan Hải đại phát từ bi mời cơm trưa, Tiểu Bao sau khi húp xong cháo liền như lớp nhân mà rút vào cái bánh bao, Lăng Thù thì đi gặp huấn luyện viên võ thuật tiếp tục tập luyện.

Thái độ của huấn luyện viên võ thuật hôm nay rõ ràng khác thường, cũng không cho Lăng Thù tiến hành huấn luyện ma quỷ, Lăng Thù nhìn một bộ mặt đào hoa, quả nhiên chỉ chốc lát sau, huấn luyện viên lại để cho cậu tan học sớm, Lăng Thù ra cửa liền thấy một cô bé đứng trước cửa ra vào, trên mặt hai mảng ửng hồng, thanh tú động lòng người đang đứng nhìn qua huấn luyện viên.

Lăng Thù cười thâm, tâm tình sung sướng, bóng ma tâm lý Trịnh Dịch Huy để lại ban sáng đã tan thành từng mảnh.

Sau khi về đến nhà, Lăng Thù mở khúc phổ của Lý Hạo Tân đưa, ngồi trước Piano dạo mấy lần, hiểu sơ sơ giai điệu, nội tâm bắt đầu ngứa ngáy.

Vì vậy cậu nhanh như chớp lần nữa nhảy vào thư phòng.

Mở máy tính, vào trò chơi, mở ra cột bạn tốt, quả nhiên thấy bốn chữ “Sát Thủ Hữu Tình” hiện lên sáng ngời sáng ngời.

Sát Thủ Hữu Tình đã trước một bước gửi qua lời mời đội ngũ.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Hôm nay sớm vậy ^__^

Chiều trước trường đình: ^__^

Sát Thủ Hữu Tình: Tâm tình không tệ lắm (o)

Chiều trước trường đình: Cảm giác phát hiện JQ thật tốt ()

Sát Thủ Hữu Tình:(o)

Sát Thủ Hữu Tình: Đến, lên YY

Chiều trước trường đình: lên YY làm gì vậy???

Sát Thủ Hữu Tình: Cậu quên điều kiện hôm qua nói sao, tôi hôm nay đã nghĩ ra ^__^

Lăng Thù nhúu nhúu mày, nhưng nhớ hôm qua cùng Sát Thủ Hữu Tình nói chuyện, vẫn là mở hào YY “Vây xem cấp giới hạn”.

Tên Vây xem cấp giới hạn dùng lại không tốt, Lăng Thù lẳng lặng đổi thành [Thính Tuyên Các] Tiểu Vân, tiến vào kênh liên minh Thính Tuyên Các.

Mới vừa gia nhập kênh, Lăng Thù chợt nghe “phù phù” một tiếng, bị kéo đến kênh gác xếp Thính Tuyên gian phòng đặt khóa cuối cùng.

Gian phòng tên là “Cảo cơ chuyên dụng, người nhân rồi chó quấy rầy”.

Lăng Thù nhìn tên gian phòng, vẻ mặt hắc tuyến.

Trong phòng nick “[Thính Tuyên Các] Sát Thủ Hữu Tình” nhảy sáng.

“Tiểu Văn, tôi hôm qua suy nghĩ một ngày, cuối cùng quyết định!”

Lăng Thù biết y bắt đầu đưa ra điều kiện, yên lặng nghe.

Kết quả sau 1 phút đồng hồ, Sát Thủ Hữu Tình vẫn không tiếp tục nói, dường như tỏ vẻ muốn cậu tiếp lời.

Lăng Thù đành phải thuận theo: “Quyết định gì?”

YY bên kia truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Lăng Thù nghiêng răng nghiêng lợi, biểu hiện của Sát Thủ Hữu Tình có vẻ rất vô hại đối với người lẫn vật, nhưng sau lưng dám chắc là phúc hắc!

“Tôi muốn nghe cậu hát.” bên kia YY Sát Thủ Hữu Tình nói.

Lăng Thù sững sờ.

“Anh muốn nghe bài gì?”

“[Giữa trắng và đen].”

Lăng Thù nhú nhú mày, hỏi: “sao anh muốn nghe bài này?”

[Giữa trắng và đen] là một ca khúc trong album Lăng Thù phát hành lúc mới ra mắt. Lăng Thù nhớ rõ, lúc cậu còn chưa xuất đạo, vì sáng tác bài [Đen Trắng gắn liền], đặc biệt đi quán bar ngầm lớn nhất A thị “Túy Sinh Mộng Tử”. (Sống mơ mơ màng màng)

Túy Sinh Mộng Tử sở dĩ được xưng là quán bar ngầm lớn nhất A thị, là vì nó là sản nghiệp của hắc bang lớn nhất A thị “Hắc Lang”, có thể lực “Hắc Lang” chống đỡ, Túy Sinh Mộng Tử trở thành nơi giao dịch ngầm của hắc đạo.

Túy Sinh Mộng Tử là nơi cực kỳ nguy hiểm, phụ cận bên ngoài là làng chơi, khu vực này thời gian qua liên tục phát sinh các vụ phạm tội. Lăng Thù lúc ấy một lòng muốn tìm linh cảm sáng tác, cậu cho rằng, [Đen Trắng gắn liền] là một loại tình cảm mơ hồ không rõ ràng giữa hắc bang cùng bạch đạo, vì vậy, cậu ở Túy Sinh Mộng Tử làm người bán hàng một tháng.

Có sự tự trải nghiệm, đã làm cho tác phẩm càng thêm dạt dào tình cảm. Nhạc đệm mà [Giữa trắng và đen] chọn dùng là Heavy Metal Rock, mà lời của Lăng Thù lại chậm chậm ung dung và bình ổn, tiếng ca như thể xuyên qua thế giới ồn ào, chạy giữa đau đớn điên cuồng cùng tỉnh táo.

Nhưng [Giữa trắng và đen] nổi danh cũng không phải bởi vì bản thân ca khúc. Bài hát sau khi sáng tác xong công ty giải trí Tinh Nghệ sắp đặt tình tiết MV thật dài.

Nội dung MV cực bình thường, nói về câu chuyện của một cảnh sát nằm vùng. Lăng Thù trong MV sắm vai cảnh sát tiếp nhận mệnh lệnh nằm vùng ở hắc bang, nhận được tin tưởng sâu sắc của lão đại hắc bang, mà em gái của lão đại hắc bang cũng thích vị cảnh sát anh tuấn nằm vùng này. Nhưng kết cục là, lão đại hắc bang bị Lăng Thù vạch trần, bị cảnh sát bắt, mà Lăng Thù diễn vai cảnh sát lúc lái xe đến toà án làm nhân chứng, bị cô em gái sắp xếp xe hàng lớn đâm chết tại chỗ.

Cuối câu chuyện, cô em gái đi đến bên cạnh chiếc xe bị đâm tan nát, nhìn anh cảnh sát khôi ngô tuấn tú máu me đầy mình đang nằm trên tay lái, chậm rãi vươn tay xuyên qua cửa sổ thủy tinh nát vụn, vuốt tóc Lăng Thù, tuyệt vọng mà cam chịu.

MV [Giữa trắng và đen] cảm động vô số người xem, trong lúc nhất thời tiếng tăm Lăng Thù lan truyền rộng rãi, đồng thời cũng truyền ra chuyện xấu của Lăng Thù cùng Phạm Á Văn sắm vai cô em gái.

Mà “Túy Sinh Mộng Tử”, nơi Lăng Thù vì tìm tòi linh cảm từng trải qua, lại biến mất. Nghe nói trong Túy Sinh Mộng Tử ra án mạng lớn, bị cảnh sát niêm phong, thể lực Hắc Lang cũng mai danh ẩn tích.

“Tôi chính là rất thích bài hát này, cậu nhất định phải hát cho tôi nghe a.” Lúc Sát Thủ Hữu Tình nói những lời này, lộ ra vài phần tính trẻ con.

Lăng Thù im lặng tìm nhạc đệm, mở lên.

Âm nhạc Heavy Metal như thác nước cuộn cuộn chảy, huyền ảo khác thường, người khác vô cùng muốn tìm kiếm một vùng yên tĩnh để an ủi tâm hồn.

Lúc này, giọng nam hồ hởi từ trong nhạc đệm vang lên:

Khói xói mòn ngọn lửa đang bốc cháy trong mắt

Ngọn đèn sáng rực như đang nhảy múa giữa đêm tối

Rượu vào như đang rít gào khổ tâm của mọi người

Linh hồn đang khóc kêu đình tai nhức óc

Nắm tay em ngàn vạn lần đừng rời lỏng

Đừng từ bỏ một chút tín ngưỡng cuối cùng kia

Nếu tín ngưỡng không cách nào bù đắp đau xót cuối cùng

Tín ngưỡng cuối cùng mang cho em anh hai bàn tay trắng

Giọng nam lạnh lạnh vững vàng lưu loát giữa nhạc đệm, có khi sẽ làm anh cảm thấy thanh âm này bất cứ lúc nào cũng có thể bộc phát ra, nhưng ngay lúc bộc phát, đã từ từ âm thầm ẩn trốn trở về. Trong nháy mắt này, nhạc đệm huyền ảo cũng đã biến mất, chỉ còn lại giọng nam trong trẻo.

Hát xong [Giữa trắng và đen], Lăng Thù vừa tắt máy nghe nhạc, vừa hỏi: “Như thế nào, hài lòng a?”

Đầu bên kia YY hồi lâu không truyền ra âm thanh.

Lăng Thù nhíu mày, mắt nhìn YY kên.

Lúc này, YY chợt phát ra một giọng nam lạ lẫm: “Trời ạ, Tiểu Văn cậu lại là nam!”

“.....” Lăng Thù im lặng nhìn trong “Cảo cơ chuyên dụng, người nhàn rồi chó quấy rầy” nick màu cam: [Thính Tuyên Các] Kim Tinh Hạ Phàm.

“Tôi còn tưởng cậu là em gái!!!” Kim Tinh Hạ Phàm nói tiếp.

Lăng Thù nghĩ nghĩ, Kim Tinh Hạ Phàm trước kia xác thực đã từng gọi cậu là mỹ mi. (cách xưng hô đối với nữ giới trên mạng)

“Cậu không biết, này sẽ làm tổn thương bao nhiêu trái tim non nớt của mấy đứa con trai ở Thính Tuyên Các và Tịch Dương Hiên a!”

Đầu kia YY truyền đến tiếng cười trầm thấp, Lăng Thù nghĩ cũng không cần, khẳng định là Sát Thủ Hữu Tình.

“Tiểu Văn cậu tại sao là nam a, ô ô ô.....”

Lăng Thù đen mặt, cậu trước kia sao không phát hiện Kim Tinh Hạ Phàm là một người không bình thường như thế.

“Bởi vì cậu ấy cùng với tôi cảo cơ.”

Kim Tinh Hạ Phàm:“.....”

Lăng Thù:“.....”

“Không thấy tên kênh YY sao?”

“.....”

“Đừng quấy rầy hai chúng tôi hẹn hò.”

“Tiểu Tình thì ra khẩu vị của cậu nặng như thế!” Kim Tinh Hạ Phàm nói xong một câu, lập tức nhảy sang gian phòng khác.

Lúc này trong “Cảo cơ chuyên dụng, người nhân rồi chớ quấy rầy” chỉ còn lại hai người Sát Thủ Hữu Tình cùng Lăng Thù.

“..... Hẳn không nhận ra tôi a.” Lăng Thù nghĩ nghĩ, cảm thấy có phần lo lắng.

Sát Thủ Hữu Tình cười nhẹ nói: “Cậu cho rằng ai cũng thông minh như tôi đây sao?”

“.....” Lăng Thù cảm thấy cậu không nên hỏi người này.

“Tiểu Văn, cậu hát thật êm tai!” Sát Thủ Hữu Tình nói tiếp.

Lăng Thù cảm giác có chút không được tự nhiên, tuy lên YY, diện mạo của Sát Thủ Hữu Tình rõ ràng cùng trong trò chơi cũng không sai biệt lắm.

Trước một đêm bại lộ thân phận kia, cảm thấy thanh âm Sát Thủ Hữu Tình rất bùi tai, tuyệt đối là ảo giác ảo giác ảo giác a!!!

“Cái này xem như khen ngợi phải không?”

“Phải .”

“Anh cũng có thể gọi tôi 000.”

Đối diện lặng im một chút, sau đó vang lên: “Thù Thù, cậu hát thật là êm tai.”

Lăng Thù nghe, một hồi da gà nổi lên đầy: “Anh không thể bình thường một chút sao.”

“Người khác cũng gọi cậu 000, đại 0, a 0, tôi gọi cậu như thế, chẳng phải không có ý nghĩa sao.”

“Gọi Thù Thù có ý tứ sao?”

“Có, Thù của đặc thù, rất đặc biệt.” Sát Thủ Hữu Tình nói.

“.....” Lăng Thù trầm mặc một hồi, cậu hình như cảm giác được gì đó, có chút kỳ cục, có chút mất tự nhiên.

Lăng Thù không phải Tiểu Bạch, cũng chưa từng nghi ngờ vấn đề chỉ số thông minh của mình, có một số việc xảy ra, cậu có thể giả bộ hồ đồ, tuy trong lòng của cậu cũng cực kỳ tinh tường.

Chỉ là một số chuyện, đối phương không nói ra, cậu cũng sẽ không chủ động đâm thủng lớp vải mỏng manh này.

Nhưng nếu chân tướng của sự việc quả thực bị xé mở, cậu sợ chính mình sẽ lập tức rời đi.

“Thù Thù, cậu không cần sợ hãi, đây chẳng qua là trò chơi, không phải sao?” Bên kia, thanh âm Sát Thủ Hữu Tình lại vang lên.

Người con trai này luôn đoán được tâm tư của cậu.

“Trò chơi?” Lăng Thù cười khẽ một tiếng.

“Cậu là Chiêu trước trường đình, tôi là Sát Thủ Hữu Tình, không phải sao?”

Lăng Thù cắn răng, nói: “Anh là đang cùng tôi đàm luận vấn đề chỉ số thông minh sao?”

“Không phải.....”

“.....”

“Đây là một về vấn đề EQ.”

10. Chương 10: Kết Hôn Kết Hôn Kết Hôn

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật hiện hình ảnh để đọc.

Chỉ có hai người trên YY cùng nhau thảo luận vấn đề chỉ số thông minh cùng EQ luôn luôn không có kết quả.

Cho nên kết quả cuối cùng là: khu tân thủ, một thân ảnh màu trắng, ôm trong tay “Thật ra nó là một con heo”, tiếp tục cùng cô gái lục sắc yếu điệu khắp nơi đánh quái.

Mà Lăng Thủ xác thực đã bị Sát Thủ Hữu Tình thuyết phục.

Đây chỉ là một trò chơi.....

Có bao nhiêu người chơi trò chơi kết hôn thành vợ chồng, mà hai vợ chồng trong hiện thực chính là ở đối diện nhau cũng sẽ không nhận ra .

Nghĩ đi nghĩ lại, Lăng Thủ cũng không có cách nào buông được.

Trên người Sát Thủ Hữu Tình có sáu tấm ảnh chụp của cậu a, còn có mấy tấm cấp giới hạn.

Chính là khuôn mặt cậu, cũng là một chiêu bài hình tượng, chính mình hát bao nhiêu bài, đóng bao nhiêu MV, tham dự bao nhiêu tiết mục giải trí..... Cho nên tỉ lệ hấp thụ ánh sáng quá cao!

Vì vậy, cán cân trong lòng Lăng Thủ bắt đầu nghiêng.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Cái này không công bằng!!!

Sát Thủ Hữu Tình:???

Chiều trước trường đình: Anh biết thân phận của tôi, tôi thế nhưng không biết gì về anh (_)

Sát Thủ Hữu Tình:(o)

Chiều trước trường đình:~o(>_<)o ~~=’’ tôi=’’ thiết=’’ thòi=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:.....=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ tôi=’’ trước=’’ kia=’’ đã=’’ nói=’’ thân=’’ phận=’’ của=’’ mình=’’ với=’’ cậu=’’ rồi=’’ nha=’’ (o)=’’ chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:=’’ lúc=’’ nào=’’ đâu=’’ -_-|||=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ đáng=’’ ghét,=’’ lời=’’ nói=’’ của=’’ tôi=’’ cậu=’’ đều=’’ quên=’’ hết=’’>

~(>_<)

~ Lăng Thủ duy trì trầm mặc. Cái gọi là đạo cao một thước ma cao một trượng, Lăng Thủ nói bóng nói gió đến khuya vẫn chưa moi được tin tức của Sát Thủ Hữu Tình. Sát Thủ Hữu Tình trái lại vô cùng phớt tỉnh, ôm “Thật ra nó là một con heo”, chạy khắp nơi, chỉ khiến Lăng Thủ tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Đến cuối cùng, vẫn là Sát Thủ Hữu Tình nhè ra trước. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: muốn tôi nói cho cậu biết thân phận cũng được (_) Lăng Thủ nhìn cái biểu tình kia, nội tâm có một linh cảm chẳng lành. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Cùng tôi kết hôn, tôi sẽ nói cho cậu biết (>^ ^<) chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:.....=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ thế=’’ nào=’’ (=’’>^ ^<) chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:=’’ cú=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ chỉ=’’ là=’’ trò=’’ chơi=’’ mà=’’ thôi=’’ nha=’’ (=’’>^ ^<) lăng=’’ thù=’’ tiếp=’’ tục=’’ lựa=’’ chọn=’’ trầm=’’ mặc.=’’ [đội=’’ ngũ]=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ chẳng=’’ lẽ=’’ cậu=’’ sẽ=’’ không=’’ động=’’ tâm=’’ đối=’’ với=’’ bộ=’’ dáng=’’ của=’’ tôi=’’ sao=’’ (_)=’’ lăng=’’ thù=’’ nghiêng=’’ răng=’’ nghiêng=’’ lợi,=’’ trong=’’ lòng=’’ rồi=’’ lại=’’ hơi=’’ ngứa.=’’ [đội=’’ ngũ]=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ hơn=’’ nữa=’’ chỉ=’’ là=’’ kết=’’ hôn=’’ trong=’’ trò=’’ chơi,=’’ sợ=’’ tôi=’’ sẽ=’’ ở=’’ hiện=’’ thực=’’ ăn=’’ cậu=’’ sao=’’ o(_)o~’’ lăng=’’ thù=’’ nghĩ=’’ nghĩ,=’’ nói=’’ cũng=’’ đúng,=’’ dù=’’ cho=’’ ở=’’ hiện=’’ thực=’’ gặp,=’’ cũng=’’ chưa=’’ chắc=’’ ai=’’ ăn=’’ ai!=’’ [đội=’’ ngũ]=’’ chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:=’’ anh=’’ khăng=’’ định=’’ muốn=’’ kết=’’ hôn?=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ (_)=’’ chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:=’’ ít=’’ biểu=’’ tình=’’ buồn=’’ nôn=’’ đi=’’ (_)=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ cậu=’’ đây=’’ là=’’ tính=’’ tiếp=’’ nhận=’’ rồi=’’ sao=’’ (^o^)/=’’ chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:.....=’’ sát=’’ thủ=’’ hữu=’’ tình:=’’ tiếp=’’ nhận=’’ rồi=’’ sao=’’ (=’’>^ ^<) chiều=’’ trước=’’ trường=’’ đình:=’’

anh=" không=" được=" nuốt=" lời=" (_)=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" cậu=" yên=" tâm,=" nhất=" định=" sẽ=" nói=" cho=" cậu=" biết=" ~()/~=" lảng=" thù=" nhìn=" nhìn=" đoạn=" đối=" thoai,=" có=" một=" cảm=" giác=" tự=" bán=" mình=" đi.=" [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" vậy=" khi=" nào=" cậu=" thì=" rảnh?=" chiều=" trước=" trường=" đình=" sao=" vậy?=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" sắp=" xếp=" hôn=" lễ=" a=" (^ ^)=" chiều=" trước=" trường=" đình=" vội=" vã=" như=" vậy=" sao=" _ _||=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" chẳng=" lẽ=" cậu=" không=" muốn=" sớm=" biết=" bộ=" dáng=" của=" tôi,=" làm=" việc=" gì=" sao?=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" chiều=" trước=" trường=" đình=" ba=" ngày=" sau=" có=" rảnh=" không=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tôi=" đây=" đi=" chuẩn=" bị=" hôn=" lễ=" ^ _ ^=" ngày=" tiếp=" theo=" của=" lảng=" thù=" lại=" là=" một=" ngày=" bận=" rộn,=" bởi=" vì=" nhận=" [hưởng=" mã=" phong=" vân],=" vì=" tin=" tức=" có=" giá=" trị,=" truyền=" thông=" đối=" với=" lảng=" thù=" lần=" nữa=" nổi=" dậy=" quan=" tâm=" mãnh=" liệt.= " thấy=" bỏ=" đội=" chó=" săn=" cùng=" đám=" phóng=" viên=" cũng=" không=" xong,=" lảng=" thù=" ngồi=" trong=" phòng=" nghỉ=" đau=" khổ=" dụi=" dụi=" mi.= " tiểu=" bao=" ở=" một=" bên=" thấy=" được,=" nhanh=" chóng=" đưa=" qua=" một=" chai=" nước=" khoáng.= " thấy=" lảng=" thù=" uống=" nước=" xong,=" tiểu=" bao=" cần=" cần=" dực=" dực=" hỏi:=" “đại=" 0,=" anh=" có=" phải=" muốn=" kết=" hôn=" hay=" không?=" “.....=" chuyện=" tốt=" không=" ra=" khỏi=" cửa,=" chuyện=" xấu=" thì=" truyền=" ngàn=" dăm.= " lảng=" thù=" nhìn=" nhìn=" vẽ=" mặt=" bát=" quái=" của=" tiểu=" bao,=" cảm=" thấy=" có=" chút=" bát=" đắc=" dĩ.= " tiểu=" bao=" thấy=" biểu=" tình=" của=" lảng=" thù,=" hai=" mắt=" lập=" tức=" sáng=" long=" lanh.= " “nói=" như=" vậy=" anh=" cùng=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" kết=" hôn=" cũng=" không=" phải=" tin=" đồn?=" im=" lảng=" là=" vàng,=" lảng=" thù=" trong=" lòng=" nghĩ.= " “đại=" 0!!!=" anh=" như=" thế=" xem=" như=" ngằm=" thừa=" nhận=" sao?=" “.....=" lảng=" thù=" dường=" như=" thấy=" được=" ngọn=" lửa=" hừng=" hực=" bùng=" cháy=" trong=" mắt=" tiểu=" bao.= " “các=" anh=" có=" bàn=" bạc=" qua=" chưa.....=" tiểu=" bao=" dè=" dặt=" nuốt=" ngậm=" nước=" miếng,=" nói:=" “lúc=" kết=" hôn=" động=" phòng,=" ai=" trên=" ai=" dưới?=" “.....=" lảng=" thù=" cuối=" cùng=" nhịn=" không=" được=" bạo=" phát:=" “tiểu=" bao!=" “án!=" “cậu=" cảm=" thấy=" tôi=" là=" người=" ở=" dưới=" sao!!!"=" lảng=" thù=" sau=" khi=" bị=" đủ=" loại=" thông=" cáo=" cùng=" truyền=" thông=" tàn=" phá=" đến=" đau=" khổ=" tốt=" cùng=" về=" đến=" nhà,=" đã=" là=" tôi=" ngày=" thứ=" ba=" .=" lảng=" thù=" chạm=" đến=" máy=" tính,=" kỳ=" lạ=" dường=" như=" áp=" lực=" gì=" cũng=" không=" còn.= " mở=" trò=" chơi,=" login.= " chiều=" trước=" trường=" đình=" vào=" trò=" chơi,=" tiếp=" nhận=" lời=" mời=" đội=" ngũ=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình.= " [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" bà=" xã=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nương=" tử=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" phu=" nhân=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình=" còn=" chưa=" kết=" hôn=" mà.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:(o)=" vì=" vậy,=" loa=" vang=" lên.= " [loa]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" đêm=" nay=" tôi=" cùng=" chiều=" trước=" trường=" đình=" kết=" làm=" phu=" thê=" ^ _ ^=" hoan=" nghênh=" mọi=" người=" đến=" tham=" dự=" hôn=" lễ=" của=" chúng=" tôi=" ~()/~=" nhìn=" thấy=" loa=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" xoát=" ra,=" lảng=" thù=" khó=" xử=" một=" tý.= " [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" đi,=" đến=" nguyệt=" lão=" xin=" kết=" hôn=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" tôi=" là=" nam=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" cậu=" chẳng=" lẽ=" muốn=" đối=" ý=" sao,=" tôi=" cũng=" đã=" xoát=" loa=" nga=" o)/~=" lảng=" thù=" nhìn=" nhìn=" loa,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" một=" khi=" xoát=" ra,=" trên=" loa=" bắt=" đầu=" vô=" cùng=" náo=" nhiệt=" .=" [loa]=" kim=" tinh=" hạ=" phàm:=" wow,=" các=" người=" thật=" sự=" kết=" hôn=" a=" _ _||=" [loa]=" tiểu=" súp=" bao:=" chúc=" tiểu=" văn=" nhà=" tôi=" cùng=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thành=" vợ=" chồng,=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" tiểu=" văn=" nhà=" tôi=" nói=" anh=" ấy=" muốn=" ở=" phía=" trên=" nha=" ()=" [loa]=" kim=" tinh=" hạ=" phàm:=" tiểu=" tình,=" anh=" trai=" ủng=" hộ=" cậu,=" lật=" đổ=" tiểu=" văn="

(=" ">^ ^<) [loa]=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn=" chúc=" tiểu=" tình=" cùng=" em=" gái=" tiểu=" văn=" thiên=" trường=" địa=" cửu=" bạch=" đầu=" giai=" lão=" (^o^)/~="=" lãng=" thù=" yên=" lãng=" điểm=" đi=" theo=" sát=" thủ=" hữu=" tình.=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tràn=" đầy=" sức=" sống=" dẫn=" theo=" chiều=" trước=" trường=" đình=" đến=" trước=" mặt=" nguyệt=" lão.=" lúc=" này=" trong=" nguyệt=" lão=" đã=" vầy=" đầy=" người=" của=" thính=" tuyên=" các,=" thấy=" hai=" người=" xuất=" hiện,=" không=" ngừng=" có=" người=" ồn=" ào.=" [trước=" mặt]=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:=" cô=" dâu=" chú=" rể=" đến=" (^o^)/=" [trước=" mặt]=" tiểu=" súp=" bao:=" tiểu=" văn=" văn,=" tiểu=" văn=" văn,=" tôi=" muốn=" tiền=" lì=" xì=" ">

^ ^
_ _

[trước mặt] Ba địa nhục nhục đoàn: Tiểu Tình, buổi tối không nên hư nha (_) Lãng Thù vừa làm nhiệm vụ kết hôn, vừa đánh chữ rất nhanh. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Tôi không chuẩn bị tiền lì xì _-|| [loa] Sát Thủ Hữu Tình: Mọi người muốn tiền lì xì đến đây lấy ^ _ ^ [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Tôi có chút chóng mặt..... [loa] Sát Thủ Hữu Tình: Mọi người nhường đường một chút, tôi muốn cùng cô dâu bái đường ^ _ ^ [đội ngũ] Chiều trước trường đình:..... [loa] Sát Thủ Hữu Tình: Cô dâu, em đừng ngượng ngùng ^ _ ^ Lãng Thù buồn bực nhìn hào mình khoác mũ phượng khăn quàng vai, chạy theo một đứa bé ăn mặc tương tự, hối hận đến não ruột. Nếu để cho người trong giới thấy tình cảnh này, còn gì thể diện của tiểu gia a!!! [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Tôi ngày mai phải đi D thị quay phim, phải một khoản thời gian rất dài không thể lên Sát Thủ Hữu Tình: Không việc gì, kết hôn xong, tôi giúp cậu giữ nhà ^ _ ^ Chiều trước trường đình:..... Sát Thủ Hữu Tình: Tóm lại, cậu hôm nay trốn không thoát o(_)o~ Sát Thủ Hữu Tình vừa đánh những lời này ra, hình ảnh lóe lên, màn hình xuất hiện một bức màn đầy hình CG động. Chú rể béo tròn cùng cô dâu hồng y từ từ bước vào cung điện, hướng lên trời cúi đầu, đối với người chơi cúi đầu, vợ chồng lại đối bái, Lãng Thù còn thấy nữ hào của mình mỗi lần cúi đầu xuống, khăn quàng vai lắc lư, lộ ra cái đùi trắng trắng mềm mềm..... Kế tiếp, giữa một đám người chơi vui đùa ồn ào, hai người đi vào động phòng. Lãng Thù nhìn cảnh tượng bố trí hỉ giường trong trò chơi, im lặng không nói gì. Sát Thủ Hữu Tình lại rất hào hứng, thấy giường chiếu, lập tức vội vàng nằm lên. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử, mau lên đây ^ _ ^ Lãng Thù điều khiển Chiều trước trường đình, cũng theo lên giường, nhưng thật ra không nằm trên giường, mà là nằm trên mặt phẳng nhóc. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình:..... Chiều trước trường đình: Tôi muốn ở phía trên (_) Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử, em như vậy anh muốn ngạt thở _-|| Lãng Thù xem xét, Chiều trước trường đình quả nhiên ép thẳng nhóc tới dẹp lép. [đội ngũ] Chiều trước trường đình: Tôi không quan tâm ~o(>_<)o ~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:.....=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bây=" giờ=" anh=" có=" thể=" nói=" cho=" tôi=" biết=" anh=" làm=" gì=" rồi=" ~o(=" ">_<)o ~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" cậu=" thật=" muốn=" biết=" sao?=" chiều=" trước=" trường=" đình=" (_)=" nói=" nhằm=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" tôi=" là=" sát=" thủ=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" đẳng=" cấp=" thể=" giới=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" kỹ=" thuật=" hạng=" nhất=" ^ _ ^=" chiều=" trước=" trường=" đình=" tuy=" trước=" kia=" anh=" đã=" nói=" cùng=" tôi=" một=" lần,=" bây=" giờ=" nói=" thêm=" một=" lần,=" nhưng=" vì=" sao=" tôi=" vẫn=" thấy=" có=" cảm=" giác=" không=" tín=" nhiệm=" _-||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:.....=" chiều=" trước=" trường=" đình:-_||=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" đây=" là=" ảo=" giác=" của=" cậu=" (_)=" lãng=" thù=" nhìn=" danh=" tự=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" nhìn=" nhìn=" lời=" nói=" y=" đánh=" ra,=" không=" khỏi=" nổ=" nụ=" cười.==" lời=" nói=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nhìn=" qua=" tuy=" có=" điểm=" không=" thể=" tin,=" nhưng=" bên=" trong=" lời=" nói=" đối=" đã=" có=" lời=" thật,=" nói=" chưa=" chắc=" cái=" nào=" là=" thật,=" cái=" nào=" là=" giả.==" [đội=" ngũ]==" chiều=" trước=" trường=" đình=" vậy=" ảnh=" chụp=" của=" anh=" đâu?=" sát=" thủ=" hữu=" tình:(o)=" cậu=" thật=" sự=" muốn?=" chiều=" trước=" trường=" đình=" phải=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" nói=" không=" chừng=" bộ=" dáng=" tôi=" rất=" xấu=" đấy?=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bớt=" sàm=" ngôn=" đi=" (đừng=" nói=" nhằm=" nữa),=" mau=" đưa=" qua!=" sát=" thủ=" hữu=" tình:=" lên=" yy,=" tôi=" gửi=" cho=" cậu.....=" nhìn=" bộ=" dáng=" nghe=" lời="

của=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" tâm=" tình=" lảng=" thù=" rất=" tốt=" mở=" yy,=" thêm=" y=" vào=" bạn=" tốt,=" nhận=" hình=" ảnh=" đối=" phương=" chuyển=" qua,=" đội=" hình=" ảnh=" truyền=" xong,=" nội=" tâm=" lảng=" thù=" có=" chút=" thấp=" thỏm,=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" rớt=" cuộc=" là=" một=" người=" thế=" nào?=" có=" thật=" sự=" rất=" xấu=" hay=" không?=" cậu=" từ=" từ=" click=" mở=" hình=" ảnh,=" vừa=" mở=" hình=" ra,=" mặt=" lảng=" thù=" lập=" tức=" đen,=" trong=" tấm=" ảnh=" có=" hai=" người,=" một=" người=" ngủ=" trên=" giường,=" khuôn=" mặt=" cực=" kỳ=" tuần=" tú,=" nhưng=" quần=" áo=" nửa=" mở,=" lại=" phong=" tình=" vụn=" chũng,=" khiến=" người=" tâm=" viên=" ý=" mã=" (đứng=" núi=" này=" trông=" núi=" nọ),=" không=" phải=" tiểu=" thiên=" vương=" giới=" ca=" sĩ=" lảng=" thù=" thì=" là=" ai?=" mà=" một=" người=" khác=" nằm=" trên=" người=" lảng=" thù=" trong=" tấm=" ảnh,=" lộ=" ra=" tóc=" đen=" sau=" ót=" và=" mơ=" hồ=" một=" bên=" mặt=" trong=" mái=" tóc=" đen,=" chậm=" rãi=" hôn=" nhẹ=" môi=" lảng=" thù=" lảng=" thù=" cả=" người=" "oanh"=" một=" tiếng=" lập=" tức=" nóng=" lên,=" [đội=" ngũ=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" tôi=" thật=" vất=" vả=" ps=" được=" nha="">>

Chiều trước trường đình: Ngày! Sát Thủ Hữu Tình: người ở phía trên chính là tôi nha () Chiều trước trường đình: anh có khí phách!!! Sát Thủ Hữu Tình: Tôi là phu quân của cậu

~(>_<)

~ Chiều trước trường đình: Cút!!! Sát Thủ Hữu Tình: Đẹp không, ảnh chụp cấp giới hạn kiểm duyệt HD (^o^)/ Chiều trước trường đình: Anh nha một YI cường ***!!! Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử, sao em có thể nói vi phu như vậy ~o(>_<)o>

11. Chương 11: Quay Hưởng Mã Phong Vân

Buổi trưa cách ngày, lúc Tiểu Bao đến nhà Lăng Thù thu xếp hành lý, cũng cảm giác hai đạo ánh mắt của Lăng Thù ngấm ngấm chớp nhoáng không ngừng quét sau lưng cô. (không biết Tiểu Bao là nam hay nữ luôn, mấy chương trước tác giả dùng , còn chương này thì dùng ><) “hình=" của=" cậu=" thật=" đúng=" là=" cấp=" giới=" hạn,=" xong=" xuôi,=" lảng=" thù=" lạnh=" lòng=" ném=" ra=" một=" câu,=" “.....”=" tiểu=" bao=" nhìn=" lảng=" thù=" lúc=" này=" đại=" 0=" hoàn=" toàn=" giống=" một=" phụ=" nữ=" có=" thai=" không=" thỏa=" mãn=" dục=" vọng!=" tiểu=" bao=" trong=" lòng=" lại=" cười=" mờ=" ám=" ba=" tiếng,=" thâm=" nghĩ=" đại=" 0=" đại=" 0,=" tên=" của=" anh=" chính=" là=" 0,=" làm=" sao=" là=" 1=" được=" lên=" chứ=" ()=" hai=" người=" thu=" xếp=" xong,=" đã=" được=" quan=" hải=" đón=" đi,=" [hưởng=" mã=" phong=" vân]= chính=" thức=" mở=" máy,=" bởi=" vì=" [hưởng=" mã=" phong=" vân]= chính=" là=" câu=" chuyện=" kể=" về=" hang=" ổ=" cường=" đạo=" thổ=" phỉ,=" cho=" nên=" trảng=" cảnh=" quay=" phim=" phải=" chọn=" ổ=" trong=" một=" thung=" lung=" vắng=" vẻ=" của=" d=" thị,=" d=" thị=" cách=" a=" thị=" chỉ=" nửa=" ngày=" đường=" xe,=" lảng=" thù=" ngồi=" trong=" xe=" nhàm=" chán=" đủ=" điều,=" nhìn=" phong=" cảnh=" bên=" ngoài=" lướt=" qua=" cực=" nhanh,=" mí=" mắt=" cũng=" bắt=" đầu=" từng=" chút=" từng=" chút=" khép=" lại,=" ngay=" lúc=" cậu=" sắp=" thiếp=" đi,=" chuông=" điện=" thoại=" di=" động=" vang=" lên,=" là=" một=" tin=" nhắn,=" lảng=" thù=" cau=" mày=" mở=" tin=" nhắn,=" lập=" tức=" giận=" tái=" mặt,=" cơn=" buồn=" ngủ=" toàn=" bộ=" tiêu=" tan,=" trên=" tin=" nhắn=" là=" một=" dãy=" số=" lạ=" lắm,=" nhưng=" nội=" dung=" gửi=" tới=" lại=" không=" hề=" lạ=" lắm,=" tin=" nhắn="=" nương=" tử,=" anh=" là=" tướng=" công=" của=" em=" ^_^="=" lảng=" thù=" hít=" sâu=" một=" hơi,=" khoe=" mắt=" chăm=" chú=" nhìn=" tiểu=" bao=" đang=" lảm=" la=" lảm=" lét=" cổ=" sức=" ngó=" xem=" di=" động=" của=" lảng=" thù=" tiểu=" bao=" còn=" chưa=" nhìn=" được=" nội=" dung,=" liền=" thấy=" ánh=" mắt=" u=" ám=" của=" lảng=" thù=" phóng=" tới=" lần=" nữa,=" “là=" cậu=" nói=" cho=" y=" biết?”=" ngoại=" trừ=" tiểu=" bao=" sẽ=" không=" ai=" tiết=" lộ=" số=" di=" động=" của="

cậu.= "....."=" tiểu=" bao=" xấu=" hổ=" cười=" cười,=" nội=" tâm=" cũng=" đang=" hò=" hét=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thật=" sự=" đang=" truy=" đại=" 0=" của=" chúng=" ta!!=" "tiểu=" bao....."=" "ân?"=" tiểu=" bao=" tiếp=" tục=" cười=" gương=" gao.= "cậu=" cười=" thật=" quá=" hèn=" mọn=" bỉ=" ổi."=" "....."=" lằng=" thù=" nhảm=" mắt=" lại,=" ném=" di=" động=" sang=" một=" bên,=" dứt=" khoát=" trực=" tiếp=" nghỉ=" ngoi,=" không=" chút=" nào=" để=" ý.= "chuông=" điện=" thoại=" di=" động=" không=" ngừng=" vang=" lên.= "lằng=" thù=" nhú=" nhú=" mày,=" lại=" không=" mở=" mắt=" ra,=" càng=" không=" đụng=" vào=" điện=" thoại.= "lằng=" thù.= "quan=" hải=" ngòi=" ở=" phía=" trước=" lên=" tiếng.= "ân?"=" anh=" quan=" chuyện=" gì?"=" "điện=" thoại=" di=" động=" của=" cậu=" đang=" kêu=" lên."=" "đó=" là=" tin=" nhấn=" quấy=" rầy....."=" "cậu=" không=" nhìn=" cũng=" biết=" sao?"=" "....."=" "xúc=" động=" là=" ma=" quỷ."=" "....."=" lằng=" thù=" nhận=" mệnh=" mở=" điện=" thoại,=" nhìn=" những=" tin=" nhấn=" liên=" tiếp=" phát=" tới.= "tin=" nhấn=" 1=" nường=" tử,=" có=" ở=" nhà=" hay=" không=" thế=" ^ _=" tin=" nhấn=" 2=" nường=" tử,=" đùng=" phót=" lờ=" tướng=" công=" nha=" o)/~= "tin=" nhấn=" 3=" nường=" tử,=" em=" chẳng=" lẽ=" muốn=" để=" anh=" ở=" góa=" sao=" ~o=" (= "> _ <) o=" ~= "....."=" lằng=" thù=" điều=" chỉnh=" lại=" tâm=" tình.= "trả=" lời=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" anh=" không=" phải=" nói=" đây=" chỉ=" là=" trò=" chơi=" sao?"=" lằng=" thù=" yên=" lằng=" bám=" gửi=" đi.= "tin=" nhấn=" như=" dòng=" chảy=" gặp=" phải=" chướng=" ngại,=" thật=" lâu=" sao=" cũng=" không=" thấy=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" trả=" lời.= "lằng=" thù=" mặt=" không=" biểu=" tình=" nhìn=" màn=" hình=" điện=" thoại=" một=" hồi=" lâu,=" từ=" từ=" nhảm=" mắt.= "ngay=" một=" khắc=" cậu=" khép=" mắt=" lại,=" màn=" hình=" điện=" thoại=" di=" động=" đột=" nhiên=" phát=" sáng.= "lằng=" thù=" lập=" tức=" mở=" mắt=" ra,=" nhìn=" dãy=" số=" lạ=" lăm,=" điểm=" mở.= "tin=" nhấn=" thù=" thù,=" cậu=" rất=" ghét=" tôi=" sao?"=" lằng=" thù=" sưng=" sờ=" nhìn=" tin=" nhấn.= "ghét?"=" cậu=" ghét=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" sao=" "tôi=" không=" ghét=" anh."=" rõ=" ràng=" một=" câu=" đơn=" giản=" thế,=" cậu=" lại=" thủy=" chung=" không=" nhấn=" xuống=" phím=" trả=" lời.= "lằng=" thù=" có=" suy=" nghĩ=" của=" mình.= "quan=" hệ=" vòng=" du=" của=" cậu=" và=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" như=" thế,=" có=" nên=" đoạn=" tuyệt=" không?"=" nếu=" ngay=" lúc=" này=" không=" chấm=" dứt=" quan=" hệ,=" cậu=" sợ=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" thật=" sự=" sẽ=" đuổi=" tới=" hiện=" thực.= "nhưng=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tiếp=" cận=" cậu=" suy=" cho=" cùng=" là=" vì=" cái=" gì,=" cậu=" một=" chút=" cũng=" không=" hiểu.= "thật=" là=" thích=" cậu=" một=" ngòi=" sao=" lớn?"=" hay=" fan=" nam=" nào=" đó=" theo=" đuổi=" lằng=" thù,=" hay=" còn=" nguyên=" nhân=" khác?"=" tên=" kia=" trong=" trò=" chơi=" sẽ=" nói=" hươu=" nói=" vượn=" tán=" dóc=" một=" trận=" loạn=" xa,=" lúc=" này=" như=" ngăn=" một=" lớp=" khăn=" che=" mặt,=" làm=" cho=" người=" ta=" suy=" nghĩ=" không=" thấu=" triệt.= "sau=" khi=" lằng=" thù=" âm=" thầm=" hít=" sâu=" điều=" chỉnh=" mấy=" lần,=" im=" lằng=" đề=" lên=" phím=" gửi=" đi.= "qua=" không=" bao=" lâu,=" cậu=" mở=" to=" hai=" mắt.= "sao=" tin=" nhấn=" gửi=" đi=" thất=" bại=" thế?"=" cậu=" la=" to.= "tiểu=" bao:"....."=" quan=" hải:"....."=" lằng=" thù:"sao=" không=" có=" tín=" hiệu=" rồi!!=" tiểu=" bao:"....."=" quan=" hải:"....."=" địa=" điểm=" quay=" [hưởng=" mã=" phong=" vân]= "là=" vùng=" núi,=" tuy=" phong=" cảnh=" tự=" nhiên=" quê=" mùa,=" nhưng=" cơ=" sở=" thông=" tin=" cũng=" không=" đuổi=" kịp=" tiến=" độ=" thời=" đại=" chứ.= "lằng=" thù=" buồn=" bực=" nhìn=" lều=" bạt=" và=" trằng=" cảnh=" quay=" phim=" đã=" dựng=" xong,=" lằng=" lằng=" thả=" điện=" thoại=" vào=" trong=" túi=" áo.= "diễn=" viên=" đăng=" cấp=" cao=" giám=" thành,=" hà=" vũ=" cầm=" cũng=" đều=" đã=" trình=" diện.= "ngày=" đầu=" tiên=" phân=" vai=" của=" lằng=" thù=" cũng=" chưa=" lên=" sàn.= "lằng=" thù=" ở=" studio=" vừa=" xem=" kỹ=" thuật=" diễn=" của=" cao=" giám=" thành,=" hà=" vũ=" cầm,=" vừa=" suy=" nghĩ=" nhân=" vật=" của=" mình=" trong=" kịch=" bản.= "trong=" lúc=" cậu=" đang=" học=" thuộc=" kịch=" bản,=" cũng=" chú=" ý=" tới=" luôn=" luôn=" có=" hai=" đạo=" ánh=" mắt=" đang=" chân=" chừ=" trên=" người="

mình.= "lăng=" "thù=" "ngẩng=" "đầu,=" "thì=" "thấy=" "hà=" "vũ=" "cầm=" "đang=" "theo=" "dõi=" "cậu,=" "chỉ=" "là=" "ngoài=" "mặt=" "không=" "biểu=" "tình,=" "nhìn=" "không=" "ra=" "ý=" "nghĩ=" "trong=" "lòng=" "cô=" "ta.= " "phân=" "cảnh=" "ngày=" "hôm=" "sau=" "cuối=" "cùng=" "cũng=" "đến=" "phiên=" "võ=" "tiểu=" "nguyên=" "ra=" "trận.= " "cảnh=" "xuất=" "hiện=" "của=" "võ=" "tiểu=" "nguyên=" "là=" "như=" "vậy:= " "võ=" "quan=" "chỉ=" "mang=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "tiên=" "vào=" "phòng=" "khách=" "kết=" "nghĩa,=" "võ=" "tiểu=" "nguyên=" "thấy=" "đại=" "đương=" "gia=" "trở=" "về,=" "lúc=" "nay=" "từ=" "trên=" "xà=" "nhà=" "phòng=" "khách=" "kết=" "nghĩa=" "nhảy=" "xuống,=" "rơi=" "xuống=" "ghế=" "dựa=" "da=" "hổ=" "lớn=" "trong=" "phòng=" "khách,=" "tư=" "thế=" "tiêu=" "sái=" "ngang=" "ngạnh,=" "mắt=" "nhìn=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "trong=" "ngực=" "võ=" "quan=" "chỉ,=" "nói:= " "đại=" "ca,=" "đây=" "là=" "chị=" "dâu=" "tương=" "lai=" "sao?"=" (" " " "cái=" "nay=" "không=" "biết=" "dịch=" "như=" "thế=" "nào=" "nên=" "để=" "luôn=" "là=" "phòng=" "khách=" "kết=" "nghĩa,=" "ai=" "biết=" "chỉ=" "giúp=" "mình=" "nhé=" " ^)=" "bởi=" "vì=" "phải=" "nhảy=" "từ=" "trên=" "xà=" "nhà=" "xuống,=" "lăng=" "thù=" "cần=" "được=" "treo=" "dây.= " "trãi=" "qua=" "một=" "thời=" "gian=" "ngắn=" "tập=" "luyện=" "với=" "huấn=" "luyện=" "viên=" "võ=" "thuật,=" "tư=" "thế=" "rơi=" "của=" "lăng=" "thù=" "lại=" "vô=" "cùng=" "đúng=" "chỗ,=" "nhưng=" "trở=" "ngại=" "là=" "đây=" " -=" "hà=" "vũ=" "cầm=" "cướp=" "đoạt=" "ống=" "kính,=" "che=" "khuất=" "ngay=" "đúng=" "động=" "tác=" "rơi=" "xuống=" "của=" "lăng=" "thù,=" "lý=" "hạo=" "tân=" "yêu=" "cầu=" "quay=" "một=" "lần=" "nữa.= " "lăng=" "thù=" "lại=" "phải=" "bò=" "lên=" "trên=" "xà=" "nhà=" "cao=" "cao.= " "tư=" "vị=" "bị=" "treo=" "vô=" "cùng=" "không=" "để=" "chịu,=" "một=" "sợi=" "dây=" "thép=" "treo=" "lơ=" "lửng=" "trọng=" "lượng=" "toàn=" "thân=" "lăng=" "thù,=" "trên=" "không=" "trung=" "mặc=" "dù=" "không=" "có=" "điểm=" "mượn=" "lực,=" "còn=" "cần=" "làm=" "động=" "tác=" "trên=" "không=" "trung.....=" "mà=" "hà=" "vũ=" "cầm=" "sắm=" "vai=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "lại=" "hết=" "lần=" "nay=" "đến=" "lần=" "khác=" "cổ=" "ý=" "phạm=" "sai=" "lầm,=" "không=" "phải=" "đoạt=" "ống=" "kính,=" "chính=" "là=" "làm=" "ra=" "động=" "tác=" "thừa=" "nhỏ,=" "hoặc=" "là=" "nói=" "sai=" "thoại.= " "lăng=" "thù=" "sau=" "lần=" "thứ=" "chín=" "nhảy=" "xuống=" "từ=" "trên=" "xà=" "nhà=" "đã=" "choáng=" "váng.= " "cát!=" "lý=" "hạo=" "tân=" "hồ=" "to=" "một=" "tiếng:= " "hà=" "vũ=" "cầm=" "cô=" "đang=" "ở=" "đây=" "làm=" "cái=" "quỷ=" "gi=" "vậy,=" "diễn=" "viên=" "lão=" "luyện=" "nhiều=" "năm=" "như=" "vậy,=" "ngay=" "cả=" "đứng=" "một=" "chỗ=" "cũng=" "không=" "xong=" "sao?"=" "hà=" "vũ=" "cầm=" "thần=" "nhiên=" "liếc=" "nhìn=" "lý=" "hạo=" "tân,=" "xuy=" "khúc=" "khích=" "cười=" "một=" "tiếng:= " "tôi=" "cũng=" "muốn=" "sớm=" "quay=" "xong=" "một=" "chút=" "vậy,=" "anh=" "huy=" "còn=" "chờ=" "tôi=" "mà.= " "sắc=" "mặt=" "lý=" "hạo=" "tân=" "có=" "chút=" "khó=" "coi.= " "cao=" "giám=" "thành=" "nhìn=" "thấy=" "sắc=" "mặt=" "của=" "lý=" "hạo=" "tân,=" "cười=" "nói:= " "được=" "rồi,=" "quay=" "thêm=" "lần=" "nữa,=" "chỉ=" "cho=" "phép=" "thành=" "công=" "không=" "cho=" "phép=" "thất=" "bại,=" "sau=" "đó=" "còn=" "có=" "cảnh=" "cùng=" "diễn=" "của=" "tôi=" "và=" "vũ=" "cầm=" "đấy.= " "hắn=" "nhấn=" "mạnh=" "cường=" "điệu=" "ba=" "chữ=" "cảnh=" "cùng=" "diễn=" "một=" "chút.= " "hà=" "vũ=" "cầm=" "liếc=" "nhìn=" "hắn.= " "may=" "mà=" "sau=" "đó=" "hà=" "vũ=" "cầm=" "cũng=" "không=" "còn=" "làm=" "khó=" "để=" "lăng=" "thù.= " "lăng=" "thù=" "sau=" "khi=" "quay=" "xong=" "cảnh=" "nay,=" "sắc=" "mặt=" "tái=" "nhợt,=" "thân=" "thể=" "lại=" "tuôn=" "ra=" "cả=" "thân=" "mồ=" "hôi,=" "quần=" "áo=" "dính=" "sát=" "vào=" "lưng.= " "cậu=" "dứt=" "khoát=" "đặt=" "mông=" "ngồi=" "trên=" "ghế=" "dựa=" "ở=" "sân=" "bãi=" "bên=" "cạnh=" "uống=" "nước=" "khoáng=" "tiểu=" "bao=" "đưa.= " "đại=" "0,=" "anh=" "vắt=" "vả=" "rồi.....=" "tiểu=" "bao=" "tổ=" "vẽ=" "cầm=" "thông.= " "mấy=" "ngày=" "tiếp=" "theo,=" "lăng=" "thù=" "diễn=" "vai=" "phụ=" "quay=" "mấy=" "cảnh=" "chạy=" "trốn,=" "còn=" "quay=" "cảnh=" "lúc=" "võ=" "quan=" "chỉ=" "cùng=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "kết=" "hôn,=" "võ=" "tiểu=" "nguyên=" "công=" "tân=" "nương=" "đến=" "bái=" "đường=" "đụng=" "đến=" "vết=" "chai=" "trong=" "lòng=" "bàn=" "tay=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "hoài=" "nghĩ=" "chuyện=" "đó=" "biểu=" "thị=" "là=" "cao=" "thủ=" "sử=" "dụng=" "súng=" "cùng=" "cảnh=" "võ=" "tiểu=" "nguyên=" "bí=" "mật=" "nghe=" "lén=" "đổi=" "thoại=" "giữa=" "ninh=" "nhị=" "nương=" "cùng=" "một=" "người=" "xa=" "lạ.= " "hà=" "vũ=" "cầm=" "so=" "với=" "cổ=" "ý=" "làm=" "khó=" "để=" "lần=" "trước=" "ngược=" "lại=" "đã=" "thu=" "liễm=" "rất=" "nhiều.= " "vì=" "vậy,=" "lăng=" "thù=" "rót=" "cục=" "nghe=" "đón=" "hai=" "cảnh=" "diễn=" "cuối=" "cùng=" "của=" "nhân=" "vật=" "võ=" "tiểu=" "nguyên.= " "trong=" "hai=" "cảnh=" "diễn="

cuối=" cùng,=" núi=" tù=" long=" bị=" quan=" binh=" bao=" vây=" tiêu=" diệt,=" đại=" đương=" gia=" võ=" quan=" chỉ=" quyết=" đoán=" kịp=" thời,=" dẫn=" đầu=" chúng=" phi=" (thổ=" phi)= bỏ=" núi=" mà=" chạy,=" nhưng=" đang=" trên=" đường=" trốn=" đi=" nơi=" khác,=" hấn=" lại=" phát=" hiện=" không=" thấy=" bóng=" dáng=" ninh=" nhị=" nương,=" võ=" quan=" chỉ=" lòng=" nóng=" như=" lửa=" đốt,=" muốn=" trở=" lại=" tìm=" ninh=" nhị=" nương,=" bị=" võ=" tiểu=" nguyên=" thuyết=" phục,=" bèn=" giao=" trọng=" trách=" này=" cho=" tiểu=" nguyên,=" võ=" tiểu=" nguyên=" lẽ=" loi=" một=" mình=" trở=" về=" cứ=" điểm=" núi=" tù=" long,=" giữa=" một=" chỗ=" trong=" núi=" rừng,=" thấy=" một=" đám=" quan=" binh=" đang=" luân=" phiên=" gian=" ninh=" nhị=" nương,=" (chữ=" "jian=" là=" giữ=" nguyên=" từ=" bản=" raw)= ninh=" nhị=" nương=" là=" vợ=" của=" đại=" đương=" gia=" võ=" quan=" chỉ,=" võ=" tiểu=" nguyên=" mặc=" dù=" hoài=" nghi=" thân=" phận,=" nhưng=" không=" thể=" khoan=" nhượng=" chị=" dâu=" bị=" hung=" bạo=" như=" thế,=" vì=" thế=" nổ=" súng=" giết=" chết=" quan=" binh,=" võ=" tiểu=" nguyên=" đang=" muốn=" đi=" tới=" đỡ=" ninh=" nhị=" nương=" đứng=" dậy,=" đến=" chỗ=" tập=" hợp=" cùng=" võ=" quan=" chỉ,=" phát=" sinh=" bất=" ngờ,=" ninh=" nhị=" nương=" từ=" phía=" sau=" rút=" ra=" một=" khẩu=" súng,=" bắn=" một=" phát=" vào=" chân=" võ=" tiểu=" nguyên,=" võ=" tiểu=" nguyên=" vô=" cùng=" linh=" lợi,=" trúng=" đạn=" liền=" vọt=" đến=" bên=" cạnh=" nổ=" súng=" chuẩn=" bị=" bắn=" chết=" ninh=" nhị=" nương,=" ai=" ngờ,=" cậu=" vừa=" giờ=" súng=" lên,=" đã=" bị=" tay=" súng=" bắn=" tia=" mai=" phục=" trong=" rừng=" bắn=" một=" viên=" đạn=" vào=" cổ=" tay,=" cậu=" tức=" khắc=" biết=" đã=" trúng=" kế=" rồi,=" cậu=" luôn=" luôn=" thông=" thạo=" khinh=" công,=" hiện=" giờ=" chân=" trúng=" một=" viên=" đạn,=" phản=" ứng=" vẫn=" cực=" kỳ=" nhanh=" nhện,=" "vù=" tiến=" vào=" trong=" rừng=" cây,=" sau=" lưng=" liền=" vang=" lên=" tiếng=" nổ=" súng=" "tất=" tất=" nhé=" nhé,=" võ=" tiểu=" nguyên=" lúc=" này=" đã=" biết=" được=" mình=" trúng=" mai=" phục,=" bước=" chân=" bị=" thương=" chạy=" không=" được=" xa,=" dữ=" nhiều=" lành=" ít,=" dứt=" khoát=" trốn=" ở=" sau=" một=" thân=" cây=" sau,=" cỡi=" bỏ=" bao=" cổ=" tay,=" vén=" tay=" áo,=" rút=" ra=" chủy=" thủ=" trong=" giày,=" khắc=" chữ=" ngay=" trên=" cánh=" tay,=" "ninh=" nhị=" nương=" là=" nội=" ứng=" vẽ=" xong=" mấy=" chữ=" trên=" cánh=" tay,=" võ=" tiểu=" nguyên=" vội=" vàng=" một=" lần=" nữa=" quán=" chặt=" bao=" cổ=" tay,=" lúc=" này=" đám=" người=" ninh=" nhị=" nương=" đã=" tới=" bao=" vây,=" lúc=" võ=" tiểu=" nguyên=" đứng=" dậy=" muốn=" chạy=" nữa,=" đã=" bị=" ninh=" nhị=" nương=" nổ=" hai=" phát=" súng,=" đánh=" gãy=" hai=" chân,=" võ=" tiểu=" nguyên=" lão=" đảo=" một=" cái,=" lại=" bị=" ninh=" nhị=" nương=" nổ=" súng=" bắn=" vào=" trên=" cánh=" tay,=" mất=" trợ=" thủ=" đắc=" lực,=" võ=" tiểu=" nguyên=" ngã=" xuống=" đất,=" dựa=" lưng=" vào=" cây,=" quay=" lại=" lạnh=" lùng=" cười=" với=" ninh=" nhị=" nương,=" "giết=" tam=" đương=" gia=" núi=" tù=" long,=" võ=" quan=" chỉ=" nhất=" định=" sẽ=" đau=" lòng=" muốn=" chết=" được,=" ninh=" nhị=" nương=" chậm=" rãi=" đến=" gần=" võ=" tiểu=" nguyên=" nói,=" võ=" tiểu=" nguyên=" cũng=" không=" nói=" chuyện,=" chỉ=" là=" cười=" lạnh,=" ánh=" mắt=" ninh=" nhị=" nương=" ngay=" lập=" tức=" bắt=" đầu=" sắc=" bén,=" phảng=" phát=" như=" thấy=" cái=" gì=" đó=" ghê=" tởm,=" liền=" đá=" một=" cước=" vào=" võ=" tiểu=" nguyên,=" lảng=" thù=" hít=" vào=" ngậm=" lãnh=" khí,=" một=" cước=" này=" của=" hà=" vũ=" cầm=" đứng=" là=" đá=" không=" nhẹ,=" bụng=" bị=" đá=" trúng=" vô=" cùng=" đau=" đớn,=" lảng=" thù=" âm=" thầm=" nhin=" xuống,=" miễn=" là=" kết=" thúc=" cảnh=" quay=" này,=" thì=" khối=" phải=" bị=" hà=" vũ=" cầm=" cổ=" ý=" giày=" vò=" như=" thế,=" trong=" lúc=" quay,=" sau=" câu=" nói=" cuối=" cùng=" của=" ninh=" nhị=" nương=" "tôi=" ghét=" nhất=" nư=" cười=" này=" của=" cậu,=" hận=" không=" thể=" phá=" hủy=" nó,=" sẽ=" một=" phát=" bắn=" chết=" võ=" tiểu=" nguyên,=" cảnh=" quay=" của=" lảng=" thù=" thì=" không=" sai=" biệt=" lắm=" xong=" xuôi=" rồi,=" nhưng=" hà=" vũ=" cầm=" lại=" không=" làm=" như=" vậy,=" ngược=" lại=" chậm=" rãi=" cúi=" xuống,=" một=" bạt=" tai=" tát=" lên=" mặt=" lảng=" thù,=" âm=" thanh=" cái=" tát=" lập=" tức=" lạnh="

lãnh=" " vang=" " lên.= " " lẳng=" " thù=" " đầu=" " bị=" " đánh=" " lệch=" " sang=" " một=" " bên,=" " đau=" " đến=" " không=" " thể=" " hít=" " thở,=" " đồng=" " tử=" " kịch=" " liệt=" " co=" " rút=" " lại.= " " trong=" " kịch=" " bản=" " không=" " có=" " sắp=" " đặt=" " cảnh=" " này.= " " lý=" " hạo=" " tân=" " cũng=" " không=" " hô=" " ngừng.....=" " hà=" " vũ=" " cầm=" " đang=" " làm=" " khó=" " dễ=" " chính=" " mình.....=" " cậu=" " trong=" " nháy=" " mắt=" " đang=" " suy=" " nghĩ,=" " cầm=" " bị=" " hà=" " vũ=" " cầm=" " nắm=" " chặt,=" " lẳng=" " thù=" " phải=" " thuận=" " theo=" " quay=" " đầu.= " " hà=" " vũ=" " cầm=" " ngay=" " trước=" " mắt=" " đang=" " cười=" " khẩy.= " " ả=" " từ=" " từ=" " cầm=" " khẩu=" " súng,=" " động=" " tác=" " vừa=" " ưu=" " nhã=" " lại=" " ngoan=" " độc.= " " nòng=" " súng=" " chậm=" " rãi=" " vói=" " vào=" " trong=" " miệng=" " lẳng=" " thù.= " " dễ=" " ở=" " cổ=" " họng=" " lẳng=" " thù.= " " lẳng=" " thù=" " chỉ=" " nghe=" " thấy=" " thanh=" " âm=" " lạnh=" " lũng=" " của=" " hà=" " vũ=" " cầm:= " " "tôi=" " ghét=" " nhất=" " nụ=" " cười=" " này=" " của=" " cậu,=" " hận=" " không=" " thể=" " phá=" " hủy=" ">

12. Chương 12: Mượn Rượu Thêm Can Đảm

Khẩu súng còn gọi là súng ngắn quân dụng Mauser, nòng súng nhỏ dài ngắn hơn so với bình thường.

Lăng Thù bị nòng súng chắn ở cổ họng, khó chịu muốn chết được, một trận co giật trong dạ dày, gần như mất ói muốn phun ra.

Nhưng Hà Vũ Cầm cố tình giữ chặt chẽ, không một chút nào buông lỏng.

Lý Hạo Tân hơi hơi híp híp mắt, hô: “Cất, chuẩn bị cho Tiểu Thù huyết tương!”

Hà Vũ Cầm lúc này mới rút súng đạo cụ, buông cầm Lăng Thù.

Lăng Thù lập tức che miệng nôn một trận trên mặt đất.

Thấy Lăng Thù nôn đến vất vả, Lý Hạo Tân cũng ngại, đi qua vỗ vỗ lưng Lăng Thù, nói: “Tiểu Thù a, vừa rồi ý tưởng kia của Vũ Cầm không tệ, cậu xem.....”

Lăng Thù nhàn nhạt nhìn Lý Hạo Tân, không hé môi.

Lúc này nhân viên công tác lấy huyết tương, nhìn thấy Lý Hạo Tân cùng Lăng Thù lưỡng lự, không tiện mở miệng.

Hà Vũ Cầm cũng đang cách đó không xa cười lạnh một tiếng.

Một tiếng này vừa khéo rơi vào trong tai Lăng Thù cùng Lý Hạo Tân, Lý Hạo Tân cũng lúng túng đứng dậy.

Lăng Thù quay đầu nhìn mắt Hà Vũ Cầm, vừa vặn đối diện ánh mắt Hà Vũ Cầm.

Tiếng cười lạnh của Hà Vũ Cầm cứng lại ở ngoài miệng, cô ta chỉ thấy trong ánh mắt Lăng Thù con người vốn đen kịt không thấy đáy thể nhưng lại chảy ra vài phần thích thú châm biếm.

Lăng Thù cuối đầu cười một tiếng, tiếp nhận đạo cụ nhân viên công tác lấy tới, ngậm huyết tương vào trong miệng.

Lý Hạo Tân lúc này mới yên lòng tránh đi, lệnh tất cả mọi người khôi phục vị trí ban đầu, chuẩn bị quay phim.

Vì để phòng ngừa vạn nhất, súng đạo cụ được thay đổi thành súng ngắn mô phỏng bằng gỗ không hề có tính nguy hiểm, lúc này hoàn toàn phải nhờ vào mức độ chân thật trong kỹ xảo biểu diễn của hai diễn viên để hoàn thành cảnh quay này.

Cầm lần nữa bị gắt gao chế trụ, nòng súng lần thứ hai cắm vào trong miệng Lăng Thù, để ở cổ họng.

“Tôi ghét nhất nụ cười này của cậu, hận không thể hủy nó.....” Hà Vũ Cầm lạnh lùng nói

Lăng Thù sấm vai Võ Tiểu Nguyên lại bỗng nhiên cười càng vui sướng, như thể nòng súng lúc này không phải để ở cổ họng cậu.

Ninh Nhị Nương nhướn mày, giống như nhìn thấy thứ gì chướng mắt, nhanh chóng bóp cò súng.

Thân súng hơi hơi chấn động, đầu Võ Tiểu Nguyên cũng hơi ngửa theo.

Nụ cười cứng lại bên miệng cậu.

Ninh Nhị Nương rút ra nòng súng nhuộm đầy máu đỏ từ Võ Tiểu Nguyên trong miệng. Nòng súng đập vào răng và môi của Võ Tiểu Nguyên, dính chất lỏng sền sệt kéo ra một sợi tơ máu thật dài. Đầu Võ Tiểu Nguyên lập tức mất chống đỡ, từ từ ngã sang một bên, máu đỏ tươi không ngừng trào ra bên miệng.

Trong ánh mắt kẻ cận cái chết lại lộ vẻ cười nhạo và châm chọc.

Ninh Nhị Nương nghiêng răng hung hăng nói: “Bắn, bắn chết hắn, bắn chết hắn!”

Bên người lập tức vang lên tiếng súng.

Con người đen nhánh của Võ Tiểu Nguyên dần dần mất đi ánh sáng.

“Cắt!” thanh âm Lý Hạo Tân lần nữa vang lên, Lăng Thù mở mắt, liền thấy Lý Hạo Tân cười dịu dàng nhìn cậu, nói: “Không tệ không tệ.”

Lăng Thù có một loại xúc động muốn phản nộ.

Nhân viên hoá trang tới sửa chữa trang điểm cho Lăng Thù đang nằm trên mặt đất, nhân viên công tác thì hất một đồng chất lỏng màu đỏ trên mình Lăng Thù và phụ cận.

Mùi vị chất lỏng thật khó ngửi, nhưng Lăng Thù cảm thấy diễn cảnh cuối cùng đơn giản hơn nhiều so với cảnh diễn trước cùng Ninh Nhị Nương.

Lăng Thù quay xong phần diễn của Võ Tiểu Nguyên, lưu lại trong tổ phim bắt đầu bắt tay vào chế tác phối nhạc của [Hưởng Mã Phong Vân], tự mình trải qua cảnh quay diễn làm cho Lăng Thù cảm nhận rất tốt cảm xúc bài hát.

Ngay lúc Lăng Thù hoàn thành ý tưởng phối nhạc cơ bản, [Hưởng Mã Phong Vân] hơi khô thở tre rồi.

Lý Hạo Tân hào phóng mời tất cả diễn viên cùng nhân viên công tác diện ảnh một bữa tiệc lớn, ở vùng núi hẻo lánh phần đầu gian khổ một tháng rưỡi cả đám người giống như dã nhân ở trong nhà hàng bắt đầu điên cuồng ẩm ỉ.

Lăng Thù hiển nhiên cũng được mời đến nhà hàng. Nhưng cậu lại không điên cuồng như những người khác, chỉ là yên lặng ngồi một bên uống rượu đỏ.

Một cái cánh tay quàng trên cổ Lăng Thù.

Lăng Thù cả kinh, nhưng thấy người đến là Cao Giám Thành, thì yên tâm.

“Nghĩ gì thế?”

Lăng Thù cười nhạt một tiếng, cũng không nói gì, chỉ uống rượu.

“Tiểu Thù, dựa vào biểu hiện của cậu trong bộ phim lần này, đạt được giải thưởng người mới xuất sắc nhất ở “giải thưởng Kim ảnh” là không có vấn đề.” Cao Giám Thành nhìn sườn mặt Lăng Thù, cũng không biết có phải nguyên nhân do rượu hay không, càng nhìn càng cảm thấy Tiểu Thù hết sức mê người.

“Cám ơn anh Thành khích lệ.” Lăng Thù ngậm có ngậm không tiếp tục uống.

Cậu cũng không phải đang suy nghĩ về vấn đề quay phim.

Mắt thấy sắp trở về nhà rồi, điện thoại cũng có tín hiệu, qua mấy ngày nữa hẳn là cũng có thể lên mạng rồi.

Tin nhắn kia của Sát Thủ Hữu Tình từ đầu đến cuối cậu cũng chưa trả lời.

Đối phương cũng không gửi tin nhắn qua nữa.

Ngăn cách một tháng rưỡi làm hại chưa trả lời, Sát Thủ Hữu Tình có thể hay không.....

Cậu nắm chặt ly rượu, nhìn rượu đỏ từ từ dao động trong ly.

“A, tôi biết rồi.” Cao Giám Thành thấy bộ dáng của Lăng Thù, khe khẽ cười: “Cậu có tâm sự.”

“Nói cho anh trai nghe đi, có phải mơ mộng chuyện tình yêu không?” Cao Giám Thành chậm rãi thổi hơi trong tai Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù không nói gì nhìn động tác không quy củ của Cao Giám Thành.

“Ân? Có phải là?”

“Anh Thành.....”

“Cậu đừng ngại tâm sự cùng tôi một chút đi?”

“Anh Thành..... Lý đạo đang nhìn anh.....”

Cao Giám Thành sững sờ, tầm mắt đảo một vòng xung quanh, quả nhiên thấy Lý Hạo Tân ngồi trong góc, đang ngấm ngầm nhìn hắn.

“Sao cậu không nói sớm.....” tay Cao Giám Thành bắt ở trên vai Lăng Thù có chút cứng ngắc.

“.....” Lăng Thù hơi buồn bực, điều này có thể trách cậu sao?

Người trong nhà hàng lần lượt rời đi, Lý Hạo Tân thanh toán, thấy Lăng Thù còn đang ở đằng kia yên lặng uống rượu.

“..... Cậu ta làm sao vậy?” Lý Hạo Tân hỏi người bên cạnh.

Cao Giám Thành nhíu mày, nói: “Đoán chừng là đau khổ vì tình, cũng có thể có thể là uống rượu thêm can đảm.”

“.....sao em hiểu rõ như vậy?” Lý Hạo Tân nghi ngờ liếc mắt nhìn Cao Giám Thành.

“Em cũng là người từng trải.” Cao Giám Thành nhún vai nói.

Lý Hạo Tân: “.....”

Vì vậy, Lý Hạo Tân đi đến bên cạnh Lăng Thù: “Tiểu Thù, còn đang uống rượu a?”

Lăng Thù mắt nhìn Lý Hạo Tân, lại nhìn nhìn bốn phía, mới phát hiện đã tàn cuộc.

“.....” Lăng Thù nhìn nhìn rượu đỏ, rõ ràng đã uống nhiều ly như vậy, sao còn chưa muốn say chứ?

Cậu lần đầu tiên tỏ vẻ phiền muộn vì tửu lượng của mình.

“Tôi thấy cậu uống rượu nhiều như vậy, có muốn đưa cậu về hay không?” Cao Giám Thành hỏi.

Lăng Thù nhìn nhìn Cao Giám Thành, lại nhìn nhìn bộ mặt đen thui của Lý Hạo Tân lắc đầu: “Không cần, tôi tự mình trở về.”

“Say rượu không thể lái xe, một mình cậu được không?” Cao Giám Thành tiếp tục hỏi.

Lăng Thù nhìn nhìn mặt Lý Hạo Tân, đen kìm xanh, lập tức lắc đầu: “Không việc gì, tôi sẽ gọi Tiểu Bao tới đón.”

Cao Giám Thành còn muốn nói điều gì, Lý Hạo Tân mở miệng nói trước: “Tiểu Thù đã nói không có việc gì, vậy chúng ta đi trước a.”

Lăng Thù thấy Cao Giám Thành lưu luyến không rời bị Lý Hạo Tân mang đi, có chút buồn cười.

Cậu đứng dậy, phủ thêm áo khoác đã cởi ra sau khi đến trước cửa nhà hàng, bèn đi theo rời khỏi bàn rượu, mở cửa nhà hàng.

Lúc này đã vào cuối mùa thu, cửa nhà hàng vừa mở, một cơn gió lạnh đập vào mặt.

Lăng Thù rung mình một cái, nhưng rượu trong bụng lại kích thích cả người nóng bừng.

Lăng Thù lấy điện thoại di động ra nhìn một hồi, lại ném trở lại túi áo, hai tay để vào trong túi áo khoác, từ từ khoan thai đi trên đường cái.

Từng trận gió lạnh trong đêm khuya, người đi trên đường thì cực ít.

Lăng Thù lung lay từ từ từng bước chậm chậm đi, lúc này vừa vặn có một đám người đi qua sát bên người Lăng Thù, sau khi đi qua một người trong đó tạm ngừng cước bộ, chạy cực nhanh trở lại.

“Chờ một chút, xin hỏi anh là Đại 0 phải không?” Người kia hỏi.

Lăng Thù trừng mắt nhìn.

Người bên cạnh cũng bu lại theo, nhìn kỹ mặt Lăng Thù, cả kinh kêu lên: “Thật sự giống hệt Đại 0 ai!”

Lăng Thù tiếp tục trừng mắt nhìn.

Người đứng đầu kia tiên phong lấy ra một cây viết cùng một quyển vở từ trong túi, kích động la lên: “Đại 0, giúp tôi ký tên a!!!”

Lăng Thù chậm rãi tiếp nhận vở, trừng mắt nhìn, quá một nửa mới nhớ muốn làm gì tiếp theo, cầm bút bắt đầu ký vào vở.

Vừa ký xong một cái lại tiếp một cái.

Lăng Thù tiếp tục ký.

Lại thêm một cái.

Lăng Thù tiếp tục ký.

.....

Đợi cho đám con gái kia vừa lòng thỏa ý lấy đủ N chữ ký, trong đó một người dè dặt hỏi: “Đại 0, anh có phải uống rượu hay không?”

Uống rượu? Lăng Thù trừng mắt nhìn.

A, tôi cuối cùng cũng say.....

Sau khi tạm biệt đám fan kia, một mình Lăng Thù lẳng lặng đi đến một hẻm nhỏ, bắt đầu lấy điện thoại, gọi.

Tiếng chuông điện thoại từ từ vang lên, Lăng Thù cảm thấy quen tai, tự mình nghĩ nghĩ, thì ra là [Giữa đen và trắng] của cậu.

Âm nhạc vang lên thật lâu vẫn chưa ai nghe, ngay lúc Lăng Thù cho rằng sắp cúp rồi, bên kia cuối cùng ấn xuống một cái, truyền đến thanh âm vừa lạ lẫm vừa quen thuộc.

“Uy?”

“Là tôi.” Lăng Thù chậm rãi nói.

“.....” Đầu bên kia im lặng

“Ngày đó tôi quay phim, đi nơi rất xa.” Lăng Thù nói tiếp.

“.....” Đầu kia vẫn không lên tiếng.

“Chỗ đó không có tín hiệu.” Lăng Thù nghĩ nghĩ, nhưng ý thức loạn thành một đoàn, cho nên vẫn nói tiếp.

“.....” Người bên kia vẫn không động tĩnh.

“Tôi thật ra..... Nôn.....” Lăng Thù còn muốn nói tiếp, nhưng cổ họng cùng dạ dày một trận khó chịu, khom lưng bắt đầu ói ra. Hôm nay cậu không ăn chút gì, cho nên ói ra toàn là nước và rượu.

“Cậu có phải uống rượu hay không?” Người kia rốt cục nói chuyện.

“Ha ha, không có say.....” Lăng Thù dùng ống tay áo lau lau khóe miệng.

“Thù Thù.....”

“Ân.....” Lăng Thù đáp lời.

Đầu kia điện thoại truyền đến tiếng cười trầm thấp.

Lăng Thù nghe được tiếng cười, nhú mi: “Sát Thủ Hữu Tình, anh là tên vô lại!”

“Ân?”

“Anh biết rất rõ thân phận tôi, từ khi vừa mới bắt đầu đã biết! Nôn.....” Lăng Thù nhú nhú mày, trong dạ dày lại cảm thấy khó chịu, xoay người phun ra mấy ngụm.

“.....”

Lăng Thù hung hăng lau miệng, ngẩng đầu nhìn trời, những vì sao trong bầu trời đêm như thể đang nhảy loạn trước mắt.

“Vì sao, vì cái gì anh muốn tiếp cận tôi?” Lăng Thù lẩm bẩm nói.

“Thù Thù, cậu uống say, tôi vào trò chơi kêu Tiểu Bao tới đón cậu.”

“Tôi không có say.” Lăng Thù chậm rãi hỏi: “Vì sao?”

“Đứa ngốc.....” Thanh âm đầu kia có chút tức giận lại có chút buồn cười

Lăng Thù nhắm mắt lại.

“Tôi thích cậu a.” Sát Thủ Hữu Tình ở đầu bên kia điện thoại nói.

Lăng Thù nghe được đáp án, nở nụ cười.

13. Chương 13: Công Kích “tiểu Điểu”

Edit: SamLeo

“Tôi thích cậu a.”

Lời nói của Sát Thủ Hữu Tình vẫn lưu lại trong đầu Lăng Thù, cậu từ từ mở mắt.

“Tại sao thích tôi?”

Bên kia điện thoại trầm mặc, truyền đến tiếng cười rầu rĩ của Sát Thủ Hữu Tình: “Thù Thù, cậu say thật rồi.”

“Tôi không có!”

“Vậy cậu thích tôi không?”

“Tôi.....” Lăng Thù nghĩ nghĩ, vừa cẩn thận suy nghĩ, cuối cùng dường như từ bỏ mà nói: “Tôi không biết.....”

“.....”

“Tôi không có say!” Lăng Thù lần nữa nhấn mạnh.

Đúng lúc này, trong hẻm nhỏ “Đô” một tiếng, chùm ánh sáng chói mắt chiếu vào mặt Lăng Thù.

Lăng Thù nhú nhú mày, theo bản năng lấy tay che chắn ánh sáng.

Cậu hình như nghe được tiếng cửa xe vang lên “ba”, sau đó truyền đến thanh âm high-decibel quen thuộc.

“Đại 0!!! Tôi cuối cùng tìm được anh”

“.....”

Lăng Thù có chút buồn bực nhìn Tiểu Bao từ trên xe nhảy xuống, hướng chính mình chạy qua.

Cậu trước kia cảm thấy một Tiểu Bao đã đủ phiền toái, hiện tại Tiểu Bao chạy tới vụt qua vụt qua rõ ràng vụt thành hai người.

Tiểu Bao chạy đến bên người Lăng Thù, quan sát tỉ mỉ một phen, nói: “Đại 0, anh rõ ràng lại mua say!”

“.....” Lăng Thù có chút bất đắc dĩ nhìn điện thoại, cậu thật vất vả mới vừa tăng thêm dung khí, đều bị người trước mắt này phá hủy.

“Đại 0, anh có phải thất tình hay không?” vẻ mặt Tiểu Bao tò mò nhìn mặt Lăng Thù, sau đó lại lẩm bẩm: “Không đúng a, rõ ràng là Sát Thủ Hữu Tình để cho tôi tới tìm anh mà.”

Lăng Thù không còn chút máu liếc Tiểu Bao, đưa điện thoại lên tai, chỉ nghe thấy manh âm đô đô đô.

Đáng giận, cậu thật vất vả tạo ra cơ hội lờ ra lời nói của Sát Thủ Hữu Tình!

Lăng Thù càng nghĩ càng giận, hung hăng trừng mắt Tiểu Bao.

Tiểu Bao lập tức cười làm lạnh, nói: “Đại 0, ngày mai anh có thông cáo.....”

Lăng Thù nhìn trợ lý của mình, cam chịu số phận nhoáng một cái lắc lư đến bên cạnh xe, mở cửa xe cả buổi, cuối cùng thoải mái nằm vào.

Nhưng ngày hôm sau Lăng Thù lại không dự họp thông cáo.

Nguyên nhân là người nào đó buổi tối nào đó hứng gió đêm thổi quá lâu, bị bệnh cảm cúm nặng sốt cao nằm trên giường.

Quan Hải hai đạo ánh mắt nghiêm khắc quét trên người Lăng Thù một lượt, cuối cùng mở miệng.

“Sống về đêm thật phong phú nha.”

“.....”

“Nghe nói còn trêu chọc fan.”

“Tôi không có.....” Lăng Thù buồn bực đang nằm trong chăn minh oan.

“Vậy cậu vẽ heo vẽ thỏ để làm chi?”

“.....” Lăng Thù nhớ nhớ đứa bé tròn tròn chậm chạp kia, cảm thấy vẫn là không mở miệng tốt hơn.

“Bây giờ truyền thông bên ngoài cũng biết cậu thích heo cùng thỏ.”

“.....” Lăng Thù lộ ra hai con mắt, vô tội nhìn Quan Hải.

Quan Hải khoé miệng co rút, từ phía sau lấy ra một ***g sắt, đặt ở trên tủ đầu giường.

Ánh mắt Lăng Thù liếc nhìn sang, trong ***g cư nhiên đang giữ một con heo nhỏ ngủ say.

“Đây là Cao Giám Thành tặng cho cậu.”

“.....” Lăng Thù tiếp tục vùi đầu vào trong chăn, thật bẽ mặt thật bẽ mặt.....

Sau khi tiễn đưa Quan Hải bằng ánh mắt, Lăng Thù thở phào một hơi, làm ổ ở trong chăn khó chịu ngủ ngủ gần một ngày, cảm giác tỉnh lại cả người thoải mái không ít, nhìn thời gian thật là 7 giờ sáng ngày kế.

Lăng Thù vụng trộm xuống giường, chuồn vào thư phòng.

Có một tháng rưỡi không đụng đến trò chơi, Lăng Thù chính là ngựa tam lại ngựa tay.

Trò chơi cần đổi mới, nhìn tốc độ chậm chạp cùng folder cực nặng, Lăng Thù chuẩn bị đi ăn chút điểm tâm trước.

Vì vậy, cậu ra cửa đi tới siêu thị của tiểu khu.

Nơi ở của Lăng Thù luôn luôn không bị truyền thông chụp ảnh, trong tiểu khu cũng không có đội chó săn. Lăng Thù đói bụng một ngày, thấy thứ gì trong siêu thị hai mắt cũng tỏa sáng, cầm giỏ mua sắm bắt đầu điên cuồng shopping.

Sữa, bánh mì là nhu yếu phẩm, còn muốn mì sợi bên dưới, muốn gặm chocolate.....

Tay Lăng Thù vừa duỗi tới chocolate, đã bị một bàn tay khác chặn ngang nắm bắt được.

Ai không lẽ phép như vậy!

Lăng Thù nhú mảy hương bên cạnh người nhìn.

Này không nhìn lại tốt hơn, sau khi nhìn thấy, Lăng Thù đã thầm kêu xui xẻo.

“Cậu hình như sống ở gần đây?” Trịnh Dịch Huy nắm lấy tay Lăng Thù, cười nói.

“.....” Lăng Thù muốn rút tay mình về.

“Tôi nhớ rõ gần đây có một quán cà phê rất không tệ, nếu không chúng ta đi uống một ly?” Trịnh Dịch Huy cũng không dự định buông tay.

“Không cần, tôi còn có việc.....” Lăng Thù đành phải tùy ý gã cầm lấy.

“Vậy không được, tôi đã đặt chỗ rồi.” Trịnh Dịch Huy cầm tay Lăng Thù, chậm rãi kéo cậu ra bên ngoài.

“Tôi, đồ của tôi vẫn chưa tính tiền.” âm thanh Lăng Thù nâng cao một chút.

Trịnh Dịch Huy nhìn Lăng Thù, khóe miệng nở nụ cười khó hiểu, đoạt giỏ mua sắm của Lăng Thù, trực tiếp vứt cho nhân viên bán hàng, từ trong ngực lấy ra một tờ tiền mệnh giá lớn ném vào quầy bán hàng: “Tính tiền trước, không cần thối lại, đợi lát nữa cậu ta trở lại lấy.”

Mí mắt Lăng Thù nháy nháy, bị Trịnh Dịch Huy ra sức kéo đi, nửa lười nửa kéo đi tới quán cà phê.

Trịnh Dịch Huy đặt là phòng riêng của quán cà phê, nhân viên phục vụ bưng cà phê lên liền kéo cửa phòng lại.

“Vũ Cầm tôi nói kỹ thuật diễn của cậu rất tốt.” Trịnh Dịch Huy chậm rãi nói.

Lăng Thù cười cười, nói: “Đó là chị Vũ Cầm khích lệ tôi.”

Trịnh Dịch Huy nhìn con người Lăng Thù, tiếp tục mở miệng: “Nghe nói cậu muốn tiến quân vào giới điện ảnh và truyền hình phải không?”

Lăng Thù cúi đầu xuống, ngẫm nhú nhú mảy.

“Nếu có tôi ở đây, cậu muốn tiến quân vào giới điện ảnh và truyền hình cũng không phải việc gì khó.” Trịnh Dịch Huy chậm rãi nói.

“Anh Huy, ngài đây là có ý gì.” Lăng Thù cười có chút gượng gạo.

“Miễn là cậu theo tôi, cái gì cũng không cần lo.” Trịnh Dịch Huy nhìn chăm chăm Lăng Thù.

“Tôi tạm thời còn chưa có dự định.....” Lăng Thù đang muốn cự tuyệt, Trịnh Dịch Huy lại đứng dậy, từ từ đi đến bên người Lăng Thù, nói: “Àn, cậu muốn cự tuyệt?”

Lăng Thù đồng tử co rút lại, mạnh mẽ đứng dậy muốn đi đẩy cửa phòng ra, lại bị Trịnh Dịch Huy một phát bắt được, đặt tại trên tường.

“Muốn chạy trốn?” Trịnh Dịch Huy cười lạnh một tiếng, “Tôi vừa ý cậu, chẳng lẽ không tốt sao, cậu cũng nên biết, nơi này chưa từng có nghệ sĩ tôi ăn không được.”

Tươi cười Trịnh Dịch Huy giống như một bộ mặt ác ma, Lăng Thù bắt đầu liều mạng giãy dụa, nhưng cậu đang bệnh suy yếu vô lực, trước sau vẫn giãy không khỏi gông cùm xiềng xích của Trịnh Dịch Huy.

Thấy Lăng Thù giãy dụa kịch liệt, Trịnh Dịch Huy một quyền đánh vào bụng Lăng Thù. Lăng Thù bị đau đến khom người, lại bị Trịnh Dịch Huy ấn lại trên tường.

Lúc này tay Trịnh Dịch Huy như con rắn di động vén áo thun trên người Lăng Thù, sờ sờ thân thể Lăng Thù.

Lông tơ Lăng Thù lập tức nổ tung, rốt cuộc cũng chẳng lo nhiều, nâng một chân lên hướng lên “tiểu điều” của Trịnh Dịch Huy, mạnh mẽ mẽ đánh lên.

Khuôn mặt của Trịnh Dịch Huy lập tức bắt đầu vặn vẹo, khom lưng che chỗ bị thương. Lăng Thù rất nhanh kéo cửa ra, giống như mất mạng mà chạy về chỗ ở.

Cậu sợ bản thân bị Trịnh Dịch Huy đuổi theo, cũng không biết dọc đường đụng phải bao nhiêu người, bị chửi bao nhiêu, thầm nghĩ về nhà nhanh lên một chút.

Tình cảnh gì trong đầu rất nhanh tuôn trở về.

Đến khi chạy đến cửa nhà, cậu khóa trái cửa lại, nhanh chóng lấy điện thoại ra, run rẩy bấm điện thoại.

“Ừ?” Đầu bên kia điện thoại truyền đến thanh âm tĩnh táo của Quan Hải.

“Anh Quan, tôi, tôi hình như bị Trịnh Dịch Huy theo dõi.” Lăng Thù cắn răng, nói.

“.....” Đối diện không có thanh âm.

“Làm sao bây giờ, anh Quan.” Lăng Thù cảm giác thanh âm mình có phần run.

“Cậu trước ở nhà, chờ tôi tới.”

Đối phương cúp điện thoại.

Toàn thân Lăng Thù ra mồ hôi lạnh, lẳng lặng ngồi trên sàn nhà trong phòng, nghe đồng hồ báo thức “Tí tách tí tách” vang lên.

Cậu đột nhiên kêu lên cái gì, đi đến thư phòng.

Màn hình máy tính còn đang phát sáng, [Nghịch Hiệp OL] đổi mới đã hoàn thành.

Mà lúc này cậu lại không một chút hứng thú vào trò chơi.

Cậu lẳng lặng tắt máy tính, ngồi trên ghế sa lon.

Qua gần ba giờ, Quan Hải cuối cùng bấm chuông cửa nhà Lăng Thù.

Lăng Thù mở cửa, dè dặt mời Quan Hải bước vào, sau đó cẩn thận khóa chặt cửa.

Quan Hải nhìn bộ dáng Lăng Thù một lúc lâu, mở miệng.

“Tôi là nên chê cậu hay khen cậu.”

Lăng Thù nghe được vẻ mặt không hiểu ra sao.

“Cậu nói cậu bị Trịnh Dịch Huy theo dõi?”

“.....” Lăng Thù trừng mắt nhìn, nhẹ gật đầu.

“Có phải là bị “tiểu điều” của gã theo dõi không?”

“.....” Lăng Thù cảm thấy lúc này cậu cần phải duy trì trầm mặc.

“Sau đó cậu liền một cước phé đi “tiểu điều” của gã?”

“.....” Lăng Thù cảm thấy bây giờ có cần thiết mở miệng, “Anh Quan, tôi thành công sao?”

“Không có.” Quan Hải lạnh lùng liếc nhìn Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù trong lòng âm thầm than một tiếng: Thật đáng tiếc, sớm biết như vậy lúc đó nên tàn nhẫn hơn một chút.

“Nhưng người đã nằm bệnh viện rồi.”

“.....” Lăng Thù trong lòng có một kẻ ti tiện, dựng thẳng hai đầu ngón tay về phía trước: Oh yeah, biết rõ kết quả khi dễ tiểu gia đi!

“Ra loại chuyện này, tôi nghĩ Trịnh Dịch Huy cũng sẽ không tuyên dương khắp nơi.”

“Nói như vậy tạm thời là tôi an toàn?” nhân tình Lăng Thù sáng lên.

“Cậu cũng biết, đây chỉ là tạm thời.” Quan Hải lạnh lùng nhắc nhở.

“Vậy làm sao bây giờ, anh Quan.....” ánh mắt Lăng Thù lại tiếp tục tối sầm.

“Thế lực của tôi không so được với Trịnh Dịch Huy, nhưng người kia có thể.” Quan Hải nhìn chăm chăm Lăng Thù.

Lăng Thù rút rút khoe miệng, đối mặt với Quan Hải.

Bốn đạo ánh mắt đan xen hồi lâu, Lăng Thù có chút bực bội lắc đầu, nói: “Tôi không đồng ý!”

Ánh mắt Quan Hải lập loè vài cái, cuối cùng ngậm yên lặng.

“Cậu đã không bằng lòng, quên đi.”

Lăng Thù nhẹ nhàng thở ra.

“Nhưng đến thời điểm vạn bất đắc dĩ, tôi có lẽ sẽ đi tìm người kia.”

“.....” Lăng Thù cảm thấy khẩu khí lúc trước của y như Bạch Tùng.

“Trịnh Dịch Huy biết rõ địa chỉ nơi này của cậu đi.”

“Gã đến siêu thị của tiểu khu chặn tôi, chắc là đã biết rồi.”

“Lúc này cậu dọn đến nhà Tiểu Bao ở đi.”

“Àn..... Àn?” Lăng Thù vốn không rõ ràng, sau khi đồng ý mới phát hiện Quan Hải nói chính là nhà Tiểu Bao.

Nói đùa gì vậy, dọn đến nhà Tiểu Bao ở, lỡ như Tiểu Bao chụp ảnh, cậu chẳng phải là bị chụp toàn bộ từ đầu đến chân sao!

“Tiểu Bao ở đó có hai phòng một sảnh, vừa vặn có gian phòng cho cậu ở.”

“Có thể có lựa chọn khác không?” Lăng Thù không cam lòng hỏi.

Quan Hải liếc Lăng Thù liếc: “Chẳng lẽ cậu cảm thấy hứng thú đối với Tiểu Bao?”

“.....”

“Tôi bây giờ đã kêu Tiểu Bao tới đón cậu.”

“.....”

“Cậu chuẩn bị chút đồ đạc đi.”

“.....”

14. Chương 14: Cậu Chủ Thế Lực Lớn

Tiểu Bao đón Lăng Thù đến chỗ ở của mình, hơn nữa còn mang tới máy tính cùng Tiểu Hương Trư của Lăng Thù.

Bởi vì chuyện Trịnh Dịch Huy, Quan Hải thay Lăng Thù hủy bỏ rất nhiều hợp báo nhỏ, Lăng Thù bỗng chốc đã rảnh rỗi rất nhiều. Rảnh rỗi tạm thời không còn cảm giác nguy cơ, con sâu nghiện game của Lăng Thù liền bắt đầu quấy phá.

Lăng Thù mở máy tính, đăng nhập trò chơi.

Chiều trước trường đình xuất hiện trong trò chơi.

Tiểu Bao ở cửa phòng thấy Lăng Thù ngồi ở trước máy vi tính, kêu :“Đại 0, bạn của tôi hẹn tôi đi dạo phố.”

“Đi đi!” Lăng Thù ngồi trước máy tính không quay đầu lại, mở ra danh sách bạn tốt nhìn xem Sát Thủ Hữu Tình có ở tuyến không.

“Đại 0, không dẫn theo anh như thế!” Tiểu Bao ngồi xổm ở cửa mang giày.

“Sao a?” Lăng Thù cuối cùng thấy tên của Sát Thủ Hữu Tình sáng lên, phẫn chấn đủ loại ném qua một lời mời đội ngũ.

“Thấy sắc quên nghĩa a a a!!!” Tiểu Bao “bùm” một tiếng đóng cửa lại, ngăn cách âm thanh phía bên kia cửa.

“.....” Lăng Thù quay đầu lại nhìn, Tiểu Bao đã không thấy.

Sát Thủ Hữu Tình tiến vào đội ngũ.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: ^__^

Chiều trước trường đình: Tôi đã trở về (^o^)/

Sát Thủ Hữu Tình: Trở về là tốt rồi ^__^

Chiều trước trường đình: Anh ở đâu, tôi tìm anh.

Sát Thủ Hữu Tình: Đang muốn đi phó bản đây, tới hay không, bốn thiếu một

Chiều trước trường đình: Được ^__^

Lăng Thù điểm vào avatar của Sát Thủ Hữu Tình tiến đội, trong đội đều là những người quen: Kim Tinh Hạ Phàm, Ba địa nhục nhục đoàn, Anh chỉ là truyền thuyết.

Nhìn thấy đội hình quen thuộc, Lăng Thù chợt nhớ tình cảnh năm người cùng nhau đi phó bản Ăn Năn Lao hơn một tháng trước.

Bởi vì muốn hạ phó bản, đội ngũ phải nhóm lại, Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình rút lui tổ đội, tiến vào đội ngũ của Kim Tinh Hạ Phàm.

[đội ngũ] Kim Tinh Hạ Phàm: Em dâu, em cuối cùng cũng tới /(o)/

~~Chiều trước trường đình:(o)

Kim Tinh Hạ Phàm: Tôi rất cục có thể giải thoát rồi /(o)/

~~Chiều trước trường đình: Chuyện gì xảy ra -_-|||

Ba địa nhục nhục đoàn: Tiểu Văn, những ngày này cô không ở, Sát Thủ Hữu Tình mỗi ngày lôi kéo Kim Tinh xoát cấp

Chiều trước trường đình:-_-|||

Kim Tinh Hạ Phàm: Làm một người đàn ông, mang đứa con nít xoát cấp là một việc đau khổ cỡ nào /(o)/

~~Sát Thủ Hữu Tình:(o)

Chiều trước trường đình:(o)

Kim Tinh Hạ Phàm: A, tôi quên Tiểu Văn cậu cũng là nam -_-|||

Chiều trước trường đình:.....

Ba địa nhục nhục đoàn:.....

Anh chỉ là truyền thuyết:.....

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Ba địa nhục nhục đoàn: Tiểu Văn, cậu là nhân yêu?

Chiều trước trường đình:-_-|||

Anh chỉ là truyền thuyết:(o)

Ba địa nhục nhục đoàn: Tại sao có thể như vậy!!!

Chiều trước trường đình:-_-|||

Ba địa ngục ngục đoàn: A a a a, thế giới quan của tôi bị sụp đổ {{{(>_<)}}} lãg=" thù=" nhìn=" kênh=" nói=" chuyện=" phiêm=" trong=" trỏ=" chơi,=" có=" chút=" ngượng=" ngừng.= cũng=" may=" phó=" bản=" mở,=" năm=" người=" cũng=" bắt=" đầu=" truyền=" tổng=" vào=" phó=" bản.==" lần=" này=" mở=" phó=" bản=" là=" phó=" bản=" "thần=" sơn=" nhân",=" nhiệm=" vụ=" phó=" bản=" là=" canh=" giữ=" thi=" thể=" trong=" cổ=" mộ=" ngăm=" khối=" sự=" quấy=" nhiều=" của=" quái=" vật,=" người=" chơi=" phải=" chịu=" trách=" nhiệm=" tiêu=" diệt=" toàn=" bộ=" quái=" vật=" từng=" đợt=" từng=" đợt=" xoạt=" ra=" ở=" ba=" chỗ=" trong=" thông=" đạo.==" loại=" phó=" bản=" này=" tính=" nguy=" hiểm=" khá=" thấp,=" mà=" chức=" nghiệp=" phụ=" trợ=" thì=" không=" có=" ưu=" thế,=" bởi=" vậy=" sau=" khi=" mở=" quái,=" kim=" tinh=" hạ=" phạm,=" ba=" địa=" ngục=" ngục=" đoàn,=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết=" phân=" ra=" phụ=" trách=" ba=" đường,=" mà=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" cùng=" chiều=" trước=" trường=" đình=" thì=" đứng=" ở=" chính=" giữa=" cổ=" mộ=" vậy=" xem.==" [đội=" ngũ]==" sát=" thủ=" hữu=" tình:==" nương=" tử,=" nhìn=" anh=" có=" đẹp=" trai=" không!==" lãg=" thù=" nhìn=" nhìn=" tạo=" hình=" của=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" hiện=" tại=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" đã=" cấp=" 72,=" từ=" đứa=" bé=" lớn=" trở=" về=" như=" đệ=" tử=" ngự=" y=" cốc=" bạch=" y=" bông=" bênh=" cậu=" gặp=" lần=" đầu=" tiên,=" chỉ=" là=" so=" với=" trước=" kia,=" hình=" như=" thiếu=" cái=" gì=" đó.==" [đội=" ngũ]==" chiều=" trước=" trường=" đình:==" heo=" của=" anh=" đầu?=" sát=" thủ=" hữu=" tình:(o)==" sát=" thủ=" hữu=" tình=" triệu=" hồi=" "thật=" ra=" nó=" là=" một=" con=" heo=" ôm=" vào=" trong=" ngực,=" hôm=" nay=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" không=" còn=" là=" đứa=" bé,=" ôm=" con=" thỏ=" vào=" lòng=" ngực=" cũng=" không=" còn=" có=" vẽ=" khổng=" lồ=" giống=" như=" trước=" nữa.==" [đội=" ngũ]==" sát=" thủ=" hữu=" tình:==" anh=" đã=" quên=" nương=" tử=" em=" thích=" heo=" o(_)o~=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:==" anh=" chú=" ý=" tập=" chí=" lá=" cải=" nha=" (^o^)/=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:==" kháo,=" lão=" tử=" làm=" việc=" các=" người=" tán=" tỉnh=" (_)=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:==" bọn=" họ=" là=" đang=" cảo=" cơ=" -_-||=" chiều=" trước=" trường=" đình:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:.....=" ba=" địa=" ngục=" ngục=" đoàn:==" tiểu=" văn,=" sao=" cậu=" lại=" bịa=" đặt=" chuyện=" là=" nam=" a=" o)/~=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:.....=" lúc=" này,=" cửa=" phòng=" đợt=" nhiên=" vang=" lên=" tiếng=" gõ=" "đông=" đông=" đông".=" lãg=" thù=" nhú=" nhú=" mày,=" cậu=" ở=" lại=" nhà=" tiểu=" bao,=" chỉ=" có=" quan=" hải=" cùng=" tiểu=" bao=" biết=" rõ,=" lúc=" này=" có=" người=" gõ=" cửa,=" cậu=" cũng=" không=" biết=" có=" nên=" đi=" mở=" cửa=" hay=" không.==" "đông=" đông=" đông=" lại=" là=" ba=" cái,=" ngoài=" cửa=" truyền=" đến=" thanh=" âm=" có=" chút=" nóng=" nẩy:==" "tiểu=" bao,=" tiểu=" bao.....=" lãg=" thù=" nghĩ=" nghĩ,=" đứng=" dậy=" đi=" mở=" cửa.==" cửa=" "chi=" nha=" một=" tiếng=" mở=" ra,=" đứng=" trước=" là=" bà=" cụ=" khoảng=" sáu=" mươi=" tuổi.==" bà=" cụ=" thấy=" người=" mở=" cửa=" không=" phải=" là=" tiểu=" bao=" quen=" biết=" lúc=" trước,=" mà=" là=" một=" chàng=" trai=" khôi=" ngô,=" con=" mắt=" phút=" chốc=" sáng=" ngời.==" (^_^)=" "ai?=" cậu=" là=" bạn=" trai=" của=" tiểu=" bao=" a!!!=" ".....=" lãg=" thù=" nghĩ=" nghĩ=" bộ=" dáng=" tiểu=" bao,=" lại=" ngăm=" bộ=" dáng=" của=" mình.==" "sách=" sách=" sách,=" rất=" xứng=" đôi="=" bà=" cụ=" khen=" ngợi.==" ".....=" "tôi=" là=" thím=" trương=" ở=" sát=" vách=" nhà=" tiểu=" bao,=" là=" hàng=" xóm.==" "tiểu=" bao=" ra=" ngoài,=" thím=" trương=" thím=" tìm=" cô=" ấy=" có=" chuyện=" gì?=" "cũng=" không=" có=" chuyện=" gì.==" bà=" cụ=" mắt=" nhìn=" lãg=" thù,=" có=" hơi=" ngượng=" ngừng,=" "người=" già=" hoa=" mắt,=" chính=" là=" không=" xỏ=" qua=" được=" lỗ=" kim=" này.==" nói=" xong,=" bà=" cụ=" giờ=" kim=" chỉ=" trong=" tay=" lên.==" ".....=" lãg=" thù=" nhìn=" bộ=" dáng=" vẽ=" mặt=" nhiệt=" tình=" của=" bà=" cụ,=" tiếp=" nhận=" kim=" chỉ:==" "vậy=" con=" thử=" xem.==" bà=" cụ=" nheo=" mắt=" lại,=" nhìn=" một=" bộ=" dáng=" chăm=" chú=" lãg=" thù,=" gật=" gật=" đầu.==" thẳng=" nhóc=" này=" thật=" anh=" tuấn=" a,=" tiểu=" bao=" thật=" là=" có=" phúc!==" lãg=" thù=" thử=" xỏ=" mấy=" lần,="

không=" xỏ=" vào,=" lại=" thử=" vài=" lần,=" vẫn=" không=" xỏ=" qua,=" thử=" mấy=" lần=" nữa,=" cuối=" cùng=" xỏ=" qua=" rồi.=" cậu=" trả=" lại=" kim=" chỉ=" cho=" bà=" cụ,=" bà=" cụ=" mới=" lưu=" luyện=" không=" rồi=" trở=" lại=" nhà=" mình.="P" lẳng=" thù=" nhẹ=" nhàng=" thờ=" ra,=" đóng=" cửa=" nhà,=" vội=" vàng=" trở=" lại=" trò=" chơi.=" [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nương=" tử,=" em=" ở=" đầu="">>

~(>_<)>

~ Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử, em lại muốn vứt bỏ anh sao ~o[_]o ~ Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử /(o)/~ Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Tình cậu có thể im lặng chút không -_-|| Chiều trước trường đình: Đã trở lại ~(@ ^ _ ^ @) ~ Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử, Kim Tinh ức hiếp anh (_) Kim Tinh Hạ Phàm:..... Ba địa nhục nhục đoàn:..... Anh chỉ là truyền thuyết: Phòng thủ! Boss cuối cùng muốn xoạt ra rồi! Lẳng Thù nhìn nhìn màn hình, quả nhiên con nhện cực đại chậm chậm đi qua. [đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Nương tử em vừa rồi làm cái gì đấy ~o (>_<) o=" ~=" chiều=" trước=" trường=" đình=" bà=" cụ=" cách=" vách=" muốn=" tôi=" giúp=" bà=" xỏ=" kim=" -_-||=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nương=" tử=" thật=" hiền=" lành=" nha=" (o)=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn=" huyết=" huyết=" huyết,=" huyết=" của=" tôi,=" tôi=" sắp=" treo!!!=" lẳng=" thù=" nhanh=" chóng=" tập=" trung=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn,=" thêm=" một=" khẩu=" huyết=" cho=" hấn.=" [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" nương=" tử,=" tiểu=" súp=" bao=" nói=" cho=" anh=" biết=" em=" không=" phải=" ở=" khu=" đơn=" nguyên=" sao,=" tại=" sao=" lại=" có=" bà=" cụ=" cách=" vách=" (o)=" chiều=" trước=" trường=" đình=" trong=" nhà=" có=" chút=" chuyện,=" dọn=" đến=" chỗ=" khác=" ở=" rồi=" _=" sát=" thủ=" hữu=" tình:(o)=" kim=" tinh=" hạ=" phàm:+++++= " huyết=" a,=" cứu=" mạng=" a!!!=" lẳng=" thù=" lập=" tức=" tắt=" khùng=" nói=" chuyện=" phiếm,=" quét=" khẩu=" huyết=" trên=" người=" kim=" tinh=" hạ=" phàm.=" [đội=" ngũ]=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" chuyện=" rất=" nghiêm=" trọng=" sao=" (o)=" chiều=" trước=" trường=" đình=" vẫn=" ổn=" a=" -_-||=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:=" hai=" phu=" phu=" các=" cậu=" quá=" tàn=" ác=" vô=" nhân=" đạo=" rồi!!!=" tôi=" treo=" rồi!!!=" lẳng=" thù=" thấy=" thi=" thể=" của=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết,=" lẳng=" lẳng=" điều=" khiến=" chiều=" trước=" trường=" đình=" chạy=" tới,=" ném=" kỹ=" năng=" hồi=" sinh.=" ai=" ngờ=" kỹ=" năng=" hồi=" sinh=" vừa=" ngâm=" xướng=" được=" một=" nửa,=" màn=" hình=" máy=" tính=" bỗng=" nhiên=" tới=" sầm.=" lẳng=" thù=" sững=" sờ,=" vô=" vô=" máy=" tính,=" không=" có=" phản=" ứng,=" bấm=" công=" tắc=" máy=" lần,=" vẫn=" không=" có=" phản=" ứng.=" cuối=" cùng=" cậu=" đứng=" dậy=" mở=" đèn=" trong=" phòng,=" cũng=" vẫn=" không=" sáng.=" lẳng=" thù=" buồn=" bực=" lấy=" điện=" thoại=" di=" động=" ra,=" nhấn=" cho=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" một=" tin=" nhắn:=" cúp=" điện=" rồi=" -_-||.=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" lập=" tức=" trả=" lời:=" không=" có=" việc=" gì=" _^=" lẳng=" thù=" đang=" muốn=" trả=" lời,=" điện=" thoại=" lại=" bắt=" đầu=" nhấp=" nháy.=" lẳng=" thù=" bắt=" điện=" thoại:=" "anh=" quan.=" "ngày=" mai=" cậu=" đến=" công=" ty=" thu.=" "ân.=" lẳng=" thù=" nghĩ=" nghĩ,=" phối=" nhạc=" của=" [hưởng=" mã=" phong=" văn]= " cũng=" nên=" phải=" hoàn=" thành=" rồi.=" "tôi=" giúp=" cậu=" sắp=" xếp=" hai=" người=" vệ=" sĩ.=" "anh=" quan,=" anh=" sắp=" xếp=" là=" được=" rồi.=" vì=" hiệu=" quả=" ca=" hát,=" lẳng=" thù=" đi=" ngủ=" rất=" sớm,=" sáng=" sớm=" lúc=" thức=" dậy=" tinh=" thần=" sảng=" khoái,=" sau=" khi=" chuẩn=" bị=" tốt=" mọi=" thứ,=" cùng=" tiểu=" bao=" đi=" đến=" dưới=" lầu=" khu=" đơn=" nguyên.=" dưới=" lầu=" bố=" trí=" một=" chiếc=" xe=" audi=" màu=" đen,=" hai=" vệ=" sĩ=" trang=" phục=" đen=" đứng=" thẳng=" tắp=" bên=" cạnh.=" nhìn=" thấy=" vệ=" sĩ=" rất=" khỏe=" mạnh,=" còn=" hơn=" hai=" vệ=" sĩ=" còn=" có=" kiểu=" cách=" lúc=" gặp=" trình=" dịch=" huy=" lần=" đầu=" tiên,=" lẳng=" thù=" có=" chút=" ít=" thỏa=" mãn.=" trong=" đó=" vệ=" sĩ=" vóc=" dáng=" tương=" đối=" cao=" thấy=" lẳng=" thù=" tới,=" liền=" mở=" cửa=" xe.=" "cậu=" chủ,=" mời.=" lẳng=" thù=" nhú=" nhú=" mày,=" mắt=" nhìn=" vệ=" sĩ.=" "anh=" vừa=" gọi=" tôi=" cái=" gì?=" "cậu=" chủ.=" "là=" ai="

phái=" anh=" tới=" "ông=" chủ=" phái=" chúng=" tôi=" đến=" bảo=" vệ=" cậu."=" vệ=" sĩ=" vóc=" dáng=" cao=" nói.= "lăng=" thù=" bóp=" bóp=" nắm=" tay,=" cuối=" cùng=" vắn=" là=" buồng=" lỏng=" ra,=" xoay=" người=" rời=" đi.= "vệ=" sĩ=" vóc=" người=" cao=" lập=" tức=" đi=" theo:= "ông=" chủ=" còn=" muốn=" tôi=" cho=" cậu=" biết,=" trịnh=" dịch=" huy=" xuất=" viện,=" hiện=" tại=" trừ=" ông=" ấy=" ra,=" không=" có=" ai=" có=" thể=" bảo=" vệ=" được=" cậu."=" lăng=" thù=" dưng=" cước=" bộ,=" quay=" đầu=" trừng=" mắt=" nhìn=" vệ=" sĩ.= "vệ=" sĩ=" vắn=" đứng=" không=" nhúc=" nhích.= "ánh=" mắt=" ở=" trên=" người=" vệ=" sĩ=" chân=" chừ=" một=" lúc=" lâu,=" cậu=" đột=" nhiên=" cười:= "là=" quan=" hải=" báo=" cho=" ông=" chủ=" nhà=" anh=" biết=" sao?"=" "thuộc=" hạ=" không=" biết.= "vệ=" sĩ=" cúi=" đầu.= "cũng=" không=" thể=" phụ=" một=" phen=" tâm=" ý=" của=" anh=" quan.= "lăng=" thù=" nghĩ=" nghĩ,=" xoay=" người=" lần=" nữa=" đi=" đến=" bên=" cạnh=" xe.= "hừ,=" con=" cáo=" già.= "lăng=" thù=" trong=" đầu=" hiển=" lên=" bộ=" dáng=" của=" quan=" hải,=" nghiêng=" rặng=" nghiêng=" lợi=" nghĩ,=" kết=" quả,=" thời=" gian=" sau=" này,=" hai=" vệ=" sĩ=" quan=" hải=" "mời=" tới=" liền=" một=" tác=" cũng=" không=" rời=" lăng=" thù.= "lăng=" thù=" ra=" hộp=" báo,=" hai=" người=" bọn=" họ=" đứng=" ở=" kế=" bên=" theo=" đôi;=" lăng=" thù=" đi=" nhà=" vệ=" sinh,=" hai=" người=" bọn=" họ=" canh=" giữ=" ở=" cửa=" nhà=" vệ=" sinh;=" lăng=" thù=" chơi=" trò=" chơi,=" hai=" người=" bọn=" họ=" đứng=" canh=" giữ=" ở=" cửa=" phòng=" lăng=" thù.= "tiểu=" bao=" lúc=" đầu=" bị=" hai=" vệ=" sĩ=" này=" dọa=" cả=" kinh,=" bên=" ngoài=" không=" dám=" hỏi,=" ở=" trò=" chơi=" hỏi=" lăng=" thù.= "hảo=" hữu=" tiểu=" súp=" bao:= "đại=" 0,=" hôm=" nay=" lúc=" thím=" trương=" tới=" nhà=" tôi=" hù=" dọa,=" hỏi=" lai=" lịch=" của=" bạn=" trai=" tôi=" là=" gì=" (o)=" [hảo=" hữu=" chiều=" trước=" trường=" đình:= "cô=" thật=" sự=" cho=" là=" bạn=" trai.....=" [hảo=" hữu=" tiểu=" súp=" bao:= "tôi=" đây=" không=" phải=" mượn=" đề=" tài=" để=" nói=" chuyện=" của=" mình=" sao=" (o)=" [hảo=" hữu=" chiều=" trước=" trường=" đình:= ".....=" [hảo=" hữu=" tiểu=" súp=" bao:= "anh=" thật=" là=" cậu=" chủ=" thể=" lực=" lớn=" gì=" sao?= "hảo=" hữu=" chiều=" trước=" trường=" đình:= "cô=" cảm=" thấy=" tôi=" giống=" vậy=" sao=" -_-||=" [hảo=" hữu=" tiểu=" súp=" bao:= "không=" giống=" (o)=" [hảo=" hữu=" chiều=" trước=" trường=" đình:= "vậy=" chẳng=" phải=" được=" rời=" sao=" lăng=" thù=" bữ=" môi,=" tất=" đi=" khùng=" hảo=" hữu=" nói=" chuyện=" phiếm=" của=" tiểu=" súp=" bao,=" tiếp=" tục=" cùng=" sát=" thủ=" hữu=" tình,=" kim=" tinh=" hạ=" phạm,=" ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn,=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết=" hạ=" phó=" bản.= "đội=" ngũ=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:= "tôi=" chịu=" không=" được=" đôi=" cẩu=" nam=" nam=" các=" cậu=" rời=" hạ=" phó=" bản=" cấm=" nói=" yêu=" thương=" ~o(=" ">_<)o ~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:(o)=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:= "ô=" ô=" ô,=" tôi=" lại=" treo=" o)/~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= "tôi=" có=" ý=" không=" thêm=" huyết=" .=" kim=" tinh=" hạ=" phạm:= "sát=" thủ=" hữu=" tình:= "ai=" kêu=" cậu=" mắng=" chúng=" tôi=" cẩu=" nam=" nam=" ()=" = "anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:= "tiểu=" tình,=" cậu=" hình=" như=" sẽ=" không=" thêm=" huyết=" nha=" -_-||=" anh=" chỉ=" là=" truyền=" thuyết:= "vắn=" là=" tiểu=" vắn=" thêm=" huyết=" -_-=" sát=" thủ=" hữu=" tình:= "cậu=" không=" biết=" tôi=" cùng=" tiểu=" vắn=" là=" hộp=" thành=" một=" thể=" rồi=" sao=" (o)=" chiều=" trước=" trường=" đình:= "kim=" tinh=" hạ=" phạm:= "ba=" địa=" nhục=" nhục=" đoàn=" nhân=" loại=" đã=" không=" cách=" nào=" ngăn=" cản=" người=" này=" rời=" ~o(=" ">_<)o ~=" ——=" tác=" giả=" nói=" ra=" suy=" nghĩ=" của=" mình=" tat=" viết=" đến=" trò=" chơi=" thì=" nhớ=" đến=" bản=" thân=" đã=" thật=" lâu=" không=" chơi=" trò=" chơi=" rồi=" ~o(=" ">_<)o ~=" tiểu=" công=" dự=" định=" ở=" chương=" sau=" hoặc=" là=" chương=" sau=" chương=" sau=" sẽ=" xuất=" hiện=" trong=" hiện=" thực=" mọi=" người=" thân=" yêu=" không=" cần=" nghi=" ngờ=" cẩu=" huyết=" của=" tôi,=" tôi=" quả=" thực=" là=" xem=" kịch=" cẩu=" huyết=" tương=" đối=" nhiều_-||=" (đúng=" là=" cẩu=" huyết=" mô=" típ=" anh=" hùng=" cứu=" mỹ=" nhân=" ah)= "——=" thấy=" trong=" đó=" một=" bình=" luận,=" hỏi=" có=" bài=" hát=" [giữa="

trắng=" và=" đen]=" này=" hay=" không,=" nhưng=" tình=" tiết=" là=" hư=" cầu,=" thật=" ra=" bản=" thân=" hiểu=" giải=" trí=" cũng=" không=" nhiều=" lắm,=" chính=" là=" đối=" trò=" chơi=" để=" ý=" hơn=" một=" chút=" _-||=" vì=" vậy=" tôi=" đi=" tìm=" bài=" hát=" thử,=" lại=" phát=" hiện=" thật=" là=" có=" bài=" hát=" [giữa=" trắng=" và=" đen]=" này,=" tuy=" không=" khớp=" với=" miêu=" tả=" trong=" bài=" văn,=" nhưng=" là=" do=" thích=" vì=" hát,=" cá=" nhân=" tôi=" rất=" thích=" nghe=" [phần=" trang=" điểm]=" của=" thích=" vì.= b=" mồ=" hôi=" có=" vẽ=" như=" tôi=" bắt=" đầu=" lắm=" lời=" ">

15. Chương 15: Lễ Công Chiếu

Lăng Thù sau thời gian một tháng trải qua cuộc sống thoải mái giao hòa giữa vòng du cùng hợp báo, cuối cùng nghênh đón một tiết mục cực kỳ quan trọng.

Lễ công chiếu [Hưởng Mã Phong Vân].

Lăng Thù mặc tây trang màu đen kiểu dáng thoải mái, với lớp áo sơmi màu trắng bên trong, hạ thân mặc quần jean bó màu đen England, mang giày ông ngắn cổ phong chuẩn bị ra cửa.

Mới vừa ra cửa, điện thoại vang lên.

Lăng Thù mở tin nhắn, nhìn một nửa, nhân tình lập tức sáng lên.

Thời gian Tiểu Bao đi theo Lăng Thù cũng xấp xỉ ba năm, nhìn thấy bộ dáng này, chắc là có chuyện vui gì.

Cô nghĩ nghĩ, cười mờ ám một tiếng, đến gần Lăng Thù.

“Đại 0, có phải là tin nhắn của Sát Thủ Hữu Tình không nha.....”

Lăng Thù liếc nhìn Tiểu Bao, đem tin nhắn nhét lại trong túi, không nói lời nào.

“Đại 0, anh đây là đang ngạo kiều sao?” (ngạo kiều (Tsunidere): bề ngoài mạnh mẽ bên trong e lệ. Tìm hiểu thêm)

“.....” Lăng Thù không nói gì, người này cả ngày đến cùng là đang suy nghĩ gì.....

Lúc Lăng Thù, Tiểu Bao cùng hai vệ sĩ như bóng với hình đến hội trường lễ công chiếu, fan của Lăng Thù lớn tiếng la lên, bao vây xung quanh Lăng Thù vừa có mặt, hai vệ sĩ tận tâm tấn trách ngăn từng fan, hộ tống Lăng Thù vào hội trường.

Lăng Thù mới vừa bước vào hậu trường, liền thấy đám người Lý Hạo Tân, Cao Giám Thành, Hà Vũ Cầm.

Cao Giám Thành thấy Lăng Thù đầu tiên, cười tủm tỉm đi qua.

“Quà tôi tặng cậu thích chứ?”

“.....” Lăng Thù nhớ tới tiểu hương trư kia ở nhà Tiểu Bao do Tiểu Bao tự mình chăm sóc.

“Cách ăn mặc của cậu hôm nay rất động lòng người nha.”

“.....”

“Tiểu Thù, cậu có thể không cần lạnh nhạt với tôi như vậy hay không.....”

“.....” Lăng Thù trực tiếp đưa ánh mắt sang Lý Hạo Tân, ánh mắt kia như thể đang kêu: Lý đạo, cứu mạng!

Cao Giám Thành cuối cùng bị Lý Hạo Tân kéo đi chuẩn bị tiết mục.

Lễ công chiếu [Hưởng Mã Phong Vân] bắt đầu, Lăng Thù xuất hiện đầu tiên, hát [Vô Song] (độc nhất vô nhị)nhạc đệm của [Hưởng Mã Phong Vân], sau khi hát xong bài hát, nữ MC bắt lấy cơ hội trên chộc Lăng Thù vài câu, trong đó mấy câu hỏi Lăng Thù sau khi trả lời đã khiến fan thét chói tai, MC tiếp tục mời các thành viên chính của đoàn phim [Hưởng Mã Phong Vân].

Phỏng vấn cặp đôi diễn viên chính Cao Giám Thành, Hà Vũ Cầm xong, MC hỏi đạo diễn Lý Hạo Tân mấy câu hỏi, cuối cùng, tuyên bố bắt đầu công chiếu [Hưởng Mã Phong Vân].

Ánh sáng ở toàn hội trường tối dần, một màn ảnh cực đại xuất hiện trước mắt khán giả.

Mở đầu câu chuyện là sau khi Võ Quan Chỉ cùng Mã Lục cường quyết đấu, một ngày nọ Võ Quan Chỉ mang theo anh em trên núi đi dạo kỹ viện, đối với Ninh Nhị Nương cô gái trong kỹ viện vừa gặp đã thương, mang theo Nhị Nương trở về Tù Long sơn, từ đó Ninh Nhị Nương thành công lên vào Tù Long sơn, bố trí kế hoạch báo thù, trong thời gian đó anh em Tù Long sơn từng người từng người chết một cách lạ lùng, bị Võ Tiểu Nguyên thông minh nhạy bén phát hiện manh mối. Ninh Nhị Nương sợ thân phận bại lộ, đặc biệt dự đoán quân đội quốc dân lên núi tiêu diệt Tù Long sơn. Võ Quan Chỉ dẫn đầu chúng khẩu bỏ núi chạy, sau khi phát hiện Ninh Nhị Nương biến mất, lệnh Võ Tiểu Nguyên quay trở lại cứu người. Không ngờ Ninh Nhị Nương đã sớm bố trí mai phục, Võ Tiểu Nguyên chết thảm dưới họng súng.

Thấy tình cảnh Lãng Thù diễn vai Võ Tiểu Nguyên chết thảm, trên khán phòng bất ngờ có người hít vào một ngụm lạnh khí.

Sau đó, quốc dân rút lui khỏi Tù Long sơn, Võ Quan Chỉ lập tức dẫn người tìm kiếm Ninh Nhị Nương và Võ Tiểu Nguyên, cũng ở trong núi rừng phát hiện thi thể Võ Tiểu Nguyên. Nhìn thấy Võ Tiểu Nguyên chết không nhắm mắt cùng thân thể nát tan nhuộm đỏ, Võ Quan Chỉ thể nhất định phải báo thù.

Mà lúc này quân tư lệnh quốc dân sai người mang mật tín đến, tuyên bố Ninh Nhị Nương trong tay gã, nếu muốn cứu sống, yêu cầu Võ Quan Chỉ một mình gặp mặt. Võ Quan Chỉ biết rõ là cạm bẫy, nhưng vẫn một mình lẻ loi đi đến nơi hẹn, dựa vào dũng cảm xuất sắc, thân thủ nhanh nhẹn cùng trí tuệ hơn người, giết chết quân tư lệnh bị trọng thương, tránh được tầng tầng lớp lớp vòng vây của quân đội, mang Ninh Nhị Nương đi.

Ninh Nhị Nương vì chồng báo thù, mất thấy tính toán của mình thất bại, cuối cùng thiếu kiên nhẫn muốn giết Võ Quan Chỉ, lại bị Võ Quan Chỉ nhìn thấu.

Võ Quan Chỉ dùng súng để ở trán của Ninh Nhị Nương đã bị bại lộ thân phận, Ninh Nhị Nương không cam lòng hỏi hấn sao nhìn ra kế sách của mình. Võ Quan Chỉ cười nhạt một tiếng, nói: “Nhị Nương, tôi chưa từng nghi ngờ cô, nhưng cô cũng không nên giết Tiểu Nguyên.”

Thì ra lúc Võ Tiểu Nguyên dốc sức chạy thực mạng trước khi chết, đã đem mấy chữ “Ninh Nhị Nương là nội ứng” khắc lên cánh tay mình, mặc dù chết, cũng vì Võ Quan Chỉ gõ vang tiếng chuông cảnh báo.

Cuối câu chuyện, cũng không nói rõ Võ Quan Chỉ rốt cuộc có giết chết Ninh Nhị Nương hay không. Mà Võ Quan Chỉ giải tán cường đạo của Tù Long sơn, cỡi ngựa, một người mang mũ trùm đầu che khuất diện mạo dựa vào trong ngực, tiến về đại mạc, tan biến trong đại mạc sâu thẳm.

Phim chiếu trên màn ảnh rộng, kỹ thuật diễn tinh tế, hiệu quả đặc biệt rất thật đều khiến khán giả tán thưởng không ngừng.

Lúc khán giả cùng diễn viên hỏi đáp, đã có người nêu câu hỏi: “Cuối cùng Ninh Nhị Nương có chết hay không, người Võ Quan Chỉ mang đi rốt cuộc là ai.”

Lý Hạo Tân không nhịn được trêu chọc nói: “Một ngàn độc giả có một ngàn Hamlet, kết cục câu chuyện là mở, cậu muốn là ai, thì đó chính là người trong lòng cậu nghĩ đến.”

Ánh mắt người hỏi lại sáng ngời, hỏi: “Vậy cũng có thể là Đại 0 nhà tôi phải không?”

Lý Hạo Tân mắt nhìn Lãng Thù, không đồng ý cũng không phủ nhận.

Hiện trường một mảng náo nhiệt. Mà lúc này ánh mắt Lãng Thù cũng ở trên khán phòng, nhìn lướt qua mặt từng khán giả.

Rốt cuộc người nào là Sát Thủ Hữu Tình chứ?

Người này, không đúng, quá béo.

Người này, khẳng định không phải, quá thấp.

Người này, tuổi không đúng, cũng không phải.

Người này, khí chất a, không được!

.....

Lăng Thù tự nhiên là chưa từng thấy qua bộ dạng của Sát Thủ Hữu Tình như thế nào. Nhưng hôm nay khi cậu xuất phát đến lễ công chiếu, lại nhận được tin nhắn của Sát Thủ Hữu Tình, nói y muốn tới hội trường xem phim của mình.

Cơ hội tốt như vậy, Lăng Thù tự nhiên không buông tha, cậu một lần lại một lần nhìn xem khán giả dưới đài, trong lòng nghĩ, người này có phải là Sát Thủ Hữu Tình không.

Chính là đến khi buổi lễ chấm dứt, cậu cũng không xem được tất cả khán giả một lần, có mấy khán giả ngồi quá xa, cậu cũng nhìn không rõ diện mạo.

Cậu muốn xuống đài xem người ngồi ở xa hơn, lại bị người bên cạnh giữ chặt ống tay áo.

Lăng Thù quay đầu lại, đã thấy hai cái vệ sĩ đứng ở bên cạnh mình.

Vệ sĩ dáng người thấp vẫn khá trầm lặng, cho nên mở miệng nói chuyện đều là vệ sĩ vóc dáng cao.

“Cậu chủ, để chúng ta đưa cậu lên xe a.”

Lăng Thù nhíu nhíu mày: “Vội như vậy sao?” cậu cũng chưa tìm ra ai là Sát Thủ Hữu Tình mà.

“Cậu chủ, không nói gạt cậu, trong bang xảy ra chuyện, cậu hai đang triệu tập chúng tôi trở về.”

“Vậy không có việc gì a, các anh về trước đi, tôi nán lại trong này một hồi.”

“Chúng tôi là ông chủ phái tới bảo vệ cậu, hiện tại fan của cậu bên ngoài rất nhiều, chúng tôi muốn đưa cậu lên xe trước, nhìn cậu an toàn rời khỏi, sau đó mới đi.”

“Không được, tôi còn muốn.....” Lăng Thù vừa muốn nói gì, lại nghe thấy “Lăng Thù!!” “Đại 0!” “000” tiếng thét chói tai đập vào mặt, không ít fan của Lăng Thù nhảy qua hàng rào bảo an, từ dưới đài nhảy lên.

Đám người như con ngựa hoang không khống chế được, chen chúc hướng tới Lăng Thù.

Hai vệ sĩ ra sức ngăn fan đang bổ nhào qua, mở đường cho Lăng Thù.

Lăng Thù bị tiếng thét chói tai khiến tâm phiền ý loạn, tuy có chút không cam lòng, nhưng đành phải bỏ chạy ra hậu trường.

Đám người Lăng Thù dưới sự ủng hộ cuồng nhiệt của fan khó khăn di chuyển từng bước, đợi Lăng Thù cùng Tiểu Bao chậm rãi lái xe ra hội trường công diễn, đã là nửa đêm .

Xe đang lặng lẽ chạy trên đường phố.

Tiểu Bao ngồi ở phía sau khe khẽ “di” một tiếng.

“Đại 0, anh xem, chiếc xe kia hình như luôn đi theo chúng ta.”

Lăng Thù nhìn kính chiếu hậu, quả nhiên có một chiếc Santana màu xám đang cách ở cự ly khoảng 10m vẫn chạy theo, vô luận Lăng Thù tăng tốc hay chậm lại, đều là duy trì đoạn khoảng cách này.

Lăng Thù nhíu nhíu mày, tình huống này rất có thể là đội chó săn đang theo dõi mình. Cậu nghĩ nghĩ, nói: “Tiểu Bao, nếu không cô xuống xe trước đi?”

Tiểu Bao nhẹ gật đầu.

Lăng Thù lái xe đến gần chỗ đèn xanh đèn đỏ có máy giám thị, để Tiểu Bao xuống xe.

Santana phía sau cũng dừng lại.

Tiểu Bao hơi không yên lòng hỏi: “Đại 0, anh có thể cắt đuôi bọn họ không?”

Lăng Thù cười, khởi động xe.

Đằng sau Santana cũng đi lên.

Lăng Thù lái xe lách qua mấy chỗ.

Cậu nhìn nhìn kính chiếu hậu, Santana rõ ràng vẫn theo sát như âm hồn không tan.

Lăng Thù nhú nhú mày, căn cứ kinh nghiệm trước kia, nếu là đội chó săn bình thường, cũng sớm đã bị cậu bỏ rơi rồi.

Lai giả bất thiện. (người tới không có ý tốt)

Lăng Thù nắm chặt tay lái, để xe duy trì tốc độ đều đặn, vừa mở điện thoại.

Điện thoại kết nối.

“Anh Quan, tôi bị người ta theo dõi.”

“Người của Phương Lập Lang đâu?”

“Bọn họ nói trong bang xảy ra chuyện, đưa tôi lên xe xong đã đi rồi.”

“Cậu bây giờ đang ở nơi nào?”

“Khu hai cư xá Tân Huệ.”

“Cậu lái xe đến khu bảy, tôi tìm mấy người tới đón cậu.”

“Được.” Lăng Thù nghe đối diện cúp điện thoại, bỏ vào túi, lái hướng sang khu bảy.

Xe đều đặn chạy đến chỗ một đường rẽ của cư xá, đột nhiên, từ một ngã rẽ bắn tới một đạo ánh sáng chói mắt.

Lăng Thù vô thức lấy tay ngăn ánh sáng, khoe mắt mờ hồ thoảng thấy một chiếc xe tải cực đại lái ngay hướng mình.

Xe tải mang theo thanh âm bánh xe nặng nề, lái đến đầu xe Lăng Thù.

Đồng tử Lăng Thù mãnh liệt co lại, nhanh chóng dẫm phanh xe, quay nhanh tay lái.

Một tiếng “bùm” vang thật lớn, đầu Lăng Thù nặng nề đâm vào trên tay lái, Lăng Thù cắn răng ngẩng đầu, chỉ thấy kính cửa sổ bên phải xe đã vỡ thành một mảnh, cậu tự tay cởi dây an toàn, miệng vết thương trên đầu càng ngày càng đau.

Ý thức bắt đầu dần dần mờ hồ.

Cậu cảm giác có người mở cửa xe, chế trụ đầu cậu, dùng khăn bưng kín miệng mũi cậu, một mùi gay gắt thổi vào xoang mũi, cậu vùng vẫy vài cái, ý thức dần dần mất đi.

Lúc tỉnh lại, ngọn đèn chói sáng lọt vào trong tầm mắt, khiến Lăng Thù nhú mày.

Nhưng đau đớn trên trán lập tức làm cho cậu tỉnh táo lại.

Cậu phát hiện mình đang nằm trên một cái giường cực đại, tay chân thân thể bị trói trên giường, hoàn toàn không thể động đậy.

Một người chậm rãi đi tới bên cạnh, lấy tay nâng cằm Lăng Thù.

“Không ngờ cậu là con trai Phương Lập Lang.” Người nọ khe khẽ cười.

Lăng Thù lạnh lùng liếc nhìn gã.

“Đáng tiếc bây giờ Phương Lập Lang ốc còn không mang nổi mình ốc, không giúp được cậu.” Trịnh Dịch Huy có chút phẫn chấn.

Lăng Thù nhớ đến lời vệ sĩ nói hôm nay, xem ra quả thực không giả.

Trịnh Dịch Huy đang còn muốn nói cái gì, đột nhiên, từ trong túi áo Lăng Thù, truyền đến tiếng chuông điện thoại di động.

Lăng Thù muốn nghe, bất đắc dĩ chân tay bị trói, chỉ có thể nhìn Trịnh Dịch Huy dường như cân nhắc lấy đi động trong túi cậu ra, ánh mắt đột nhiên sắc bén, nện điện thoại di động sang một bên.

Chuông điện thoại di động lập tức tắt ngúm.

“Cậu vẫn nhớ rõ bài hát cậu hát kia sao, cảnh diễn kia thật đặc sắc, tôi đặc biệt sắp xếp một chiếc xe tải giống như đúc chính là đến tiếp đãi cậu.” Trịnh Dịch Huy sờ vết thương trên trán Lăng Thù, cười lạnh nói: “Thế nào, đây là kết quả rượu mời cậu không uống muốn uống rượu phạt.”

Lăng Thù khinh bỉ quay đầu, hắc một tiếng, cũng cười lạnh: “Thì ra ngày đó tôi bị đâm cũng thật đúng lúc, cơ nhiên là thu xếp bất thường.”

Ánh mắt Trịnh Dịch Huy phút chốc trở nên ngoan độc, một bạt tay tát vào mặt Lăng Thù. Thấy dấu tay trên mặt Lăng Thù, đột nhiên vui vẻ cười: “Nhưng cũng khéo, tôi hôm nay vừa lúc xem phim cậu mới đóng, cậu diễn vai người chết kia cũng thật sự là kinh tâm động phách.” (rung động lòng người)

Lăng Thù cắn chặt răng không lên tiếng.

Trịnh Dịch Huy chậm rãi móc một khẩu súng đen kịt từ trong ngực, từ từ mở chốt an toàn.

“Tôi xem lúc này còn ai có thể bảo vệ được cậu.”

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Các người phải tin tưởng tôi, thật sự sẽ xuất hiện mà

Mọi người hẳn là đều nhìn ra sắp đặt của tôi đi o(v)o~~

16. Chương 16: Thù Thù Xảy Ra Chuyện

Trịnh Dịch Huy dừng ở vóc người thon dài của Lăng Thù, giơ súng, bóp cò.

Một tiếng “bùm” vang lên, Lăng Thù cảm giác rõ ràng viên đạn khoan qua chân trái mình, sau đó truyền đến đau đớn mãnh liệt.

Lại là “bùm” một tiếng, Trịnh Dịch Huy dù bận vẫn ung dung nhìn hai chân Lăng Thù co giật một hồi, máu từ từ thấm ướt jean, vốn màu đen dần dần nhuộm thành màu sắc càng đậm.

Trịnh Dịch Huy trong lòng dâng lên cảm giác cực kỳ sướng khoái.

Gã từng xem Lăng Thù biểu diễn trên tiết mục truyền hình mấy lần, nhưng khi đó gã thật không đặc biệt để ý người này. Gã cho rằng ngôi sao lúc nào cũng đóng gói dưới lớp vỏ dối trá, giống như Hà Vũ Cầm, ở bên ngoài phong phong quang quang, nhưng thật ra vẫn bám víu gã cành cây cao này, thoi thóp trên đỉnh cao nhất của giới giải trí. Nhưng lần đầu tiên khi Trịnh Dịch Huy nhìn thấy con người thật của Lăng Thù, gã đột nhiên có một ý muốn chinh phục dục vọng của chàng trai này.

Ngôi sao nhỏ này cười rộ lên hết sức chói mắt, cười như mặt trời trong suốt khiến gã một người quanh năm chìm đắm ở hắc đạo cảm thấy tự thẹn mình dơ bẩn.

Gã liếc mắt liền nhớ kỹ Lăng Thù, nếu không phải Hà Vũ Cầm từ trong phòng thử giọng đi ra, nói không chừng gã cũng đã cưỡng chế mang Lăng Thù đi, xé nát nét tươi cười của người này.

Trở lại trong bang, gã bắt đầu lục lọi xem biểu diễn trước kia của Lăng Thù, gã thấy Lăng Thù sắm vai cảnh sát nằm vùng, thời điểm bị xe tải đụng chết bộ dáng toàn thân là máu, gã cảm thấy một trận sướng khoái.

Trịnh Dịch Huy biết bản thân thích chơi SM, gã quả thật có ham mê ở phương diện này.

Mà hôm nay cuối cùng gã cũng bắt được người này.

Lại là hai tiếng súng vang lên “bùm bùm”, trên cánh tay áo sơ mi tuyết trắng của Lăng Thù lập tức rách ra máu bắn tung tóe, càng rách càng lớn.

Lăng Thù đau đến một trận mồ hôi lạnh.

Máu toàn thân giống như đèn hương bốn vết thương chảy tới, tranh nhau như muốn mang đi nhiệt độ trên cơ thể.

Cậu cắn chặt răng, không cho mình phát ra tiếng rên.

“Tiếp theo, trong phim nên làm như thế nào nhỉ?” Trịnh Dịch Huy từ từ buông súng xuống.

“Hình như Ninh Nhị Nương nhét khẩu súng vào trong miệng cậu đi.....” Trịnh Dịch Huy nhìn bộ dáng Lăng Thù, có phần hưng phấn.

“Muốn nói súng, tôi cũng có vậy.....”

Trịnh Dịch Huy càng nói càng hưng phấn, cảm giác từng tế bào trong thân thể đang kêu gào muốn phát tiết, nơi nào đó từ từ ngẩng đầu lên.

Gã một tay cầm đầu Lăng Thù trên giường, tay kia cấp tốc cởi dây lưng, lưng quần.

“Ông muốn làm gì!”

Lăng Thù gầm nhẹ một tiếng, bắt đầu ra sức giãy dụa.

Thấy cậu còn hơi sức giãy dụa, ánh mắt Trịnh Dịch Huy xiết chặt, trở tay tát một cái lên mặt Lăng Thù.

Đầu Lăng Thù bị tát lệch một bên, lại không nhúc nhích.

Thấy Lăng Thù ngất đi, Trịnh Dịch Huy một trận cười lạnh.

“Sao nhanh như vậy đã không chịu được đùa giỡn à?” Trịnh Dịch Huy vỗ vỗ mặt Lăng Thù: “Tôi còn tưởng rằng tính tình của cậu có bao nhiêu kiên nhẫn đây.”

Đang khi gã nói chuyện, đột nhiên vang lên tiếng gõ cửa.

Trịnh Dịch Huy chau mày, đứng dậy mở cửa phòng.

Đứng ngoài cửa phòng chính là lão quản gia của gã. Nhìn thấy dáng vẻ lão quản gia có chút sợ hãi, gã không kiên nhẫn hỏi han: “Chuyện gì hoảng hốt như vậy!”

Lão quản gia nhìn người trong phòng, thấp giọng nói vài câu.

Trịnh Dịch Huy mặt chìm xuống: “Ông nói cảnh sát? Tôi không phải cùng Lưu đội thẩm hỏi rồi sao.”

“Hình như là ý của cấp trên bọn họ.” Lão quản gia nơm nớp lo sợ.

Trịnh Dịch Huy nhìn nhìn Lăng Thù hôn mê trong phòng, hừ lạnh một tiếng.

“Tôi đây đi xem.”

Nói xong, gã nặng nề đóng cửa, dùng chìa khóa khóa lại.

Một lát sau, ánh sáng trong phòng đột nhiên tắt ngấm.

Không lâu sau đó, cửa phòng truyền đến một hồi tiếng vang nhẹ, sau đó từ từ mở ra.

Từ khe cửa chợt hiện ra một bóng người.

Sau khi [Hương Mã Phong Vân] kết thúc lần đầu công diễn, Tần Tinh Hồn liền thấy một mình Lăng Thù đứng ở cánh gà tầm mắt sáng ngời nhìn khán giả dưới đài.

Thấy Lăng Thù một bộ dáng chăm chú, Tần Tinh Hồn “phốc” một tiếng bật cười.

Trước kia, sao không cảm thấy Thù Thù của y đáng yêu như thế chứ.

Tần Tinh Hồn nghĩ, nếu bây giờ y xuất hiện ở trước mặt Lăng Thù, đại minh tinh này sẽ có phản ứng gì?

Nhưng trong nháy mắt ngay lúc y tự hỏi, dưới sân khấu không ít khán giả cũng đã đột phá hàng rào bảo an, vọt tới trên sân khấu.

Người nọ lập tức bị fan của cậu bao quanh.

Tần Tinh Hồn thấy vệ sĩ bên người Lăng Thù tận tâm tận trách ngăn đuổi fan, mang theo Lăng Thù đi về phía hậu trường.

Fan một đám lại một đám chen ép đi tới, bao phủ thân ảnh Lăng Thù.

Y như có như không thở dài, rời khỏi hội trường.

Sau khi lái xe về nhà, y đăng nhập trò chơi.

Hôm qua Chiều trước trường đình của Lăng Thù là logout ở trước phó bản, vì vậy Tần Tinh Hồn liền mở Sát Thủ Hữu Tình, ôm “Thật ra nó là heo”, dồi dào sức sống chạy đến chỗ Chiều trước trường đình logout, ngồi ở một bên chậm rãi chờ.

Thời gian từng phút từng giây trôi qua.

Tần Tinh Hồn nhìn thời gian, đã là đêm khuya .

Lăng Thù vẫn chưa login.

Y nhú nhú mày, trong lòng nghĩ, có thể là Thù Thù của y mệt mỏi, đã nghỉ ngơi.

Trong lòng nghĩ như vậy, tay lại nhịn không được lấy điện thoại, phát qua một tin nhắn.

Không ai trả lời.

Tần Tinh Hồn bĩu môi, trực tiếp bấm dây số.

Tiếng chuông vang lên một hồi, điện thoại bên kia mới kết nối được.

Y đang muốn mở miệng, bên kia lại truyền đến thanh âm hơi mơ hồ.

“Cậu vẫn nhớ rõ bài hát cậu hát kia sao, cảnh diễn kia thật đặc sắc, tôi đặc biệt sắp xếp một chiếc xe tải giống như đúc chính là đến tiếp đãi cậu ơ.”

Đây là giọng của một người đàn ông xa lạ.

Ánh mắt Tần Tinh Hồn đột nhiên kéo căng.

Y nắm chặt điện thoại.

Thù Thù đã xảy ra chuyện.....

Thù Thù của y đã xảy ra chuyện.....

Y nhớ rõ Lăng Thù ở trong trò chơi từng nói, hình như trêu chọc người nào đó phải dọn nhà.

Người kia y cũng từng hỏi qua Tiểu Tạ, hình như kêu Trịnh Dịch Huy.

Trịnh Dịch Huy.....

Y cấp tốc đặt điện thoại di động trong túi áo của mình, từ bên cạnh máy tính cảm lấy một cái di động khác, hướng ga ra chạy đi.

Bấp một vài phím, điện thoại kết nối.

“Tiểu Tạ, điều tra hang ổ của Trịnh Dịch Huy ở đâu.”

“Sư phụ, đã rất khuya rồi a!” đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm một người muốn tìm bất mãn.

“Cậu không muốn điều tra cũng được.” Tần Tinh Hồn híp híp mắt, lạnh lùng nói.

Đối diện nghẹn ngào một tiếng, nói: “Cứ điểm của Ngạo thế bang hội là số 137 đường Hồ Túc, ngoại ô thành Đông, A thị, Trịnh Dịch Huy có vẻ ngụ ở chỗ đó.”

“Có vẻ?” Tần Tinh Hồn mở cửa xe, nặng nề đóng “ba” một tiếng.

“Hắn là nhất định..... Hắc hắc..... Hắc hắc.” Đối diện cũng nghe thấy cửa xe nặng nề vang lên, lại càng hoảng sợ.

Tần Tinh Hồn khởi động xe, bên tai y đột nhiên vang lên một tiếng “Bùm”, đối với thanh âm thể này phản ứng của y vẫn rất nhạy bén, y men theo ngọn nguồn âm thanh, phát hiện thanh âm này là từ chiếc điện thoại kia trong túi áo y vọng lại.

Nội tâm y căng thẳng.

Lại “Bùm” một tiếng.

Tần Tinh Hồn cảm thấy tim mình cũng theo tiếng súng vang lên nhảy tới cổ họng.

Y bắt lấy điện thoại đặt ở bên tai, cố gắng hết sức làm cho mình duy trì bình tĩnh.

“Tiểu Tạ, tôi không quan tâm cậu dùng cách gì, bây giờ phải lập tức khiến Trịnh Dịch Huy ra khỏi phòng của gã!”

Nói xong, y cũng không nghe trả lời, lập tức cúp điện thoại, lái xe hướng ngoại ô phía đông lái nhanh như tên bay.

Trên đường đi, y thấy có không ít xe cảnh sát hú còi phạt lỗi xe mình, lòng căng thẳng mới từ từ hồi phục lại.

Y bình tĩnh mà nắm chặt tốc độ xe, cuối cùng đã tới đông mục tiêu ngoại ô phía.

Số 137 đường Hồ Túc là một dãy biệt thự, xung quanh biệt thự có hoa viên cực lớn. Ngoài hoa viên có người canh gác.

Tần Tinh Hồn đem xe ngừng ở một góc sáng sửa cách biệt thự một đoạn, xuống xe, như ma quỷ lén vào.

Y trước kín đáo ở một nơi bí mật gần đó tỉ mỉ quan sát bố trí của biệt thự, Trịnh Dịch Huy bố trí so với chương ngại Tần Tinh Hồn trước kia từng gặp mà nói có thể xem như một bữa ăn sáng. Y nhanh chóng chạy đến chỗ khe hở của cameras giám sát, vờn người trở mình đi vào hoa viên.

Nương theo bóng tối đêm khuya cùng thân thủ nhanh nhạy, y kín đáo đến biệt thự, tìm được cầu dao điện, cấp tốc kéo xuống, cũng từ trong túi thuộc da thủ sẵn bên hông, móc ra dao quân dụng Thụy Sĩ cắt từng đoạn dây điện.

Biệt thự lập tức tối đen một mảnh.

Lúc này có người nâng đèn pin hướng chỗ cầu dao điện chạy tới.

Tần Tinh Hồn lập tức rút khỏi, khả năng nhìn trong đêm tối của y cực kỳ tốt, thoáng cái liền mò tới bên trong biệt thự.

Tần Tinh Hồn rất nhanh tìm kiếm từng phòng, cuối cùng đi vào một phòng đã bị khóa lại. Y dùng dao quân dụng cạy mở, từ từ mở cửa phòng.

Trong phòng mùi máu tươi phảng phất bùng bùng.

Tần Tinh Hồn nội tâm xiết chặt, bước vào phòng, thì thấy Lăng Thù bị trói trên giường, đầu lệch sang một bên.

Y lập tức đi đến bên giường, dùng dao cắt đứt dây thừng trên tay chân Lăng Thù.

Tay lại chạm phải một mảnh chất lỏng sền sệt.

Trong bóng tối, Lăng Thù “tê” hít vào một ngụm lạnh khí.

Tay Tần Tinh Hồn cắt dây thừng hơi run rẩy.

Lăng Thù nhúu nhúu mày, vẫn không tỉnh lại.

Tần Tinh Hồn cắt đứt dây thừng, cởi áo khoác màu đen của mình, đắp vào trên người Lăng Thù, ôm chặt cậu.

Trong lúc Lăng Thù mê mê man man, chỉ cảm thấy toàn thân đều đau đến muốn chết. Bên miệng có chất lỏng gì rót vào, cậu mơ mơ màng màng uống một ngụm.

Thật đáng.....

Cậu nhúu nhúu mày, ngậm chặt miệng.

Chén thuốc theo bờ môi cậu chảy đi ra ngoài.

Lăng Thù nghe được người mớm thuốc thở dài, người nọ cầm khăn lau sạch bên miệng cậu.

“Tôi muốn lấy viên đạn trong cơ thể cậu ra, cậu không nghe lời, đợi lát nữa đau chết tôi cũng mặc kệ.”

Lăng Thù nghe tiếng nói, cảm thấy âm thanh này có chút quen tai.

Hình như đã từng nghe thấy ở nơi nào.....

Cậu thử nghĩ nghĩ, nghĩ đến Quan Hải, nghĩ đến Tiểu Bao, nghĩ đến Cao Giám Thành, nghĩ đến Lý Hạo Tân.....

Hình như cũng không phải.

Chẳng lẽ là Sát Thủ Hữu Tình?

Đúng rồi, y từng nói y muốn đến buổi công chiếu xem diễn xuất của cậu.

Chính là.....

Y và bản thân chỉ nói chuyện ở trong trò chơi

Sát Thủ Hữu Tình.....

Cậu còn chưa suy nghĩ rõ ràng, bên miệng đột nhiên truyền đến xúc cảm âm ấm mềm mại.

Đón lấy, một cái lưỡi linh hoạt thăm dò xâm nhập vào trong môi cậu, cạy mở hàm răng cậu.

Ngô.....

Đầu lưỡi linh hoạt dạo qua một vòng giữa hàm răng cậu, sau đó dòng thuốc âm ấm liền chảy vào trong miệng cậu.

Thật đáng thật đáng.....

Lăng Thù cau mày nghiêng nghiêng đầu.

Lưỡi từ trong miệng cậu lui ra ngoài, Lăng Thù lại nghe có người đang khe khẽ cười bên tai cậu.

Tiếng cười kia lại cực kỳ quen thuộc.

Sát Thủ Hữu Tình!

Đôi mắt Lăng Thù giật giật, muốn mở mắt ra, nhưng mí mắt lại nặng nề như thế nào cũng giờ không lên.

Bà nội nó, thừa dịp lúc tiểu gia gặp nạn ăn đậu hũ của tiểu gia!

Lăng Thù trong lòng cảm hận nghĩ.

Đau đớn thân thể từ từ biến mất, bắt đầu cảm giác một trận tê tê.

Lăng Thù cảm giác có người đang cởi nút áo sơ mi cậu, một nút, hai nút, ba nút..... Sau đó từ từ nâng cậu dậy, kéo áo sơ mi ra.

Tay của đối phương chuyển qua bụng cậu, đai lưng cũng bị người cởi bỏ, khóa kéo quần bị người kéo xuống.....

Lăng Thù nội tâm vừa giận vừa tức, lại khư khư không thể làm gì được.

Qua một hồi, cậu lại cảm thấy có vật gì đó mở miệng vết thương, thăm dò trong đó, chậm rãi lấy viên đạn trong cơ thể cậu ra.

Dường như tất cả đau đớn cũng từ từ tiêu tan cùng với viên đạn được lấy ra, ý thức Lăng Thù lại tiếp tục ngủ say.

17. Chương 17: Sau Khi Tỉnh Lại

Có cái gì nhưng nhưng mềm mềm ngứa ngứa bên mặt.....

Lăng Thù thử nâng lên mí mắt nặng trĩu, một luồng ánh sáng tiến vào tầm mắt.

Cậu híp mắt quan sát bốn phía.

Phòng ở trang trí gọn gàng giản dị, lại không phải kiểu dáng phòng bệnh.

Trong tiềm thức cậu nhớ rõ, ngày đó hình như có người cứu cậu từ trong tay Trịnh Dịch Huy, còn mơ mơ hồ hồ nghe được thanh âm của Sát Thủ Hữu Tình.

Bên mặt lại truyền đến một hồi xúc cảm mềm mềm nhưng nhưng ẩm ướt.

Lăng Thù quay đầu, chống lại một đôi mắt nhỏ.

Đôi mắt nhỏ hồng hồng khảm bên trong viên thịt tròn với bộ lông tuyết trắng nhưng mềm chớp a chớp, Lăng Thù nhìn một hồi lâu, mới phát hiện là một con thỏ.

Con thỏ thật mập.....

Lăng Thù rút rút khoe miệng.

Đúng rồi, ngày đó cậu còn nghe được thanh âm của Sát Thủ Hữu Tình.

Người cả ngày ôm heo kia.....

Ánh mắt của cậu tiếp tục chần chờ, quả nhiên phía sau viên thịt tròn màu trắng thấy được thân ảnh của người nào đó.

Lúc này người nào đó đang cúi đầu, chăm chăm chú chú gọt táo.

Người gọt táo mặc một cái áo thun màu trắng rộng thùng thình cùng quần thể thao màu trắng, bụng thông đôi dép lê đầu thỏ nhưng mềm, mái tóc màu đen lộn xộn rũ xuống trán, che mặt, khiến Lăng Thù thấy khuôn mặt không rõ lắm.

“Heo của anh đang trêu ghẹo tôi.....”

Lăng Thù mở miệng nói, thanh âm lại khàn khàn, cổ họng một trận khô khan.

Người gọt táo ngẩng đầu, nhìn về phía Lăng Thù.

Lăng Thù chú ý trước nhất chính là đôi mắt phượng của y, trong mắt con người đen kịt, lúc mới vừa lọt vào tầm mắt người khác cảm thấy thâm bất khả trắc (sâu không lường được), nhưng sau đó lại ngưng tụ thành một đạo ánh mắt trong suốt, nhìn chăm chăm trên người cậu.

Mắt phượng nháy mấy cái, lộ ra ý cười.

“Cậu đã tỉnh?”

“.....” Đây không phải chuyện rành rành ra sao?

“Muốn ăn táo không?”

“Không cần.....” Lăng Thù nhìn quả táo trên tay đối phương, nhìn nhìn lại táo trên tủ đầu giường. Táo ở tủ đầu giường có thể nói là đủ loại, có quả được gọt thành heo hoạt hình, có quả được gọt thành Mashimaro.....

Đối phương gọt quả táo trên tay mình thành bộ dáng Tuzki đặt ở trên tủ đầu giường, đứng dậy cầm lấy ấm trà trên bàn.

“Muốn uống trà không?”

Lăng Thù còn chưa lên tiếng, y đã bưng ly trà ngồi ở bên giường.

“.....” Lăng Thù yên lặng nhìn người nọ tại mép ly trà nhấp một ngụm, thử độ nóng của trà, sau đó đỡ cậu ngồi dậy trên giường.

Lăng Thù vừa được nâng dậy, chân mềm lền từ trên người cậu trượt xuống, lộ ra làn da trơn bóng cùng cánh tay quăn bảng.

Lăng Thù nhìn thân thể mình, đột nhiên nghĩ đến đêm hôn mê kia phảng phất lưu lại chuyện trong đầu, không khỏi nhú mày.

“Sát Thủ Hữu Tình!”

Thanh âm khàn khàn mang theo chút bất mãn.

“Ân?” mi mắt phượng chớp một cái, trong mắt mang theo dò hỏi.

Thấy Sát Thủ Hữu Tình trả lời thẳng thắn như vậy, Lăng Thù cũng sờ.

“Anh thật là?” thanh âm khàn khàn trầm thấp hỏi.

“Chẳng lẽ bà xã em muốn tìm ông xã thứ hai sao?” tiếng cười trầm trầm của Sát Thủ Hữu Tình đang bên tai Lăng Thù, tiếng cười mang theo ý tứ bốn cọt.

Mặt Lăng Thù phút chốc đỏ lên, ngẩng đầu nhìn mắt Sát Thủ Hữu Tình, chợt nhớ tới cái gì, có chút không tin.

“Là anh cứu tôi sao?”

Một khắc cậu trúng đạn kia, quả thực nghĩ tới rất nhiều người, nghĩ đến Sát Thủ Hữu Tình, nghĩ tới viên thịt tròn trong tay Sát Thủ Hữu Tình kia, nhưng không nghĩ tới chính là người này cứu mình.

Cậu cho rằng người cứu cậu sẽ là Quan Hải, hoặc là người cậu ghét kia.

“Cậu quên rồi sao? Tôi là sát thủ.” thanh âm Sát Thủ Hữu Tình truyền đến, có chút bất mãn.

“.....” Lăng Thù nhớ rõ y đã đề cập lần này là lần thứ ba.

“Đăng cấp thế giới.”

“.....”

“Kỹ thuật hạng nhất.”

“.....” Lăng Thù ánh mắt dừng lại trên mặt Sát Thủ Hữu Tình một hồi lâu.

Sát Thủ Hữu Tình gặp phải ánh mắt Lăng Thù bắn khoản chỉ là cười cười.

“Vì sao sau khi tôi nhìn thấy bộ dáng của anh cảm giác càng thêm quá mức không đáng tin.” Lăng Thù lầm bầm nói.

Con mắt phượng của Sát Thủ Hữu Tình lóe lóe, cười nói: “Vậy cậu cảm thấy, tôi nên là cái dạng gì?”

“Người phúc hắc không phải bộ dáng nên tương đối thành thực hơn sao?” Lăng Thù lại nhìn mắt Sát Thủ Hữu Tình, thấy bộ dáng người này thế nào cũng không vượt quá 20 tuổi.

“Nương tử, vi phu có thể để râu.” Sát Thủ Hữu Tình nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói.

“.....” Lăng Thù cảm thấy vẫn nên nói sang chuyện khác tốt hơn.

“Tôi muốn uống trà.” Lăng Thù bĩu môi.

Sát Thủ Hữu Tình lập tức ngoan ngoãn đem ly trà đặt bên miệng Lăng Thù, uy Lăng Thù uống xong.

Nhìn hầu kết Lăng Thù nhấp nhô, Sát Thủ Hữu Tình cảm thấy trong bụng mình bay lên một đám lửa nhỏ.

Sát Thủ Hữu Tình vội vàng rũ mi mắt xuống.

Lăng Thù uống trà xong, cảm giác cổ họng thoải mái hơn nhiều, cậu liếc mắt nhìn Sát Thủ Hữu Tình, thấy đôi mi rậm của y hơi hơi rũ xuống, lúc này lưu lại một chút ấn tượng.

Cậu nhện không được mở miệng: “Anh bao nhiêu tuổi rồi?”

Sát Thủ Hữu Tình ngẩn người, mở mắt nhìn Lăng Thù, nghĩ nghĩ: “Hình như là 27 tuổi a.....”

“.....” Lăng Thù lại nhìn kỹ bộ dáng Sát Thủ Hữu Tình, không giống a..... Nghe nói sát thủ hình như biết dịch dung.....

Sát Thủ Hữu Tình đỡ Lăng Thù nằm xuống, đắp kín chăn mền, sờ sờ đầu Lăng Thù, nói: “Đừng suy nghĩ lung tung.”

Lăng Thù chớp chớp mắt.

Sát Thủ Hữu Tình cũng chớp mắt theo.

Lăng Thù bĩu môi: “Tôi suýt chút nữa quên chính sự rồi.”

Sát Thủ Hữu Tình ngồi ở bên giường lắng lắng nghe.

“Tôi cần một bộ quần áo!” Lăng Thù nghiêng răng nghiêng lợi.

Mặc quần áo là quá trình gian khổ. Tay chân Lăng Thù bất tiện, đương nhiên là do Sát Thủ Hữu Tình làm thay, trong quá trình Lăng Thù bị Sát Thủ Hữu Tình ăn đủ đậu hũ, cuối cùng trừng mắt nhìn Sát Thủ Hữu Tình không nói lời nào.

“Nương tử, em đây là nổi giận sao?” Sát Thủ Hữu Tình vừa giúp Lăng Thù kéo quần, vừa hỏi.

Hừ, mặc cái quần cũng tốn nhiều thời gian như vậy, Lăng Thù quay đầu, không thèm nhìn Sát Thủ Hữu Tình.

Sát Thủ Hữu Tình thừa cơ sờ soạng mông Lăng Thù.

Lăng Thù sụp đổ rồi, lần thứ hai nhìn về phía Sát Thủ Hữu Tình.

Sát Thủ Hữu Tình một bộ dáng vô tội hướng cậu cười.

Ngày! Lăng Thù dần dần đỏ mặt lên.

Sát Thủ Hữu Tình cuối cùng kéo quần xong, giúp Lăng Thù kéo khóa kéo.

Mặt Lăng Thù càng trưởng càng đỏ.

Sát Thủ Hữu Tình thấy mặt Lăng Thù trưởng đến đỏ bừng, hỏi: “Nương tử, có gì dặn dò không?”

Lăng Thù đơn giản nhắm mắt lại.

“Tôi muốn đi tiểu.”

“.....” Sát Thủ Hữu Tình nghĩ nghĩ, một tay ôm lấy Lăng Thù hướng nhà vệ sinh đi.

Lăng Thù nhận mệnh tựa vào trong ngực người nào đó.

Đợi sau khi Lăng Thù hoàn thành một lần đi vệ sinh “Khuất nhục” nhất đời người, Sát Thủ Hữu Tình cười tủm tỉm ôm Lăng Thù trở về trên giường.

Lúc này, trong phòng truyền đến tiếng chuông điện thoại di động của Lăng Thù.

Lăng Thù cả kinh, Sát Thủ Hữu Tình vừa lấy điện thoại vừa giải thích: “ngày đó tôi thấy nên cũng mang về cùng luôn.”

Sát Thủ Hữu Tình bấm nhận cuộc gọi, đặt điện thoại ở bên tai Lăng Thù.

“Tiểu Thù.” Là thanh âm Quan Hải.

“Anh Quan, tôi đây.”

Thanh âm đối diện dừng một chút, hỏi: “Cậu không sao chứ.”

“Còn sống.” Lăng Thù nhìn nhìn thân thể của mình.

“Còn sống là tốt rồi.”

“.....”

“Sau khi cậu xảy ra sự cố, tôi để truyền thông đưa tin, nói cậu xảy ra tai nạn xe cộ.”

“.....” Lăng Thù nhú nhú mày, không nói lời nào.

“Phương Lập Lang chết rồi.”

“.....” Lăng Thù hơi sững sờ.

“Hiện tại Hắc Lang do Phương Độc tiếp quản, nhưng cổ vấn luật sư của Phương Lập Lang đưa ra di chúc của y, trên đó viết một phần ba tài sản của Hắc Lang do cậu thừa kế.”

Lăng Thù lạnh lùng hừ một tiếng.

“Phương Độc cùng Trịnh Dịch Huy đều đang tìm cậu, cậu tốt nhất không nên ra ngoài.”

“.....” Lăng Thù đưa mắt nhìn Sát Thủ Hữu Tình.

Sát Thủ Hữu Tình nhún nhún vai.

Quan Hải cúp điện thoại.

Lăng Thù nhìn chăm chăm vào Sát Thủ Hữu Tình một hồi lâu, mới hỏi: “Sau khi tôi bị thương, vì sao anh không đưa tôi đi bệnh viện?”

Sát Thủ Hữu Tình “Xuy” cười cười: “Đám người ở bệnh viện kia, tôi mới không yên tâm.”

Lăng Thù cúi đầu xuống: “Tôi đây khi nào thì mới có thể khỏe?”

“Tôi có phương pháp trị liệu đặc biệt của Ngự Y Cốc, chắc nửa tháng có thể bình phục.” Sát Thủ Hữu Tình nghiêm trang sờ sờ cằm.

Lăng Thù nở nụ cười, tiếp tục hỏi: “Anh thu lưu (thu nhận và giúp đỡ) tôi như thế, chẳng lẽ không sợ sao?”

“Sợ cái gì?”

“Người muốn tìm tôi tìm tới tận cửa thì sao?”

Sát Thủ Hữu Tình bĩu môi cười: “Nhưng bây giờ, ngoại trừ tôi ra không ai bảo vệ được cậu.”

Lăng Thù thấy nụ cười của y giât mình.

“Hơn nữa.....” con ngươi trong mắt Sát Thủ Hữu Tình lóe lên mấy cái.

“Nếu bọn họ tìm tới tận cửa, còn chưa biết nai chết về tay ai (ai thắng ai) đâu.” Y khẽ cười một tiếng: “Tôi lại rất chờ mong Trịnh Dịch Huy kia.”

Lăng Thù nhìn chăm chú hai tròng mắt của Sát Thủ Hữu Tình, nội tâm không hiểu sao lại nhảy lên.

Đợi đến lúc Lăng Thù có thể xuống giường đi được, đã là mười ngày sau.

Sát Thủ Hữu Tình mỗi sáng 8 giờ rời giường ra ngoài mua thức ăn, 9 giờ trở về phòng, sau đó cả ngày cùng Lăng Thù nhảy cùng một chỗ.

Lăng Thù cũng mở miệng hỏi qua tên của Sát Thủ Hữu Tình, Sát Thủ Hữu Tình thoải mái nói cho Lăng Thù, mình họ Tần, tên Tinh Hồn.

Tên Tinh Hồn thật là có chút kỳ lạ, nhưng Sát Thủ Hữu Tình không giải thích, Lăng Thù cũng không hỏi nhiều hơn nữa.

Vì vậy giống như thường ngày, buổi sáng một ngày nào đó Lăng Thù ở nhà buồn chán đang xem tạp san giải trí, Tần Tinh Hồn mua thức ăn trở về.

Nhưng lần này mua thức ăn trở về hình như có hơi khác biệt.

Lăng Thù nhìn ra cửa.

“Đại 00000!!!”

Thanh âm high-decibel từ cửa chính truyền vào.

Lăng Thù cả kinh, thấy một người kích động từ cửa phòng chạy về phía cậu, sau đó “Bùm” một tiếng bổ nhào trên người cậu.

“Hí.....” Lăng Thù hít vào một ngụm lạnh khí.

Sau đó, từ cửa chính Tần Tinh Hồn cùng Quan Hải đi tới.

Lăng Thù hơi ngạc nhiên.

Tần Tinh Hồn buông lỏng tay rất không để ý, nói: “Tôi nghĩ thương thế của cậu lành được bảy tám phần rồi, sau đó thì dẫn người tới thăm cậu.”

Lăng Thù cười cảm kích.

Tiểu Bao thấy Lăng Thù ngồi dựa vào ghế sa lon, “Di” một tiếng, hỏi: “Đại 0, anh bị thương, bị thương ở chỗ nào vậy?”

“.....” Lăng Thù cảm thấy vẫn là không cần phải nói cho Tiểu Bao tốt hơn.

“Đại 0, anh không biết thím Trương nhớ anh bao nhiêu nha.”

“.....” này xem như mượn đề tài để nói chuyện của mình sao.

“Thím ấy cả ngày hỏi bạn trai tôi đi đâu rồi.”

“.....” Lăng Thù đưa mắt nhìn sắc mặt Tần Tinh Hồn. Ai ngờ Tần Tinh Hồn nhìn cậu vẻ mặt đầy ý cười.

Mặt Lăng Thù phút chốc lại bắt đầu đỏ lên.

* Mashimaro

* Tuzki

* Heo hoạt hình

18. Chương 18: Cư Nhiên Là Người Chỉ Huy

Tần Tinh Hồn nhìn thấy mặt Lăng Thù bắt đầu đỏ lên, khẽ cười một tiếng, xoay người ôm lấy con thỏ ngồi xổm bên người Lăng Thù, đi vào trong phòng ngủ.

Ánh mắt Tiểu Bao theo thân ảnh của Tần Tinh Hồn vào gian phòng, cuối cùng hơi kích động mà đem tầm mắt quay trở lại Lăng Thù.

“A 0, người kia là ai a?”

Trong ánh lấp lánh những ngôi sao đầy tò mò.

Lăng Thù nghĩ nghĩ: “Một người bạn.”

“Người bạn này của cậu rất lợi hại.” thanh âm Quan Hải đột nhiên vang lên.

Lăng Thù nhìn về phía Quan Hải, Quan Hải đã ngồi trên ghế sa lon, nhìn cậu.

“Người của Trịnh Dịch Huy cùng Phương Độc luôn luôn theo dõi hai người chúng tôi, nhưng cậu ta lại có thể đơn giản từ trong sự giám sát của những người này đưa chúng tôi đến chỗ cậu.”

Lăng Thù vò đầu, thấy Quan Hải thủy chung vạm vỡ năm duy trì vẻ mặt băng sơn không thay đổi, hơi đỏ mặt.

“Như vậy a.....” Lăng Thù lẩm bẩm nói: “Là anh ấy cứu tôi từ trong tay Trịnh Dịch Huy ra.”

“Ngày cậu xảy ra chuyện kia, năm sòng bạc ngầm của Trịnh Dịch Huy bị cảnh đội đồng thời đột kích.” Quan Hải thuận tiện nói: “Lai lịch của bạn cậu thật không nhỏ.”

Lăng Thù trừng mắt nhìn, không nói lời nào.

“Nhưng có cậu ta bên cạnh cậu, cũng coi như an toàn.”

“Anh Quan, tôi.....” Lăng Thù há to miệng, muốn nói cái gì.

Ánh mắt Quan Hải nhìn chăm chú trên người Lăng Thù.

Lăng Thù khẽ cau mày, cuối cùng vẫn không nói cái gì.

“Còn có, truyền thông đã biết quan hệ của cậu cùng Phương Lập Lang rồi.” ánh mắt Quan Hải lập loè vài cái.

Lăng Thù bĩu môi.

“Tôi sợ chuyện Phương Văn cũng bị lôi ra.”

Lăng Thù trong lòng căng thẳng.

Quan Hải nhìn Lăng Thù không chớp mắt.

Lăng Thù nội tâm ngàn năm luân chuyển (), cuối cùng “Hắc” một tiếng, nói: “lôi đi lôi ra đi, cũng không phải chuyện gì ghê gớm.”

Quan Hải im lặng không nói.

Tiểu Bao thấy bầu không khí hơi nghiêm túc, nhìn Quan Hải, nhìn nhìn lại Lăng Thù, đột nhiên con mắt lóe sáng lấp lánh: “A 0, Phương Văn có phải là diễn viên từng diễn truyền kỳ của [Đế Nữ] đúng không a.”

Lăng Thù u ám liếc nhìn Tiểu Bao, Tiểu Bao bị hai đạo ánh mắt đủ để giết người bắn quét, cuống quýt lấy tay che miệng lại.

Giữa ngón tay còn truyền ra lời nói.

“Tôi cái gì cũng chưa nói!”

“.....” Lăng Thù hơi nản lòng nhìn Tiểu Bao.

Cậu lúc trước làm sao tuyển Tiểu Bao vào để cậu ta đảm nhiệm trợ lý tới ba năm ấy nhỉ. (Tiểu Bao à mình dịch theo bản tiếng Trung luôn nhé, tác giả kêu Tiểu Bao thế nào thì mình để vậy luôn)

Tiểu Bao thấy bộ dáng Lăng Thù muốn giết người, vội vàng cười làm lành: “Đại 0, thật ra tôi mang đến một thứ vô cùng quan trọng cho anh nha!”

Lăng Thù cúi đầu xuống lật lật tạp san giải trí cũ, lúc này mới hỏi: “Thứ gì thế.”

Tiểu Bao lập tức bật dậy, chạy đến cửa phòng, dùng sức khiêng một cái thùng vào.

Lăng Thù mắt nhìn cái thùng, ánh mắt lập tức sáng ngời.

“Máy tính!” Lăng Thù không nhịn được kêu lên.

Máy tính là thứ tốt a.....

Mắt Lăng Thù biến thành những ngôi sao nhỏ, mấy ngày trước đây tay chân không tốt, suốt ngày nằm trên giường, bây giờ có thể xuống giường.....

Cậu liếc mắt nhìn Quan Hải.

“Mấy ngày nay dù sao cậu cũng không có chuyện gì.” Quan Hải hiếm có lên tiếng.

Lăng Thù trong ánh mắt bật ra một tia lửa phấn khích.

“Nhưng không nên mê muội.”

Lăng Thù liên tục gật đầu.

Đây là Quan Hải cho phép a, muốn nắm thật chắc mới được!

Quan Hải, Tiểu Bao cùng Lăng Thủ nói chuyện phiếm thêm vài câu, liền đứng dậy cáo từ.

Tần Tinh Hồn ôm con thỏ ra cửa tiễn hai người, Tiểu Bao nắm chặt cơ hội tới gần Tần Tinh Hồn, thấp giọng hỏi: “Anh đẹp trai, anh có phải cùng Đại 0 nhà tôi có.....”

Cô cũng cố ý không nói tiếp, nháy mắt cố tình nhìn Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn chăm chăm chú chú nghe xong một nửa, không có câu dưới, y có chút buồn cười nhìn Tiểu Bao, nghĩ nghĩ: “Thù Thù là của nhà tôi.”

“.....” Tiểu Bao miệng mở thành hình chữ “O”, cả buổi mới khép lại.

Tần Tinh Hồn sờ sờ bộ lông tròn màu trắng, đi phía trước bọn họ vẻ mặt tươi cười ung dung.

“Uhm vậy vậy.....” Tiểu Bao còn muốn nói điều gì, lập tức đuổi theo: “Anh là 0 là 1 a?”

Tần Tinh Hồn khiêu mi: “Cậu cảm thấy thế nào?”

Tiểu Bao như có điều suy nghĩ mắt nhìn Tần Tinh Hồn, tuy người này khá trẻ tuổi, cảm giác khí tràng là mạnh mẽ hơn Đại 0, nhưng dựa vào phán đoán nhiều năm của cô, anh chàng này tuyệt đối là công!

Vì chứng minh phán đoán của mình, Tiểu Bao lại tiếp tục quan sát.

Thân hình thiếu niên, mắt phượng khiêu khiêu, trong tay còn ôm một con thỏ mập màu trắng.....

Tiểu Bao miệng lần nữa mở thành hình chữ “O”.

Cô nhanh chóng đuổi kịp lần nữa, cảm thấy mình có phần hưng phấn, cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, hạ giọng.

“Thật ra nó là một con heo!”

“.....”

“Anh là Sát Thủ Hữu Tình!”

Con mắt phượng của Tần Tinh Hồn lườm một cái, trong mắt mang theo ý cười ranh mãnh, cũng không nói chuyện, mang hai người thẳng lên xe.

Vì vậy khi người nào đó lắp đặt xong máy tính, cắm dây mạng vào xong, đổi mới xong khi login trò chơi thấy đầu tiên là tin nhắn của Tiểu Súp Bao phát qua.

[hảo hữu] Tiểu Súp Bao: 000, các người gạo nấu thành cơm rồi sao?

Chiều trước trường đình:.....

Tiểu Súp Bao: (o) các người thật sự chạy đến hiện thực luôn sao?

Chiều trước trường đình: Anh ta nói với cậu sao?

Tiểu Súp Bao: Không có (o)

Tiểu Súp Bao: nhưng vừa rồi câu nói kia của anh đã chứng minh suy đoán của tôi rồi (^o^)/

Lăng Thủ không nói gì nhìn khung nói chuyện phiếm trên màn hình.

Lúc này khung tin tức hảo hữu lại bay ra.

[hảo hữu] Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Văn, cậu rõ ràng login (o)

Lăng Thủ mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Tôi login rất kỳ lạ sao -_-|||

Kim Tinh Hạ Phàm: Không kỳ lạ (o)

Chiều trước trường đình:-_-|||

Kim Tinh Hạ Phàm: nhưng cậu đang ở đây, Tiểu Tình không ở, rất kỳ lạ (o)

Chiều trước trường đình:.....

Sau khi quen biết Sát Thủ Hữu Tình, hình như mỗi lần cậu login Sát Thủ Hữu Tình đều ở, sau đó có lúc Sát Thủ Hữu Tình còn có thể ở nơi cậu login chờ cậu.

Lăng Thù giật mình, nghe được trong phòng bếp truyền đến thanh âm “Đông đông đông”, còn loáng thoáng truyền đến một trận mùi thơm của thức ăn.

[hảo hữu] Kim Tinh Hạ Phàm: Tôi vẫn cho là các người ở cùng một chỗ a %^_^%

Chiều trước trường đình: sao anh cho rằng sẽ như vậy ==

Kim Tinh Hạ Phàm: cậu không biết sao, Tiểu Tình trước kia rất nhiều người theo đuổi (o)

Lăng Thù nghĩ đến Mèo Ba Tư người cuồng nhiệt theo đuổi Sát Thủ Hữu Tình khi đó, cảm giác trên đầu có quạ đen bay qua.

[hảo hữu] Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Tình đoán chừng là bác sĩ lực công kích cao nhất trong [Nghịch Hiệp OL], trên diễn đàn rất nhiều người cũng post hình ảnh thuộc tính của cậu ta, rất nhiều em gái cũng tôn sùng cậu ta.

Lăng Thù nhớ tới tình cảnh một người bạch y phiêu phiêu ba chiều đã miếu chết hào hệ thống của công ty trò chơi sắp xếp, thật có đồng cảm.

Bạo y! (thầy thuốc hung bạo)

Tuyệt đối bạo y!

Tuyệt đối tuyệt đối bạo y!

.....

Tuy nhiên cuối cùng trang bị toàn thân bị bạo

Vì vậy Lăng Thù lại nghĩ tới tình cảnh Sát Thủ Hữu Tình mặc quần ngắn tứ giác hệ thống tặc chạy nhảy khắp nơi.

Ha ha.....

[hảo hữu] Kim Tinh Hạ Phàm: Còn có, cậu ta trước kia là phó chỉ huy của Thính Tuyên Các chúng ta.....

Lăng Thù nhú nhú mày.

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Anh ta cứ nhiên còn là chỉ huy (o)

Kim Tinh Hạ Phàm: Cậu ta không có nói cho cậu biết sao?

Chiều trước trường đình: Tôi luôn xem anh ta là trẻ con -_-|||

Kim Tinh Hạ Phàm: Nhưng từ sau chuyện Mèo Ba Tư, cậu ta cũng rất ít tham gia hoạt động bang phái.

Chiều trước trường đình:-_-|||

Kim Tinh Hạ Phàm: sau này tôi mới biết cậu ta đi tán gái ~o(>_<)o ~~=” chiều=”” trước=”” trường=”” đình:.....=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm=”” nói=”” sai=”” rồi,=”” cậu=”” hình=”” như=”” không=”” phải=”” con=”” gái=”” chiều=”” trước=”” trường=”” đình:.....=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm=”” tôi=”” không=”” phải=”” cố=”” ý=”” ~o(=””>_<)o ~~=” chiều=”” trước=”” trường=”” đình:.....=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm=”” nói=”” thực=”” ra,=”” các=”” người=”” có=”” chạy=”” đến=”” hiện=”” thực=”” hay=”” không=”” vậy?=”” chiều=”” trước=”” trường=”” đình:=”” suy=”” nghĩ=”” của=”” anh=”” nhảy=”” thật=”” nhanh=”” -_-|||=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm:.....=”” tôi=”” không=”” kỳ=”” thị=”” đồng=”” tính=”” luyện=”” ái=”” _=”” lăng=”” thù=”” tạm=”” ngừng=”” cần=”” thản=”” nghĩ=”” nghĩ,=”” cuối=”” cùng=”” mới=”” đem=”” tay=”” để=”” lại=”” trên=”” bàn=”” phím.=”” [đội=”” ngũ]=”” chiều=”” trước=”” trường=”” đình:=”” anh=”” ấy=”” đang=”” nấu=”” ăn=”” ^_^=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm:=”” không=”” thể=”” nào.....=”” chiều=”” trước=””

trường=" "đình=" " ^ _ ^=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " tôi=" " vẫn=" " cho=" " rằng=" " cậu=" " mới=" " là=" " gia=" " đình=" " chủ=" " phu=" " (người=" " đàn=" " ông=" " trụ=" " cột=" " của=" " gia=" " đình)~o(=" ">_<)o ~=" " lãng=" " thù=" " thấy=" " bốn=" " chữ=" " gia=" " đình=" " chủ=" " phu=" " rất=" " có=" " cảm=" " giác=" " thành=" " tựu=" " hừ=" " hừ=" " hai=" " tiếng=" " [đội=" " ngũ=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " anh=" " có=" " chuyện=" " gì=" " muốn=" " nói=" " cùng=" " anh=" " ấy?"=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm:.....=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " vô=" " sự=" " không=" " lên=" " điện=" " tam=" " bảo,=" " việc=" " này=" " tôi=" " hiểu,=" " huông=" " chi=" " anh=" " là=" " người=" " bận=" " rộn.= " " lãng=" " thù=" " hừ=" " lạnh=" " một=" " tiếng,=" " tiểu=" " gia=" " cũng=" " không=" " phải=" " thàng=" " ngốc,=" " nói=" " đi=" " nói=" " lại=" " đều=" " nói=" " đến=" " sát=" " thủ=" " hũ=" " tình,=" " nói=" " rồ=" " có=" " việc=" " yêu=" " cầu=" " y.= " " [đội=" " ngũ]= " " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " tôi=" " muốn=" " cậu=" " ta=" " trở=" " về=" " làm=" " chỉ=" " huy.= " " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " vì=" " sao?"=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " gần=" " đây=" " hợp=" " server,=" " máy=" " chủ=" " chúng=" " ta=" " có=" " thêm=" " một=" " bang=" " phái=" " từ=" " server=" " khác,=" " cùng=" " tận=" " thế=" " kết=" " minh,=" " mấy=" " ngày=" " nay=" " cậu=" " cùng=" " tiểu=" " tình=" " không=" " ở,=" " khắp=" " nơi=" " chèn=" " ép=" " người=" " của=" " chúng=" " ta.= " " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " chỉ=" " huy=" " trưởng=" " đầu=" " (o)=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " nhục=" " nhục=" " cậu=" " ấy=" " gần=" " đây=" " ngã=" " bệnh=" " ~o(=" ">_<)o ~=" " chiều=" " trước=" " trường=" " đình=" " ba=" " địa=" " nhục=" " nhục=" " đoàn=" " (o)=" " kim=" " tinh=" " hạ=" " phạm=" " cho=" " nên=" " tôi=" " muốn=" " để=" " tiểu=" " tình=" " tới=" " chỉ=" " huy=" " một=" " khoảng=" " thời=" " gian.= " " lãng=" " thù=" " trầm=" " mặc=" " một=" " hồi,=" " kim=" " tinh=" " cùng=" " nhục=" " nhục=" " thường=" " xuyên=" " cùng=" " cậu=" " hạ=" " phỏ=" " bản,=" " giao=" " tình=" " trong=" " trò=" " chơi=" " cũng=" " coi=" " như=" " không=" " tẻ.= " " cậu=" " đang=" " muốn=" " đánh=" " chữ,=" " một=" " hồi=" " âm=" " thanh=" " truyền=" " đến.= " " "thù=" " thù,=" " ăn=" " cơm=" " đi!"=" " lãng=" " thù=" " lập=" " tức=" " quay=" " đầu,=" " liền=" " thấy=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " tựa=" " ở=" " cửa=" " phòng,=" " trong=" " mắt=" " phượng=" " đầy=" " ý=" " cười.= " " lãng=" " thù=" " quay=" " đầu=" " lại=" " nhìn=" " nhìn=" " trò=" " chơi,=" " có=" " chút=" " do=" " dự.= " " "nghĩ=" " chuyện=" " gì=" " đấy?"=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " tới=" " sờ=" " sờ=" " đầu=" " lãng=" " thù.= " " lãng=" " thù=" " cảm=" " giác=" " có=" " chút=" " không=" " được=" " tự=" " nhiên,=" " giật=" " tay=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " từ=" " trên=" " đầu=" " xuống,=" " chỉ=" " chỉ=" " khùng=" " nói=" " chuyện=" " phiếm=" " trong=" " trò=" " chơi=" " "kim=" " tinh=" " muốn=" " anh=" " trở=" " về=" " phụ=" " trách=" " chỉ=" " huy.= " " tăn=" " tinh=" " hồn=" " nhú=" " mày,=" " ánh=" " mắt=" " không=" " theo=" " ngón=" " tay=" " lãng=" " thù,=" " ngược=" " lại=" " dùng=" " lại=" " trên=" " mặt=" " lãng=" " thù,=" " y=" " cúi=" " người=" " khe=" " khẽ=" " cười=" " bên=" " tai=" " lãng=" " thù:= " " "vậy=" " bà=" " xã=" " em=" " có=" " muốn=" " anh=" " đi=" " không?"=" " tai=" " lãng=" " thù=" " lập=" " tức=" " từ=" " từ=" " biến=" " đỏ,=" " cậu=" " co=" " rúm=" " lại=" " một=" " chút,=" " đẩy=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " ra,=" " có=" " chút=" " tức=" " giận:= " " "đừng=" " quấy=" " rối!"=" " "chúng=" " ta=" " đi=" " ăn=" " cơm=" " thôi!"=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " kéo=" " lãng=" " thù=" " bước=" " đi,=" " vừa=" " đi=" " vừa=" " cười=" " nói:= " " "hôm=" " nay=" " tôi=" " chuẩn=" " bị=" " gà=" " nắm=" " hương=" " em=" " thích=" " ăn.= " " trên=" " bàn=" " ăn=" " ba=" " món=" " một=" " canh,=" " đều=" " là=" " đồ=" " ăn=" " lãng=" " thù=" " thích.= " " tài=" " nấu=" " nướng=" " của=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " mặc=" " dù=" " không=" " tính=" " là=" " cao=" " siêu,=" " nhưng=" " nấu=" " mấy=" " món=" " ăn=" " lại=" " cực=" " phũ=" " hợp=" " khẩu=" " vị=" " của=" " lãng=" " thù,=" " lãng=" " thù=" " sau=" " khi=" " ăn=" " xong=" " vẫn=" " chưa=" " thỏa=" " mãn.= " " tăn=" " tinh=" " hồn=" " bắt=" " đầu=" " dọn=" " dẹp=" " thức=" " ăn.= " " lãng=" " thù=" " nhìn=" " y=" " dọn=" " dẹp=" " đồ=" " đạc,=" " nhin=" " không=" " được=" " hỏi:= " " "tinh=" " hồn,=" " tôi=" " vẫn=" " muốn=" " hỏi=" " anh=" " một=" " việc.= " " tăn=" " tinh=" " hồn=" " hai=" " mi=" " cong=" " cong:= " " "để=" " cho=" " tôi=" " đoán=" " thử,=" " có=" " phải=" " là=" " muốn=" " hỏi=" " tôi=" " vì=" " sao=" " thích=" " em=" " đúng=" " không?"=" " lãng=" " thù=" " nhìn=" " mặt=" " tăn=" " tinh=" " hồn=" " có=" " chút=" " buồn=" " bực.= " " tăn=" " tinh=" " hồn=" " bưng=" " đồ=" " ăn=" " đến=" " phòng=" " bếp,=" " bắt=" " đầu=" " rửa,=" " cách=" " một=" " hồi=" " lâu,=" " y=" " mới=" " nói:= " " "nói=" " cho=" " em=" " biết=" " cũng=" " không=" " sao,=" " nhưng=" " em=" " cũng=" " phải=" " nói=" " cho=" " tôi=" " biết=" " một=" " chuyện.= " " lại=" " là=" " giao=" " dịch!= " " lãng=" " thù=" " nhú=" " mày,=" " nhớ=" " đến=" " lúc=" " trước=" " chuyện=" " kết=" " hôn=" " trong=" " trò=" " chơi,=" " cả=" " bản=" " thân=" " mình=" " cũng=" " bị=" " lừa=" " gạt=" " đi=" " rồi=" " "tôi=" " muốn=" " biết=" " rồ=" " giữa=" " em=" " cùng=" " phương=" " lập=" " lãng=" " đã=" " phát=" " sinh=" " chuyện=" " "

gì=" a=" tần=" tinh=" hồn=" mỡ=" vôi=" nước,=" truyền=" đến=" tiếng=" nước=" chảy=" "ào=" ào.= "....." lảng=" thù=" hừ=" lạnh=" một=" tiếng=" "chỉ=" biết=" anh=" có=" mưu=" đồ=" xấu=" thôi."=" tần=" tinh=" hồn=" ở=" trong=" phòng=" bếp=" cười=" nhẹ=" một=" tiếng,=" bị=" tiếng=" nước=" chảy=" bao=" phủ.= " lảng=" thù=" đứng=" dậy,=" đi=" đến=" phòng=" bếp,=" nhìn=" sau=" lưng=" tần=" tinh=" hồn.= " suy=" tư=" trong=" chốc=" lát,=" cậu=" mới=" mở=" miệng.= " "phương=" văn=" vì=" nổi=" tiếng,=" theo=" phương=" lập=" lang,=" sinh=" ra=" tôi,=" kết=" quả=" lại=" bị=" bỏ=" mặc."=" lảng=" thù=" dùng=" một=" chút,=" cuối=" cùng=" hắc=" cười=" cười,=" tiếng=" cười=" có=" chút=" trào=" phúng.= " "phương=" văn=" cùng=" phương=" lập=" lang=" là=" anh=" em=" họ."=" tay=" tần=" tinh=" hồn=" ngừng=" lại=" một=" chút,=" nhưng=" rất=" nhanh=" y=" lấy=" chén=" đĩa=" trong=" nước=" lên,=" đặt=" trên=" bàn,=" cười=" nói:= " "không=" nghĩ=" tới."=" "không=" nghĩ=" tới=" cái=" gì?"=" lảng=" thù=" nhìn=" chăm=" chăm=" lưng=" tần=" tinh=" hồn=" "chỉ=" số=" thông=" minh=" của=" em=" cũng=" không=" phải=" quá=" thấp."=" đối=" phương=" cười=" nói.= "....." lảng=" thù=" thăm=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi.= " tần=" tinh=" hồn=" rót=" cục=" rửa=" xong=" chén=" đĩa,=" xếp=" chúng=" vào=" cùng=" một=" chỗ=" trong=" tủ=" chén,=" quay=" đầu=" nhìn=" về=" phía=" lảng=" thù:= " "phương=" văn=" hai=" mười=" năm=" trước=" đã=" nhảy=" lầu=" tự=" sát,=" em=" năm=" nay=" hai=" mười=" lăm,=" ai=" nuôi=" dưỡng=" em=" thế?"=" lảng=" thù=" hít=" hít=" mũi,=" dùng=" dùng:= " "sau=" khi=" phương=" văn=" chết=" tôi=" vẫn=" không=" biết=" chi,=" ở=" nhà=" đối=" bụng=" mấy=" ngày=" không=" có=" cách=" nào=" khác=" chạy=" trên=" đường,=" bị=" người=" ta=" coi=" như=" cô=" nhi=" ném=" đến=" viện=" phúc=" lợi=" a,=" kết=" quả=" tính=" tình=" quá=" xấu=" không=" ai=" nhận=" nuôi,=" vừa=" học=" vừa=" làm=" vài=" năm,=" sau=" đó=" thì=" gặp=" được=" quan=" hải=" .=" cậu=" dùng=" một=" chút:= " "quan=" hải=" trước=" kia=" là=" trợ=" lý=" của=" phương=" văn,=" đối=" với=" tôi=" rất=" quan=" tâm."=" con=" mất=" phương=" của=" tần=" tinh=" hồn=" khe=" cong,=" có=" chút=" đặc=" ý:= " "ai=" nói=" em=" tính=" tình=" hư=" hỏng=" không=" ai=" nhận=" nuôi,=" từ=" nay=" tôi=" nuôi=" dưỡng=" em."=" lảng=" thù=" không=" nề=" nang=" nhìn=" bộ=" dáng=" tần=" tinh=" hồn=" từ=" trên=" xuống=" dưới,=" cuối=" cùng=" quay=" lưng,=" đồ=" đồ=" thì=" thảo:= " "nhìn=" thế=" nào=" cũng=" là=" một=" đứa=" con=" nít=" ranh."=" tần=" tinh=" hồn=" nhìn=" bộ=" dáng=" của=" cậu,=" không=" khỏi=" nở=" nụ=" cười,=" bỏ=" nhào=" trên=" người=" lảng=" thù,=" hôn=" một=" cái=" bên=" gò=" má=" lảng=" thù.= " —=" off=" mấy=" bữa=" ">

19. Chương 19: Lần Đầu Gặp Mặt

Sau khi đánh lén thành công, về mặt Tần Tinh Hồn đặc ý, sau đó thì thấy Lăng Thủ xoay người bộ dáng có chút tức giận.

"Đừng buồn nôn như vậy được không." Lăng Thủ có chút bất đắc dĩ.

"Em cảm thấy như vậy là buồn nôn sao?" Tần Tinh Hồn nhếch lông mày, trong mắt phượng lộ vẻ tà khí.

Lăng Thủ trầm mặt không lên tiếng, đưa tay xoa xoa chỗ mới vừa bị Tần Tinh Hồn hôn qua. Tần Tinh Hồn nhìn bộ dáng cậu, rốt cuộc kiềm nén không được, ôm y Lăng Thủ ngay trên mặt cậu loạn hôn một hồi.

"....." Lăng Thủ hơi hơi giãy dụa, giãy không ra, đành nhận mệnh để cho Tần Tinh Hồn động tay động chân trên người mình.

Dường như cố ý muốn Lăng Thủ buồn nôn, Tần Tinh Hồn ngay lúc đầu hôn Lăng Thủ, cuối cùng đuổi đầu lưỡi, bắt đầu chậm rãi liếm láp gò má Lăng Thủ.

Lăng Thủ thấy người bộ dáng thiếu niên thấp hơn so với cậu một chút nhón chân liếm láp trán cậu, không khỏi cúi đầu cười cười.

Tần Tinh Hồn cũng là cười, vùi đầu vào cổ Lăng Thủ, liếm liếm cổ Lăng Thủ, hỏi: "Cười gì vậy, ân?"

Lăng Thù cảm giác giữa cổ một hồi tê ngứa, cười khanh khách đẩy Tần Tinh Hồn ra, cổ tình hung dữ nghiêm mặt, hỏi: “Tôi cho anh biết chuyện của tôi, anh nên nói cho tôi biết vì sao anh đối với tôi tốt như vậy, tại sao yêu thích tôi.”

Tần Tinh Hồn khẽ cười một tiếng, không nhìn vào con người Lăng Thù.

Lăng Thù thấy y không có ý định mở miệng, trong lòng cả kinh, có chút mất mát.

Y có phải lại muốn chơi xấu hay không

Lăng Thù bĩu môi, Sát Thủ Hữu Tình vô lại cũng không phải lần đầu tiên gặp, còn để ý chi lần này chứ?

Giống như có chút ít an ủi, tim thoáng an định lại.

“Nghĩ gì thế?” Tần Tinh Hồn thấy biểu tình Lăng Thù biến đổi thất thường buồn cười một hồi, đột nhiên, lưu quang mắt phượng của y hơi đổi, một phen ôm Lăng Thù hướng phòng ngủ đi vào.

“Anh lại muốn làm gì vậy?” Lăng Thù đột nhiên bay bổng, vội vàng nắm lấy bả vai Tần Tinh Hồn, sau đó thân thể nghiêng nghiêng, hai người ngã trên giường.

Hơi thở ấm áp của Tần Tinh Hồn ngay tại bên tai.

“Em không phải hỏi anh vì sao thích em sao?” Tần Tinh Hồn cười cười: “Thật ra cũng không có gì, mấy năm kia cha anh thúc giục anh tìm bạn, áp lực gia đình quá lớn, lúc đi ra ngoài uống rượu giải sầu thì gặp phải em.”

Lăng Thù nhú nhú mày, khẽ nói: “Lời này của anh ai tin.....”

“Anh là nghiêm túc.” thanh âm vô tội của Tần Tinh Hồn truyền đến.

“.....” Lăng Thù cảm thấy có chút buồn bực.

Tần Tinh Hồn xoay người, ghé vào trên mình Lăng Thù, chống lại ánh mắt Lăng Thù: “Anh lúc ấy đang nghĩ, đối tượng anh muốn tìm, nhất định phải xinh đẹp hơn so với người kia của cha anh a!”

“.....” Lăng Thù nghĩ nghĩ, này có tính là đang khen cậu không.....

“Nhưng người kia của cha anh đã rất xinh đẹp rồi, muốn tìm người khá hơn y xem ra quả thực là mò kim đáy biển.....” Tần Tinh Hồn tiếp tục nhớ lại, nhớ rõ lúc trước khi y tìm không thấy đối tượng vô cùng rối rắm, chạy đến quán bar ngồi ở trong quầy bar liên tục uống mấy chai Whiskey.

“Sau đó anh đã uống rượu, lúc uống được một nửa, có một nhân viên phục vụ khuyên anh không nên uống nữa.”

“.....” ánh mắt Lăng Thù lóe lóe.

“Anh ban đầu hết sức xem nhẹ, nhưng anh vừa ngẩng đầu lên, thì bộ dáng người kia.....” Tần Tinh Hồn nghĩ nghĩ từ hình dung, nghĩ không ra từ gì để hình dung bộ dáng Thù Thù khi đó, chỉ đành phải nói: “Cái này có tính trùng mục đã định trước không hả?”

Lăng Thù khoe miệng rút rút, cậu vẫn nhớ rõ trước kia lúc ở “Túy sinh mộng tử” (sống mơ mơ màng màng) quả thật có một khách quen uống rượu mua say, uống rất nhiều rượu mạnh, so về tửu lượng hơn người thường rất nhiều, cậu khi đó sợ người này xảy ra chuyện, nhịn không được khuyên vài câu.

Sau đó người nọ nhìn chằm chằm cậu một lúc lâu, cực kỳ tửu thân nói cho Lăng Thù biết trên người y không mang tiền.

.....

“Tôi còn nhớ bộ dáng anh khi đó không phải như thế này.” Lăng Thù cảm hận nghĩ.

Cậu lúc ấy giúp người nọ vay một hơi hơn năm ngàn tiền típ a..... tiếp tục hồi tưởng, Lăng Thù đã cảm thấy đau lòng.

Tần Tinh Hồn sờ sờ mặt của mình, nói: “Dịch dung đi.”

Lăng Thù cắn răng kéo da mặt Tần Tinh Hồn.

“A a a, bà xã, đau đau.....” Tần Tinh Hồn bị Lăng Thù kéo tới nhe răng nhếch miệng: “Bà xã, cái này da mặt thật sự.....”

Lăng Thù giật da mặt hồi lâu, rốt cục thả tay xuống, hừ một tiếng.

Tần Tinh Hồn tui thân vuốt khuôn mặt bị kéo tới đỏ bừng của mình.

“Sau đó thì sao?” Lăng Thù bĩu môi, hỏi.

“Sau đó anh liền mỗi ngày dịch đủ loại dung mạo trông chừng em, em không biết được, Túy sinh mộng tử có bao nhiêu sắc lang sắc quỷ ở đó dòm dò xét em.....” Tần Tinh Hồn dừng một chút, nói: “Nhưng có anh ở đây, anh đều giúp em ngăn cản hết.” Y có chút dương dương đắc ý.

“.....” Lăng Thù quyết định bỏ qua bộ dáng đắc ý của Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn trừng mắt nhìn, lấy tay chậm rãi vẽ phác thảo hình dáng khuôn mặt Lăng Thù: “Anh vừa nhìn thấy em, đã cảm thấy em không phải người hắc đạo, những người kia cả ngày sinh hoạt ở trong bóng tối, không có bộ dáng sạch sẽ như em vậy.” Y làm một động tác ngửi mùi, cười nói: “Rất nhẹ nhàng khoan khoái, khiến anh sinh ra một loại xúc động muốn bảo vệ em”

Lăng Thù trợn trắng mắt, nội tâm đã có gợn sóng chậm rãi dập dờn mở ra.

“Chỉ là không nghĩ tới sau này.....” Tần Tinh Hồn nói đến đây, dừng lại một lát, thần sắc có một chút mất tự nhiên.

Thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn, Lăng Thù cảm giác y có tâm sự gì.

“sau đó em không phải ra đĩa nhạc sao?” Tần Tinh Hồn hít vào một hơi, trên mặt lại treo một nụ cười: “Em đi Túy sinh mộng tử chính là vì [Giữa trắng và đen] đi a, hát rất hay.” Y nghĩ nghĩ, sau đó thêm câu: “nhưng em diễn cảnh sát nằm vùng kia, khiến trái tim anh cũng muốn nhảy ra ngoài.”

“.....” Lăng Thù ngẫm lại, cái kia MV là công ty yêu cầu đóng không phải của ý kiến của cậu, không liên quan chuyện của cậu!

“Đã có đối tượng, anh liền bắt đầu sắp xếp chuyện phía sau.” tâm tình Tần Tinh Hồn bắt đầu sung sướng: “Anh đem công việc làm sát thủ trực tiếp ném cho đệ tử của anh, đệ tử kia của anh không yên tâm, một lần giao phó mà giao phó ba năm.....” y sờ sờ cái cằm, mắt phượng vừa chuyển, vô cùng mừng rỡ: “nhưng hẳn ngược lại thông minh, mới em tới phát ngôn cho [Nghịch Hiệp OL].”

Lăng Thù sững sờ: Không thể nào, đệ tử anh ta là ai, cha anh ta là ai sao cảm thấy người nhà anh ta đều kỳ lạ như vậy.....

“Lần hoạt động trên tuyến kia, cũng là đệ tử của anh sắp xếp.” Tần Tinh Hồn nghĩ nghĩ, quyết định thành thật khai báo: “Nhưng khi em dùng tài khoản Chiêu trước trường đình giết ngược lại anh, anh quả thực cảm thấy có chút kinh hãi.”

“.....” Quả nhiên hành động của mình đều bị người phúc hắc này nhìn thấu, Lăng Thù buồn bực nghĩ.

Tần Tinh Hồn lại sáp qua liếm liếm chóp mũi Lăng Thù.

Lăng Thù đẩy đầu y ra, hỏi: “Vậy anh còn muốn đi giúp Kim Tinh Hạ Phàm chỉ huy hay không?”

Tần Tinh Hồn nháy mắt một cái.

Lại là nháy mắt.

Cuối cùng y có chút buồn bực hỏi: “Bà xã, sao em lại nghĩ tới vấn đề này thế?”

“Kim Tinh Hạ Phàm vẫn chờ tôi trả lời câu hỏi của cô ấy đấy.....” Lăng Thù nghĩ nghĩ, đứng dậy chạy đến phòng máy tính.

Tần Tinh Hồn vẽ mặt quần quýt theo sát ở phía sau Lăng Thù.

Lăng Thù chạy đến máy tính trước mặt, nhìn nhìn trò chơi đang mở, Chiều trước trường đình đứng ở khu an toàn tương đối ít người, nhưng lúc này bên cạnh đã có một đám người vây quanh bên cạnh.

Trước tên đám người vây quanh đều mang theo ký hiệu “Mặt” thật to, là dấu hiệu của bang phái Tận thế.

Lăng Thù có chút kỳ quái, nhiều người vây quanh như vậy cậu làm gì thế?

Cậu ngồi xuống, điều khiển Chiều trước trường đình rời khỏi đám người.

[trước mặt] Mèo Ba Tư: Tiểu tiện nhân, rốt cục chịu động?

Lăng Thù nhìn thấy chữ xoạt ra bên cạnh, trầm mặc một hồi.

[trước mặt] Mèo Ba Tư: thăng đàn ông của mày đâu, có phải lại đang ở đâu đó bị người cỡi rồi không???

Lúc này đúng lúc Tần Tinh Hồn về mặt tò mò sắp qua.

Lăng Thù lập tức kéo dài mặt: “Anh bị luân bạch, bị người tìm đến hỏi thăm đi.”

Tần Tinh Hồn nhìn nhìn kênh trước mặt, trầm mặc một hồi: “sau khi xảy ra chuyện anh liền che chắn ả.”

“.....” Che chắn quả thực là lựa chọn tốt.

“Ả đang mắng em.....” Tần Tinh Hồn nhìn nhìn chữ không ngừng xoạt ra.

“Cái rắm, ả rõ ràng là đang mắng anh.” Lăng Thù trầm mặc, nhìn thấy chữ xoạt ra, cái gì “Vạn người cười” “Sân bay” “Xe công cộng”.....

Tần Tinh Hồn về mặt vô tội nhìn nhìn Lăng Thù: “Anh hình như không có đặc tội ả cái gì a..... ngoại trừ chuyện xoạt loa lần trước.....”

“.....” Lăng Thù nghĩ nghĩ, hỏi: “Ả rốt cuộc có phải nữ hay không?”

“.....” Tần Tinh Hồn mất nhìn Lăng Thù: “Trước kia trên YY nghe được ả nói chuyện, là nữ sinh.”

“Nữ sinh?” âm điệu Lăng Thù bắt đầu thoáng cao.

“Nói chuyện rất ổng eo.” Tần Tinh Hồn bổ sung.

Lăng Thù bĩu môi: “Cô gái này còn hung hãn hơn Tiểu Súp Bao.”

Nhìn trên màn hình Mèo Ba Tư càng mắng càng khó nghe, bên cạnh còn người đi theo giễu cợt, Lăng Thù nhin không được đánh chữ ra.

Tần Tinh Hồn tò mò nhìn nhìn nội dung Lăng Thù phát.

[trước mặt] Chiều trước trường đình: Mèo Ba Tư, ăn không được nho nói nho chua, tôi hiểu o()o

Tần Tinh Hồn mất nhìn Lăng Thù, hỏi: “Vậy em nói anh là quả nho chua hay ngọt thế?”

Lăng Thù lườm lườm Tần Tinh Hồn: “Chát.”

“.....” Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù nghiêm túc nhìn chăm chú máy tính, chỉ liếc mắt nhìn y, có chút bất mãn: “Đều là lời mắng chửi người, có cái gì đẹp mắt.”

Lăng Thù lắc đầu, nói: “Tôi đang nhớ tên, ai từng mắng anh tôi đều ghi tạc trong lòng, đợi sau này bọn họ ở một mình, hừ hừ.....”

Tần Tinh Hồn bưng tỉnh đại ngộ: “Khó trách lần trước em ghi hận anh như vậy.”

Lăng Thù có chút đắc ý hừ một tiếng.

“Nhưng bà xã em suốt ngày nhớ tên kẻ thù, nếu quên ông xã làm sao bây giờ?”

“.....” Lăng Thù có chút không biết nói gì, người này có tính là đang ghen không?

“Đừng nhớ.”

“.....”

“Buổi tối anh đi chỉ huy Thính Tuyên Các đánh bang chiến, tận diệt bọn họ.” Tần bình dấm chua bữu bữu môi, có chút bất mãn.

Lăng Thù ánh mắt sáng ngời: “Anh chỉ huy sao?”

Thấy Lăng Thù cuối cùng cũng phóng ánh mắt tới trên người mình, trong mắt phượng của Tần Tinh Hồn thấm đầy ý cười.

Lăng Thù lập tức lại xoay người vào trò chơi, điểm mở Kim Tinh Hạ Phàm trong danh sách hảo hữu.

[hảo hữu] Chiều trước trường đình: Chuẩn bị một chút, nhóc con muốn tới chỉ huy bang chiến ^__^

Kim Tinh Hạ Phàm:(o)

Chiều trước trường đình: ^__^

Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Tình muốn sống lại (o)?

Chiều trước trường đình: ^__^

Kim Tinh Hạ Phàm: Được, tôi đi chuẩn bị người o(v)o

~~~~~
Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Chữ số.....

Chuẩn bị hồ mới, kể chuyện đệ tử của Tiểu Tần ^__^ ở trong hồ mới sẽ giới thiệu thân phận chân thật của Tiểu Tần.

Bởi vì thân phận chân thật của Tiểu Tần vừa lời vừa , vì dễ hài hòa, vẫn là không vạch trần trong truyện này.

————
* Truyện này hơi cầu huyết gần cuối sẽ có cao trào, chỉ có xôi ngọt không có xôi thịt hehehe

* Phiên ngoại của nó dài khoảng 30.000 chữ (cỡ 9, 10 chương chính văn) có sinh tử nhưng rất ư là ba chấm....>

20. Chương 20: Bang Phái Khiêu Chiến

Buổi tối, Tần Tinh Hồn mang notebook ngồi ở bên cạnh Lăng Thù.

Lăng Thù nhìn thấy Tần Tinh Hồn mở máy tính, mặt lập tức bắt đầu đen.

Hình nền của Tần Tinh Hồn không phải hình ảnh khác, chính là ảnh chụp cấp giới hạn hai người hợp thể lúc trước gửi cho Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù có chút không biết nói gì.

Nhìn thấy biểu tình của Lăng Thù, Tần Tinh Hồn nhướn lông mày, hiển nhiên vô cùng sung sướng, chậm chậm chậm mới điểm mở trò chơi.

Sát Thủ Hữu Tình login .

[bang phái] Sát Thủ Hữu Tình login

[bang phái] Anh chỉ là truyền thuyết: Tiểu Tình thật sự đến đây (o)

Kim Tinh Hạ Phàm:(o)

Tiểu Súp Bao:(o)

Heo Heo Heo:(o)

Sát Thủ Hữu Tình: ^__^

Anh chỉ là truyền thuyết: Đào rãnh, anh Kim Tinh quả nhiên nói không có sai

Anh chỉ là truyền thuyết: hai cầu nam nam mất hết nhân tính thật sự ở chung (o)

Sát Thủ Hữu Tình:.....

Chiều trước trường đình:.....

Kim Tinh Hạ Phàm:.....

Lăng Thù nhớ tới tình cảnh trước kia cậu và Sát Thủ Hữu Tình, Kim Tinh Hạ Phàm, Anh chỉ là truyền thuyết, Ba địa nhục nhục đoàn tổ năm người hạ phò bản hạ đến gà bay chó chạy, không khỏi mỉm cười.

Tần Tinh Hồn vừa điểm mở YY, vừa nói: “Thù Thù, đi lên YY.”

Lăng Thù hơi do dự, cuối cùng vẫn là điểm mở vào kênh YY.

Thính Tuyên Các liên minh kênh YY nhìn thấy hai người cùng tiến vào, không khỏi nổ tung rồi.

Lăng Thù nghe có người la “Tiểu Văn cậu thật sự là nam ” “Tiểu Tinh rõ ràng tìm chính là người vợ nam” “Các người chạy đến hiện thực thành công rồi” đủ loại thanh âm.

Trò chơi internet không thể so với hiện thực, đồng tính luyến ái trong hiện thực bình thường chỉ có thể sinh hoạt ở giữa vòng luẩn quẩn, nhưng trong trò chơi hủ nữ nhiều, cơ hữu (chỉ quan hệ bạn bè cùng giới tính đặc biệt tốt như anh em. Nguồn Tiểu Diệp Thảo) nhiều, người trẻ tuổi nhiều, tư tưởng tiền vệ người nhiều, sau khi làn gió cải cơ thổi qua lập tức đã lôi kéo toàn dân làm gay.

Lăng Thù vẫn còn hơi ngượng ngùng, chỉ tùy vào Sát Thủ Hữu Tình tại YY lên tiếng.

“Kim Tinh, chuyện trong trò chơi tôi cũng nghe Tiểu Văn nói, bang phái liên minh Tận Thế kia, bình thường có bao nhiêu người.”

Bên kia YY cân nhắc một chút: “Bình thường đánh nhau thấy bọn họ tham gia khoảng chừng 20 người.”

“Hôm nay tổ chức của chúng ta bao nhiêu người?”

“Khoảng 30.....”

Tần Tinh Hồn mỉm cười: “Tôi vào đoàn trước, nhìn xem bố trí như thế nào.”

“1 đoàn đặc biệt giữ lại hai vị trí cho cậu cùng Tiểu Văn.”

Trong trò chơi, Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình vào đoàn, Lăng Thù điểm mở sắp xếp của đoàn đội, 1 đoàn có thể dung nạp 20 người, chia làm 4 tổ, bọn họ tiến vào đoàn đội này có 5 bác sĩ, 6 Thủy Phủ pháp sư, 4 Võ Đang, 2 Thiếu Lâm, 2 Kỵ Binh Dũng Mạnh Quân cung thủ, 1 Vật Âm Sơn Trang triệu hoán sư.

Tần Tinh Hồn cấp tốc điều chỉnh đoàn đội, 1 đội là Sát Thủ Hữu Tình, Chiều trước trường đình, Kim Tinh Hạ Phàm, Anh chỉ là truyền thuyết, Tiểu Súp Bao, còn lại 3 đội đều phân chia 1 bác sĩ cùng 1-2 pháp sư 1 Võ Đang MT, lại bố trí rải rác những nghề nghiệp khác.

Lăng Thù lần đầu tiên đánh trận chiến quy mô lớn trong trò chơi, không khỏi cảm thấy hiếu kỳ.

“Tinh Hồn, anh thật sự sẽ chỉ huy sao?” Lăng Thù vụng trộm hỏi.

Tần Tinh Hồn khê cười nói: “Chỉ huy trong trò chơi, chỉ cần là người chơi thời gian dài đều biết, đơn giản hơn nhiều so với đánh chiến trong hiện thực.”

Lăng Thù trong nháy mắt nhìn Tần Tinh Hồn điều động vị trí 2 đoàn.

“Đội lát nữa em đi theo đội ngũ, không nên tách rời.” Tần Tinh Hồn nói, bấm hạ mạch: “Đoàn cũng điều động tốt rồi, chuẩn bị tập hợp.”

Lăng Thù chỉ huy Chiều trước trường đình đến địa điểm tập hợp, chỗ tập hợp đã đứng không ít nhân vật phía trước tên đều mang theo chữ “Tuyên”, là bang huy của Thính Tuyên Các.

Tần Tinh Hồn điểm số người, chậm rãi nói: “Tất cả mọi người chỉnh hình thức giết chóc thành hình thức bang phái, đợi lát nữa lúc bắt đầu đánh, bác sĩ không nên chủ động công kích biến thành hồng danh.”

Y lặp lại ba lần, điểm mở địa đồ, nói: “Chúng ta trước không vội tuyên chiến, đi khu luyện cấp thu hoạch mấy lớp rồi hãy nói sau.”

Tần Tinh Hồn ở mạch lên nói xong lời nói, liền nhìn về phía Lăng Thủ, khẽ cười nói: “Bà xã, ông xã sắp bắt đầu thay em báo thù.”

Lăng Thủ trợn trắng mắt, nội tâm nhỏ giọng nói thầm: Rõ ràng là chính anh thành bình dấm chua.....

Thính Tuyên Các 30 người sau khi cuốn vào cuồng quét tất cả khu vực luyện cấp lớn một lớp, bang chúng đối địch bị rụng chết lập tức thông tri những người khác, Tần Tinh Hồn để cho Doanh Nhẫn thích khách ẩn thân đi quan sát địa điểm tập hợp của bang chúng đối địch, thừa dịp bọn họ còn chưa tập hợp người xong, lại mang theo 30 người đi đánh lên một lớp, đối phương tử thương vô số.

Lúc này hệ thống vang lên một thanh âm “đỉnh”:

[hệ thống] Tận Thế hướng Thính Tuyên Các phát động bang phái khiêu chiến.

[bang phái] Tận Thế hướng bốn bang phát động bang phái khiêu chiến, có tiếp nhận hay không?

Tâm tình Lăng Thủ kích động, bang chiến sắp bắt đầu.....

Bên trong YY cũng ầm ĩ thành một mảnh. Thì ra mấy ngày trước Kim Tinh Hạ Phàm từng tiếp nhận qua bang phái khiêu chiến của Tận Thế, nhưng khổ nỗi không có người chỉ huy, sau khi ăn mấy lần thiệt thòi liên tục từ chối khiêu chiến. Nhưng hôm nay Sát Thủ Hữu Tình login, liền mang theo người Thính Tuyên Các giết người phóng hỏa khắp nơi, giết thật sự là sảng khoái, hoàn toàn chọc giận đối địch.

Ngay hình thức trước mắt mà nói, Thính Tuyên Các xuất kỳ bất ý (đánh bất ngờ) đánh lên thắng lợi mấy lần, kiếm đủ vốn. Nhưng số người của bọn họ không thể so với liên hiệp mấy bang phái đối địch của Tận Thế, tiếp tục đánh, không biết còn có ưu thế hay không.

Tần Tinh Hồn nhìn tuyên chiến của hệ thống, tâm tình ngược lại càng thêm sung sướng: “Đừng vội tiếp, mọi người đi theo tôi a.”

Lăng Thủ nhìn mọi người trong Thính Tuyên Các đi theo sau lưng thân ảnh bạch y bỗng bênh nào đó, không khỏi mỉm cười.

Trước kia người này luôn thích đi theo phía sau cậu chân trần trượt khắp nơi, bây giờ nhìn y mang theo người của một bang trượt đối địch, đột nhiên có cảm giác vật đổi sao dời.

Cậu nhìn bóng trắng trên màn hình máy tính phát gốc một hồi, chợt nghe một tiếng “Bẹp” bên tai.

Nước miếng đọng ứ ở trên mặt.

Tần Tinh Hồn có chút đắc ý nhìn kiệt tác hôn trộm thành công của mình.

“.....”

Loại người này lại có thể là chỉ huy!

Lăng Thủ cảm giác mí mắt của mình nhảy nhảy lên.

Trên thế giới thật sự có thật nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi.....

Loại người này thật là chỉ huy sao.....

.....

Sát Thủ Hữu Tình mang theo mọi người đi vào trong một sơn động, địa thế sơn động giống như một hồ lô. Sát Thủ Hữu Tình lệnh tất cả mọi người nép cửa động, tiếp khiêu chiến.

[hệ thống] Thính Tuyên Các tiếp nhận khiêu chiến của Tận Thế.

[bang phái] bốn bang tiếp nhận khiêu chiến của Tận Thế, quản lý bang phái có thể tuần tra cụ thể tọa độ thành viên của bang phái đối địch.

Tần Tinh Hồn đang trên YY bố trí: “Kỵ Binh Dũng Mãnh Quân ở phía trước đặt tốt cạm bẫy, Võ Đang Thiếu Lâm ngăn ở chỗ cửa động, Thủy Phủ pháp sư cùng Vật Âm triệu hoán sư ở hai bên cửa động không nên bạo lộ mục tiêu, bác sĩ xoa bóp tốt huyết trong đội ngũ của mình, Doanh Nhân chú ý nhảy vào giết trong trận hình của đối địch, đợi lát nữa người Tận Thế xông qua, tôi sẽ sắp xếp trình tự kỹ năng khống chế của Pháp Sư.”

Người Thính Tuyên Các lập tức dựa theo mệnh lệnh điều chỉnh tốt trận hình.

Người Tận Thế ăn thiệt thòi, tự nhiên không chịu dừng tay, sau khi tuyên chiến lập tức tìm được chỗ Thính Tuyên Các, hướng tới sơn động bên này.

Bọn họ trước an bài một Doanh Nhân thích khách tới tìm hiểu hư thật, nhưng thích khách giẫm trúng cạm bẫy lập tức bạo lộ thân hình, thoáng cái đã bị người Thính Tuyên Các tập hỏa chết ngay lập tức.

Người chơi Kỵ Binh Dũng Mãnh Quân lập tức thêm lại cạm bẫy.

Tận Thế trước sau đưa năm sáu người chơi tới tìm hiểu, trước khi tiến vào trận địa Tần Tinh Hồn an bài đều bị tập hỏa.

Tận Thế cuối cùng kềm nén không được tính tình, mang theo một lớp người xông lại.

“Tiểu Súp Bao, mở khống chế quần công!” Tần Tinh Hồn thấy người lao đến, lập tức chỉ huy.

Quần công phạm vi lớn của Pháp Sư bao phủ ở chỗ cửa động.

Quang hiệu kỹ năng một lớp lại một lớp, rực rỡ vô cùng.

Đường đi trong động khá chật hẹp, người chơi của Tận Thế chỉ có thể lần lượt xông vào bên trong, thường thường mới vừa vọt tới cứ điểm của Thính Tuyên Các, cây huyết cũng đã thấy đầy rồi.

Mà Tần Tinh Hồn chiếm giữ địa lợi, thông thả điều động trình tự kỹ năng quần công của Pháp Sư.

Chỉ chốc lát sau, chỗ cửa động toàn bộ là thi thể của bang phái Tận Thế.

Tận Thế ăn ám khuy, triệu tập càng nhiều người tiến đến đột phá cửa động.

Nhưng địa thế cửa động trước sau cố định chỉ cho phép vài người chơi ra vào, vô luận Tận Thế triệu tập đội ngũ nhiều hơn nữa, cũng không thể phá tan phòng tuyến.

Trong lúc nhất thời, kênh trước mặt, kênh thế giới ngay cả kênh loa, một đám người kêu cha chửi mẹ.

Tranh chấp nước miếng hết sức căng thẳng.

Người Thính Tuyên Các vừa mắng lại vừa giết người, người Tận Thế vừa mắng vừa chết người.

[hệ thống] Tận Thế đã bị Thính Tuyên Các đánh phủ đầu, khiêu chiến thất bại, quốc khố bị hao tổn.

[bang phái] bốn bang giữa thế lực khiêu chiến chiến thắng Tận Thế.

Trong kênh trò chơi một loạt tiếng mắng.

Trên YY Thính Tuyên Các lại là một mảnh trầm trồ khen ngợi.

Tần Tinh Hồn thấy người Tận Thế còn ngăn ở cửa động, nhưng đã có chút kiêng kỵ không dám tiến công vào sâu hơn.

Y vô cùng tốt bụng nói: “Hiện tại chúng ta thắng, không bằng đến đây dừng lại, tất cả mọi người trở về chủ thành đến khu an toàn, không nên bị Tận Thế người bắt được trút giận.”

Có một kỹ năng trở về chủ thành, yêu cầu vô cùng nhiều thời gian ngâm xương, hơn nữa chỉ cần bị công kích thì sẽ bị cắt đứt.

Người Thính Tuyên Các bắt đầu ngâm xương kỹ năng trở về thành.

Lăng Thù mất nhìn Sát Thủ Hữu Tình, thấy y còn chưa có ý rời đi.

“Em đi trước đi.” Tần Tinh Hồn nói.

“.....” Lăng Thù biết y sợ mình rút lại, liền chỉ huy Chiêu trước trường đình trở về thành, ánh mắt lại không chuyển nhìn chăm chăm vào màn hình của Tần Tinh Hồn.

Thấy Chiêu trước trường đình một đạo bạch quang biến mất trong sơn động, Sát Thủ Hữu Tình lúc này mới trở về.

Tần Tinh Hồn cười dịu dàng nhìn mắt Lăng Thù, hỏi: “Anh giúp em báo thù, em có phải nên báo đáp anh cái gì hay không a?”

“.....” Lăng Thù nghĩ nghĩ: “Bọn họ hình như đều là mắng anh.....”

Tần Tinh Hồn bĩu môi có chút bất mãn.

“Vậy anh muốn báo đáp cái gì nha?” Lăng Thù thấy bộ dáng của Tần Tinh Hồn, đành phải hỏi.

Tần Tinh Hồn mắt phượng sáng ngời, đột nhiên đóng notebook lại, bỏ nhào qua tắt hết trò chơi cùng máy tính của Lăng Thù.

Sau đó y một phen ôm lấy Lăng Thù từ trên ghế, hướng phòng ngủ đi.

“.....” Lăng Thù biết sắp phát sinh chuyện gì, hơi hơi vùng vẫy, ngược lại bị Tần Tinh Hồn ôm càng chặt.

Sau khi phản kháng không có hiệu quả cậu hơi hơi lằm bằm: “Tôi còn chưa tắm.”

Mắt phượng nháy nháy, Tần Tinh Hồn có chút đắc ý: “Em muốn làm lúc tắm sao?”

“.....” Lăng Thù im lặng.

Tần Tinh Hồn đặt Lăng Thù ở trên giường, khe khẽ cười: “Nếu không chúng ta bây giờ đi tắm nha?”

“.....” Lăng Thù hồi hận lời nói mới vừa nói.

Tần Tinh Hồn thấy xương quai xanh xinh đẹp lộ ra dưới cổ áo Lăng Thù, nuốt ngụm nước miếng, một phát bắt được tay Lăng Thù, đem đặt ở xxx của mình.

Lăng Thù cách vài vốc, vẫn cảm thấy nhiệt độ hùng hực ở nơi đó.

“Phòng tắm và ở đây, Thù Thù em chọn một.” thanh âm Tần Tinh Hồn hơi khàn khàn ám muội: “Anh sắp nhện không được rồi.”

“.....” Lăng Thù không nói gì.

Cậu khó xử nhìn mắt Tần Tinh Hồn, bĩu môi nói: “Muốn làm có thể.”

Trong mắt Tần Tinh Hồn lộ ra một tia mừng rỡ.

“Nhưng tôi muốn ở phía trên!” Lăng Thù nói tiếp.

“.....” Tần Tinh Hồn nhìn nhìn Lăng Thù nằm trên giường.

“Thù Thù.....” Y khẽ kêu.

Lăng Thù quay đầu không nhìn tới y

Hầu kết Tần Tinh Hồn giật giật, tiếp tục kêu: “Thù Thù.....”

Lăng Thù căn cứ nguyên tắc lơ đi, phảng phất giống như không nghe thấy.

Tần Tinh Hồn lại kêu một tiếng: “Thù Thù.....”

“.....” Lăng Thù có chút nản lòng: Người nọ có phải định kêu liên tục hay không.....

Cậu cắn răng, bỗng nhiên một phen câu qua cổ Tần Tinh Hồn, xoay người một cái.

Tần Tinh Hồn bất ngờ không kịp chuẩn bị, bị Lăng Thù quăng ngã xuống giường, khi đang muốn đứng dậy, Lăng Thù đã đè ở trên người y.

Hừ, dám xem thường tôi! Lăng Thù bấu môi, mạnh mẽ cuỗi xuống cắn môi Tần Tinh Hồn.

“Hí –” Tần Tinh Hồn hít một hơi lạnh, lưỡi Lăng Thù đã chui vào.

“.....” Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng có chút đặc ý của Lăng Thù, từ từ đáp lại nụ hôn của cậu.

Trong lúc ý loạn tình mê, thần thức của Tần Tinh Hồn đột nhiên cảm nhận có một đạo ánh mắt đang yên lặng nhìn chằm chằm bọn họ.

Y hơi hơi nhăn mi lại, kéo ra khoảng cách cùng Lăng Thù.

Lăng Thù bỗng nhiên bị kéo ra, có chút bất mãn, nhưng thấy ánh mắt Tần Tinh Hồn có chút thâm thúy, không khỏi hỏi: “sao vậy?”

“Có người.....” Tần Tinh Hồn thấp giọng nói.

Lông mày Lăng Thù cũng nhíu lại: “Là đội chó săn?”

Không thể nào, nói như vậy đội chó săn cũng quá hùng mạnh rồi.....

Tần Tinh Hồn chỉ là mỉm cười, nhưng giác quan thứ sáu đã bắt đầu hết sức cảnh giác đối với tình huống phụ cận.

Bên tai y nghe được một tiếng vang nhỏ “đột”.

Con người Tần Tinh Hồn co rút lại, cả người theo bản năng ôm chặt Lăng Thù lăn sang phía bên kia của chiếc giường.

Chỉ nghe vang lên một thanh âm “bùm”, cửa sổ thủy tinh của gian phòng truyền đến âm thanh vỡ vụn.

Chỗ hai người vừa mới khê hôn đột nhiên hơi hơi lồm xuống dưới.

Lăng Thù mất nhìn, trên ra giường rõ ràng nhiều hơn một lỗ nhỏ.

Tim của cậu mãnh liệt nảy lên.

Tần Tinh Hồn lập tức bảo vệ Lăng Thù từ trên giường leo xuống mặt đất, thuận tay tắt đèn.

Trong bóng tối, Lăng Thù chỉ nghe Tần Tinh Hồn khe khe nói: “Nằm sắp đừng nhúc nhích, anh đi một chút sẽ trở lại.”

Hơi ẩm bên cạnh bỗng nhiên mất đi, Lăng Thù chỉ thoáng thấy một đạo bóng dáng tối tăm nhanh chóng hướng cửa sổ chạy trốn.

---

* Hình như mấy nhân vật phụ tác giả không xác định được giới tính lúc thì kêu   lúc khác lại   (Kim Tinh Hạ Phàm và Tiểu Súp Bao)

21. Chương 21: Sát Thủ Có Nguyên Tắc Của Sát Thủ

Đêm yên tĩnh thành một mảnh.

Lăng Thù quỳ rạp trên mặt đất, nghe bên ngoài động tĩnh.

Thẳng đến khi ngoài cửa sổ truyền đến tiếng còi cảnh sát, tiếng bước chân, tiếng người..... Các loại thanh âm ồn ào cùng một chỗ.

Một lát sau, thanh âm lại dần dần tán đi, lúc này, có người tiến vào phòng, bước vào mở đèn.

Ánh đèn chiếu đập vào tầm mắt, rất là lóa mắt.

Có người khê cười ôm cậu từ trên mặt đất đặt lên giường.

Lăng Thù trừng mắt nhìn, mới nhận biết rõ người trước mắt.

“Vừa rồi xảy ra chuyện gì?” Lăng Thù trầm lặng một hồi, hỏi.

“Có một tên trộm vặt mà thôi.” Tần Tinh Hồn cười khê, lập tức rót ly nước, đưa cho Lăng Thù: “Uống một ly, áp chế kinh hãi.”

Lăng Thù đứng dậy ngồi xong, tiếp nhận nước trà nhấp một ngụm: “Ai phải tới?”

Tần Tinh Hồn sờ sờ lưng cậu: “Đừng nghĩ nhiều nữa.”

Lăng Thù đưa ly trà cho Tần Tinh Hồn, quay người nhào lên trên giường, sờ sờ chỗ lỗ hổng mới xuất hiện trên giường, cuối cùng rút ra một viên gì đó thật nhỏ.

Cậu nhìn viên gì đó một lúc lâu, hỏi: “Đây là cái gì?”

“.....” Nhìn đầu viên đạn trong tay Lăng Thù, Tần Tinh Hồn cầm ly trà có chút bất đắc dĩ.

Lăng Thù nhếch miệng cũng không nói chuyện.

Hai người trong lòng biết rõ, chỉ là không ai muốn nhắc tới.

Bầu không khí nặng nề hồi lâu, chuông điện thoại đột nhiên vang lên.

Tần Tinh Hồn một lần nữa đưa ly trà cho Lăng Thù, xoay người nhận điện thoại.

“Sư phụ.....”

Tần Tinh Hồn nghe được ra là thanh âm Tiểu Tạ.

“Công ty bị hack, tư liệu của sư nương hình như bị phục chế.”

“Tôi nhớ lúc trước cậu từng nói với tôi cậu ấy không phải đăng kí bằng chứng minh nhân dân của mình mà.”

“Nói như vậy không sai.....” Đầu bên kia điện thoại nhỏ giọng lầm bầm: “nhưng hacker hình như là căn cứ theo địa chỉ IP trước kia điều tra, lại tra được IP hiện tại.....”

“.....” Tần Tinh Hồn yên lặng nghe Tiểu Tạ lải nhải.

“Tôi chẳng qua gọi điện thoại tới nhắc nhở một câu mà thôi.” Người đối diện tiếp tục lầm bầm.

“Không cần cậu nhắc nhở.....” Tần Tinh Hồn chậm rãi nói: “Đã xảy ra chuyện rồi.”

“A? Đã xảy ra chuyện rồi sao?”

“.....”

“Sư phụ, chuyện này không liên quan đến tôi nha.”

“.....”

“Chuyện thật sự không liên quan đến tôi nha.....”

“.....”

“Đô đô đô đô.....”

Người đầu bên kia điện thoại đã treo, truyền đến âm thanh bận.

Tần Tinh Hồn có chút bất đắc dĩ nhìn ống nghe, cuối cùng đặt lên bàn, xoay người nhìn về phía Lăng Thù.

Lăng Thù đang bưng ly trà nhìn vẩn nước trong chén trà. Cậu hình như cảm nhận được ánh mắt của Tần Tinh Hồn, ngẩng đầu.

Con người trong suốt thanh lương đập vào trong mắt phượng.

Tần Tinh Hồn hơi động một chút, ngồi ở bên người Lăng Thù.

Lăng Thù hít hít mũi, nói: “Có phải là gặp phải chuyện khó gì không?”

Tần Tinh Hồn mỉm cười, sáp lại gần Lăng Thù vuốt vuốt cái mũi của cậu: “Sẽ không có việc gì khó.”

Lăng Thù nhú mồm, một phát bắt được cái tay đặt ở trên mũi của Tần Tinh Hồn, hai mắt nhìn thẳng mặt của đối phương, miệng mở mở, cuối cùng vẫn là ngậm lại. cậu buông tay Tần Tinh Hồn ra, một lần nữa cúi đầu xuống nhìn vẩn nước trong ly trà.

“Mấy ngày này cảm ơn anh đã chăm sóc.”

Tần Tinh Hồn sững sờ, đây là ý gì?

“Thương thế của tôi cũng gần lành hẳn rồi.....” Lăng Thù nhìn ảnh phản chiếu của mình trong chén trà, chậm rãi nói.

“Tiếp đó muốn rời khỏi đi?” Tần Tinh Hồn khiêu khiêu mi.

Lăng Thù không nói lời nào.

“Sao em nghĩ như vậy, ở chung với anh không tốt sao?” Tần Tinh Hồn chậm rãi nói.

Lăng Thù tiếp tục trong chăn khua vẩn nước, đánh nát khuôn mặt của mình.

Tần Tinh Hồn khe khẽ cười, nói: “Chẳng lẽ em sợ có người muốn giết em, sợ anh bảo vệ không được em sao?”

Lăng Thù nhú nhú mồm, nói: “Thân phận của tôi đặc biệt, Phương Độc muốn tiếp nhận bang Hắc lang khẳng định xem tôi như cái đinh trong mắt.” Cậu xiết chặt viên đạn trong tay, nói: “Thế lực Hắc lang bao nhiêu lớn, mà anh cũng chỉ có một mình.”

“Trịnh Dịch Huy cũng là một bang, anh không phải cũng cứu được em ra rồi sao?” Tần Tinh Hồn nghĩ nghĩ, đột nhiên trong đầu hiện lên một vài suy nghĩ, y cảm giác mí mắt của mình phút chốc nhắm xuống.

“Vậy em có thích anh hay không?” Y hỏi.

Vấn đề này lần trước lúc y hỏi Lăng Thù, đã bị Lăng Thù úp úp mở mở cho qua .....

Lăng Thù lập tức rơi vào trầm mặc.

Có thích Tần Tinh Hồn hay không?

Thích cùng Sát Thủ Hữu Tình suốt ngày lêu lổng trong trò chơi.

Rồi sau đó Sát Thủ Hữu Tình từ trò chơi hướng đến hiện thực.

Sát Thủ Hữu Tình cứu cậu từ trong tay Trịnh Dịch Huy ra.....

.....

Thấy bộ dáng không nói lời nào của Lăng Thù, Tần Tinh Hồn có chút hiểu ra: “Em sẽ không phải là bởi vì anh cứu em, em mới có thể ở cùng anh đi.”

“.....” Lăng Thù âm thầm nhú mồm.

Tầm mắt trong mắt phương Tần Tinh Hồn lập lòe mấy cái, cuối cùng yên lặng nhìn Lăng Thù: “Em thật sự muốn đi sao?”

Lăng Thù cắn răng “Ân” một tiếng.

Phương Độc đã phái tới sát thủ tới, nơi này đã không còn an toàn.

Tinh Hồn tuy lợi hại, nhưng dù sao cũng chỉ có một mình mà thôi.

Cậu không thể liên lụy người này.

Lăng Thù ngẩng đầu nhìn về phía Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn thấy cậu ngẩng đầu, mắt phương lập tức quét qua vẻ lo lắng, cười nói: “Cũng đúng, cái ổ này của anh cũng bị bại lộ, em muốn đi thì đi đi.”

Lăng Thù không ngờ đối phương đồng ý nhanh như vậy, trên mặt lộ ra biểu tình kinh ngạc.

Tần Tinh Hồn sờ sờ đầu Lăng Thù, khẽ cười nói: “Nhưng em đi, anh cũng sẽ đi theo em a.”

“.....” Lăng Thù cảm giác mình nói đi cùng nói không đi cũng như nhau thôi.

“Anh sẽ không tách khỏi em.” Tần Tinh Hồn sợ Lăng Thù lại mở miệng cự tuyệt, rất nhanh khẳng định nói.

“.....” Lăng Thù có chút bất đắc dĩ.

Rõ ràng là người giống một đứa bé, sao có thể cường thế như vậy chứ.....

Tần Tinh Hồn nhướng mi: “Hôm nay thời gian cũng không còn sớm.” y kéo tay Lăng Thù, mắt nhìn cửa sổ vỡ nát, nói: “Nếu không em ngủ phòng anh đi.”

“Vậy còn anh?” Lăng Thù có chút không yên lòng.

“Anh ngủ sofa.” Tần Tinh Hồn cười đến có chút tà khí: “Yên tâm, anh quyết định, em không chính miệng nói yêu thích anh trước, anh sẽ không ăn em đâu.”

“.....” Lăng Thù không nói gì bị Tần Tinh Hồn đẩy đến phòng y.

“Nhưng, anh nhất định sẽ khiến cho em nói em yêu thích anh.” Người nào đó vừa đẩy vừa nghiêng răng nghiêng lợi nói trong lòng.

Nhưng lời này Lăng Thù lại không nghe thấy.

Phảng phất nghe được sủng vang lên, người kia toàn thân mặc bạch y cười với cậu trước ngực nở ra một đóa huyết hoa, từ từ ngã xuống trước mặt cậu.....

Lăng Thù bỗng nhiên trợn mắt, thấy trần nhà tuyết trắng không hề có tỳ vết nào, mới ý thức được mình vừa mới gặp ác mộng.

Cậu thở phào một hơi, trái tim nhảy loạn bắt đầu dần dần bình phục.

Cậu mò lấy điện thoại di động của mình trên tủ đầu giường bên cạnh, mắt nhìn thời gian, mới rạng sáng 4 giờ.

Nhưng Lăng Thù không chút nào mệt mỏi, cậu nghĩ nghĩ, từ trên giường xuống, đi đến phòng khách.

Trên ghế sa lon không có bóng người.

Cậu lại đi đến nhà vệ sinh, đi đến một phòng ngủ khác, đi đến phòng bếp, đi đến thư phòng, đều không phát hiện thân ảnh của Tần Tinh Hồn.

Trái tim Lăng Thù vừa mới hồi phục lập tức nhảy lên.

Cậu cố gắng làm cho bản thân bình tĩnh ngồi ở trên ghế sa lon, suy tư thật lâu, cuối cùng bấm dãy số điện thoại của Quan Hải.

Ai ngờ, dãy số vừa bấm, đối phương liền tiếp bắt máy.

“Uy?” Đối diện truyền đến thanh âm tỉnh táo của Quan Hải.

“Anh Quan.” Lăng Thù nghe được thanh âm Quan Hải, tâm tình cũng bình tĩnh trở lại, cậu sắp xếp lại mạch suy nghĩ, nói: “Thương tổn của tôi đã tốt rồi, anh xem tôi có thể xuất hiện rồi không.”

Đối diện một hồi lâu không có âm thanh.

Lăng Thù hơi buồn bực nhìn điện thoại, xác thực là đang trong trạng thái kết nối.

Vì vậy, cậu nén tính tình đợi Quan Hải đáp lời.

Thanh âm Quan Hải cuối cùng vang lên.

“Ngay trước lúc cậu gọi điện thoại cho tôi, tôi vừa mới nhận được một tin tức.” Thanh âm của y dừng một chút: “Phương Độc từ lâu ba biệt thự của hắn té xuống.”

“.....” Lăng Thù trong lòng cả kinh.

“Đầu chạm đất.” thanh âm Quan Hải nghe có chút lạnh như băng.

“Vậy hấn chết?” Lăng Thù tận lực bình ổn thanh âm của mình.

“Anh cứ nói đi?”

“.....” Lăng Thù bảo trì trầm mặc.

“Còn có, nghe cảnh sát nói tối qua ở cư xá hiện tại của cậu bắt được một tội phạm truy nã.”

“.....” Lăng Thù tiếp tục trầm mặc.

“Mấy ngày nay Hắc lang chắc đang hỗn loạn, cậu đi ra hoạt động một chút hấn là không có vấn đề gì lớn.”

“Ân.” Lăng Thù lúc này mới lên tiếng.

“Còn có, cậu được đề cử giải thưởng người mới tốt nhất Kim ảnh.”

“Ân.” Tuy nghe tin tức này, Lăng Thù lại cảm giác bản thân không vui vẻ.

“Chờ ngày mai sau khi cậu xuất hiện, tôi sẽ sắp xếp họp báo.”

“Được rồi, cảm ơn anh, anh Quan.” Lăng Thù treo điện thoại.

Lăng Thù ngồi yên trên ghế sa lon hồi lâu, trong đầu phẳng phát có ngàn đầu vạn mối, lại không thể nào làm rõ.

Sau đó, cửa phòng đột nhiên truyền đến tiếng vang nhẹ, một bóng người từ ngoài cửa chọt tiến vào.

Bóng người đi đến sofa trước mặt, lại càng hoảng sợ.

“Sao em ngồi ở chỗ này, tại sao không mở đèn?”

Nói xong đèn “ba” một tiếng mở ra.

Lăng Thù ngẩng đầu liền thấy Tần Tinh Hồn mặc áo thun hoạt hình màu trắng, vẻ mặt ngạc nhiên nhìn mình.

Cậu đứng dậy, đi đến trước mặt Tần Tinh Hồn, không nói một tiếng vươn tay, tỉ mỉ mà sờ soạng Tần Tinh Hồn mấy lần.

Tần Tinh Hồn bị Lăng Thù sờ toàn thân ngứa ngáy, không khỏi cười nói: “Em làm sao vậy?”

Lăng Thù giữ yên lặng tiếp tục sờ.

“Em đây là đang khiêu khích anh sao, à?” Tần Tinh Hồn nhin không được ôm cổ Lăng Thù.

Lăng Thù dùng sức đẩy Tần Tinh Hồn ra, nhìn về kính ngác trong mắt Tần Tinh Hồn, chậm rãi nói: “Tôi vừa nghe nói Phương Độc chết.”

Tần Tinh Hồn nhướng mi, kính ngác trong mắt tan đi, mắt phượng nhắm lại.

Sau đó, trong mắt y nhảy ra vẻ vui mừng, ôm lại Lăng Thù: “Cho nên, em mới vừa rồi là đang sờ xem anh có bị thương hay không sao?”

“Thật là anh sao?” thân hình Lăng Thù có điểm cứng ngắc.

Tần Tinh Hồn hừ một tiếng: “Em sợ à?”

Lăng Thù nhúu nhúu mày.

“Nhưng hấn là mua người giết em, nếu không phải anh, vừa rồi em khẳng định bị tay súng bắn tía kia một phát bắn nát đầu.”

“.....” Lăng Thù cảm giác thân thể mình vẫn cứng ngắc.

“Hơn nữa, hẳn vì độc chiếm tài sản Hắc lang, mướn người bắn Phương Lập Lang.” Tần Tinh Hồn thấy thân thể Lăng Thù có chút cứng ngắc, hơi buồn cười: “Anh chẳng qua nói chuyện này cho tử trung của Phương Lập Lang mà thôi.”

Lăng Thù có chút kinh ngạc: “Bọn họ sẽ tin anh sao?”

Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng hiếu kỳ của Lăng Thù, thần tình lại biến thành một bộ dương dương đắc ý: “Phương Độc vốn chính là con nuôi của Phương Lập Lang, cùng bộ hạ cũ của Phương Lập Lang gần đây có mâu thuẫn, anh chính là xúi giục bọn họ, cho bọn họ một cái cớ chính đáng mà thôi.”

“Vậy Phương Độc không phải anh giết sao?”

Tần Tinh Hồn hắc một tiếng: “Anh mặc dù là một sát thủ, cũng không phải là công việc dễ tiện gì cũng nhận.”

Nói xong, con người trong mắt phương của y vừa xoay, cười tủm tỉm nói: “Nhưng vì bà xã, dù thật có khó khăn cũng có thể gắng gượng mà làm.”

“.....” Lăng Thù nhìn nhìn sát thủ vô cùng có nguyên tắc trước mắt này, khóe miệng không kiềm được hơi run rẩy.

22. Chương 22: Phim Gay

Thương thế của Lăng Thù tốt hơn trở lại giới giải trí, Quan Hải lập tức sắp xếp hợp báo cho Lăng Thù.

Mấy ngày trước Lăng Thù ở nhà tĩnh dưỡng, hoàn toàn không biết mưa gió bên ngoài lúc này.

Mặc dù trước buổi họp báo đã sớm được Quan Hải lời nói ác độc dốc sức dự liệu trước, nhưng Lăng Thù vẫn chưa từng dự đoán đến nhiệt tình cùng bất quá chưa từng có của đồng đảo truyền thông.

“Lăng Thù, xin hỏi cậu cùng tập đoàn Phương Thức là quan hệ thế nào?”

“00, anh là con riêng của Phương Lập Lang sao?”

“Lăng Thù, hôm qua Phương Độc người thừa kế tập đoàn Phương Thức qua đời, cậu có ý kiến gì không?”

“.....”

Lăng Thù không nói gì ngồi ở trên bàn chủ tọa, mặc cho cameras chớp rảnh rức, có chút buồn bực.

Những người này là đang điều tra sổ hộ khẩu sao.....

May mắn chính là, xem tình hình phóng viên đưa ra câu hỏi, chuyện của Phương Văn hình như vẫn chưa bị truyền thông biết.

Lăng Thù đã ngầm cùng Quan Hải nghiên cứu qua chiến lược đối phó những vấn đề này. Cậu biết lắng nghe ứng phó vấn đề, rốt cục chịu đựng đến kết thúc họp báo.

Sau khi kết thúc họp báo, phóng viên như cũ nhiệt tình tặng vọt, không ngừng bao quanh Lăng Thù.

Nhưng bọn họ còn chưa tới gần Lăng Thù, đã bị một người lặng lẽ ngăn cản trở về.

Người nọ bộ dáng thiếu niên, chiều cao ước chừng khoảng 1m75, có một đôi mắt phương đẹp đẽ. Trong mắt tràn đầy ý cười, cả người tuy cười, nhưng động tác trên tay lại không chút nào qua loa.

Ngăn cản từng người từng người phóng viên truyền thông liềm mạng chen chúc đi về phía trước, Tần Tinh Hồn trong lòng lại vô cùng không thoải mái.

Những người này muốn làm gì! Hỏi vấn đề thì hỏi thôi được rồi, còn muốn tre già măng mọc (người trước ngã xuống, người sau tiếp tục) dồn tới!

Lại có thể động tay động chân với Thù Thù.....

Còn thể thống gì!

Tần Tinh Hồn vừa ngăn cản người vừa nói thầm trong bụng.

Có Tần Tinh Hồn trợ giúp, Lăng Thủ tự nhiên đi được thông thoáng hơn nhiều, một thoáng liền chui vào trong xe đã chuẩn bị tốt. Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thủ an toàn vào xe, lại ngăn cản mấy người muốn nhào vào trong xe đưa micro phỏng vấn, thuận tiện chui vào xe, đóng cửa xe.

Xe rời khỏi hội trường họp báo.

Thấy ánh mắt Lăng Thủ vẫn nhìn chăm chú phong cảnh ngoài cửa sổ xe, Tần Tinh Hồn cười nói: “Thế nào, tức giận rồi sao?”

“Tức giận gì chứ?” Nghe Tần Tinh Hồn vừa hỏi như thế, Lăng Thủ lúc này mới quay đầu nhìn về phía y.

Thấy Lăng Thủ nhìn chăm chú mình, Tần Tinh Hồn an ủi trong lòng, cười nói: “Bây giờ em chính là ông chủ nhỏ của tập đoàn Phương Thị, cũng xấp xỉ xem như người giàu nhất A thị chứ.”

Lăng Thủ thấy vấn đề y hỏi đến mức độ này, rầu rĩ cười: “Anh nghĩ nhiều rồi, em tuy không thích người kia, nhưng chỉ có thừa nhận là con của y, mới có thể khiến Trịnh Dịch Huy kiêng dè.”

Thì ra em ấy ở trước truyền thông thừa nhận quan hệ của em ấy và tập đoàn Phương Thị là vì đề phòng Trịnh Dịch Huy a.....

Tần Tinh Hồn im lặng nghĩ, trong đầu hiện lên đủ loại ý nghĩ.

Lăng Thủ giương mắt nhìn thấy trong con mắt phương xinh đẹp của Tần Tinh Hồn phản phát hiện lên tinh quang, trong lòng cậu cả kinh, chậm rãi hỏi: “Anh có phải lại đang vẽ ra mưu ma chước quỷ gì hay không?”

“Mưu ma chước quỷ gì chứ?” Tần Tinh Hồn khẽ cười một tiếng.

Lăng Thủ hừ một tiếng, vốn không muốn nhắc tới, nhưng vẫn nhịn không được nói: “Thật giống chuyện Phương Độc lần trước.”

Tần Tinh Hồn cười nhẹ, sờ sờ cằm, mắt nhìn tài xế lái xe phía trước, sắp đến bên tai Lăng Thủ thấp giọng nói: “Trịnh Dịch Huy dễ đối phó hơn Phương Độc nhiều, em nói một câu, anh làm một đêm, có muốn thử xem không?”

Lăng Thủ nhẩn mi, duỗi tay đẩy đầu Tần Tinh Hồn ra, vẻ mặt mất hứng, nói: “Với thân phận của em bây giờ, Trịnh Dịch Huy muốn đụng đến em, cũng phải cân nhắc một chút thực lực chênh lệch của mình và đệ nhất Hắc bang mới được.”

Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thủ không đồng ý, bĩu môi, chuyển hướng đề tài.

“Tiếp theo em muốn đi đâu?”

“Vừa rồi trước khi họp báo nghe Quan Hải nói, Lý đạo nghe nói em xuất viện, đặc biệt đãi tiệc.” Lăng Thủ dừng một chút: “Nghe nói doanh thu phòng vé [Hưởng Mã Phong Vân] rất cao, sau khi em bị thương vẫn không tham dự lịch trình tuyên truyền, hiện tại thương thế tốt hơn, bữa tiệc này nhất định phải đi một chuyến mới được.”

Tần Tinh Hồn “Nha” một tiếng, nội tâm lại không chút hương vị.

Tâm tình Tần Tinh Hồn buồn bực là có nguyên nhân .

Nói đến [Hưởng Mã Phong Vân], sau khi chiếu tại các rạp chiếu phim lớn, lập tức dẫn tới vô số lời khen của fan điện ảnh. Trong đó Võ Tiểu Nguyên tuy là vai diễn đầu tiên của Lăng Thủ ngoài tiết mục truyền hình, nhưng thật sự thể hiện tính cách nhân vật cực kỳ xuất sắc. Mà Ninh Nhị Nương tuy là nữ nhân vật chính của phim, nhưng ở trong cốt truyện lòng dạ quá thâm sâu, ngược lại có vẻ không thể nào dễ thương.

Như vậy, ở buổi công chiếu [Hưởng Mã Phong Vân], theo như lời đạo diễn Lý Hạo Tân “Kết cục mở” lập tức dẫn tới hàng loạt phỏng đoán của fan điện ảnh. Không ít fan điện ảnh bình luận nói: Cuối cùng người cùng Võ Quan Chỉ biến mất ở đại mạc chính là Võ Tiểu Nguyên đã chết, trong bình luận còn dẫn ra đầy đủ chứng cứ: ảnh chụp màn hình của bộ phim, so sánh chiều cao của Hà Vũ Cẩm và Cao Giám Thành, so sánh chiều cao của Cao Giám Thành cùng Lăng Thủ.....

Bình luận này lập tức dẫn tới sự quan tâm của đông đảo fan điện ảnh, cũng ở trên diễn đàn giải trí triển khai thảo luận quy mô lớn.

Tuy thảo luận kết quả có thiên lệch (không công bằng), nhưng phần lớn người vẫn kết luận là: [Hưởng Mã Phong Vân] là phim gay rục rở nhất năm nay.

Lời vừa nói ra, chúng hủ nữ khắp nơi trong cả nước đều nhộn nhịp quan tâm, vì vậy liền xuất hiện cái gì CP song Võ, chủ đề lôi cuốn là Tiểu Nguyên, Quan Chỉ vương đạo linh tinh.

Tần Tinh Hồn gần đây rất chú ý chuyện của Lăng Thù, cho nên y cũng xem qua hình ảnh, MV chúng hủ nữ cắt nối biên tập linh tinh.

Không xem tốt hơn, sau khi xem lòng đổ kỹ Tần Tinh Hồn liền râm râm râm râm bộc phát.

Có một video cắt nối biên tập làm bối cảnh âm nhạc của bài [Vô Song] Lăng Thù biểu diễn, toàn bộ cảnh Lăng Thù cùng Cao Giám Thành diễn Võ Tiểu Nguyên cùng Võ Quan Chỉ được cắt nối biên tập từ đầu đến cuối, cảnh cuối cùng là tình cảnh Cao Giám Thành lấy tay vuốt cặp mắt “Chết không nhắm mắt” của Lăng Thù, ôm chặt Lăng Thù.

MV chế tác vô cùng duy mỹ, Lăng Thù một thân trang phục cường đạo tuy tràn đầy màu máu, nhưng gương mặt Lăng Thù đẹp trai anh tuấn sau khi quét một chút máu đen càng đậm trùng bản năng ôm ấp tình cảm người mẹ của khán giả, hơn nữa bản thân Cao Giám Thành vốn bề ngoài không tệ, làm cho khán giả sau khi xem xong, trực tiếp đăng tải bình luận ở phía dưới: Đây quả thực là trời đất tạo nên một đôi!

Xuất hiện đủ loại đồng nghiệp văn, có tác phẩm còn trực tiếp dẫn xuất đến phiên bản đời thực của Lăng Thù cùng Cao Giám Thành.

Tần Tinh Hồn xem thật sự là hâm mộ đến ghen ghét đổ kỹ, nhưng mỗi ngày đối với Lăng Thù lại không thể bộc phát ra bên ngoài, chỉ có thể ở trong bụng nói xấu Võ Quan Chỉ của diễn viên Cao Giám Thành từ đầu đến chân một lần.

Đến nhà hàng, Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn phòng VIP đã đặt trước.

Trong phòng đã có 4 người ngồi, Quan Hải, Cao Giám Thành, Lý Hạo Tân còn có Đỗ Huệ Lương biên kịch của [Hưởng Mã Phong Vân].

Cao Giám Thành vừa thấy Lăng Thù bước vào, cũng không để ý sắc mặt Lý Hạo Tân, lập tức hứng trí bình bình nói: “Tiểu Thù, cậu đã đến rồi.”

Lăng Thù đang muốn đáp lại, chợt nghe người nào đó sau lưng hừ lạnh một tiếng.

Một tiếng này hừ lạnh của Tần Tinh Hồn giọng mũi rất nặng, thế cho nên người ở chỗ này đều nghe được.

Lăng Thù cảm giác mặt mình hơi đỏ.

Cao Giám Thành lúc này mới chú ý tới một người bộ dáng thiếu niên đi theo phía sau Lăng Thù, đầu tiên liếc mắt nhìn qua, cảm thấy người này giống như là đứa bé trai ngoan ngoãn nhà hàng xóm, cực kỳ sạch sẽ đáng yêu.

Trước mắt hần sáng ngồi, không nhận được hỏi: “Đây là.....”

Lăng Thù cũng không biết trả lời thế nào.

Tần Tinh Hồn nghe nói thương thế của cậu tốt muốn trở lại giới giải trí, bèn nhất định phải đi theo cậu. Lăng Thù đi tây y liền đi tây, Lăng Thù hướng đông y cũng hướng đông, nếu nói là vệ sĩ, Tần Tinh Hồn trông nom ẩm thực cuộc sống hàng ngày của cậu; Nếu nói là trợ lý, Tần Tinh Hồn lại như thần bảo hộ luôn chú ý sự an nguy của cậu.

Ngay lúc Lăng Thù đang do dự thân phận của Tần Tinh Hồn, Quan Hải bên cạnh lại nói xen vào.

Lời nói Quan Hải luôn luôn ngữ bất kinh nhân, tử bất hưu (lời chưa làm kinh động lòng người thì chết chưa yên).

“Bạn trai của Lăng Thù.” Y nói.

“.....” Lăng Thù cảm thấy cả khuôn mặt mình đều đỏ.

“Đều là người trong nhà.”

“.....” Lăng Thù cảm thấy mặt mình đã chín rồi.

“Không có gì phải xấu hổ.” Quan Hải nói tiếp.

“.....”

Lăng Thù mặt đỏ đồng thời có chút không biết nói gì. Quan Hải khi nào thì phát hiện? Cậu và Tần Tinh Hồn dường như còn chưa xác định quan hệ gì..... Tuy trong trò chơi đã kết hôn.

Về mặt Cao Giám Thành cũng là ngạc nhiên, nhìn Lăng Thù nhìn Tần Tinh Hồn, sau đó không xác định hỏi.

“Là bạn nam sao?”

“Cậu cho rằng tôi đang vẽ rắn thêm chân (làm những chuyện vô ích) sao?” Quan Hải nhàn nhạt liếc nhìn Cao Giám Thành.

Cao Giám Thành miệng mở thành hình chữ “O”.

Lý Hạo Tân mặt mũi tràn đầy hắc tuyến ho khan một tiếng, Cao Giám Thành lúc này mới bừng tỉnh tỉnh thần.

“Thật ra cũng không phải.....” Lăng Thù muốn biện bạch cái gì, sau lưng lại bị người nào đó đụng một cái.

Cậu quay đầu, trông thấy vẻ mặt tiếu ý của Tần Tinh Hồn đang nhìn cậu.

Cậu và Tần Tinh Hồn ở chung lâu ngày, tự nhiên nhìn ra được vẻ mặt ý cười của Tần Tinh Hồn nhưng thật ra là đang dương dương tự đắc.

Lăng Thù trong lúc nhất thời có chút buồn bực.

Xấu hổ qua đi, Lăng Thù và Tần Tinh Hồn hai người cùng nhau ngồi xuống bàn tiệc.

Sau đó rượu và thức ăn được dọn lên như nước chảy.

Trong bàn tiệc, đôi Lý Hạo Tân, Cao Giám Thành lặng yên không đề cập tới chuyện thân phận của Lăng Thù, lại quan tâm thương thế của cậu phục hồi ra sao, lại nói tới phim điện ảnh [Hưởng Mã Phong Vân] chế tác thành công, đạt được 6 hạng mục đề cử “Giải thưởng Kim ảnh” vân vân.

Quan Hải cùng Đỗ Huệ Lương cũng sẽ ngẫu nhiên xen vào mấy câu, chỉ có Tần Tinh Hồn ở bên cạnh lặng lẽ ăn.

Tần Tinh Hồn tuy lặng lẽ ăn, nhưng ánh mắt y thủy chung nhiều lần tuần tra trên người Cao Giám Thành cùng Lăng Thù.

Lăng Thù ngược lại đã quen cái nhìn chăm chú của Tần Tinh Hồn, chỉ là Cao Giám Thành cảm thấy ánh mắt lạnh buốt sau lưng mình, kinh sợ đến nỗi cả người toát ra một thân mồ hôi lạnh.

Lý Hạo Tân thấy dị trạng của Cao Giám Thành, có chút buồn cười. Y bất động thanh sắc (tĩnh bơ) mở lời chuyển đề tài: “Tiểu Thù, chủ xị bữa tiệc lần này chính là lão Đỗ.”

Lăng Thù có chút kinh ngạc, tầm mắt nhìn về phía Đỗ Huệ Lương.

Đỗ Huệ Lương tuổi cùng Quan Hải tương đương, thân thể hơi hơi phát tướng. Hắn thấy ánh mắt Lăng Thù hỏi thăm, cười nói: “Tiểu Thù, tôi thấy biểu hiện của cậu trong [Hưởng Mã Phong Vân] rất không tệ, cho nên muốn mời cậu diễn một bộ phim.”

Đỗ Huệ Lương là một biên kịch nổi tiếng trong nước, giá trị con người khá cao. Lăng Thù thấy hắn mở miệng mời mình diễn, trong lòng vừa mừng vừa sợ, không khỏi hỏi: “Anh Đỗ muốn để tôi diễn vai gì nha.”

“Tôi muốn cho cậu diễn sát thủ.” Đỗ Huệ Lương thẳng thắn nói.

“.....”

“.....”

Lăng Thù quay đầu lại cùng Tần Tinh Hồn liếc mắt nhìn nhau.

Quan Hải giữ im lặng uống một hớp rượu.

“Sát thủ?” Lăng Thù có chút không xác định hỏi.

“Đúng.” Đỗ Huệ Lương mắt nhìn Lăng Thù, nói: “Cậu từng nghe nói đến biệt hiệu ‘Soul’ chưa?”

“.....” mặt mũi Lăng Thù tràn đầy hắc tuyến.

Soul là thứ gì a, biệt hiệu linh hồn sao?

Cậu thuận thế quay đầu lại mắt nhìn Tần Tinh Hồn, chỉ thấy Tần Tinh Hồn đang cầm ly rượu thông thả vênh vác nhấp một ngụm, hoàn toàn không có bất kỳ biểu hiện gì.

“Không biết.....” Lăng Thù lắc đầu thành thật trả lời.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày hôm qua cùng hồ bằng cẩu hữu (bạn bè xấu) trong trò chơi thảo luận một trận, phát hiện bối cảnh trò chơi mình chơi bốn năm chính là một thế giới gay vĩ đại... Toàn bộ thế giới đều làm gay sao – -...

23. Chương 23: Biệt Hiệu Linh Hồn

Thấy Lăng Thù lắc đầu, Đỗ Huệ Lương hơi thất vọng, nhưng hai con ngươi của hắn vẫn là thần thái sáng láng.

Lăng Thù biết nhà biên kịch Đỗ sắp bắt đầu kể chuyện xưa rồi.

“Nói đến Soul.....” Đỗ Huệ Lương chậm rãi phẩm một ngụm rượu: “Thủ pháp giết người của người này quả thực là nghệ thuật, vô luận cảnh sát hình sự bố trí chặt chẽ cỡ nào, hắn đều có thể từ giữa ngàn người thần không biết quỷ không hay ‘bùm’ một cái.”

Đỗ Huệ Lương nhắm mắt lại, ung dung nói: “Vỡ nát đầu mục tiêu.”

Lăng Thù:“.....”

Cao Giám Thành:“.....”

Lý Hạo Tân:“.....”

Quan Hải:“.....”

Tần Tinh Hồn:“.....”

Khóe miệng mọi người hơi run rẩy, tưởng tượng thấy tình cảnh đầu một người bị vỡ nát –

Cái gì máu bắn tung tóe, cái gì óc não a.....

Cái này xem là nghệ thuật sao.....

Đỗ Huệ Lương không hề cảm thấy bầu không khí bên cạnh đột nhiên im ắng, tự ý nói ra: “Tôi lúc đó còn là một phóng viên, ở hộp báo cấp quốc tế tình cờ thấy được cảnh tượng sau khi hắn giết người, thoát khỏi sự truy bắt của cảnh sát.”

Hắn nuốt nước miếng một cái: “thân thủ nhanh nhẹn dứt khoát, ngay cả camera của tôi cũng chụp không được hình dáng của hắn. Lần đó sau khi nhìn thấy hắn, tôi liền điên cuồng tìm kiếm tư liệu của sát thủ này, cuối cùng rốt cục vạch ra một kế hoạch.”

“Kế hoạch thành công, tôi chụp được hình của hắn.” trong mắt Đỗ Huệ Lương có ánh sáng hiện lên, làm cho cả thân hình béo phì đều có vẻ rất có tinh thần.

Lăng Thù nhàn nhạt nhìn Tần Tinh Hồn, thấy y cũng nghe đến vẻ mặt đầy hiếu kỳ.

Chú ý tới ánh mắt của Lăng Thù, Tần Tinh Hồn tâm tình tốt nhe răng nở nụ cười với Lăng Thù, nụ cười có vài phần tình diệu mập mờ.

“.....” Lăng Thù dời ánh mắt, không nhìn Tần Tinh Hồn nữa.

Đỗ Huệ Lương uống một hớp rượu, cảm thấy cổ họng cay cay, rất là dễ chịu niềm vui tràn trề.

“Sau khi hấn giết người đang trên đường chạy trốn tôi chụp được hình của hấn, nhưng hấn cũng nhìn thấy tôi, còn đoạt đi cameras của tôi.” Đỗ Huệ Lương đang dẫn dắt hồi ức: “lúc ấy tôi rất sợ hấn sẽ hủy cameras, nhưng hấn lại chỉ nhìn cameras, rồi trả lại hấn cho tôi, còn nói một câu với tôi.”

“Sát thủ bị người chụp được ảnh còn cùng người chụp ảnh nói chuyện sao?” Cao Giám Thành có chút kỳ lạ: “Không phải nên trực tiếp giết chết người nhìn thấy mình sao?”

Đỗ Huệ Lương liếc Cao Giám Thành.

Cái nhìn kia hàm ý có chút khinh thường hứng thú của người ngoài ngành.

“.....” Cao Giám Thành nuốt tại lời muốn hỏi vào trong bụng.

Đỗ Huệ Lương có chút kích động: “Các người biết hấn nói câu nói gì không?”

“.....” Cao Giám Thành có xúc động muốn trợn trắng mắt.

“Hấn nói.....” Đỗ Huệ Lương bắt đầu bắt chước lời Soul nói lúc ấy: “Hấn nói với ta: “Đừng chụp , dịch dung a.”

Cao Giám Thành:“.....”

Lý Hạo Tân:“.....”

Quan Hải:“.....”

Lăng Thù:“.....”

Tần Tinh Hồn:“.....”

“Thảo, sát thủ này quá điều rồi!” Cao Giám Thành cuối cùng vẫn nhịn không được vỗ đùi.

Đỗ Huệ Lương chậm rì rì nhìn Cao Giám Thành, nói: “Hấn có vốn điều của hấn, người ta làm sát thủ được năm mươi mấy năm, chưa bao giờ lỡ tay quá.”

“Năm mươi mấy năm sao?” Lăng Thù trong lòng cả kinh, chậm rãi liếc Tần Tinh Hồn.

Đỗ Huệ Lương “hừ” một tiếng, nói: “Quả thực chính là nhân vật truyền kỳ trong giới sát thủ, nhân vật truyền kỳ như vậy không quay thành phim điện ảnh thật sự đáng tiếc.”

Lăng Thù tưởng tượng một chút, một sát thủ làm năm mươi mấy năm, cho dù hấn mười tuổi bắt đầu giết người, chẳng lẽ Soul bây giờ là ông già hơn sáu mươi tuổi sao?

Cậu nhịn không được hỏi: “vậy nếu tôi tiếp bộ phim này, cũng phải diễn sát thủ từ trẻ đến già sao?”

Cậu thật sự nghĩ không ra tình cảnh một ông già sáu mươi hoa giáp ở giữa một đám người đầu đá lung tung giết người.

Đỗ Huệ Lương có chút buồn cười nói: “Sát thủ Soul này, cũng không nhất định là một người, nói không chừng là một sát thủ thế gia.”

Nghe được câu này, tim Lăng Thù lại không khỏi nhảy lên.

Trong đầu bộ dáng Tần Tinh Hồn sôi nổi hiện lên, xua đi không được.

Lăng Thù lại đối với kịch bản này sinh ra chút hứng thú, nhưng hứng thú không phải bắt nguồn từ kịch bản, mà là cái người đang bên mình kia.

Về đến nhà, Lăng Thù cuối cùng vẫn nhịn không được hỏi Tần Tinh Hồn: “Anh có phải chính là sát thủ Soul không?”

Tần Tinh Hồn nhướn mi, khoe miệng nổi lên một tia cười, có chút kỳ quái hỏi: “sao em lại nghĩ tới là anh a?”

“Soul không phải linh hồn sao? Tên của anh cũng có hồn.”

“.....” Tần Tinh Hồn trầm ngâm một hồi, nói: “Như vậy không được, ngay cả em cũng hoài nghi anh là sát thủ Soul, anh cần phải đi sửa tên hay không đây?”

“.....” Lăng Thù có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Tinh Hồn lại bắt đầu tán dóc.

“Em nói chính là nghiêm túc.” cậu nhện không được nhấn mạnh.

“Anh nói cũng là nghiêm túc.” Tần Tinh Hồn cũng nhấn mạnh.

Lăng Thù thở dài, chỉ cảm thấy tức giận không chỗ xả, cũng không đếm xỉa Tần Tinh Hồn, trực tiếp chạy đi mở máy tính.

Tần Tinh Hồn nghe âm nhạc khởi động máy tính vang lên, chậm rãi đi đến bên người Lăng Thù.

“Tức giận rồi?” Hắn hỏi.

“Không có.” Lăng Thù điểm mở shortcut trò chơi, cũng không nhìn Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn bị lạnh nhạt ở một bên, có chút nghiêng rằng, cúi xuống hôn một cái trên mặt Lăng Thù.

“Đừng náo a.” Lăng Thù kéo đầu Tần Tinh Hồn ra, dùng tay áo xoa xoa nước miếng trên mặt, ánh mắt thủy chung nhìn chăm chú thanh tiến độ trò chơi.

“.....” Tần Tinh Hồn có chút tủi thân, trực tiếp kéo một cái ghế ngồi ở bên cạnh Lăng Thù, ngồi một hồi lâu, cũng không thấy Lăng Thù xoay đầu lại nhìn y.

Tần Tinh Hồn rất không tư vị, chỉ cảm thấy trong lòng trống rỗng .

Cuối cùng, y cắn cắn răng một cái, ôm notebook của mình qua, nối dây mạng, lên trò chơi.

Mới vừa lên tuyến, Tần Tinh Hồn thấy ngay tại bên trong bang phái vô cùng náo nhiệt.

[bang phái] Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Văn, chuẩn bị một chút, hạ phó bản nha (o)

Chiều trước trường đình: Ân

Kim Tinh Hạ Phàm: phó bản Vật âm sơn trang 20 người chuẩn bị khai hoang, không sợ chết đến, 19=1 tới tiến đoàn (^o^)/ một vị trí cuối cùng o(v)o

~~Kim Tinh Hạ Phàm: phó bản Vật âm sơn trang 20 người chuẩn bị khai hoang, không sợ chết đến, 19=1 tới tiến đoàn (^o^)/ một vị trí cuối cùng o(v)o

~~Thấy Kim Tinh Hạ Phàm đang spam, Tần Tinh Hồn nhện không được hỏi Lăng Thù: “phó bản khai hoang 20 người, mới mở sao?”

Lăng Thù nhàn nhạt liếc Tần Tinh Hồn, không nói lời nào, tiếp tục nhìn chăm chú trò chơi.

Tần Tinh Hồn tay nắm con chuột thật chặt.

Y im lặng không lên tiếng điểm tiến đoàn của Kim Tinh Hạ Phàm.

[hệ thống] đoàn trưởng Kim Tinh Hạ Phàm từ chối xin tiến đoàn của bạn.

Tần Tinh Hồn tiếp tục điểm.

[hệ thống] đoàn trưởng Kim Tinh Hạ Phàm từ chối xin tiến đoàn của bạn.

Tần Tinh Hồn lại tiếp tục điểm.

[hệ thống] đoàn trưởng Kim Tinh Hạ Phàm từ chối xin tiến đoàn của bạn.

Tần Tinh Hồn tay hơi run, điểm mở hảo hữu Kim Tinh Hạ Phàm.

[hảo hữu] Sát Thủ Hữu Tình: Để tôi tiến đoàn (_)

Kim Tinh Hạ Phàm: Không được ( )

Sát Thủ Hữu Tình: Vì sao (_)

Kim Tinh Hạ Phàm: Đây là khai hoang, lần đầu tiên hạ phó bản, đầu pháp gì cũng không biết, cho cậu một thầy thuốc không thêm huyết vào trong đoàn vậy xem sao ( )

Sát Thủ Hữu Tình: Cút!!!

Sát Thủ Hữu Tình: Tôi muốn tiến đoàn /(o)/

~~Kim Tinh Hạ Phàm:.....

Sát Thủ Hữu Tình:/(o)/

~~Kim Tinh Hạ Phàm: Không được

Sát Thủ Hữu Tình:~~o(>_<)o ~~=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" đây=" là=" bản=" khai=" hoang=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tôi=" biết=" rõ," tôi=" bảo=" đảm=" làm=" việc=" ~~o(=">_<)o ~~=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" theo=" kinh=" nghiệm=" ngày=" xưa=" mà=" nói=" lời=" của=" cậu=" luôn=" luôn=" không=" thể=" nào=" tín=" nhiệm=" nha-_||=" tần=" tinh=" hồn=" trước=" máy=" vi=" tính=" nghiêng=" rằng=" nghiêng=" lợi," nếu=" không=" phải=" lảng=" thù=" ngồi=" ở=" bên=" cạnh," y=" nhất=" định=" nghiêng=" rằng=" thành=" tiếng.= [hảo=" hữu]= sát=" thủ=" hữu=" tình=" một=" câu," cậu=" để=" tôi=" vào=" hay=" không!!!=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" một=" câu," không=" cho!!!=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" cậu=" không=" cho=" tôi=" tiến=" đoàn=" tôi=" sẽ=" spam=" chết=" cậu=" ~~o(=">_<)o ~~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:~~o(=">_<)o ~~=" sát=" thủ=" hữu=" tình:~~o(=">_<)o ~~=" kim=" tinh=" hạ=" phàm:.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình:~~o(=">_<)o ~~=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" tôi=" thua," cậu=" vào=" a.....=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" lúc=" này=" mới=" ngoan=" đó=" ^_ ^= kim=" tinh=" hạ=" phàm:.....=" tần=" tinh=" hồn=" lúc=" này=" tâm=" tình=" mới=" tốt=" tiếp=" tục=" điểm=" xin=" vào=" đoàn," không=" đây=" một=" phút," kim=" tinh=" hạ=" phàm=" đã=" đồng=" ý.= nhìn=" thấy=" sát=" thủ=" hữu=" tình=" tiến=" đoàn," lảng=" thù=" không=" khỏi=" liếc=" tần=" tinh=" hồn=" máy=" lần.= tần=" tinh=" hồn=" giống=" như=" đoán=" trước=" được=" lảng=" thù=" sẽ=" nhìn=" y," rất=" là=" vui=" sướng=" hướng=" cậu=" nở=" nụ=" cười.= ".....=" lảng=" thù=" tiếp=" tục=" ném=" ánh=" mắt=" vào=" màn=" hình=" máy=" tính.= trong=" trò=" chơi," kênh=" đoàn=" đội," kim=" tinh=" hạ=" phàm=" đánh=" chữ.= [đoàn=" đội]= kim=" tinh=" hạ=" phàm=" tất=" cả=" mọi=" người=" trong=" đoàn=" lên=" yy=" thính=" tuyên=" các," nhảy=" đến=" kênh=" đoàn=" phó=" bản=" đi=" tìm=" chết=" đi=" tìm=" chết!!!=" tần=" tinh=" hồn=" mở=" yy," ấn=" đến=" kênh=" kim=" tinh=" hạ=" phàm=" yêu=" cầu=" "đoàn=" phó=" bản=" đi=" tìm=" chết=" đi=" tìm=" chết".= lúc=" này=" trong=" kênh=" đã=" có=" tiếng=" thảo=" luận," tần=" tinh=" hồn=" từ=" trong=" tiếng=" thảo=" luận=" hiểu=" được=" bảy=" tám=" phần.= thì=" ra=" [nghịch=" hiệp=" ol]=" để=" nâng=" cao=" tính=" giải=" trí=" của=" người=" chơi=" max=" level," đặc=" biệt=" mở=" ra=" phó=" bản=" "vật=" âm=" sơn=" trang=" cấp=" 75=" độ=" khó=" cao=" để=" thách=" thức=" người=" chơi=" max=" level," tổ=" phát=" triển=" trò=" chơi=" không=" cung=" cấp=" bất=" luận=" mưu=" lược=" tiến=" công=" qua=" cửa=" phó=" bản=" gì," hoàn=" toàn=" phải=" do=" người=" chơi=" tự=" mình=" tìm=" tòi.= hơn=" nữa," người=" chế=" tác=" trò=" chơi=" còn=" trên=" diễn=" đàn=" chính=" thức=" của=" [nghịch=" hiệp=" ol]=" mở=" ra=" hoạt=" động=" so=" đầu=" "mười=" đoàn=" đội=" phó=" bản=" lớn," tất=" cả=" người=" chơi=" [nghịch=" hiệp=" ol],=" chỉ=" cần=" thời=" gian=" có=" thể=" công=" phá=" phó=" bản=" cấp=" 75=" độ=" khó=" cao=" này=" nằm=" ở=" top=" 10=" server,=" là=" có=" thể=" nhận=" được=" một=" phần=" quà=" thần=" bí," cũng=" giành=" được=" cuộc=" phỏng=" vấn=" truyền=" thông=" chính=" thức.= thính=" tuyên=" các=" xem=" như=" là=" một=" bang=" có=" thể=" lực=" tương=" đối=" lớn=" mạnh=" ở="

“cùng=”” thù=”” duyên,”=”” tự=”” nhiên=”” sẽ=”” không=”” bỏ=”” qua=”” một=”” cơ=”” hội=””
tốt=”” nở=”” mây=”” nở=”” mặt=”” ở=”” server.”=”” sau=”” khi=”” phó=”” bản=”” mở=”” ra,”=””
chiều=”” trước=”” trường=”” đình=”” cùng=”” sát=”” thủ=”” hữu=”” tình=”” đồng=”” thời=””
truyền=”” tổng=”” vào=”” trong=”” phó=”” bản.”=”” lúc=”” này,”=”” trên=”” yy=”” kim=”” tinh=””
hạ=”” phạm=”” mở=”” miệng=”” nói:”=”” “a,”=”” tôi=”” đột=”” nhiên=”” quên=”” một=”” chuyện!”=””
“tiểu=”” tình=”” cậu=”” có=”” phải=”” vừa=”” lên=”” tới=”” 75=”” hay=”” không?”=”” tần=””
tinh=”” hồn=”” nghĩ=”” nghĩ,”=”” hình=”” như=”” vài=”” ngày=”” trước=”” khi=”” lằng=”” thù=””
xảy=”” ra=”” chuyện=”” đã=”” thẳng=”” cấp.”=”” “cậu=”” sẽ=”” không=”” lại=”” rút=”” cấp=””
trong=”” phó=”” bản=”” a,”=”” đến=”” lúc=”” đó=”” lỡ=”” như=”” boss=”” không=”” ra=”” được=””
làm=”” sao=”” bây=”” giờ?”=”” “.....”=”” nghe=”” thanh=”” âm=”” có=”” phần=”” vô=”” sĩ=””
của=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm,”=”” tần=”” tinh=”” hồn=”” tiếng=”” nói=”” hơi=”” trầm,”=””
làm=”” cho=”” người=”” ta=”” cảm=”” giác=”” âm=”” u:”=”” “kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm,”=””
cậu=”” muốn=”” đá=”” tôi=”” ra=”” phó=”” bản=”” không=”” cần=”” nói=”” xéo.”=”” trên=””
yy=”” vừa=”” nói=”” xong,”=”” y=”” ởi=”” trong=”” trò=”” chơi=”” liền=”” lập=”” tức=”” phát=””
tin=”” nhẩn=”” hảo=”” hữu.”=”” [hảo=”” hữu]=”” sát=”” thủ=”” hữu=”” tình:=”” cần=”” thận=””
tôi=”” spam=”” chết=”” cậu=”” (_)=”” [hảo=”” hữu]=”” kim=”” tinh=”” hạ=”” phạm:.....=”” bên=””
kia=”” yy=”” không=”” có=”” tiếng,”=”” tần=”” tinh=”” hồn=”” chỉ=”” thấy=”” thanh=”” âm=””
hơi=”” khàn=”” khàn=”” của=”” ba=”” địa=”” nhục=”” nhục=”” đoàn.”=”” “đừng=”” cãi,”=”” tôi=””
còn=”” cảm=”” mạo=”” đây,”=”” tất=”” cả=”” nhanh=”” chóng=”” tiến=”” phó=”” bản.”=”” cuối=””
cùng,”=”” ba=”” địa=”” nhục=”” nhục=”” đoàn=”” vừa=”” trở=”” về=”” ra=”” trận=”” chỉ=”” huy=””
lại=”” bổ=”” sung=”” một=”” câu:=”” “tiểu=”” tình,”=”” tôi=”” cảnh=”” cáo=”” cậu=”” trước,”=””
cậu=”” không=”” được=”” đánh!!!=”” kim=”” tinh=”” sắp=”” xếp=”” đoàn=”” đội=”” của=”” hai=””
người=”” tiểu=”” văn=”” cùng=”” tiểu=”” tình=”” xen=”” kẻ,”=”” đừng=”” cho=”” hai=”” người=””
bọn=”” họ=”” cùng=”” một=””>

24. Chương 24: Sửa Và Mực

Nghe Ba địa ngục ngục đoàn rút gào, Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thủ đồng thời nhìn nhau.

“.....”

“.....”

Lăng Thủ quay đầu lại nhìn trò chơi.

Tần Tinh Hồn khịt khịt mũi, rất là vui vẻ: “Xem ra hai chúng ta là gian phu *** phu có tiếng.”

“.....” Lăng Thủ trợn trắng mắt.

Đội tất cả mọi người trong đoàn vào phó bản xong, Ba địa ngục ngục đoàn chỉ huy mọi người bắt đầu dọn sạch tiểu quái trên lối đi của phó bản.

Tiểu quái trong này máu dày lực công kích cao, người chơi bình thường bị quái cào vài cái liền ngã nhào.

Trên YY sau khi Ba địa ngục ngục đoàn ngã nhào, bắt đầu dĩ nhìn thống kê số liệu lượng trị liệu của phó bản, cuối cùng không thể nhìn được nữa: “Sát Thủ Hữu Tình, không được bơi thủy!!!” (theo Babylon là thrash nhưng dịch ra thấy ko phù hợp, ai bít giúp mình nhé!)

Tần Tinh Hồn mắt nhìn thanh máu biến thành màu xám trên avatar của Ba địa ngục ngục đoàn trong đội ngũ, bĩu môi: “Tôi không có bơi thủy a.”

“Lượng trị liệu của cậu bằng 0, cậu xem Tiểu Văn lượng trị liệu một lượt lên mười vạn!!!”

“Tôi đang đánh quái a..... Đánh quái sao trị liệu.....”

“Ngày, cậu là thầy thuốc đánh quái cái gì!”

“Tôi là bạo y a, cậu không biết sao?”

“.....”

“Bản chất của tôi là tay đấm bạo lực, cậu xem tín hiệu phát ra!”

“.....”

“Xem, tín hiệu phát ra còn cao hơn cậu!”

“.....”

Đầu kia YY im lặng một hồi, cuối cùng bộc phát:

“Tôi không cần tín hiệu phát ra của cậu, tôi cần cậu thêm máu a!!! Tôi liên tục ngã nhào trên mặt đất, tín hiệu phát ra nhất định thấp hơn cậu!!!”

“Nhục Nhục, cậu cứ nhiên kêu một tay đấm thêm máu!”

“Cậu không thêm cũng được, đoàn trưởng cho tôi, tôi đá cậu ra đoàn.”

“Ngao.....” Nghe được thanh âm ầm ầm nổi giận của Ba địa nhục nhục đoàn, thanh âm Tần Tinh Hồn thực tương đáp ứng.

“Cứu tôi đứng dậy.”

“Đợi đợi.....”

“Đợi cái gì???”

“Tôi đang tìm kỹ năng hồi sinh.”

“.....”

Lăng Thù nghe đoạn đối thoại YY, có thể tưởng tượng được bộ dáng Ba địa nhục nhục đoàn bên kia máy tính gân xanh đập liên hồi rồi lại hữu khí vô lực (ừ xừ).

Khó chịu phát sinh vừa rồi đột nhiên tiêu tán.

Có lẽ Tinh Hồn vốn chính là người ương ngạnh như thế.

Cậu nhìn Tần Tinh Hồn, thấy y điểm mở cột kỹ năng từng cột từng cột tìm kiếm kỹ năng hồi sinh, cuối cùng nhện không được lấy tay điểm màn hình máy tính Tần Tinh Hồn một cái.

Lăng Thù nỗ lực môi, nói: “Cái này, cứu người.”

Tần Tinh Hồn liếc nhìn Lăng Thù, bộ dáng kia mặt mày hơn hở, làm cho Lăng Thù hơi đỏ mặt xấu hổ.

Hắc hắc..... Tần Tinh Hồn đang cười trộm trong bụng.

Sát Thủ Hữu Tinh ung dung cứu Ba địa nhục nhục đoàn.

Cuối cùng dọn xong tiểu quái biến thái trên đường đánh tới boss, không ngờ tới phó bản độ khó cao mở ra boss thứ nhất là một con sứa lớn.

Sứa cực kỳ to lớn, toàn thân màu xanh đậm, xúc tua thật dài không ngừng bắn ra phía ngoài, có vẻ cực kỳ quỷ dị.

“.....” Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng sứa, không nhện được cười nhạo chuẩn thẩm mỹ của Tiểu Tà đồ đệ y.

Đối với thuộc tính của Boss con sứa này cũng là không biết, Ba địa nhục nhục đoàn bố trí vị trí nhân vật một chút, bắt đầu lần đầu tiên đầu vô thăm dò thử.

Thế là, rất không may, Sát Thủ Hữu Tinh được bố trí đến trong một xó xỉnh, sau đó..... Mắc kẹt .

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tinh: Nhục Nhục, tôi mắc kẹt

~(>_<~

~ Ba địa nhục nhục đoàn: cậu có thể xấu hổ hơn nữa không..... Sát Thủ Hữu Tinh: Đây là bug hệ thống (_) Ba địa nhục nhục đoàn: hệ thống bị bug cũng có thể mắc kẹt, nói rõ cậu là một con heo -_-||| Sát Thủ Hữu Tinh:..... Ba địa nhục nhục đoàn: Ngoan ngoan ở lại, chờ chúng tôi đánh xong trận này Sát Thủ Hữu

Tình:-_||| Tần Tinh Hồn nhìn thân hình boss sứa cách xa, không khỏi thở dài, trực tiếp chuyển ánh mắt qua trên mặt biên máy tính của Lăng Thủ. Lăng Thủ căn cứ chức trách thầy thuốc cố gắng xoạt máu cho chủ kháng boss Anh chỉ là truyền thuyết. Sứa sẽ sản sinh tiểu quái, tiểu quái là bốn con sứa nhỏ, sứa nhỏ sau khi xuất hiện còn có thể sinh tiểu quái, vô hạn sinh sôi nảy nở..... Tần Tinh Hồn ngán tận cổ, không nhịn được nói: “tốc độ sinh sôi nảy nở này là phân chia tế bào sao?” “.....” Lăng Thủ mắt nhìn Tần Tinh Hồn. “Nửa phút sinh một đám, boss này cũng sẽ không hư nhược a.....” “.....” Lăng Thủ quyết định bỏ qua Tần Tinh Hồn. “Nếu tôi có thể sinh một đứa cũng sẽ không tệ a.” “.....” Lăng Thủ cuối cùng mắt lại nhìn Tần Tinh Hồn. Đầu người này là dùng làm gì a? Sao có thể tán gẫu như vậy..... Các pháp sư phụ trách kéo tiểu quái không ngừng xoạt ra, cuối cùng đánh boss còn 75% lượng máu. Lúc này, sứa đột nhiên phát ra một tiếng thét. Tần Tinh Hồn “Di” một tiếng. Chỉ thấy bốn con sứa nhỏ boss sinh ra trong đó một con lớn mạnh cấp tốc, sau đó một thanh âm “Bùm” vang lên. Mặt biên máy tính Lăng Thủ biến thành xám trắng. “.....” Lăng Thủ mắt nhìn màn hình, mặt đất đầy thi thể. YY bùng phát ra tiếng kêu của Kim Tinh Hạ Phàm: “Oa kháo, toàn bộ chết ngay lập tức!” “.....” “Diệt đoàn ?” Kim Tinh Hạ Phàm hỏi. “Đường như không phải a.....” một đoàn viên nói trong YY. “Ai vẫn còn sống vậy?” Tần Tinh Hồn liếc mắt biên máy tính của mình, phát hiện mình vẫn sống sờ sờ mắc kẹt tại bug của hệ thống. “Tiểu Tinh còn sống.....” Ba địa nhục nhục đoàn nói trên YY. Mọi người không hện mà cùng nhìn về phía boss sứa. Chỉ thấy boss sứa chậm rì rì duỗi ra xúc tu thật dài, tập trung Sát Thủ Hữu Tình. Thân thể cao lớn dần dần một đám tiểu quái màu hồng, chỉ chít tấn công tới phía Sát Thủ Hữu Tình. Boss vừa di chuyển, vừa phun ra một đám tiểu quái mặt mày dữ tợn. “.....” Tần Tinh Hồn cảm thấy trong dạ dày một trận khó chịu..... Lúc này, trong YY không hện mà cùng bùng phát ra một trận tiếng vang. “Sát Thủ Hữu Tình! Chạy mau!!!” Nói đến kỳ quái, có lẽ là nhân vật trong trò chơi cũng có bản năng muốn sống, Tần Tinh Hồn thao tác Sát Thủ Hữu Tình mấy cái liên tiếp nhảy ra khỏi bug mắc kẹt, bắt đầu chạy cực nhanh về phía trước. Lúc này, đến phiên Lăng Thủ tiến đến trước máy tính Tần Tinh Hồn. “Anh chịu được sao?” Lăng Thủ nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn một thân bạch y ôm con thỏ bộ dáng liều mạng chạy trốn trước mặt quái vật xấu xí. Tần Tinh Hồn nghiêng răng nghiêng lợi: “Nhất định phải chịu đựng!” “.....” “Boss này quá vi phạm tiêu chuẩn thẩm mỹ của anh!!!” “.....” “Anh không thể chết buồn nôn như vậy!” “.....” Sát Thủ Hữu Tình dẫn theo boss chuồn một vòng trong phó bản, một lần nữa chạy đến chỗ bọn họ mở quái, dùng kỹ năng hồi sinh cứu Chiêu trước trường đình lên, cứ như vậy trong nháy mắt, bị xúc tua của quái vật đụng phải một cái, máu lập tức ít một nửa. Tần Tinh Hồn lập tức điều khiển Sát Thủ Hữu Tình tiếp tục chạy, vừa chạy vừa thêm máu. “Giờ này khắc này, anh mới biết thêm máu là kỹ năng tốt!!!” Nhìn một đám lớn sứa hướng Sát Thủ Hữu Tình lấn qua, thẳng đến khi bóng người dần dần biến mất, Lăng Thủ im lặng không lên tiếng kéo thi thể trên đất. Mọi người chỉnh đốn một phen, Sát Thủ Hữu Tình đã kéo quái chạy vòng thứ hai. Một vòng này càng thêm khoa trương, chỉ thấy màn hình đầy tiểu quái, từ từ hướng về phía người trong phó bản di chuyển tới. “.....” “.....” “Mọi người chạy mau!!!” Ba địa nhục nhục đoàn hô trên YY. Cuối cùng, bổ sung một câu: “Chạy ở phía trước Tiểu Tinh, tập trung boss dùng kỹ năng đơn thể!” Toàn bộ tình cảnh giống như khủng hoảng sinh hóa, bầy quái chạy khắp chốn, sinh linh đồ thán, thi thể vất ngang khắp nơi. Người trong đoàn nghe Ba địa nhục nhục đoàn chỉ huy xong, lập tức theo thứ tự bắt đầu vừa trốn, vừa đánh boss. Lượng máu của Boss rút xuống 50%. Tiếng quái đột nhiên lại vang lên. Người trên YY lập tức phản xạ có điều kiện, cũng di hết theo: “Chạy mau chạy mau, muốn toàn bộ chết ngay lập tức sao!” Tần Tinh Hồn cũng muốn chạy trốn, nhưng quái vật vẫn tập trung y, như thế nào cũng bỏ không xong. Vì vậy y yên lặng nhìn sứa nhỏ chậm rãi nở lớn. Sau đó “Bùm” một tiếng. Sát Thủ Hữu Tình kêu thảm một tiếng, ngã nhào trên mặt đất. Buổi sáng cách ngày thức dậy, Lăng Thủ liền thấy Tần Tinh Hồn ôm viên thịt tròn mập mập đang ngồi trong nhà ăn. Cậu hơi tò mò, đến gần nhìn nhìn, mới phát hiện Tần Tinh Hồn đang cho con thỏ ăn miếng mực. “.....” Lăng Thủ muốn nói gì đó, đúng lúc liếc mắt đến chậu nhỏ trong phòng bếp, chờ khi cậu thấy rõ vật đặt trong chậu nhỏ là gì, quyết định không mở miệng. Trong chậu ngâm mấy con mực. Từ mức độ nào đó mà nói, hình dáng những con mực này cùng sứa hôm qua gặp phải vẫn là vô cùng tương tự. .... Lăng Thủ vụng trộm liếc mắt nhìn Tần Tinh Hồn, lúc này Tần Tinh Hồn cũng vừa vụng ngẩng đầu nhìn cậu. “Tinh?” “Àn.” Lăng Thủ ngồi xuống, nhìn nhìn bữa sáng đã chuẩn bị tốt. Cháo mực mè đen, bánh trứng mực rau hẹ..... “.....” Lăng Thủ im lặng trong lòng chia buồn với mực vô tội. Tần Tinh Hồn tâm tình rất là tốt, nhìn Lăng Thủ ăn bữa sáng mình làm, cười: “Hôm nay có hợp báo nào không?” Lăng Thủ nhấp một hộp cháo mực, cảm giác mùi vị cũng không tệ lắm, nhai mực nói: “Công ty thu xếp yêu cầu ra đĩa nhạc mới, đoán chừng là đi chọn ca khúc a.” Tần Tinh Hồn nhướn mi, tiếp tục vui đầu cho con thỏ ăn. Lăng Thủ trầm ngâm một hồi, nói: “Hôm nay còn có một màn tiết mực giải trí phải tham gia.” Tần Tinh Hồn “Àn” một tiếng, thuận miệng hỏi: “tiết mực gì?” “Hình như tên là Ngôi sao gặp mặt kết thân.”

Tay Tần Tinh Hồn cho thỏ ăn dừng lại, nhú mào: “Kết thân sao?” Lăng Thủ gặm một ngụm bánh trứng, cảm giác rất ngon, đành phải khẽ gật đầu: “Em bị thương lâu như vậy, vừa xuất hiện hộp báo khẳng định nhiều.” Tần Tinh Hồn im lặng không nói, qua một hồi lâu mới xé một miếng mực gắng sức đút vào miệng ba cánh hoa của con thỏ. Con thỏ ăn đến toàn thân run rẩy. Nhưng vận mệnh thảm thương của con thỏ một mực kéo dài đến hiện trường quay “Ngôi sao gặp mặt kết thân” cũng chưa chấm dứt. Tần Tinh Hồn trực tiếp mang con thỏ ra ngoài. Sau đó, y ngồi ở hậu trường vừa xem Lăng Thủ cùng nữ MC vui đùa, vừa âm u cho con thỏ ăn. Thịt quả hạch đào, hạnh nhân, đậu phộng..... Tiểu Bao thân là Lăng Thủ trợ lý thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn, không nhịn được sắp tới nhỏ giọng quát lên. “Sát Thủ Hữu Tình!” Tần Tinh Hồn mắt nhìn Tiểu Bao. “Con thỏ của anh sắp no chết rồi!” Tiểu Bao chỉ chỉ con thỏ béo trong tay Tần Tinh Hồn. “.....” Tần Tinh Hồn mắt nhìn con thỏ. Lỗ tai con thỏ run rẩy, ánh mắt nhìn Tần Tinh Hồn bộ dáng lại có điểm đáng thương hề hề. “Không có việc gì, nó là heo, ăn không chết.” Tần Tinh Hồn bị ánh mắt kia nhìn, khóe miệng co rút, lạnh lùng nói. “.....” Tiểu Bao đưa tay sờ sờ lông thỏ trắng, cuối cùng nhịn không được trịnh trọng nói. “Anh không biết.” “.....” “Đại 0 gửi nuôi tiểu hương trụ ở nhà tôi chính là bị tôi cho ăn như vậy mà chết.” “.....” Tần Tinh Hồn rốt cục ngừng động tác. Nguyên nhân y dừng lại động tác, cũng không phải bởi vì Tiểu Bao thuyết phục, mà là bởi vì viên thịt tròn màu trắng bị một người bế lên. “Con thỏ thật đáng yêu!” người ôm con thỏ sờ sờ lông viên thịt tròn, ánh mắt lóe sáng lấp lánh. Tần Tinh Hồn và Tiểu Bao cùng nhìn về phía người nọ. Người nọ tóc mái kẹp ngay ngắn, trên mặt quét một lớp trang điểm nhàn nhạt, bộ dáng rất là thanh thuần đáng yêu. Tiểu Bao miệng mở thành hình chữ “O”. Tần Tinh Hồn khẽ nhú mào, kéo kéo quần áo Tiểu Bao, khẽ hỏi: “Ai vậy a?” “Một trong tứ đại hoa đán nổi tiếng khắp cả nước Ngô Tân Tân, anh cư nhiên không biết?!” “.....” Tần Tinh Hồn cố gắng không nói gì. Y chẳng qua hỏi thăm Tiểu Bao một chút, đối phương không cần kêu lên kinh ngạc như vậy nha..... Quả nhiên, Ngô Tân Tân nghe được thanh âm Tiểu Bao, nhìn về phía hai người. Đột nhiên, trong mắt của cô ta lóe ra một tia ánh sáng, nhìn Tần Tinh Hồn, hỏi: “Anh là chủ nhân con thỏ này sao?” “.....” Tần Tinh Hồn gật gù. “Anh cùng con thỏ của anh như nhau rất đáng yêu!” “.....” “Thật có khí chất mỹ thiếu niên!” “.....” Tần Tinh Hồn cảm thấy trên đầu có ba đường hắc tuyến lung lay sắp đổ. Ngô Tân Tân thấy Tần Tinh Hồn không đáp lời, cúi xuống hôn bộp một cái. “.....” Tần Tinh Hồn hơi ngớ ra, khi kịp phản ứng sờ soạng gương mặt của mình, cảm giác trên mặt còn lưu lại son môi màu nhạt. “Tôi thích anh!” Ngô Tân Tân vẻ mặt hưng phấn.

25. Chương 25: Tín Vật Đỉnh Ước

“Tôi thích anh!” Ngô Tân Tân vẻ mặt hưng phấn.

“.....”

“.....”

Tần Tinh Hồn đứng ngây ngốc.

Tiểu Bao cũng đứng ngây ngốc.

Ngay lúc ý nghĩ của hai người rơi là tả đủ kiểu trong gió, người MC đang cười nói trên sân khấu: “Vây 00 có thích nữ sinh thanh thuần đáng yêu hay không?”

Lăng Thủ có chút kỳ lạ hỏi: “Thanh thuần đáng yêu sao?”

“00 đoán đoán xem kế tiếp người cùng anh kết thân sẽ là nữ ngôi nào không?”

“Cái này.....” Lăng Thủ cẩn thận nghiêm túc nghĩ nghĩ, cuối cùng có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Nữ MC cười thần bí: “Tôi đây muốn mời nữ khách quý thứ ba hôm nay tiến vào tiết mục của chúng ta — Ngô Tân Tân!”

Ngô Tân Tân hướng Tần Tinh Hồn trong nháy mắt nở nụ cười, ôm viên thịt tròn màu trắng đi đến trước sân khấu.

“.....”

Cô ta sao cảm con thỏ của mình đi.....

Tần Tinh Hồn im lặng không nói gì.

Lúc Lăng Thù thấy Ngô Tân Tân xuất hiện, tỏ ra bộ mặt thần sắc kinh ngạc.

Sau đó, cậu thấy thỏ mập màu trắng trong tay Ngô Tân Tân.

Lăng Thù cảm giác nếu không phải đang thu trực tiếp, cậu sẽ kinh ngạc đến mở miệng thành hình chữ “O”.

Trời ạ, đây không phải con của Tinh Hồn sao!

Sao lại ở trong tay Ngô Tân Tân!

Nữ MC cũng nhìn thấy trong tay Ngô Tân Tân đột nhiên xuất hiện con thỏ, kinh ngạc nói: “Tân Tân, đây là con thỏ cô nuôi sao?”

Ngô Tân Tân có chút ngượng ngừng cười.

“Thật mập a.....” Người MC đưa tay sờ sờ con thỏ.

“.....” Lăng Thù ngồi ở bên cạnh không nói lời nào.

Con thỏ mập là vì Tần Tinh Hồn luôn cho con thỏ ăn thịt!

Đúng rồi, buổi sáng hôm nay còn cho ăn một túi lớn mực!

Một ngụm mực bằng 60 khẩu phần chất béo a.....

Ánh mắt Lăng Thù liếc con thỏ lập tức có chút quái dị — cảm giác nó mập thêm một ít thì phải..... Nó là động vật ăn cỏ hay động vật ăn thịt vậy?

Ngô Tân Tân biểu hiện có chút hướng nội, phối với thỏ trắng, ở trước khán giả cùng camera có vẻ càng thêm thanh thuần đáng yêu. Cô ta trả lời từng vấn đề của nữ MC, còn thỉnh thoảng chải vuốt lông con thỏ, vừa có điểm đáng yêu vừa cực kỳ ôn nhu.

Tần Tinh Hồn đứng ở phía sau sân khấu nhìn con thỏ của mình, lại nhìn Lăng Thù, thật sự là trăm điều rối rắm.

Tiểu Bao cắn cứ tinh thần bát quái, nhẹ nhàng đụng Tần Tinh Hồn một cái.

“Tiểu Tinh, Ngô Tân Tân đối với anh có ý nha!”

“.....” Tần Tinh Hồn trong lòng nghĩ: y khi nào thì ở trong suy nghĩ Tiểu Bao từ Sát Thủ Hữu Tình một bộ thân thiết thành Tiểu Tinh .

“Anh không có một chút biểu hiện sao?” Tiểu Bao tiếp tục đụng một cái.

“..... biểu hiện cái gì?” Tần Tinh Hồn mắt nhìn Tiểu Bao.

“biểu hiện muốn trật đường rày, muốn ngoại tình gì gì đó?”

“.....”

Chỉ số thông minh của Tiểu Bao thời gian qua không thể đánh giá cao.

Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, ho nhẹ một tiếng, khẽ nói: “Tôi chỉ thích một mình Thù Thù.....”

Quả nhiên y gương mặt, liền nhìn thấy Tiểu Bao một bộ tâm tình hưng phấn.

Sau đó, tâm tình hưng phấn của Tiểu Bao trở thành hưng không, lén lút nói với Tần Tinh Hồn: “Tiểu Tinh, tôi cảm thấy bây giờ anh thật cực khổ.”

“Tại sao?” Tần Tinh Hồn cố ý kinh ngạc nói.

“Theo đuổi A 0 rất vất vả.”

“.....”

“A 0 là lẩn lộn giới giải trí, tin đồn tình cảm linh tinh chưa hề dứt, khoảng thời gian trước Phạm Á Văn, sau là Bạch Cù, bộ điện ảnh nhận quay gần đây, còn bùng ra cùng Hà Vũ Cẩm, Cao Giám Thành có một chân, tiết mục truyền hình lần này một khi phát sóng, tin đồn của A 0 cùng Ngô Tân Tân lại sắp đào ra .....”

“.....” Tần Tinh Hồn nhú nhú mày.

“Đối thủ cạnh tranh của anh nhiều lắm, còn có fan A 0 vãn vãn, nhiều vô số!” Tiểu Bao trầm ngâm một chút: “Nhưng.....”

“Nhưng cái gì?” Tần Tinh Hồn không kèm được hỏi.

“Nhưng anh yên tâm!”

“.....”

“Tiểu Súp Bao tôi nhất định sẽ ủng hộ anh!”

“.....”

Tần Tinh Hồn nhìn bộ dáng Tiểu Bao vỗ bộ ngực cam đoan, không nhịn được đầu đầy hắc tuyến.

Sự thật chứng minh ngàn vạn lần không thể đánh giá cao chỉ số thông minh của Tiểu Bao.....

Sau khi hiện trường tiết mục ghi hình xong, Lăng Thù, nữ MC còn có ba vị nữ khách quý khác cùng đi về phía hậu trường.

Lăng Thù vừa mới vào hậu trường, liền thấy Tần Tinh Hồn đứng ở một bên chờ cậu.

Cậu đang muốn bước qua, có người còn nhanh hơn cậu một bước.

Ngô Tân Tân ôm con thỏ đứng ở trước Tần Tinh Hồn, xoa lông con thỏ, cười với Tần Tinh Hồn: “con thỏ này có thể tặng cho tôi không?”

Tần Tinh Hồn chú ý tới Lăng Thù đứng ở phía sau Ngô Tân Tân, có chút xấu hổ, y nhú nhú mày.

Thỏ béo dường như có cảm ứng, lập tức giãy khỏi cái ôm của Ngô Tân Tân, nhảy đến trước ngực Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn ôm viên thịt tròn béo béo, ôm nó vào trong ngực.

Ngô Tân Tân có chút kinh ngạc, đưa tay sờ sờ lỗ tai con thỏ, nói: “Nó cứ nhiên còn nhận chủ!”

Tần Tinh Hồn mỉm cười, ánh mắt âm thầm rơi trên người Lăng Thù. Lăng Thù thấy Ngô Tân Tân nói chuyện phiếm cùng Tần Tinh Hồn, bèn đi theo Tiểu Bao tẩy trang.

“Đúng rồi, tôi là Ngô Tân Tân, anh tên gì vậy?” Ngô Tân Tân tự nhiên phóng khoáng, hoàn toàn không có ngượng ngùng như ở trên đài truyền hình.

“Tôi họ Tần.....” Tần Tinh Hồn lặng lẽ nhìn Lăng Thù cùng Tiểu Bao biến mất ngoài phạm vi tầm mắt của mình.

“Họ Tần? Tôi kêu anh Tiểu Tần được không?” Ngô Tân Tân từ trên xuống dưới đánh giá Tần Tinh Hồn một cái, sạch sẽ trong sáng giống đứa trẻ nhà hàng xóm, chính là kiểu nam sinh cô thích!

“Tùy thích.....”

Mắt phượng của Tần Tinh Hồn chớp ra một tia âm tối, rốt cuộc nhìn không được, ôm thỏ mập lớn nhắm hướng Lăng Thù biến mất đi.

“Ai, đợi đợi.....” Ngô Tân Tân cũng đi theo.

Nói đùa gì vậy, cô còn chưa hỏi được thân phận của thiếu niên này mà!

Tình yêu đột nhiên tới như vậy.....

Phải nắm thật chắc mới được!

Tần Tinh Hồn cũng không quan tâm Ngô Tân Tân đi theo ở phía sau, chỉ muốn tìm được Lăng Thù. Mãi đến khi y nhìn thấy Lăng Thù đi ra từ toilet, trong mắt phượng mới có một tia sáng.

“Sao vậy?” thấy Tần Tinh Hồn đột nhiên xuất hiện, Lăng Thù lại càng hoảng sợ.

Tần Tinh Hồn nhướn lông mi, thấy toilet không có người, Ngô Tân Tân còn chưa đuổi theo kịp, kiễng mũi chân nhăm môi Lăng Thù cắn một cái.

Lăng Thù trong lòng cả kinh, khẽ nói “Anh làm gì, không sợ người khác thấy à!”

Tần Tinh Hồn nhướn lông mi, trong mắt phượng lộ vẻ tà khí: “Anh đang lo không ai thấy đây.”

Y vừa dứt lời, Ngô Tân Tân cũng vừa đuổi kịp.

Lăng Thù thấy Ngô Tân Tân xuất hiện, càng cả kinh, bất động thanh sắc di chuyển nửa bước, kéo dài khoảng cách cùng Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn chỉ cười nhạt một tiếng.

Ngô Tân Tân nhìn thấy Lăng Thù, hiển nhiên rất là kinh ngạc: “Lăng Thù? Hai người các anh quen nhau sao?”

Lăng Thù cười cười, thấy Tần Tinh Hồn chỉ đứng một bên nhìn cậu, gật đầu nói: “Chúng tôi là bạn.”

Ngô Tân Tân thoải mái: “Hèn chi, tôi nói sao Tiểu Tần có thể một mình xuất hiện ở hậu trường, thì ra là bạn của 00.”

Lăng Thù nghe được hai chữ “Tiểu Tần”, nghi ngờ liếc Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn chỉ cúi đầu một mực gãi gãi chơi đùa lông trắng của viên thịt tròn.

“.....”

Lăng Thù dứt khoát cũng không nói tiếp.

“.....”

Ngô Tân Tân cũng cảm thấy không có đề tài.

Cô ta chần chừ giữa Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù, cuối cùng cười nói: “Xem ra hai vị có việc, tôi đây sẽ không quấy rầy.”

Nói xong, cô ta không nhịn được nhìn Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn vẫn cúi đầu chơi đùa con thỏ, ngay cả ngẩng đầu cũng không liếc nhìn cô ta một cái.

Ngô Tân Tân nổi giận, ngược lại Lăng Thù cười tạm biệt cô ta.

Ngô Tân Tân không có cách nào khác, lời nói như nước đổ ra ngoài, đành phải lưu luyến không rời rời đi.

Lăng Thù lúc này mới nhẹ nhàng thở ra.

Tần Tinh Hồn vuốt lông trắng của viên thịt tròn cười khanh khách.

“Có đáng sợ như vậy sao?”

“Đây là giới giải trí, không như trong nhà, tính tình không thể tùy tiện làm càn” Lăng Thù nhú nhú mày.

Tần Tinh Hồn lưu quang trong mắt phượng xoay chuyển một hồi lâu, mới ngẩng đầu, bĩu môi nói:

“Lời giải thích này không có lý lẽ, anh ở nhà chính là làm càn sao?”

“.....” Lăng Thù không biết nói gì cho phải.

“Nếu anh làm càn.....” Tần Tinh Hồn chậm rãi nhìn trộm của Lăng Thù, vẻ mặt mờ ám.

“Đừng càn quấy!” mặt Lăng Thù hơi đỏ, trừng mắt Tần Tinh Hồn.

Nhìn thấy hai mặt ửng đỏ mọc lên trên đôi má của Lăng Thù, Tần Tinh Hồn khước miệng giương lên, trên mặt lộ vẻ tự đắc.

Sau khi tiết mục ghi hình xong, Lăng Thù đến công ty chọn ca khúc, lần này đã có 2 bài hát xác định, một bài là [Vô Song] nhạc đệm của [Hưởng Mã Phong Vân], một bài là ca khúc chủ đề của [Nghịch Hiệp OL].

Tần Tinh Hồn lẳng lặng ở bên người Lăng Thù, từ trong túi liên tục lấy thịt quả cho viên thịt tròn ăn.

Đợi khi Lăng Thù quyết định mấy bài hát xong, Tiểu Bao kéo một đồng thùng giấy vào phòng, vừa kéo vừa kêu: “Tiểu Tình, đến giúp a.”

Tần Tinh Hồn nhướn mắt, chậm chậm đi đến bên cạnh Tiểu Bao.

“Đây là cái gì?” y hỏi.

“Fan của A 0 gửi quà cho anh ấy.” Tiểu Bao mệt đến trợn trắng mắt.

“Quà tặng?” Tần Tinh Hồn tò mò nhìn nhìn trong thùng giấy, quả nhiên cái gì cũng có.

Có gói tựa, notebook, chén trà, khăn mặt.....

Cư nhiên còn có quần short!!!

Tam giác và tứ giác đều có!!!

“.....” sắc mặt Tần Tinh Hồn có chút phức tạp.

Lúc hai người hợp lực đem tất cả lớn quà tặng nhỏ để vào xe, Lăng Thù vừa vặn chọn xong, mắt thấy thời gian không còn sớm, liền lái xe về nhà.

Lái xe chính là Tần Tinh Hồn, sau khi y đưa Tiểu Bao đến khu đơn nguyên, cũng không trực tiếp đưa Lăng Thù trở lại phòng Lăng Thù, mà chạy theo hướng ngược lại.

Lăng Thù có chút buồn bực, nhìn con thỏ bên cạnh cuộn thành một đoàn gặm trái cây khô trong móng vuốt, cậu cũng cảm thấy hơi đói bụng.

“Tinh Hồn, anh muốn đi đâu vậy?” Cậu nhện không được hỏi.

“Đi cửa hàng trang sức.”

“Đi cửa hàng trang sức làm gì?”

“Mua quà tặng.”

“Quà tặng?”

“Đúng.....” Tần Tinh Hồn ở ghế lái tâm tình vô cùng tốt.

“Tặng cho bà xã.” Y bồi thêm một câu.

“.....” Lăng Thù nhìn vẻ mặt ung dung của Tần Tinh Hồn trên kính chiếu hậu, vẫn đem sự thật mình đã đói bụng nuốt trở vào.

Xe chạy đến cửa hàng trang sức lớn nhất A thị “Tinh tinh tương tích”. (Người có tính cách, chí thú, cảnh ngộ tương đồng thì thường bảo vệ, đồng tình, hỗ trợ cho nhau.)

Tần Tinh Hồn ngừng xe xong, hào hứng bưng bưng kéo Lăng Thù đi vào trong tiệm. Y dò xét cửa hàng trang sức một vòng, lập tức đi đến chỗ chuyên bán nhẫn.

Lăng Thù nhú nhú mày, khẽ nói: “Hôm nay em không đem nhẫn.”

Tần Tinh Hồn cười: “Là quà anh tặng cho em, sao có thể để em trả tiền?”

Lăng Thù nhướn mi, cậu chỉ biết Tần Tinh Hồn không thiếu tiền, chưa bao giờ biết y rất có tiền.

Nhưng quả thực mạng người rất đáng giá.....

Sát thủ bán là tiền mạng người.....

Tần Tinh Hồn là sát thủ.....

Cậu bắt đầu miên man suy nghĩ.

Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng Lăng Thủ suy nghĩ vớ vẩn buồn cười một trận, y nhin không được ôm eo Lăng Thủ.

Lăng Thủ bắt đắ dĩ nhìn bàn tay hạnh kiểm xấu của Tần Tinh Hồn.

“Em chọn, anh trả tiền.” tay Tần Tinh Hồn bị Lăng Thủ kéo xuống, nhưng bản thân cũng không tức giận.

Lăng Thủ trừng mắt nhìn Tần Tinh Hồn, kinh ngạc nói: “Thật sự muốn chọn?”

“Phải.”

“Nếu không chọn?”

“Bà xã, đây là tín vật đính ước.” Tần Tinh Hồn trịnh trọng.

“.....” Lăng Thủ nhận mệnh nhìn nhẫn hoa cả mắt trên quầy.

Cuối cùng cậu xác định một chiếc: “Cái này.”

Tần Tinh Hồn nhìn một cái, chỉ thấy nhẫn Lăng Thủ chọn có ba vòng bạc, vòng bạc trên có khắc hoa văn Du Long (rồng bay), vòng vòng tương liên (kết nối), rất là tinh xảo.

“Thưa ngài, nhẫn này là ‘Tam hoàn giới’, đại biểu vĩnh viễn không chia lìa.” nhân viên bán hàng trên quầy lấy ra kiểu dáng Lăng Thủ chọn, giới thiệu.

“Vĩnh viễn không chia lìa?” Tần Tinh Hồn trừng mắt nhìn.

“Nhẫn đeo vào ngón giữa, có ý nghĩa giữ chặt lẫn nhau, ba vòng tương liên, có hàm ý ràng buộc lẫn nhau, thế không chia lìa.”

Nghe nhân viên bán hàng giải thích, Tần Tinh Hồn lại nháy mắt một cái, đưa tay cầm chiếc nhẫn tinh tế nhìn nhìn.

Lăng Thủ nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn nghiêm túc, cảm thấy hơi buồn cười.

Tần Tinh Hồn nhàn nhạt liếc liếc Lăng Thủ, trong mắt phượng hiện lên một tia dị sắc.

Rất nhanh, dị sắc biến mất.

Bắt đầu thay vào giáo hoạt Lăng Thủ thường thấy.

Tần Tinh Hồn hít hít mũi, chỉ vào nhẫn.

“Tôi muốn hai chiếc nhẫn như vậy.” y dừng một chút, bổ sung thêm: “Đều phải kiểu nam.”

26. Chương 26: Phương Lâm

Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thủ đeo thử nhẫn, sau khi đóng gói thanh toán lái xe vừa đến cửa nhà, liền thấy hai người bộ dáng tây trang màu đen đứng ở cửa nhà mình, đứng chính giữa còn một người trung niên ước chừng hơn 30 tuổi.

Lăng Thủ đối với hai người bộ dáng tây trang màu đen trong đó nhìn hơi quen mắt, bắt đầu ngẫm nghĩ, hai người một người vóc dáng hơi cao, người còn lại hơi thấp, đúng là hai vệ sĩ ngày đó Phương Lập Lang phái đến bên cạnh bảo vệ toàn diện cho cậu.

Hai người bọn họ.....

Lăng Thủ trong đầu đã hiện lên mấy loại phỏng đoán.

Tần Tinh Hồn ngừng xe xong, ôm con thỏ, cùng Lăng Thủ đi tới cửa.

“Cậu chủ.” Người trung niên sau lưng hai vệ sĩ kính cẩn lễ phép chào.

“.....” Lăng Thù nhướn lông mi lên, nhìn về phía người trung niên.

“Cậu chủ.” Người trung niên khẽ khom người, sau đó thêm một câu.

“Có thể mời tôi vào ngồi một chút không?”

Lăng Thù nội tâm ngừng một lát, Tần Tinh Hồn đã mở cửa phòng.

Từ sau khi cậu và Tần Tinh Hồn cùng một chỗ, hai người chung sống, chìa khóa cửa phòng vẫn phân chia hai cái.

Lăng Thù tuy không hề muốn tiếp xúc cùng những người trước mắt này, nhưng đối phương đã nói ra yêu cầu, bản thân cự tuyệt cũng không tốt.

Năm người vào phòng, Tần Tinh Hồn pha hai chén trà nóng, bèn vào phòng bếp nấu ăn.

Trong phòng khách chỉ còn lại Lăng Thù cùng người trung niên, và hai vệ sĩ tư thế đứng như cây tùng.

“Tôi là Phương Lâm luật sư cố vấn của tập đoàn Phương Thị.” Người trung niên tự giới thiệu.

Lăng Thù nhú nhú mày.

Người trung niên từ cặp hồ sơ mang theo bên người lấy ra một xấp văn kiện, đặt ở trên bàn trà.

Lăng Thù nhân nhạ nhìn thoáng qua, im lặng không lên tiếng.

Phương Lâm thấy bộ dáng Lăng Thù, cười nói: “Tôi cũng là em trai Phương Văn.”

Cảm xúc bình tĩnh của Lăng Thù cuối cùng xuất hiện một chút vết nứt.

Phương Lâm rút ra mấy tờ trong xấp văn kiện, vừa đưa cho Lăng Thù, vừa nói: “Đây là di chúc của ông chủ, đây là thỏa thuận chuyển nhượng cổ phần của tập đoàn Phương Thị..... Ông chủ hiện tại chỉ còn lại một đứa con trai là cậu, sau khi Phương Độc chết, cổ phần danh nghĩa của hắn một nửa chuyển nhượng cho ban giám đốc, một nửa còn lại giao cho cậu, cứ như vậy, trên tay cậu có 40% cổ phần của tập đoàn Phương Thị, là ông chủ nhỏ của Phương Thị.”

Thấy Phương Lâm nói nhiều như vậy, Lăng Thù lặng lẽ lật lật văn kiện, ánh mắt đột nhiên tập trung tại một phần trên văn kiện “tài sản đứng tên của tập đoàn Phương Thị”.

Công ty giải trí Tinh Nghệ thành linh trước mắt.

Cậu sững sờ một chút, chỉ cảm thấy tim đập một trận loạn nhịp.

Lời nói Phương Lâm vang lên yếu ớt bên tai.

“Ông chủ thật ra vẫn thích chị Văn, chẳng qua năm đó áp lực gia tộc bức bách..... Không nghĩ tới chị Văn cứ như vậy ra đi.”

Tim Lăng Thù từ từ bình phục lại, lạnh lùng nói: “Thích? Tôi nhớ sau đó ông ấy lại cưới vợ sinh con a.”

Phương Lâm sững sờ một chút, mới chậm rãi nói: “Nếu không thích, ông chủ vì sao phải trái luân thường, trói buộc chị Văn ở bên người chứ?”

Lăng Thù hừ lạnh một tiếng, trong lòng vẫn dừng lại ở mâu thuẫn “Công ty giải trí Tinh Nghệ là tài sản của Phương Thị”,

Cậu dùng tay vuốt phẳng mặt giấy, chậm rãi nói: “Nói như vậy, Quan Hải cũng là người của Phương Thị sao?”

Nhắc tới Quan Hải, vẻ mặt Phương Lâm đột nhiên trở nên hơi quái dị, chẳng qua Lăng Thù chỉ chú ý đến văn kiện, không thấy bộ dáng Phương Lâm lúc này.

“Quan Hải là người của chị Văn, cậu ta thật lòng hướng về chị Văn.”

Lăng Thù cảm thấy an tâm một chút.

Cậu đối ngoại đã thừa nhận là con nối dòng của Phương gia, tự nhiên phải tiếp quản sự vụ của tập đoàn Phương Thị. Chỉ là Lăng Thủ mấy năm qua là ngôi sao chỉ biết ca hát đóng phim, đối với quản lý gì đó căn bản dốt đặc cán mai. Cậu nghe Phương Lâm tinh tế tường thuật, hơi mệt mỏi vuốt vuốt trán, chậm rãi nói: “Chuyện quản lý công ty chú xem xét rồi làm a, chẳng qua có chuyện chú phải thay tôi làm tốt.”

“Cậu chủ nói là chuyện Trịnh Dịch Huy sao?”

Lăng Thủ gật đầu.

“Cậu chủ yên tâm, tôi sẽ phái người đi làm .”

Lăng Thủ im lặng không nói thêm gì nữa.

Thấy Lăng Thủ như thế, Phương Lâm liền dẫn người rời đi.

Trong phòng truyền đến mùi thơm của đồ ăn, Tần Tinh Hồn nấu xong thức ăn thấy Lăng Thủ ngồi ở trên ghế sa lon vẻ mặt âm trầm, không nhìn được sắp tới.

“Nghĩ gì thế?”

“.....” Lăng Thủ cảm giác tay hạnh kiểm xấu của Tần Tinh Hồn sờ lên eo của mình.

Tần Tinh Hồn tự nhiên không thèm để ý, hôn trộm một cái trên môi Lăng Thủ.

“.....” Lăng Thủ nhú nhú mày.

“Bà xã, có tâm sự gì có thể nói cùng ông xã.”

“.....” Lăng Thủ vội vàng lấy tay ngăn lại đầu Tần Tinh Hồn vừa muốn nhào lên hôn, có chút bất đắc dĩ.

Tần Tinh Hồn bị tay Lăng Thủ che hơn phân nửa mặt, bĩu môi, lè lưỡi liếm lòng bàn tay Lăng Thủ.

Lăng Thủ có chút bất đắc dĩ, nói: “Em vốn vô cùng xem thường Phương Văn dựa vào cây to Phương Lập Lang bò lên trên, chỉ là không nghĩ tới, cương vị ngôi sao của mình thì ra cũng là được người kia trù tính tốt.”

“Em đang nghĩ những chuyện này sao?” Tần Tinh Hồn nhắm mắt phượng lại.

“.....”

“Đã như vậy, vậy em có nghĩ tới rời khỏi giới giải trí hay không?”

“Hợp đồng của em cùng Tinh Nghệ còn chưa tới thời hạn, có tiền bồi thường hợp đồng.....”

Lăng Thủ còn muốn tiếp tục nói, lập tức bị Tần Tinh Hồn cướp lời.

“Tiền bồi thường hợp đồng tính cái gì? Em đừng quên, hiện tại em chính là ông chủ nhỏ của Tinh Nghệ.”

“.....”

Lăng Thủ nhú nhú mày.

“Làm sao anh biết?”

“Sao anh không biết?” Tần Tinh Hồn nhướn mày, cười khê: “Em đừng quên, chuyện Phương Độc giết chết Phương Lập Lang vẫn là anh nói cho Phương Lâm. muốn Phương Lâm giết Phương Độc, anh cũng tham khảo tổng hợp hồ sơ như thế.”

Lăng Thủ trong lòng cả kinh. Người trung niên bộ dáng hòa nhã vừa rồi, ai sẽ biết y là một hung thủ giết người chứ?

Cậu thật sự đã quên, nói đến thâm tàng bất lộ, có lẽ người bộ dáng thiếu niên trước mắt này càng là cao thủ trong đó.

Lăng Thủ nội tâm dâng lên một trận khác thường.

Có lẽ cậu chưa từng thấy rõ ràng Tần Tinh Hồn.

Cậu chỉ thấy Tần Tinh Hồn dịu dàng ở trước mặt mình, một mặt tính tình trẻ con thích ầm ĩ. Mà mặt khác của y, rất có thể tràn ngập máu tanh khắp nơi, không hề dung nạp bóng tối thế tục.

Tần Tinh Hồn lẳng lặng nhìn biến hóa trên mặt Lăng Thủ, câu cổ Lăng Thủ, lại hỏi: “Em có nghĩ tới rời khỏi giới giải trí hay không hả?”

Trong đầu Lăng Thủ muôn vàn hình ảnh, cậu dần dần làm rõ, mới nói: “Lúc trước em tiến giới văn nghệ chính là vì chứng minh, em không dùng quy tắc ngầm có thể tốt hơn Phương Văn, tuy con đường lúc trước có thể bị Phương Lập Lang âm thầm xen vào một chân, nhưng là con đường sau em sẽ tự mình đi, cho đến khi đạt được mục tiêu của em.....”

Cậu còn chưa nói hết, đã bị Tần Tinh Hồn bỏ nhào qua dùng môi ngăn chặn.

Tần Tinh Hồn chỉ từ từ nhắm hai mắt thản nhiên hôn. Lăng Thủ nhú mày, mặc cho Tần Tinh Hồn đang thăm dò trong miệng chính mình, đến lúc hôn đủ buông ra.

“Thù Thù của anh thật đáng yêu.” Tần Tinh Hồn hiếm khi trộm thịch thành công một lần, lập tức mặt tươi như hoa, từ trong túi móc ra hai cái hộp.

Trong hộp đặt nhẫn tam hoàn giới tinh xảo, màu bạc sáng bóng dưới ngọn đèn chiếu xuống lờ lờ ra những tia sáng.

Tần Tinh Hồn lấy ra một chiếc nhẫn, chậm rãi đeo vào ngón giữa tay trái của mình, lại lấy ra một chiếc nhẫn, nắm lấy Lăng tay trái Thù tay trái, làm ra vẻ muốn đeo vào.

Lăng Thủ vội vàng rút tay mình ra khỏi tay Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn nhướn mày.

“Thù Thù không thích sao?”

“..... Em trước kia chưa từng đeo những thứ này.” mặt Lăng Thủ đỏ lên.

“Trước kia chưa từng đeo, bây giờ có thể đeo.”

“Anh Quan cũng không cho phép đeo.....”

“Anh Quan?” Đeo nhẫn có liên hệ gì với anh Quan sao?

“Đeo nhẫn đối với giới truyền thông bên ngoài, fan gì gì đó không tốt.....” lời nói của Lăng Thủ có chút vướng mắc, cũng không biết có phải vì xấu hổ hay không.

“Như vậy a.....” Tần Tinh Hồn nhướn mày, đem nhẫn của Lăng Thủ đặt lại trong hộp.

“Anh nghe nói đeo nhẫn có thể vĩnh viễn giữ chặt đối phương.” Tần Tinh Hồn dừng một chút, lẳng lặng tháo nhẫn trên tay mình xuống, cũng để lại trong hộp, đặt nắp lại: “hiện tại bà xã đã không chịu đeo nhẫn, anh sẽ chờ một ngày nào bà xã muốn giữ chặt anh, giúp anh đeo vào.”

“.....” Lăng Thủ nhìn vẻ mặt tràn đầy tự tin của Tần Tinh Hồn, không khỏi có chút bất đắc dĩ.

“Nhưng, đến lúc đó bà xã cũng đừng giúp anh đeo sai chỗ nha.” Tần Tinh Hồn giảo hoạt cười, duỗi ngón tay thon dài trên bàn tay trái của mình ra, dùng ngón tay kia chỉ cho Lăng Thủ xem: “Đến lúc đó, anh có thể yêu cầu đeo tại ngón vô danh.”

“.....” mặt Lăng Thủ lập tức trướng đỏ bừng.

Sau khi Lăng Thủ dặn dò Phương Lâm chuyện ức chế Trịnh Dịch Huy, thủ pháp cay nghiệt của Phương Lâm xác thực làm cho Lăng Thủ chấn động.

Mấy sản nghiệp trụ cột ngầm của Trịnh Dịch Huy liên tiếp bị cảnh đội tập kích quét sạch, hơn nữa tập đoàn Phương Thị song song trấn áp nội bộ, cuối cùng khó có thể bảo vệ tuyên bố phá sản, bị Phương Thị mua vào trong tay.

Trong lúc nhất thời đệ nhất hắc bang kiều ngạo hoành hành A thị bốn năm suy thoái, không còn hung hăng can quấy như trước.

Lăng Thù đang Tần Tinh Hồn cùng nhau, ước chừng thu xong ca khúc của album mới [Dị Hiệp].

Album mới [Dị Hiệp] này đặt tên theo ca khúc chủ đề của trò chơi võng du nổi tiếng [Nghịch Hiệp OL], thu ca khúc [Vô Song], [Dị Hiệp], [Nếu có kiếp sau], [Nước mắt trời xanh]. Phong cách cùng album [Không yêu] Lăng Thù ra trước đó khác nhau rất lớn. Trong [Dị Hiệp], nhạc đệm phần lớn là phối nhạc cổ phong, xen vào nguyên tố hiện đại Rock and Roll, bày ra một mặt khác với phong cách tình cảm cổ nhạc.

Lúc [Dị Hiệp] thu gần kết thúc, Lăng Thù nhận được kịch bản [Soul] Đỗ Huệ Lương gửi tới.

Đối với nội dung của bộ phim điện ảnh [Soul] rất cuộc sẽ là bộ dạng gì, Lăng Thù vẫn vô cùng chờ mong .

Tuy lần trước cậu không moi được lời từ trong miệng Tần Tinh Hồn, ngược lại sinh một bụng hờn dỗi, nhưng với trực giác của cậu, cậu cảm thấy sát thủ Soul trong truyền thuyết cùng Tần Tinh Hồn khẳng định không thoát được quan hệ.

Lý do phán đoán là lời Đỗ Huệ Lương nói trên tiệc rượu ngày ấy.

Ba chữ “dịch dung” kia, cậu đã từng nghe người nào đó nói qua.

Đỗ Huệ Lương bắt chước giọng điệu của sát thủ Soul cùng giọng điệu người nào đó nói chuyện cực kỳ giống nhau.

Tần Tinh Hồn nhìn bộ dáng Lăng Thù vừa xem kịch bản, vừa thỉnh thoảng nghiêng mắt nhìn trên người mình, không khỏi có chút buồn cười.

“Bà xã, anh muốn cùng em giao dịch.” Tần Tinh Hồn đang cho con thỏ trên tay ăn, ngoài miệng hừ hừ.

“Giao dịch gì?” Lăng Thù kinh ngạc.

“Em liếc nhìn anh, anh hôm em một cái, thế nào?” hai mắt Tần Tinh Hồn lóe sáng lấp lánh.

“.....” Lăng Thù quyết định không đếm xỉa người bên cạnh này.

Mà ở trong trò chơi, mọi người Thính Tuyên Các cuối cùng nhất đột phá gian nan nguy hiểm, dành được danh hiệu “Mười phó bản đoàn đội lớn của [Nghịch Hiệp OL]”.

Lúc Kim Tinh Hạ Phàm cùng Ba địa nhục nhục đoàn chính thức tiếp nhận phóng viên phỏng vấn, khi hỏi vấn đề “Trong phó bản khai hoang cấp 75 độ khó cao lần này có chuyện gì ấn tượng sâu sắc không”, hai người không khỏi lệ rơi đầy mặt.

Kim Tinh Hạ Phàm: Mỗi lần trước khi đi phó bản đều phải chịu đựng người nào đó spam là đau khổ lớn nhất trong cuộc sống trò chơi của tôi.

Ba địa nhục nhục đoàn: Mỗi lần nhìn quá trình thanh máu của mình từng chút từng chút giảm xuống sau đó ngã nhào xuống đất là gian nan cỡ nào ~o(>_<)o ~~~ sau=” đó,=” lúc=” cuối=” một=” năm=” chiều=” trước=” trường=” đình=” cùng=” sát=” thủ=” hữu=” tình=” gặp=” nhau=” này,=” lăng=” thù=” nghênh=” đón=” lễ=” trao=” giải=” “giải=” thưởng=” kim=” ảnh”.=” tần=” tinh=” hồn=” không=” phải=” ngại=” sao,=” chỉ=” có=” thể=” đưa=” lăng=” thù=” đến=” trước=” thăm=” đồ,=” nhìn=” lăng=” thù=” mặc=” lễ=” phục=” màu=” đen=” chói=” mắt,=” cùng=” đám=” người=” cao=” giám=” thành,=” lý=” hào=” tân,=” hà=” vũ=” cầm=” đi=” vào=” hội=” trường.=” lúc=” này,=” tiếng=” chuông=” điện=” thoại=” của=” tần=” tinh=” hồn=” vang=” lên.=” tần=” tinh=” hồn=” bấm=” tiếp=” nghe.=” “sư=” phụ!”=” thanh=” âm=” tiểu=” tạ=” từ=” bên=” kia=” điện=” thoại=” truyền=” đến.=” “ân?”=” “những=” người=” kia=” hình=” như=” phát=” hiện=” anh.”=” “tin=” tức=” của=” ai?”=” “a=” vũ.”=” “.....”=” “sư=” phụ=” anh=” phải=” cần=” thận.”=” thanh=” âm=” tiểu=” tạ=” hơi=” rầu=” rĩ=” .”=” “cậu=” là=” đang=” lo=” lắng=” cho=” tôi=” sao?”=” “không=” phải.....”=” tiểu=” tạ=” tiếp=” tục=” rầu=” rĩ=” nói:=” “tôi=” sợ=” anh=” xảy=” ra=” chuyện=” sau=” đó=” tôi=” lại=” phải=” phí=” công=” phí=” sức=” rồi=” .....”=” “cậu=” nghĩ=” rằng=” tôi=” sẽ=” có=” chuyện=” sao?”=” “không=” phải.”=” “.....”=” “tôi=” sợ=” anh=” nhiều=” chuyện.”=” “.....”=” tần=” tinh=” hồn=” cúp=” điện=” thoại,=” câu=” khóe=” miệng=” một=” cái,=” tâm=” tình=” cực=” kỳ=” tốt=” nhìn=” xa=” xa=” lăng=” thù=” đang=” ký=” tên=” lưu=” danh=”

trên=" " tường=" " lưu=" " danh=" " lưu=" " quang=" " trong=" " mắt=" " y=" " chuyển=" " tối=" " tiêu=" " tán=" " không=" " đi=" " ——=" " tác=" " giả=" " nói=" " ra=" " suy=" " nghĩ=" " của=" " mình=" " lẳng=" " lẽ.....=" " tiến=" " vào=" " tình=" " tiết=" " kết=" " thúc=" " cuối=" " cùng=" " ước=" " chừng=" " 3-5=" " chương=" " +_+=" " sau=" " đó=" " sẽ=" " có=" " phiên=" " ngoại=" " nội=" " dung=" " phiên=" " ngoại=" " sẽ=" " hơi=" " dài.....=" " nhưng=" " nội=" " dung=" " tuyệt=" " đối=" " ngắn=" " so=" " phiên=" " ngoại=" " là=" " có=" " thể=" " triển=" " khai=" " văn=" " mới=" " khác=" " [chủ=" " yếu=" " là=" " sợ=" " sấm=" " đến=" " người]= " nhin=" " không=" " được=" " tiết=" " lộ=" " một=" " chút=" " nội=" " dung=" " phiên=" " ngoại=" " —=" " trích=" " dẫn=" " đoạn=" " văn=" " trước=" " làm=" " nền=" " "tần=" " tinh=" " hồn=" " ngán=" " tận=" " cổ=" " không=" " nhin=" " được=" " nói=" " "tốc=" " độ=" " sinh=" " sôi=" " nẩy=" " nở=" " này=" " là=" " phân=" " chia=" " tể=" " bào=" " sao?"=" " ".....=" " lẳng=" " thù=" " mắt=" " nhìn=" " tần=" " tinh=" " hồn.= " "nửa=" " phút=" " sinh=" " một=" " đám,=" " boss=" " này=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " hư=" " nhược=" " a.....=" " ".....=" " lẳng=" " thù=" " quyết=" " định=" " bỏ=" " qua=" " tần=" " tinh=" " hồn.= " "nếu=" " tôi=" " có=" " thể=" " sinh=" " một=" " đứa=" " cũng=" " sẽ=" " không=" " tể=" " a."=" " ".....=" " lẳng=" " thù=" " cuối=" " cùng=" " mắt=" " lại=" " nhìn=" " tần=" " tinh=" " hồn."=" " mọi=" " người=" " thân=" " yêu=" " đoán=" " ra=" " được=" " chưa=" " ~o(^_^)o=" ">

27. Chương 27: Bị Nghi Ngờ

[Hưởng Mã Phong Vân] tại “giải thưởng Kim ảnh” lần này được mùa thu hoạch lớn, quang vinh giành được bốn hạng mục giải thưởng lớn của Kim ảnh nam diễn viên chính xuất sắc nhất, nữ diễn viên chính xuất sắc nhất, người mới xuất sắc nhất, phối nhạc xuất sắc nhất. Khoảnh khắc Lăng Thủ nhận giải thưởng kích động vô cùng, tuy sớm biết giải thưởng lần này sẽ thuộc về trong túi mình, nhưng cậu vẫn cảm giác nội tâm mình như biển khơi dâng trào không dứt.

Cậu cảm giải thưởng kim tượng, ở trên sân khấu nói xong cảm tưởng nhận giải đã sớm chuẩn bị tốt, đồng thời theo sắp xếp của lễ trao giải, trình diễn ca khúc [Vô Song].

Sau khi đi đến hậu trường, cậu vẫn cảm giác mình đang như lọt vào trong sương mù, nhưng trong đầu lại có một ý nghĩ mãnh liệt.

Tần Tinh Hồn nhất định đang ở dưới sân khấu chờ cậu.

Cậu tăng nhanh bước chân, muốn nhanh lên một chút đến bên cạnh Tần Tinh Hồn.

“Ngài Lăng.” Có người bất thành linh ngăn cản đường đi của cậu.

Lăng Thủ dừng chân lại.

“Ngài Lăng, có thể nhân cơ hội nói chuyện một chút không?” người ngăn cậu lại nói.

Lăng Thủ nhíu nhíu mày.

Người đó lấy ra một tờ giấy chứng nhận từ trong lòng ngực.

“Cảnh sát, mời ngài Lăng hợp tác.”

Lăng Thủ nhìn kỹ giấy chứng nhận của đối phương, huy hiệu tiêu biểu của “Interpol” đập vào mắt.

Đáy lòng cậu trầm xuống.

Cảnh sát dẫn Lăng Thủ đi vào một gian phòng ở hậu trường.

Gian phòng là phòng hóa trang tạm thời không dùng tới, bên trong đứng sáu người, đang mặc thường phục. Giữa gian phòng còn đặt một cái ghế dựa, một người ngồi trên ghế, ước chừng khoảng năm mươi, má cao mũi thẳng, diện mạo người da trắng, con mắt màu nâu nhạt ngay tại khoảnh khắc Lăng Thủ vào cửa bắt đầu đánh giá trên người cậu.

Cửa phía sau được một người đứng bên cạnh đóng lại.

Lăng Thủ lẳng lẽ không lên tiếng nhìn chằm chằm người trên ghế.

“Tôi là cảnh ty Ross thuộc Interpol.” người trên ghế mở miệng.

“Tôi không cho rằng bản thân phạm tội gì.” Lăng Thù nói thẳng.

“Ngài Lăng đương nhiên không phạm tội, chúng tôi chỉ là muốn cậu cung cấp một ít tin tức.” Ross nói.

“Tin tức gì chứ?” Lăng Thù nhướn mi. Xem ra không phải thẩm vấn phạm nhân, cậu kéo cái ghế dựa Ross thân nhiên ngồi xuống đối diện Ross.

“Chúng tôi nghi ngờ người bên cạnh cậu là biệt hiệu ‘SOUL.’”

Lăng Thù trong lòng cả kinh, nhưng biểu hiện vẫn là trầm tĩnh như nước: “Người bên cạnh tôi?”

Một nữ cảnh sát sau lưng Ross đưa cho Lăng Thù một phần tư liệu, Lăng Thù từ từ lật ra.

“Hắn hiện tại tên gọi ‘Tần Tinh Hồn’, bây giờ quan hệ là người ở chung với cậu.” Ross giải thích nói.

Lăng Thù mở tư liệu, chỉ thấy ảnh Tần Tinh Hồn bưng bưng lọt vào trong tầm mắt.

“Tôi cũng không biết anh ta là biệt hiệu ‘SOUL’ gì đó.” Lăng Thù đem tư liệu đặt ở trên bàn trang điểm, như không có việc gì nói.

“Nhưng cậu lại tiếp nhận bộ phim điện ảnh tên [SOUL].” ánh mắt Ross đột nhiên trở nên sắc bén.

“Đúng a, tôi đối với kịch bản điện ảnh kia cảm thấy rất thích thú, cho nên mới tiếp nhận.” Lăng Thù trực tiếp thừa nhận: “Trong phim ảnh, SOUL chính là người hơn hai mươi tuổi rồi, Tinh Hồn chẳng qua là một đứa trẻ.”

“Cậu cho rằng hắn là một đứa trẻ sao?” Ross cười khẽ một tiếng, kèm thêm những nếp nhăn trên trán cũng chen chúc xuất hiện: “Hắn xuất đạo hơn năm mươi năm, tôi cùng hắn tiếp xúc gần ba mươi năm, thủ pháp giết người của hắn chưa từng thay đổi. Tôi cũng không tin cách nói SOUL là sát thủ thế gia.”

Lăng Thù nhún vai, một bộ không sao cả.

“Ngài Lăng, theo tôi được biết, hai em trai của cậu Phương Đối, Phương Đồng cũng là chết ở trên tay SOUL.”

“Em trai của tôi?” Lăng Thù khẽ nhíu mày.

“Cậu không phải không biết Hắc Lang biến mất trong vòng một đêm, lý do sau đó Phương Lập Lang tẩy trắng Hắc Lang xây dựng tập đoàn Phương Thị a.” Ross có chút buồn cười nhìn Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù xác thực không biết.

Cậu chỉ biết là lúc đó cậu và Tần Tinh Hồn lần đầu tiên gặp mặt.

Mà chi phí cho lần đầu tiên gặp mặt chính là 5000 đồng tiền rệu.....

Hiện tại nhớ tới vẫn còn cảm giác rất đau lòng.

Lăng Thù cảm thấy gân xanh trên đầu từng chút từng chút đập loạn.

Đúng rồi! Người nào đó còn nói cậu và y lần đầu tiên gặp mặt là dịch dung .....

Lăng Thù khoe miệng co rút, đột nhiên cười nói: “Cảnh ty Ross, Phương Đối, Phương Đồng chết ở trên tay SOUL là chuyện cảnh sát các người muốn điều tra, cái đó và tôi, còn có Tinh Hồn hắn là chưa từng liên quan gì a.”

Cậu còn nhớ rõ lời lúc trước Đỗ Huệ Lương nói ở trong nhà hàng.

Cảnh sát hắn là không có nhược điểm của tên sát thủ kia.

“Chúng tôi không chụp được diện mạo thật của SOUL, nhưng.....” Ross tạm ngừng: “Căn cứ điều tra của chúng tôi, Ngài Lăng đoạn thời gian trước cậu ở trong nhà Tần Tinh Hồn dưỡng thương, trong lúc dưỡng thương đã bị một tội phạm truy nã tập kích. Tội phạm truy nã kia bị cảnh sát bắt được, đã được chúng tôi xác nhận, hắn là ‘Độc nhân’ bị Interpol phát lệnh truy nã màu đỏ.”

“‘Độc nhân’ coi như là sát thủ số một khu vực Châu Á, có thể đơn giản bắt được hắn giao cho người của cảnh sát, chắc hắn cũng không đơn giản.” Ross mỉm cười: “Theo lời khai của ‘Độc nhân’, thân thủ của

người bắt hãn giao cho cảnh sát rất giống SOUL, hãn còn nói bọn họ trước kia là người trong cùng nghề đã từng giao thủ, quen thuộc thủ pháp của SOUL.”

Lăng Thù lại cười nói: “Độc nhãn rơi vào trong tay các người, khẳng định không sống dễ chịu, tâm lý có thể kéo thì kéo thêm một người xuống nước, cảnh ty Ross chắc hẳn rõ ràng hơn tôi. Hơn nữa, Tinh Hồn chỉ là bạn của tôi, căn bản không phải sát thủ SOUL gì.” Cậu nói xong, cũng không đợi Ross nói tiếp, đứng dậy bước đi.

Ross cũng không ngăn cản cậu, chỉ là mở miệng nhắc nhở: “Mục đích của chúng tôi lần này chính là đến tìm kiếm chứng cứ Tần Tinh Hồn là SOUL. Ngài Lăng, chúng ta còn có thể gặp lại.”

Lăng Thù một khắc cũng không dừng lại, trực tiếp mở cửa rời đi.

Trong đầu toát ra biểu tình hớn hỏ của Tần Tinh Hồn.

“Tôi là sát thủ.”

“Đăng cấp thế giới.”

“Kỹ thuật hạng nhất.”

.....

Lăng Thù không kèm được bước nhanh bước chân hơn, chỉ muốn nhanh đến bên người Tần Tinh Hồn để hỏi rõ ràng.

Hỏi y có phải chính là sát thủ kia không.

Hỏi y tại sao phải giết chết Phương Đối, Phương Đồng.

Hỏi y tiếp theo nên làm cái gì bây giờ.

.....

Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù vẻ mặt mờ đi đến bên cạnh mình, không khỏi nhướn mi.

Lăng Thù ngồi xuống khán phòng, chậm rãi nhìn về phía Tần Tinh Hồn, cuối cùng nhịn không được đưa tay nắm tay Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn cảm nhận độ ấm truyền đến trên tay Lăng Thù, vô cùng sung sướng, thấp giọng nói.

“Thù Thù.”

“Ân?” Lăng Thù có chút không liệu.

“Em không sợ bị truyền thông chụp được sao?”

“Chụp được cái gì?” Lăng Thù buồn bực.

“.....” Tần Tinh Hồn lén lút vạch ra một ngón tay gãi gãi lòng bàn tay Lăng Thù.

Lăng Thù lập tức rút tay về, lỗ tai hơi đỏ lên.

“Thù Thù.” Tần Tinh Hồn thanh âm tuy thấp, nhưng không biết có phải Lăng Thù hiện tại đặc biệt nhạy cảm hay không lại chợt nghe đối phương gọi mình.

“.....”

“Lỗ tai của em đỏ.”

“.....” Lỗ tai đỏ có gì kỳ lạ lắm sao.

“khiến anh thật muốn cắn một ngụm.”

“.....” Lăng Thù nghiêng răng lấy tay khuỷu tay thúc mạnh Tần Tinh Hồn.

“A!” Tần Tinh Hồn kêu rên một tiếng.

“Đang bên ngoài đây, ngoan ngoãn chút.” Lăng Thù trầm giọng.

“Bà xã, anh đau quá.” Tần Tinh Hồn thanh âm có chút oan ức.

“.....” Lăng Thù nhịn xuống không xoay người nhìn mặt y.

“Bà xã, anh thật sự rất đau.”

“.....” Lăng Thù tiếp tục nhẩn.

“Hí –” Tần Tinh Hồn thở hốc vì kinh ngạc.

“.....” Lăng Thù cau mày nhìn y một cái, thấy y chau mày, đáng thương hề hề nhìn mình.

“Bà xã.”

“..... anh không sao chứ.” Lăng Thù nhịn không được mở miệng.

“Ông xã chỉ muốn bà xã xoa xoa giúp anh.”

“.....”

Sau lễ trao giải, Lăng Thù tiếp nhận vài phóng viên phỏng vấn, cùng Tần Tinh Hồn về tới nhà.

Tần Tinh Hồn rất là siêng năng chạy qua giúp cậu thoát lễ phục mặc hôm nay, đem y phục hoa lệ bỏ vào máy giặt quần áo quay một hồi.

“Quần áo kia rất mắc.” Lăng Thù không nhịn được nói

“Nếu em thích, anh lại mua cho em một bộ.” Tần Tinh Hồn rất là hào phóng.

“.....”

“Anh cũng không muốn cuộc sống riêng tư của hai chúng ta đều bị người ta nghe lén nha.” Quay quần áo xong, thấy máy nghe lén nho nhỏ biến thành mảnh nhỏ, Tần Tinh Hồn lúc này mới đi đến phòng bếp, thay Lăng Thù rót ly sữa.

“Anh cũng biết rồi?” Lăng Thù cả kinh.

“Biết cái gì?” Tần Tinh Hồn tâm tình rất là tốt chờ Lăng Thù tự mình khai báo.

“Hôm nay có mấy cảnh sát đặc biệt tìm đến em.” Lăng Thù nhận sữa Tần Tinh Hồn pha: “Bọn họ nói anh là SOUL.”

“Vậy em cảm thấy thế nào?” Tần Tinh Hồn ngồi vào ghế sa lon, ôm lấy viên thịt tròn màu trắng đang cuộn trên ghế sa lon.

“Anh chính là SOUL.” Lăng Thù bình tĩnh nói ra ý nghĩ của bản thân.

“.....” Tần Tinh Hồn nhướn mày, bắt đầu cho con thỏ ăn thịt quả.

“Lý do anh tiếp cận em là gì?” Lăng Thù nhịn không được mở miệng nói.

“Tìm em làm vợ a.” Tần Tinh Hồn cười cười.

“.....” Lăng Thù cảm giác mình không nên uống công vô ích.

“Em không tin sao?” Tần Tinh Hồn khước miệng cong lên, ngừng động tác trên tay.

“Vậy tại sao anh muốn giết Phương Đối, Phương Đồng?”

“Có người muốn giết người, anh đương nhiên muốn kiếm chút tiền tiêu a.” Tần Tinh Hồn cảm thấy hơi buồn cười.

Lăng Thù đang cầm ly sữa im lặng không nói.

Tần Tinh Hồn cười hì hì sắp tới.

“Bà xã.....”

“Àn?”

“Em đây là sợ ông xã bị người ta bắt được sao?”

“.....” Lăng Thù trừng mắt nhìn Tần Tinh Hồn.

Cậu xác thực là lo lắng người này.

Chỉ là không nghĩ tới y cứ nhiên thật sự thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng sau khi Tinh Hồn thừa nhận thân phận, cậu cảm giác mình càng thêm lo lắng.

Tâm lắc lư lay động, tìm không được liên quan.

Tần Tinh Hồn nhìn Lăng Thù không chớp mắt, cười hỏi: “vậy bà xã có từng suy nghĩ cùng ông xã cùng nhau quy ẩn sơn lâm, làm một đôi nhàn vân dã hạc (mây thanh thoi nhàn rồi, hạc hoang dã tự do) hay không?”

Lăng Thù giật mình, sau đó nhú nhú mày.

“Em đã nhận bộ phim điện ảnh của Đỗ Huệ Lương rồi.”

“Từ chối.”

“Nhưng em muốn đóng.”

“.....” Tần Tinh Hồn bĩu môi.

“Trước đây chỉ là hiếu kỳ, hiện tại em có ham muốn, rất muốn đóng.”

“..... Vậy thì đóng đi a.” Tần Tinh Hồn kẻ sát vào mặt Lăng Thù, nhẹ mỗ xuống. Hôn trộm thành công!

“Bộ phim kia là kể về anh a.” Lăng Thù đối người nào đó tập kích bất ngờ hoàn toàn không có cảm giác.

“Àn, đóng tốt vào, đến lúc đó anh sẽ hết lòng thương thức.” Tần Tinh Hồn cười híp mắt, lại nhin không được trộm hôn một cái.

“.....” Lăng Thù đẩy đầu Tần Tinh Hồn ra.

28. Chương 28: Cạy Cửa Chưởng Hạm

Thời gian [SOUL] khởi động máy là cuối năm, Đỗ Huệ Lương cùng Lý Hạo Tân là bạn nối khố hợp tác nhiều năm, bởi vậy trọng trách tổng đạo diễn lần quay này như cũ do Lý Hạo Tân gánh vác.

Để thể hiện cảnh phim giống y như thật, vũ khí sử dụng trong [SOUL] phần lớn chọn dùng đạo cụ chân thật. Lăng Thù lần đầu tiên cầm súng thật, tuy bên trong không có đạn, nhưng vẫn làm cho Lăng Thù sinh ra một tâm lý hiếu kỳ tức thì tim đập nhanh.

Thì ra cảm giác cầm súng là như thế này.

Không biết Tinh Hồn cầm súng lại có cảm giác gì?

Bộ dáng y cầm súng ra sao?

.....

Nhưng khiến người ta tò mò nhất chính là diễn viên hợp tác cùng cậu lần này.

Lý Hạo Tân đạo diễn phim, Cao Giám Thành tự nhiên không thể thiếu gia nhập liên minh. Chỉ có điều ở trong [Hưởng Mã Phong Vân], Cao Giám Thành là diễn viên chính, Lăng Thù là vai phụ; Mà [trong SOUL], Lăng Thù là vai chính, Cao Giám Thành là vai phụ.

Mà nữ diễn viên trong bộ phim [SOUL], lại cùng Lăng Thù, Tần Tinh Hồn có duyên gặp mặt một lần Ngô Tân Tân.

Nhân vật của Ngô Tân Tân tên Hi Hòa, cha mẹ đều mất, nhưng từ nhỏ cùng Lăng Thù diễn vai SOUL là thanh mai trúc mã. Trong một lần tai nạn ngoài ý muốn, Hi Hòa được bệnh viện kiểm tra ra thân thể bị

bệnh nan y, phải tiến hành phẫu thuật cấy ghép tim. Để thanh toán tiền thuốc men đắt đỏ, SOUL đã tiếp nhận sứ mạng gia tộc, bắt đầu tiếp nhận danh sách thuê giết người.

Mà Cao Giám Thành thì đóng vai một cảnh sát hình sự quốc tế, lúc lần đầu tiên đuổi bắt SOUL ngộ thương quần chúng, bị cấp trên thẩm tra tạm thời rời khỏi cương vị công tác. Lại không nghĩ rằng trong sai sót ngẫu nhiên, tiếp xúc được cuộc sống SOUL và Hi Hòa.

Sau khi Ngô Tân Tân nhận đóng bộ phim này, tự nhiên sẽ ở studio gặp được Tần Tinh Hồn đi theo Lăng Thù.

Thấy bộ dáng Ngô Tân Tân hai mắt tỏa sáng, Tần Tinh Hồn trong lòng vô cùng rối rắm.

“Tiểu Tần! bộ dáng của cậu hôm nay tỏa sáng như ánh mặt trời a!”

Tiểu Tần mặc áo thun phim hoạt hình màu trắng, ở trên vẽ một con thỏ Tuzki cực lớn.

Cô chính là thích ánh mắt bí ối của thỏ Tuzki!

“Phải không?”

Tần Tinh Hồn hơi căng thẳng nhìn Lăng Thù trên nhà cao tầng.

Nói đùa gì chứ, diễn cảnh nhảy lầu chạy trốn muốn Thù Thù tự mình đóng sao, bọn họ không biết dùng thể thân sao?

“Anh cũng thích màu trắng a?”

Hình như mỗi lần thấy Tiểu Tần, y đều mặc quần áo màu trắng, cảm giác thật sạch sẽ.

“Àn, hình như là.....”

Tần Tinh Hồn nhìn chằm chằm vào Lăng Thù không chuyển mắt.

“Vậy bình thường anh thích ăn cái gì?”

Ngô Tân Tân con mắt lóe sáng lấp lánh. Tiểu Tần thích ăn cái gì, về nhà nhờ mẹ làm cái đó ăn.

“Ăn Thù Thù..... A.....”

Tần Tinh Hồn thất thanh kêu lên.

Chỉ thấy Lăng Thù từ trên nhà cao tầng nhảy xuống, giống như một con chim nhỏ gãy cánh.

“Xốp giòn (‘susu’ phát âm gần giống với Thù Thù ‘shushu’)? Anh thích ăn những thứ xốp giòn sao?”

Chờ thêm vài ngày sau lễ mừng năm mới về nhà mình nhất định phải giúp Tiểu Tần mang một chút trở lại.

“.....” Tần Tinh Hồn dĩ nhiên vọt nhanh tới trước người Lăng Thù, đem Ngô Tân Tân còn đang trong suy tưởng ném qua sau lưng.

Lăng Thù sắc mặt hơi trắng bệch, một bộ hoảng hồn vừa mới bình tĩnh.

“Không có sao chứ.” Phim trường nghỉ ngơi, Tần Tinh Hồn kéo Lăng Thù sang một bên.

“.....” Lăng Thù cầm chai nước khoáng từ trong tay Tiểu Bao qua uống một ngụm, trái tim còn đang mãnh liệt đập.

Tần Tinh Hồn vỗ vỗ lưng Lăng Thù.

“Anh trước đây cũng nhảy như vậy sao?” Lăng Thù vẫn cảm thấy một trận hoảng sợ. Cảm giác mất trọng lượng thật mẹ nó khó chịu.

“Không phải.....” Tần Tinh Hồn từ trên xuống dưới đánh giá Lăng Thù, kiểm tra cậu có bị thương không.

“Nhưng biên kịch nói ông ta đã từng tận mắt thấy anh nhảy như vậy a.”

“.....”

“Lúc anh nhảy có đeo dây không?”

“Không có.....”

“Có gãy xương hay gì không?” Lúc này đến phiên Lăng Thù dò xét Tần Tinh Hồn từ trên xuống dưới.

“.....” Tần Tinh Hồn vẻ mặt buồn cười mặc cho Lăng Thù nhìn một lượt, mới nói: “Cảnh vừa rồi quay xong chưa.”

“Cảnh nhảy xuống quay tốt rồi.” Lăng Thù thu hồi ánh mắt, vẻ mặt đau khổ: “Nhưng sau khi nhảy xuống phải ném móc cáp.....”

“Em không ném sao?”

“Nói thật với anh.” Lăng Thù lén lút ghé sát vào tai Tần Tinh Hồn.

“Àn?”

“Thời điểm nhảy xuống em đã sợ tới mức mất tiểu.”

“.....”

“Căn bản không biết phải làm gì.”

“.....” Tần Tinh Hồn mắt nhìn Lăng Thù, không khỏi nói: “vậy có muốn anh đi nói cùng đạo diễn, anh đảm đương diễn viên thế thân cho em không?”

Hai mắt Lăng Thù tỏa sáng.

Sau đó chút ánh sáng này lại dập tắt.

“Vậy không được!”

“Bà xã em đây là đang nghi ngờ kỹ thuật của ông xã sao?”

“Không phải.”

“Vậy là nguyên nhân gì chứ?”

“Em cảm thấy đám cảnh sát kia vẫn dán mắt vào anh.”

“.....”

“Sợ anh lộ điểm yếu.”

“.....” Tần Tinh Hồn đột nhiên cảm thấy trong lòng ảm áp.

Lăng Thù bấu môi, một bộ oai phong lẫm liệt.

Cửa ải cuối năm buông xuống, Lý Hạo Tân rất là sáng khoái, thả tổ phim năm ngày nghỉ.

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn từ địa điểm quay ở E thị bay trở về A thị, lại ngồi xe trở về căn phòng nhỏ của Lăng Thù, một đường phong trần mệt mỏi.

Tần Tinh Hồn mở nước nóng, để Lăng Thù đi vào tắm trước.

Tiếng nước “Ào ào” vang lên.

Tần Tinh Hồn cảm giác nội tâm có con mèo đang nhẹ nhàng gãi ngứa.

Cuối cùng, y nhịn không được cạy mở cửa phòng tắm, trượt két một cái vọt vào trong phòng tắm.

Lăng Thù đang được nước ầm dội đến dễ chịu thoải mái, thình lình thấy một người toàn thân trần truồng chen vào, lại càng hoảng sợ.

“Anh muốn làm gì!” Lăng Thù vội vàng kéo khăn bảo vệ bản thân.

“Cùng bà xã tắm nha.” Tần Tinh Hồn hơi thất vọng, y còn chưa thấy.....

“.....” Lăng Thù bất đắc dĩ. Cậu nhìn chung quanh một lần, khẽ nói: “Anh cũng không sợ có máy theo dõi a.”

Tần Tinh Hồn dẫu môi, chen đến nước dưới vòi sen: “Kịch bản [SOUL] kia đều là viết bừa, em cho rằng những người kia thật sẽ đặt cameras ở trong nhà.” y bữu môi: “Đặt cameras trong phòng tắm, chỉ có cuồng quay lên!”

“.....” Lăng Thù vẫn không yên lòng.

“Huống chi con heo kia trông coi nhà mà.”

“.....” Lăng Thù nhớ tới con thỏ béo lai heo kia, khoe miệng giật giật: “Con thỏ kia còn có thể ăn cameras sao?”

Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng tin là thật của Lăng Thù, “Xuy” một tiếng bật cười.

“Hay nha, anh trêu chọc em!” Lăng Thù bưng tỉnh đại ngộ, nghiêng rằng nghiêng lợi đánh một quyền vào bụng dưới của đối phương.

“Ai u.” Tần Tinh Hồn che bụng bị đánh, vuốt vuốt, vẫn nhin không được cười không ra tiếng, thuận tiện rung đùi đắc ý: “Em tin không heo nhà anh là có linh tính a!”

“Không tin.” Lăng Thù xụ mặt. Nhưng trong đầu cậu chuyển qua dáng dấp của con thỏ kia, cảm giác lại có thể tin mấy phần.

Tiếng nước ào ào chảy, lập tức gội cho toàn thân Tần Tinh Hồn vừa mới tiến vào ướt đẫm.

Lăng Thù lần đầu tiên thấy bộ dáng của Tần Tinh Hồn, mặc dù biết đối phương là sát thủ, nhưng vẫn nhin không được hơi tò mò.

Sát thủ trong truyền thuyết không phải một thân cơ bắp, vì sao Tinh Hồn nhìn qua hình như một chút cũng không giống.....

Cơ ngực..... thật bằng phẳng..... Nhìn không ra từng có.....

Cơ bụng..... Khỏi cần phải nói sáu múi, một múi cũng không thấy.....

Không có một chút sẹo lồi, làn da màu trắng nhìn qua còn làm cho người ta sinh ra một ảo giác yếu đuối.....

Ánh mắt Lăng Thù nhìn về phía thắt lưng của Tần Tinh Hồn, đường cong lưu loát một đường đi xuống.....

“.....” ánh mắt Lăng Thù dừng lại.

“Bà xã, em xem đủ chưa.....” Tần Tinh Hồn không chút nào ngại ngùng, trực tiếp trần truồng bỏ nhào qua, cả người phủ trên người Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù cảm nhận biến hóa trên thân thể đối phương [lược bớt 100 chữ @ %.....].

Cậu vội vàng vươn tay giật tay y phủ trên bả vai Lăng Thù ra, thấp giọng nói: “Đừng càn quấy!”

“Đây cũng không phải bên ngoài, ngô.....” Tần Tinh Hồn ôm chặt cổ Lăng Thù.

Lăng Thù kéo Tần Tinh Hồn mấy lần cũng không kéo không ra, ngược lại bị đối phương giữ càng chặt, đơn giản từ từ nhắm hai mắt, hoàn toàn không đếm xỉa người bên cạnh.

“Bà xã, anh nói rồi trước khi em chưa thừa nhận em yêu thích anh, anh sẽ không động tới em a.”

“Nhưng bây giờ ông xã thật khó chịu.....”

“Bà xã, có thể giúp đỡ ông xã hay không, ân?”

“.....” Lăng Thù lẳng lặng nghe giọng nói áp úng êm dịu của Tần Tinh Hồn, cuối cùng bất đắc dĩ vươn tay.

Tần Tinh Hồn ghé vào cổ Lăng Thù khó chịu hừ một tiếng.

Hô hấp nặng nề ở bên cổ từ từ lướt nhẹ qua.

Lăng Thù cảm giác thân thể hơi cứng ngắc.

Gò má Lăng Thù trong nháy mắt đỏ bừng.

Tần Tinh Hồn cười ha ha [tiếp tục lược bỏ .....].

Trong phòng tắm tràn ngập hơi nước, phóng đăng phù hoa.

“Thù Thù em nói, em hiện tại có thích anh hay không a?” sau khi Lăng Thù cùng mình phóng thích, Tần Tinh Hồn vừa lòng thỏa ý buông một tay giữ chặt cổ Lăng Thù.

“.....” Lăng Thù nhúu nhúu mày, không lên tiếng, dùng nước rửa chất lỏng trên người.

“Thù Thù đừng ngượng ngùng.”

“.....” Lăng Thù vốn cảm thấy không có gì, gặp Tần Tinh Hồn vừa nói, khuôn mặt vừa mới hết đỏ ửng lại bắt đầu hiện lên.

“Thích một người thì phải nói ra nha.”

“.....” Lăng Thù trong lòng hừ lạnh một tiếng.

Anh muốn nói em vẫn cứ không nói!

Ai kêu anh cả ngày càn quấy!

Hừ hừ!

Tần Tinh Hồn thấy vẻ mặt của Lăng Thù lúc này, mắt phượng nhắm lại, đột nhiên lớn tiếng hô.

“Tôi Tần Tinh Hồn thích Lăng Thù!!! Tôi Tần Tinh Hồn rất thích.....”

Lăng Thù lại càng hoảng sợ, vội vàng đưa tay che miệng Tần Tinh Hồn.

“Ngô ngô ngô.....”

“Đừng càn quấy!”

“Ngô..... Ngô.....”

“Tắm lâu như vậy, hần là sạch sẽ rồi!”

“Ngô ngô.....”

“Đi ra ngoài mặc quần áo đi!” Lăng Thù dùng cả tay chân, bắt Tần Tinh Hồn đến cửa phòng tắm, mở cửa, đem người nào đó ném ra ngoài.

Tần Tinh Hồn không hề chuẩn bị, bị Lăng Thù ném ra ngoài, đã thấy Lăng Thù “ba” một tiếng đóng cửa lại.

Tuy trong phòng mở hệ thống sưởi, nhưng Tần Tinh Hồn vẫn nhịn không được rung mình một cái.

“Thù Thù!” Tần Tinh Hồn gõ cửa.

“Bên ngoài rất lạnh .”

“Cho anh vào đi a.....”

Lăng Thù ở bên trong một chút phản ứng cũng không có.

Tần Tinh Hồn nghĩ nghĩ, lại lén lút chuẩn bị bắt đầu cạy cửa phòng ra.

Cửa đột nhiên mở ra.

Lăng Thù mặc quần áo chỉnh tề xong vẻ mặt u ám nhìn Tần Tinh Hồn.

“.....” Tần Tinh Hồn và Lăng Thù trừng mắt nhìn nhau.

Lăng Thù hừ lạnh một tiếng.

Tần Tinh Hồn cười làm lạnh một tiếng.

Lăng Thù gân xanh trên trán đập mạch.

Con bà nó, chó không đổi được ăn shi (nguyên văn của tác giả), cả đời em cũng sẽ không nói em thích anh!
Cậu cũng không liếc nhìn Tần Tinh Hồn một cái, chậm rì rì đi vào phòng máy tính.

29. Chương 29: Lòng Tiếng Kịch

Nhìn thấy Lăng Thù ngồi trước máy tính, Tần Tinh Hồn đành phải ỉu xiu đi lau tóc, mặc quần áo, chạy đi pha hai ly sữa, một ly đặt ở trên bàn Lăng Thù, một ly tự mình bưng uống.

“Sao anh cũng uống sữa thế?” Lăng Thù nhướn mi.

“Anh không chỉ muốn uống sữa, còn muốn ăn bột tam thất (Công dụng: Bồi bổ cơ thể. Bổ huyết, cầm máu, tan huyết ứ, hạn chế khối u phát triển. Tìm hiểu thêm)!” Tần Tinh Hồn mặt mày hớn hớn.

“.....” Lăng Thù điểm mở trò chơi.

Tần Tinh Hồn ừng ực một ngụm lớn uống hết sữa, cũng theo ngồi vào trước notebook khởi động máy đăng nhập game.

Hai người cũng đã gần mười ngày không chơi trò chơi.

Sát Thủ Hữu Tinh cùng Chiêu trước trường đình đồng thời vào trò chơi.

[bang phái] Kim Tinh Hạ Phàm: Cứu tinh đến đây (^o^)/

Kim Tinh Hạ Phàm: Tiểu Văn Tiểu Tinh nhanh chóng lên YY

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn nhìn nhau.

[bang phái] Sát Thủ Hữu Tinh: Chuyện gì (o)?

Kim Tinh Hạ Phàm: Chuyện tốt ^__^

Sát Thủ Hữu Tinh: Tôi đối với cách phân biệt tốt xấu của cậu bảo trì thái độ nghi ngờ ( )

Kim Tinh Hạ Phàm:.....

Ba địa nhục nhục đoàn: Tiểu Tinh, lên YY

Sát Thủ Hữu Tinh: (o)

Thấy bộ dáng hai người Kim Tinh Hạ Phàm cùng Ba địa nhục nhục đoàn thần thần bí bí, Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn ngơ ngơ ngác ngác bò lên trên YY.

Vào YY, chợt nghe thấy trong YY có một nữ sinh hét: “Em muốn hai chàng trai tiểu thụ một chút!”

“.....”

“.....”

“Em xem, bọn họ đến đây, thanh âm Tiểu Tinh rất được, thanh âm Tiểu Văn, anh trước kia nghe cậu ấy ca hát, cũng rất thụ.” truyền đến thanh âm Kim Tinh Hạ Phàm.

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn hai mặt nhìn nhau.

Đây là tình huống gì thế?

“Thật vậy chẳng?” nữ sinh trong YY bán tín bán nghi.

“Không tin em để cho bọn họ nói hai tiếng đi.” thanh âm Ba địa nhục nhục đoàn.

“Hai vị đẹp trai, có thể nói vài tiếng không?” Nữ sinh yếu ớt hỏi.

Lăng Thù đung đung Tần Tinh Hồn, chỉ chỉ mic, nhường Tần Tinh Hồn nói.

Tần Tinh Hồn nháy mắt.

Lăng Thù bĩu môi.

Tần Tinh Hồn ho một tiếng, ấn xuống mic.

“Em gái” Y đặc biệt trịnh trọng nói.

“Thật ra tôi là công, a –” y vừa nói xong, đã bị Lăng Thù đá chân thật mạnh.

Tiếng kêu thảm thiết bỗng im bất.

“Tiểu Tình, cậu không sao chứ.....” Kim Tinh Hạ Phàm hỏi thăm trong YY.

“Đoán chừng là bị Tiểu Văn đánh rồi.” thanh âm Anh chỉ là truyền thuyết đột nhiên vang lên.

“.....” Tần Tinh Hồn về mặt oan ức nhìn Lăng Thù.

“Đó là Tiểu Tình sao? Tiếng kêu thật moe!!! Giống như đột nhiên GAO triều thoáng qua!!!” Em gái nói như thế.

“.....” Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù liếc mắt nhìn nhau.

“Cậu vượt qua kiểm tra rồi a?” Ba địa nhục nhục đoàn hỏi.

“Không sai, vậy Tiểu Văn đâu, Tiểu Văn là nam sao?” Em gái hỏi: “Nếu giọng Tiểu Văn chính xác, hai diễn viên ***g tiếng vở kịch này liền đã định là hai người bạn họ!”

Tần Tinh Hồn hai mắt tỏa sáng, chẳng quan tâm đau đớn, lập tức hỏi: “Em gái, đây là ***g tiếng gì a.”

“Video kịch, kể về câu chuyện hai chàng trai đồng tính a.” Nữ sinh tại YY lên nói.

“Tôi đây cùng Tiểu Văn phối chính là hai nhân vật chính sao?”

“Nếu giọng vị đẹp trai kia đủ tiêu chuẩn.”

“Nếu cậu ấy không đủ tiêu chuẩn thì sao?”

“Vậy đành phải tìm những người khác đến phối a.”

Cùng những người khác phối kịch, nói đùa gì vậy!

Tần Tinh Hồn lập tức nói.

“Em yên tâm, Tiểu Văn khẳng định đủ tiêu chuẩn a!”

Y nói xong lời thề son sắt, lại âm thầm đá trúng một chân Lăng Thù.

Lăng Thù nghiêng răng nghiêng lợi: “Thanh âm của em sẽ bị nhận ra a!”

Tần Tinh Hồn xoa tiểu thối, nói: “Lần trước Kim Tinh Hạ Phàm cũng không nhận ra em.”

Trong YY: “Anh Tiểu Văn đẹp trai chi một tiếng nghe một chút a!”

Ba địa nhục nhục đoàn: “Đúng a, chơi lâu như vậy cũng từng chưa nghe Tiểu Văn nói chuyện nha.”

Anh chỉ là truyền thuyết: “Tiểu Văn, cậu nếu không nói lời nào xem như chúng ta không phải anh em.”

Lăng Thù khó xử nhấn mic trừng mắt ánh mắt hủy diệt nhìn Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn dương dương đắc ý, quay lại dùng ánh mắt cổ vũ.

Lăng Thù đành phải mở miệng.

“Mọi người muốn tôi nói gì?”

Trong YY lặng im.

Im lặng khoảng một phút đồng hồ gì đó –

Kim Tinh Hạ Phàm: “Em gái, cái này có thể chứ?”

Nữ sinh: “A, chính xác.”

Anh chỉ là truyền thuyết: “Không đúng, sao tôi cảm giác giọng của Tiểu Văn rất quen tai nha?”

Ba địa ngục nhục nhục đoàn: “cậu nghe thấy giọng của tất cả mọi người đều quen tai.”

Anh chỉ là truyền thuyết: “.....”

Ba địa ngục nhục nhục đoàn: “Tôi chỉ là hiếu kỳ thanh âm Tiểu Văn lại không nương, sao lại giống Tiểu Tình rồi chứ?”

Lăng Thù: “.....”

Tần Tinh Hồn: “.....”

Tóm lại, vô luận trên YY thảo luận như thế nào, chuyện Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn ***g tiếng một đôi CP trong video kịch cứ như vậy quyết định.

Nữ sinh chế tác video này lấy [Dị Hiệp] trong album mới [Nước Mắt Trời Xanh] của Lăng Thù làm nhạc nền của MV, nhân vật Lăng Thù và Tần Tinh Hồn ***g tiếng là một đôi sư huynh đệ mà Kim Tinh Hạ Phàm cùng Ba địa ngục nhục nhục đoàn diễn. Câu chuyện kể chính là quá trình sư huynh đệ thanh mai trúc mã đều bởi vì sứ mạng của bản thân khác nhau tương yêu tương sát. Video kịch ngày thứ hai sau khi ***g tiếng đã chế tác xong, đăng tải trên diễn đàn chính thức, nhận được sự yêu thích của hủ nữ mọi khu trong trò chơi.

Mà điểm ăn tiền lớn nhất của video kịch chính là banner cao cao sáng chói của nữ sinh “Diễn viên ***g tiếng là một đôi đồng tính luyến ái Chiều trước trường đình cùng Sát Thủ Hữu Tình trong server ‘Cùng thù duyên’”. Trong lúc nhất thời, trên diễn đàn bắt đầu đủ loại tin đồn, ngày hôm sau trở thành điểm thảo luận lớn nhất tất cả diễn đàn.

Đương nhiên, trong hiện thực Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn vẫn không biết diễn đàn những mưa gió, bởi vì ngày hôm sau đúng lúc là đêm 30 .

Lăng Thù không có người thân, Tần Tinh Hồn mặc dù có, nhưng lại cố ý ở lại cùng Lăng Thù.

Tần Tinh Hồn chuẩn bị cơm tất niên cả ngày, cùng Lăng Thù ăn, sau khi quét dọn đồ đạc xong, hai người cùng login.

Thời điểm lễ mừng năm mới, trong trò chơi người rõ ràng ít đi rất nhiều.

Tần Tinh Hồn hào hứng bùng bùng dùng tiền mua một tá loa, bắt đầu xoạt.

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: Mượn kênh hai phút (^o^)/

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: 000 yêu yêu 00 yêu yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: 0 yêu 0000 yêu 0000 yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: Yêu 000000000000 yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: 00 yêu 00000000 yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: 0000 yêu 0000 yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: 0000000 yêu

[loa] Sát Thủ Hữu Tình: bà xã Tiểu Văn, anh yêu em (^o^)/

Lăng Thù nhìn Tần Tinh Hồn nghiêm túc đánh chữ, dùng chữ “Yêu” kết thành một tình yêu vĩ đại, không kiềm được nở nụ cười.

Hai người ở trong trò chơi quần nhau năm ngày ngày nghỉ, vào ngày cuối cùng, Tần Tinh Hồn ngoài ý muốn nhận được một tin nhắn.

Tin nhắn là của Ngô Tân Tân, hẹn Tần Tinh Hồn đi quán bar uống rượu.

Lăng Thù cũng nhìn thấy tin nhắn, chỉ là tránh ở một bên cười không thành tiếng.

Tần Tinh Hồn và Lăng Thù cùng nhau cười: “Thù Thù, chẳng lẽ em không có một chút cảm giác ghen sao?”

“Anh được hoan nghênh, em vui mừng còn không kịp nữa.” Lăng Thù nhướn mày.

“Tại sao?” Tần Tinh Hồn ngược lại vẻ mặt tò mò.

“Như vậy anh sẽ ít quần em một chút, ít đối với em động tay động chân.”

“Bà xã, ông xã ở trong ấn tượng của anh chỉ có những này sao.....” Tần Tinh Hồn một bộ đáng thương như vậy.

“.....” Lăng Thủ biết rõ đây là chiêu báo y động thủ động cước, vội vàng chuyển vị trí nói sang chuyện khác.

“Vậy anh muốn đi hay không?” Lăng Thủ hỏi.

“Đi a!” Tần Tinh Hồn trả lời thẳng thắn.

“.....” Lăng Thủ nhú nhú mày, cảm giác trong lòng có chút không thoải mái.

“Anh muốn đi nói cho cô ta biết.” Tần Tinh Hồn cầm lấy tay Lăng Thủ chậm rãi vuốt nhẹ: “Anh Tần Tinh Hồn cùng cô nàng Ngô Tân Tân là không thể nào cùng một chỗ, để cho cô ta chết tâm.”

Kết quả tin nhắn hẹn hò là, Ngô Tân Tân ở trong quán rượu vẻ mặt hưng phấn nhìn Tần Tinh Hồn, nói: “Tiểu Tần, anh có phải chơi [Nghịch Hiệp OL] hay không?”

Tần Tinh Hồn hơi kinh ngạc gật đầu.

“Tôi cũng đang chơi nữa!” Ngô Tân Tân cực kỳ kích động: “Cậu có phải Sát Thủ Hữu Tình hay không!”

Tần Tinh Hồn nhú mày, nhưng vẫn gật đầu thừa nhận.

“Vậy 00 chính là Chiêu trước trường đình? Các người thật là quan hệ đó?” Ngô Tân Tân trong mắt tỏa sáng chói lọi.

Theo góc độ nào đó mà nói, khá bĩ ối!

Tần Tinh Hồn ngạc nhiên, trực tiếp hỏi: “Sao cô biết?”

“Anh không biết sao, cũng là truyện top trên diễn đàn trò chơi rồi! video ***g tiếng kia vừa nghe tôi chợt nhận ra là hai người các anh!” Ngô Tân Tân rất là phấn chấn: “Tôi đã nói, mỹ thiếu niên như anh chắc chắn sẽ không chôn dấu, quả nhiên đã bị 00 sớm chọn trúng!”

“.....”

Sự thật chứng minh, thế giới này con gái là cực kỳ quý dị, ví dụ như Tiểu Bao, ví dụ như cô bé chế tác kia, ví dụ như Ngô Tân Tân trước mắt.....(cuối cùng xác định Tiểu Bao là nữ ^^)

Tần Tinh Hồn gặp Ngô Tân Tân tán gẫu hỏi hàng loạt vấn đề kỳ quái vừa mới thoát thân, sau khi về nhà đã là nửa đêm.

Y mở cửa phòng.

Trong phòng tối om.

Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, bật đèn.

Trong phòng khách một mảnh hỗn loạn, ly thủy tinh vốn đặt ở trên bàn trà ngã trên mặt đất, vỡ thành một mảnh, trên ghế sa lon một mảnh đồng bừa bộn.

Lăng Thủ không có.

Lăng Thủ không ở trong phòng.

Lăng Thủ rất có thể khi y đi ra ngoài đã bị người cường ép rồi .....

Tần Tinh Hồn rất nhanh suy nghĩ trong đầu.

Con mắt phượng rất nhanh lướt qua bốn phía, rốt cục phát hiện một tờ giấy ở trên bàn trà.

Trên tờ giấy chữ giương nanh múa vuốt. Tần Tinh Hồn cố gắng phục hồi tâm tình, mới bình tĩnh xem.

“Bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn, một mạng đổi một mạng”.

Tần Tinh Hồn yên lặng vo tờ giấy thành đoàn, lạnh lùng cười.

Trịnh Dịch Huy ở bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn đợi chừng một giờ, cuối cùng thấy một bóng người từ trong bóng tối từ từ xuất hiện.

Gã dù bận vẫn ung dung vỗ tay.

Nghe được tiếng vỗ tay, Tần Tinh Hồn lặng lẽ ngừng bước chân, nhìn Trịnh Dịch Huy cách đó không xa và Lăng Thủ bị người dùng súng chỉ vào huyết Thái Dương.

Lăng Thủ tay bị trói ở sau người, miệng bị dán một khối băng dính thật dày, im lìm không phát ra được thanh âm nào, chỉ có thể dùng ánh mắt lo lắng nhìn Tần Tinh Hồn.

Bên cạnh đồng rác nhanh chóng hiện ra vài bóng người, vây quanh Tần Tinh Hồn.

Họng súng tối om chỉ vào mọi chỗ hiểm của Tần Tinh Hồn.

“Mày cứ nhiên đến đây.” Trịnh Dịch Huy cười khê: “Không gọi cảnh sát, tao nên bồi phục dung khí của mày hay bồi phục gan dạ sáng suốt của mày đây? Hay cho rằng, mày thật có thể một mạng đổi một mạng chứ?”

Tần Tinh Hồn khoe miệng cong một cái, không nói chuyện.

Nhìn thần sắc Tần Tinh Hồn trong trẻo nhưng lạnh lùng, Trịnh Dịch Huy trong lòng khê động.

Thiếu niên này quả nhiên cùng bộ dạng trên tấm ảnh giống nhau như đúc.

Chẳng qua bộ dáng người này cười trong tấm ảnh làm cho người ta thật muốn gọi người hung hăng giẫm vỡ trên mặt đất.

Nhưng Trịnh Dịch Huy trong lòng mình cũng rất rõ ràng: Thiếu niên này là con sói con.

Phương Lâm người kia gã biết rõ, tính tình ôn hòa, tuy làm việc sắc bén, nhưng sẽ giữ đường sống cho người.

Mà lần này tập đoàn Phương Thị lại một hơi chèn ép sản nghiệp khắp nơi của Trịnh Dịch Huy gã, sóng này tiếp sóng nọ, khiến gã khó có thể thở dốc, thậm chí nhanh đến tình trạng bước đường cùng.

Thủ đoạn như vậy tuyệt đối không thể là thủ bút của Phương Lâm.

Gã âm thầm tìm gân mạch của rất nhiều người, mất bao nhiêu tinh lực tài lực, mới lờ mờ khoét ra một góc tấm màn đen.

Nếu không phải thiếu niên này xuất hiện thật kỳ quặc, từ sau ngày Lăng Thủ được người cứu đi thì bảo vệ Lăng Thủ cẩn thận, gã căn bản sẽ không nghi ngờ đến thiếu niên thuần lương vô hại bên mình này.

Theo thời gian trùng hợp, nhận xét trên lý lẽ, làm cho gã khẳng định, người này chính là ẩn sau lưng Phương Lâm xúi giục.

Nhìn về phía gương mặt non trẻ, bên dưới không biết ẩn núp bao nhiêu thứ tối tăm dơ bẩn.

Trịnh Dịch Huy muốn lột trần từng lớp từng lớp mặt nạ liền da của người này.

30. Chương 30: Đen Ăn Đen

Bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn là bãi thu mua phế liệu lớn nhất A thị, đứng trong đám phế phẩm thu về chất chồng thành mấy chục đồng.

Bóng đêm bao phủ, xa xa nhìn tới, giống như mấy ngọn núi nhỏ liên tục nhấp nhô.

Tại một góc ụ, Trịnh Dịch Huy kéo chốt an toàn của cây súng trong tay.

Gã đối với kỹ thuật bắn súng của mình vẫn rất tự tin. Người lăn lộn nhiều năm trong giới xã hội đen, đều có bản lĩnh tự mình ra tay.

Phải đùa bốn thiếu niên trước mắt khiến gã đêm không thể ngủ, cầm thù tới cực điểm như thế nào đây?

Giống như tra tấn ngôi sao bé nhỏ kia vậy — đem y trói lại, bắn xuyên qua tứ chi, lại từ từ áp chế hành hạ.....

Cách chơi này tuyệt đối đủ kích thích.

Trịnh Dịch Huy chứa ý cười, vuốt vuốt súng trong tay một hồi.

“Mày còn lời gì muốn nói không?”

Gã hỏi.

“Các người bắt tôi, có thể bỏ qua Lăng Thủ hay không?” Tần Tinh Hồn ánh mắt tập trung ở trên người Lăng Thủ, xuyên qua bóng đêm, y còn có thể lơ mơ thấy được vết thâm tím trên mặt Lăng Thủ.

“Sẽ không.” Trịnh Dịch Huy ăn ngay nói thật.

“Tôi chết rồi, các người có thể buông tha cậu ấy hay không?”

“Sẽ không.” Trịnh Dịch Huy sáng khoái trả lời: “Chờ mày chết, tao sẽ thỏa thích đùa bốn ngôi sao bé nhỏ này.”

“Cậu ấy là ông chủ nhỏ của Phương Thị.”

“Không có mày, Phương Lâm sẽ không tạo thành uy hiếp đối với tao.” Trịnh Dịch Huy nhìn chằm chằm mắt đối phương: “Những kế hoạch chen ép tao kia, tất cả đều là mày ở phía sau xúi giục a..... Phương Lâm cùng tao giao thiệp qua lại bao nhiêu năm như vậy, căn bản không có loại bản lĩnh này.”

Tần Tinh Hồn nhướn mi, cũng không đáp lại. Chỉ là từ trong túi áo khoác móc ra một đôi bao tay màu đen, chậm rì rì đeo vào.

Người vây quanh y không xa lập tức bắt đầu hồi hộp, nhưng Trịnh Dịch Huy chưa hạ lệnh nổ súng, ai cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

“Trịnh Dịch Huy, ông cũng biết điển tích ‘Rồng có nghịch lân, sờ vào là nổi giận’ không?” Không để cho Trịnh Dịch Huy trả lời, Tần Tinh Hồn cười khê: “Vừa rồi tôi đã cho ông cơ hội.”

Trịnh Dịch Huy nhú mày.

Gã cảm giác khí chất của thiếu niên trước mắt đột nhiên thay đổi, tuy khuôn mặt đang cười, nhưng nụ cười kia như dao nhỏ sắc bén, khắc mạnh vào trong lòng gã.

Nội tâm gã đột nhiên cả kinh, động tác trên tay trở nên cực nhanh. Mới vừa đang ngẩn ngía lập tức nắm chặt súng trên tay, nhắm ngay thiếu niên ở trước mắt nả ra ngay một phát súng.

“Bùm!”

Tần Tinh Hồn dường như chậm rì rì lướt qua.

Viên đạn xẹt qua bên người y, bắn vào đồng phế phẩm cách đó không xa, bắn tóe hoa lửa, hết sức chói mắt.

Trịnh Dịch Huy trong lòng hoảng hốt, lại liên tục bắn hai phát đạn.

Gã tập trung đều là chỗ hiểm trên người Tần Tinh Hồn, nhưng sau hai phát đạn, Tần Tinh Hồn vẫn như cũ bình yên vô sự đứng.

Thiếu niên kia chẳng qua di chuyển một bước nhỏ, đã tránh được quỹ đạo đường đạn.....

Giống như người lão luyện nhiều năm đắm chìm ở thế giới binh khí.....

Cảm giác sợ hãi to lớn hiện lên trong lòng Trịnh Dịch Huy.

Gã ở hắc đạo chìm đắm nhiều năm, cùng đủ loại nhân vật lợi hại giao thiệp qua lại. Nhưng những tay lão luyện ở đó, lực áp bách khác xa không như người có tên là “Tần Tinh Hồn” lúc này.

Cái này có thể chỉ là may mắn.....

May mắn.....

May mắn mà thôi.....

Gã cố gắng hồi phục quyết tâm, hạ lệnh: “Nổ súng!”

Người vây quanh Tần Tinh Hồn nhận được lệnh, lập tức tập hỏa mục tiêu.

Nhưng, mục tiêu động tác nhanh hơn.

Thân hình thiếu niên như ma quỷ băng qua mưa đạn, vọt đến tay súng bên cạnh gần y nhất, đôi tay mang bao tay màu đen hiện lên trên cổ của người nọ, giống như nhẹ nhàng nặn ở chỗ cổ họng, tay súng liền lặng yên không một tiếng động tê liệt ngã xuống đất.

Đêm tối tựa như vật che chắn tốt nhất, đèn chiếu lơ mơ căn bản không cách nào để cho tay súng xác định rõ phương hướng của Tần Tinh Hồn lúc này.

Tay nổ súng của Trịnh Dịch Huy hơi run.

Gã chỉ thấy được người của mình một người tiếp một người ngã xuống. Bản thân nổ súng, viên đạn bắn ra rơi xuống trên tay của mình — những tay súng kia hoàn toàn bị Tần Tinh Hồn xem như nhục thuần gần cận nòng súng.

Trịnh Dịch Huy lúc này không còn ý nghĩ muốn đem thiếu niên gọi là “Tần Tinh Hồn” đặt ở dưới thân.

Gã chỉ muốn nhanh chóng thoát khỏi người như ma quỷ này.

Có lẽ người này căn bản chính là ác ma –

Ma quỷ có thể cắn nuốt toàn bộ người toàn bộ bang phái của gã.....

Trịnh Dịch Huy dùng lý trí còn sót lại, một phen đẩy ra người vẫn áp chế Lăng Thù, đem súng lục của mình đặt tại trên huyết thái dương của Lăng Thù.

Tay của gã nắm chặt cánh tay Lăng Thù, dường như muốn đem Lăng Thù túm vào trong thịt.

Lăng Thù đau đến ra mồ hôi lạnh không ngừng, huyết thái dương bị nòng súng hung hăng ngăn chặn, rất khó chịu.

“Dừng tay! Nếu không dừng tay tao liền giết hắn!” Bên tai cậu vang lên tiếng la của Trịnh Dịch Huy.

Tuy trước mắt một màn đêm đen, nhưng Lăng Thù thấy động tác của Tần Tinh Hồn căn bản không dừng lại, ngược lại trong khoảnh khắc Trịnh Dịch Huy cưỡng ép chính mình, lại có hai tay súng ngã trên mặt đất.

Trịnh Dịch Huy lại rống lên một tiếng, thần kinh kích động.

“Tần Tinh Hồn!!! Tao muốn bắn chết hắn, tao muốn bắn chết hắn!”

Lăng Thù bên tai nghe được âm thanh Trịnh Dịch Huy bóp cò.

Cậu nhắm mắt lại.

Lúc thấy Trịnh Dịch Huy cử người đột nhập vào nhà bắt cóc, nội tâm của cậu sợ hãi không liệu.

Khi thấy Tần Tinh Hồn đơn thương độc mã đi vào bãi phế liệu, nội tâm của cậu là kinh hãi lo lắng.

Lúc thấy Tần Tinh Hồn cùng Trịnh Dịch Huy ra tay giết người, nội tâm của cậu là kinh hoàng rối loạn.

Nhưng lúc này, lòng hoảng sợ của cậu đã từ từ hồi phục lại.

Cậu như thể nghe được khóa cò súng quả nhiên nhẹ vang lên.

Sau đó.....

“Bùm!”

Bên tai truyền đến tiếng súng to lớn, chấn động phát điếc tai.

Trong đầu cậu mơ mơ hồ hồ vang lên một hồi, mới cảm thấy bên người an tĩnh lại.

Sau đó cậu rơi vào một vòng tay quen thuộc.

“Không có việc gì rồi.” giọng nói quen thuộc vang lên.

Cậu đột nhiên mở mắt ra.

Tầm mắt hãy còn mơ hồ, nhưng cậu lập tức liền nhìn thấy Trịnh Dịch Huy chết con mắt mở to.

Tay Trịnh Dịch Huy còn túm chặt quần áo Lăng Thù, người cũng đã ngã trên mặt đất. Mà tay Trịnh Dịch Huy trước cầm súng lại uốn cong kỳ lạ, nhắm ngay huyết Thái Dương của bản thân. Trên huyết Thái Dương nổ bung một lỗ lớn, máu đỏ cùng óc chèn lẫn từ trong miệng lỗ chảy ra ngoài.

Tầm mắt Lăng Thù đại ra dừng lại tại nơi óc huyết tương một lúc lâu.

Trong dạ dày có gì đó đang cuộn cuộn, Lăng Thù cố gắng đè ép cảm giác buồn nôn, lần nữa nhắm mắt lại.

Người bên cạnh đẩy tay Trịnh Dịch Huy cứng đờ nắm Lăng Thù ra, đưa cậu xê dịch sang một bên, sau đó cởi bỏ sợi dây trói trên người Lăng Thù, từ từ cởi bỏ băng dính dán ngoài miệng Lăng Thù.

“Không có việc gì rồi.” Người nọ vừa nhẹ nhàng đặt nụ hôn trên mặt Lăng Thù.

Lăng Thù lần nữa mở mắt, liền thấy Tần Tinh Hồn sạch sẽ hướng về phía cậu cười.

Nụ cười kia cùng tử trạng của Trịnh Dịch Huy lại luân phiên cùng một chỗ.

Lăng Thù mở miệng, một hồi lâu mới tìm được thanh âm của mình.

“Tinh Hồn, anh có phải giết người rồi không?”

“Ân.” Tần Tinh Hồn lên tiếng.

“Đừng nghĩ nữa, chúng ta về nhà.” Sau đó cậu lại nói thêm một câu.

Lăng Thù yên lặng tùy Tần Tinh Hồn dìu, ánh mắt của cậu đã rơi vào những thi thể người trên mặt đất kia.

Có mấy tay súng bị Tần Tinh Hồn bóp nát cổ họng, trong nhất thời vẫn chưa chết hẳn, máu tươi ừng ực từ bên miệng bắn ra, con người thẳng tắp nhìn chăm chăm vào hai người đi qua.

Trong con người có không cam lòng, có căm hận, có thù hận.....

Lăng Thù rùng mình một cái.

“Đừng nhìn.” thanh âm Tần Tinh Hồn lại truyền đến.

“Những người này đã chết rồi sao?”

“Qua chút thời gian nữa, sẽ chết hẳn.”

“.....” Lăng Thù nhú nhú mày.

Nhìn thấu suy nghĩ trong lòng Lăng Thù, Tần Tinh Hồn chậm rãi nói.

“Bọn họ đều là xuất thân hỗn tạp, trên tay không biết kéo bao nhiêu mạng người..... Chết dưới súng trên tay anh hay người khác, chẳng qua là chuyện sớm muộn.”

“.....” Lăng Thù nhàn nhạt nhìn Tần Tinh Hồn một cái, không nói thêm gì nữa.

Ánh sáng trong mắt phượng của Tần Tinh Hồn chuyển sang kỳ lạ, chứa mũi nhọn không dấu điểm.

Hai người dọc đường không nói gì.

Sau khi về đến nhà, Tần Tinh Hồn thu dọn gian phòng lộn xộn một tý, sau đó lấy ra một hộp thuốc nhỏ, chuẩn bị chút ít rượu cồn, thoa vết bầm tím trên mặt Lăng Thù.

Lăng Thù yên lặng cúi đầu, mặc cho Tần Tinh Hồn động tay động chân trên người mình.

Tần Tinh Hồn xử lý xong miệng vết thương của Lăng Thù, xoay người lại bắt đầu thu dọn hành lý.

Ngày mai là thời gian tổ phim [SOUL] bắt đầu làm việc, y và Lăng Thù đều phải bay đi E thị.

Lăng Thù không biết gì nhìn Tần Tinh Hồn thu dọn quần áo, cuối cùng thấy Tần Tinh Hồn cầm hai hộp nhỏ tinh xảo, để vào vali hành lý.

Cậu nhận ra hai hộp nhỏ này.

Trong hộp đặt “Tín vật đính ước” lúc trước Tần Tinh Hồn cười khúc khích nói muốn tặng cho cậu.

Cậu chậm rãi dời ánh mắt.

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn buổi sáng chuẩn bị tốt mọi thứ, cùng với Tiểu Bao tụ họp đến sân bay.

Trước khi lên máy bay, Lăng Thù đặc biệt mua tờ báo ngày đó, tỉ mỉ xem một hồi, cuối cùng trong góc tìm ra một mục đưa tin về cuộc ẩu đả nhiều người tử vong ở bãi thu mua phế liệu tư nhân Cừ Sơn.

Cậu lại tinh tế xem nội dung bài báo, lúc này mới chậm rãi yên lòng.

Tần Tinh Hồn nhìn bài báo một cái, lập tức vẻ mặt phấn chấn, vui vẻ cầm tay Lăng Thù: “Bà xã, em là đang quan tâm ông xã sao?”

“.....” Lăng Thù trực tiếp đem tờ báo vứt qua một bên.

Trịnh Dịch Huy là nhân tài kiệt xuất trong giới xã hội đen A thị, làm cho cục cảnh sát đau đầu không thôi. Hôm nay gã bị Tần Tinh Hồn đen ăn đen tận diệt rồi, đám người cục cảnh sát kia phỏng chừng là mỗi người vỗ tay tỏ vẻ vui mừng.

Chẳng qua Lăng Thù tuy hiểu rõ nguyên tắc trong đó, nhưng vẫn là nghĩ mà sợ không thôi.

“Từ nay về sau đừng giết người nữa.” Lăng Thù nhỏ giọng nói bên tai Tần Tinh Hồn.

Trên mặt Tần Tinh Hồn tràn đầy ý cười.

“Được a, nhưng bà xã cũng phải đáp ứng anh một điều kiện.”

Lại là điều kiện.....

Lăng Thù nhú mày, nhưng vẫn là hỏi theo.

“Điều kiện gì?”

“Bà xã, nếu em cùng anh bỏ trốn, anh dám chắc từ nay về sau sẽ không động thủ.”

“Bỏ trốn? Sao bỏ trốn thế?”

“Em cứ nói đi?” Tần Tinh Hồn nhướn mi mỉm cười.

“Em và anh đang nói chuyện nghiêm chính đấy!” Lăng Thù thấy bộ dáng ngả ngớn của Tần Tinh Hồn, không khỏi nhú mày.

“Anh cũng rất nghiêm chỉnh a, anh đâu có không nghiêm chỉnh.” nụ cười của Tần Tinh Hồn lại lập tức sụp đổ, biến thành bộ dáng tủi thân: “Em đừng lẩn lộn giới giải trí nữa, cùng anh cao bay xa chạy bay, được không?”

“Em còn đang quay phim!” Lăng Thù nhấn mạnh một tiếng.

“Quay xong một bộ còn phải đóng tiếp một bộ, khi nào thì mới đến cuối a!” Tần Tinh Hồn nhỏ giọng lầm bầm.

Lăng Thù tức giận trừng mắt nhìn Tần Tinh Hồn một cái.

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm tán tỉnh cãi nhau, Lăng Thù một lần nữa trở về tổ phim bắt đầu quay [SOUL].

Lăng Thù diễn chính là vai SOUL trong phim ảnh, tuy SOUL nhân vật thật đang ở tổ phim lẳng lặng bên cạnh săn sóc cậu, nhưng Lăng Thù vận cảm nhận được áp lực.

Cảm giác năm trước diễn cùng cảm giác năm sau hoàn toàn không giống.

Trong năm trước, cậu cho rằng SOUL kỳ thật chính là Tần Tinh Hồn, một nhân vật hiện thực cười cười nói nói, đến biểu hiện trong nhiệm vụ sát thủ phải cực kỳ hoàn mỹ, cực kỳ lợi hại.

Mà năm sau, sau khi đã trải qua chuyện của Trịnh Dịch Huy, mỗi lần chỉ cần cậu cảm những khẩu súng trong đạo cụ điện ảnh, cậu liền nhớ đến lỗ to trên sọ não Trịnh Dịch Huy cùng những ánh mắt thù hận kia.

Trong đầu, chỉ có một đêm máu tươi kia, óc, khuôn mặt người sắp chết, cơ thể co giật. Sau đó những góc rẽ này khắc sâu trong đầu cùng ấn tượng âm u của buổi tối ma quỷ từ từ chồng chất lên nhau, biến thành một bộ xương khô máu, muốn cắn nuốt sạch cả người cậu.

Lăng Thủ diễn một ngày, NG vô số lần, rốt cục bị Lý Hạo Tân gọi vào giáo huấn một trận.

Lăng Thủ cảm thấy vô cùng buồn bực, lúc nghe lời giáo huấn còn thoáng thấy Ngô Tân Tân đang trái phải vây bắt Tần Tinh Hồn đi cách đó không xa.

Vì vậy tâm tình của cậu càng thêm buồn bực.

Cũng may thời điểm buổi tối, Tần Tinh Hồn giải thích với Lăng Thủ quan hệ giữa Ngô Tân Tân và y, cậu mới bắt đầu cởi mở một chút.

Ngày quay thứ hai, tinh thần Lăng Thủ hăng hái mười phần, cuối cùng đem phần NG một ngày trước hàm hết.

Lúc nghỉ ngơi ở studio, thư ký trường quay kéo Lăng Thủ qua một bên.

“00, hình như có người tới thăm anh.”

“Ai?” Lăng Thủ ánh mắt nhìn chăm chú trên người Tần Tinh Hồn. Người nọ bị Ngô Tân Tân quần lấy thoát thân không được, vẻ mặt bất đắc dĩ. Cậu không nhận được buồn cười trong đáy lòng.

“Bọn họ nói là bạn của anh.”

“Bạn?” Lăng Thủ càng thêm buồn bực, cẩn thận nhớ lại, bạn của cậu có thể dùng ngón tay đếm.

“Anh có muốn qua nhìn thử hay không? Đang ở bên kia đó.....” thư ký trường quay chỉ chỉ phương hướng, cách studio cũng không xa.

“Àn.” Lăng Thủ nhẹ gật đầu, có chút tò mò đi qua.

31. Chương 31: Lưới Trời Lồng Lộng

Lăng Thủ nhắm theo hướng thư ký trường quay chỉ mà đi, một lát sau cậu đã thấy một chiếc xe có rèm che màu đen đậu ở dưới bóng cây đại thụ bên cạnh ngã tư đường.

Cậu chậm chậm đi đến chiếc xe có rèm che cách đó không xa.

Lúc này, cửa sổ xe hạ xuống.

Lăng Thủ nhìn thấy người trong xe, trong lòng lập tức xuất hiện linh cảm chẳng lành, bước chân không hề dừng lại, xoay người rời đi.

Cửa xe thuận thế mở ra, động tác của người ở bên trong cực kỳ cấp tốc, vừa xuống xe đã vọt đến phía sau Lăng Thủ, bắt lấy bả vai Lăng Thủ.

“Cảnh sát, mời ngài Lăng phối hợp.” người nọ phía sau chậm rì rì nói.

Có ma mới nghe ông!

Lăng Thủ âm thầm nghiêng rằng, tiếp tục muốn đi tới phía trước.

“Răng rắc” một cái, trên tay thỉnh linh bị chiếc còng khóa lại.

Ross quơ quơ chiếc còng trên tay mình, lại chỉ chỉ chỗ còng tay kia trên tay Lăng Thủ, không khỏi cười nói: “ngài Lăng, xin mời phối hợp.”

Lăng Thù nhú mày, trong lòng rất nhanh suy tính.

Những cảnh sát này tới tìm mình mà không phải tìm Tinh Hồn –

Nói rõ bọn họ còn chưa tìm được nhược điểm của Tinh Hồn –

Cho nên bọn họ muốn từ chỗ của mình tiến thêm một bước tìm được chứng cứ chính xác Tinh Hồn là SOUL

–

Bởi vậy mình chỉ cần cái gì cũng không biết là được rồi!

Vì vậy, Lăng Thù chậm rì rì tiến vào xe có rèm che.

Ross cũng chui vào theo, kéo cửa xe.

“Nói đi, có chuyện gì.” Lăng Thù trực tiếp mở miệng.

“Bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn, ngài Lăng có ấn tượng gì không?”

“Bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn sao?”

“Đúng vậy.”

“Có ấn tượng.”

“Nha?”

“Nó là một bãi thu mua phế liệu.”

“.....”

“Chẳng lẽ không đúng sao?”

“Ngài Lăng, xin mời cậu phối hợp.”

“Nó xác thực là một bãi thu mua phế liệu a.....”

“.....”

“Còn có vấn đề gì sao?”

“Khuya hôm trước, ngài Lăng cậu ở đâu?”

“Khuya hôm trước a..... Để tôi nghĩ kỹ lại.”

“.....”

“Hình như tôi ở nhà.”

“Ở nhà làm cái gì?”

“Ngủ.”

“Ngài Lăng xin phối hợp.”

“Tôi nghĩ không ra buổi tối ngoại trừ ngủ còn phải làm gì nha.”

“.....”

“Chẳng lẽ ông không ngủ sao?”

“.....”

“Xem ra cuộc sống về đêm của ông thật phong phú.”

“.....”

Lăng Thù vừa hớn hỏ trả lời, vừa xuyên suốt theo tôn chỉ đổi trắng thay đen học được trên người Tần Tinh Hồn, bình tối tương đỡ nước tối đất ngăn.

Ross có chút bất đắc dĩ nhìn Lăng Thù, cuối cùng nói: “ngài Lăng, mời cậu ăn ngay nói thật, chúng tôi đã có đầy đủ chứng cứ chứng minh ngày đó cậu đang ở bãi thu mua phế liệu Cừ Sơn.”

Lăng Thù nhún vai không nói lời nào.

Ross từ trong xe lấy ra một cái camera, từ từ mở ra.

“ngài Lăng, đây là ngày đó chúng tôi ở bãi thu mua tìm được một đoạn video, hình như là do người chết Trịnh Dịch Huy lưu lại. Gã đem camera đặt ở trong đồng rác, thời điểm chúng tôi khám xét hiện trường có được”

Lăng Thù cảm giác lông mày mình giật lên.

Trịnh Dịch Huy quả thật có thói quen thích quay lại cảnh lăng nhúc người khác, lần trước lúc cậu bị Trịnh Dịch Huy bắt đi cũng được quay lại, chỉ có điều khi đó video đã bị Tần Tinh Hồn trực tiếp hủy diệt rồi.

Lăng Thù hồi phục tâm tình một chút, tiến đến xem video.

Trong video một người đứng, tay bị trói ở sau người, ngoài miệng dán băng dính, bị người dùng súng chống huyết Thái Dương. Sau đó Trịnh Dịch Huy một phen đẩy người mang súng kia ra, đem người bị bắt cóc kéo ra khỏi phạm vi màn ảnh, người mang súng sợ hãi rụt rè cũng chạy khỏi phạm vi màn ảnh.

Sau đó, không còn gì.....

Lăng Thù cảm thấy an tâm một chút.

Cameras chỉ quay được một mình cậu, không quay được Tần Tinh Hồn.

Khó trách những người này tìm đến cậu thăm dò.

“Lăng ngài xem xong rồi, có lời gì muốn nói không?” Ross nhìn chằm chằm vào con mắt Lăng Thù.

“Có.”

“Ân?”

“Tôi nhớ ra rồi, đêm đó tôi không ngủ, tôi bị Trịnh Dịch Huy bắt cóc.”

“Sau khi bị bắt cóc?”

“Đi bãi thu mua phế liệu gì kia.”

“Những người kia chết như thế nào?”

“Bị Trịnh Dịch Huy giết chết.”

“Trịnh Dịch Huy tại sao muốn giết những người đó?”

“Vấn đề này ông cần phải đi hỏi Trịnh Dịch Huy.”

“Nhưng hắn đã chết rồi.”

“Ông có thể đi âm phủ tìm hắn.”

“Trịnh Dịch Huy chết như thế nào?”

“Tự sát.”

“Hắn tại sao phải tự sát.”

“Xin tham khảo câu trả lời ở phía trên.”

“Nhưng tay cầm súng của hắn bị nứt xương.”

“Sau khi hắn chết, tôi vì hả giận, giẫm lên tay của hắn mấy cước.”

“Ngài Lăng truyện cười của cậu thật lạnh.”

“Quá khen quá khen.”

Lăng Thù ngó ngó sắc mặt Ross, thấy đối phương vẫn là dù bận vẫn ung dung nhìn cậu, cậu bĩu môi, hỏi: “Còn có vấn đề gì muốn hỏi sao?”

“Tôi phát hiện vô luận tôi hỏi vấn đề gì, cậu cũng sẽ không cố gắng phối hợp.” Ross đùa nghịch camera trong tay.

Lăng Thù hít hít mũi, một bộ không sao cả.

“Đoạn video này nếu giao cho cảnh sát A thị, cậu chính là người bị tình nghi giết hại Trịnh Dịch Huy.” Ross lạnh lùng nói.

“Vậy ông cứ giao cho bọn họ được rồi.” giọng điệu Lăng Thù rất là ung dung.

Ross đột nhiên cười, nói: “Xem ra cậu rất thích SOUL.”

Lăng Thù không lên tiếng trả lời.

“SOUL hẳn là cũng rất thích cậu.” Ross tiếp tục cười.

Lăng Thù nhú nhú mày, nói thẳng: “Tôi có thể đi được chưa, đạo diễn đoán chừng đã đợi không được rồi.”

Ross thở dài: “SOUL thật không nên thích cậu, hẳn là người sống ở trong tối tăm.”

Lăng Thù nghe một hồi khó chịu, còng trên tay rung lên lách cách.

Ross chậm rì rì cởi bỏ còng tay trên tay Lăng Thù, Lăng Thù được tự do, chít chít chuồn xuống xe, chạy về chỗ đoàn phim.

Một cảnh sát ngồi phía sau xe có rèm che nhìn Lăng Thù rời đi, nhin không được hỏi: “Cảnh ty, chúng ta cứ để cho manh mối này chạy như vậy sao?”

“Bằng không thì như thế nào? Cậu có thể từ trong miệng hắn moi được câu trả lời sao?” Ross lạnh lùng nói.

“Nhưng.....”

“Chuyện người phụ nữ kia các cậu lo liệu như thế nào rồi?” Ross trực tiếp cắt ngang câu trả lời của đối phương.

“Cô ta đã biết làm như thế nào rồi.” cảnh sát phía sau do dự một chút: “Cảnh ty, làm như vậy thật sự không có chuyện gì sao?”

Cảnh ty Ross chậm rãi từ trong túi móc ra một điều thuốc, dùng bật lửa châm, yên lặng hút một hơi.

Trong xe khói thuốc lượn lơ.

“Ba mươi năm, tôi đợi lâu lắm rồi, chỉ cần có thể bắt được người kia, tôi sẽ không từ thủ đoạn.” Ross yên lặng hít một hơi, cắn dạn.

“Các cậu bố trí canh gác tốt, SOUL lập tức sắp sa lưới rồi.”

Lăng Thù vừa trở lại studio, đã thấy Tần Tinh Hồn nháy mắt nhìn cậu.

Con mắt người này thật là xinh đẹp.

Lăng Thù đi qua phía Tần Tinh Hồn.

Còn chưa đi đến trước mặt Tần Tinh Hồn, cậu chợt nghe được Lý Hạo Tân kêu: “Bắt đầu bắt đầu, chuẩn bị ống kính, diễn viên vào chỗ.”

“.....” Lăng Thù đành phải quay đầu, rất ý vị có phần lưu luyến không rời quay đầu.

Khóe miệng Tần Tinh Hồn giương lên, tâm tình tốt ngồi ở một bên nhìn sườn mặt Lăng Thù.

Ngô Tân Tân cũng bu lại, con mắt quay tròn đảo quanh giữa Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn.

Cảnh quay này chính là Cao Giám Thành diễn vai cảnh sát và SOUL cùng nhau đối phó một đám lưu manh, trong quá trình cùng lưu manh đánh nhau, cảnh sát phát hiện sơ hở của SOUL, xác định Lăng Thù diễn

vai Tô Cảnh chính là SOUL trong truyền thuyết, muốn bắt được. Không ngờ tới SOUL vốn không biết bạn tốt ngày thường chính là cảnh sát, hoàn toàn không cảnh giác, bị một phát súng bắn trúng, suýt nữa chết.

Bởi vì phải quay cảnh đánh nhau, không gian sân bãi cực kỳ rộng.

Tần Tinh Hồn nhìn Lăng Thù giữa sân bãi dùng giả làm thật, thân thủ xinh đẹp, không khỏi nở nụ cười.

Cao Giám Thành diễn cảnh sát vừa cùng quần chúng diễn lưu manh đánh nhau, vừa quan sát động tác của Tô Cảnh.

Bóng dáng quen thuộc, khiến hắn lảng lạng móc ra khẩu súng đặt bên hông.

Lúc này toàn bộ lưu manh đã tê liệt ngã xuống mặt đất không đứng dậy nổi, Lăng Thù vai SOUL thấy Cao Giám Thành diễn bạn tốt thường ngày im lặng không lên tiếng, đang muốn đi qua hỏi thăm.

Ngay trong nháy mắt đó, Cao Giám Thành vai cảnh sát từ phía sau rút súng ra, nhắm ngay Lăng Thù vai SOUL bắn một phát.

Tiếng súng “Bùm” vang lên.

Con người Tần Tinh Hồn kịch liệt co rút lại.

Sát thủ đối với tiếng súng là vô cùng miễn cảm nhất, y gần như có thể nghe được thanh âm viên đạn ra khỏi nòng súng.

Thanh âm kia cũng không phải âm thanh đạn giả.

Viên đạn thật sự.....

Trong mắt, thấy một viên đạn cực nhanh bay tới người kia.

Ý thức trong đầu Tần Tinh Hồn xẹt qua trong nháy mắt, cơ thể đã nhanh hơn hành động trước ý thức.

Thân hình của y, giống như một đạo U Ảnh, rất nhanh bổ nhào về phía Lăng Thù.

Biểu hiện như ma quỷ, kéo ra một đạo ảo ảnh.

Lăng Thù chỉ cảm thấy trong nháy mắt sau khi Cao Giám Thành nổ súng, có một nguồn lực mạnh mẽ đụng vào cậu.

Sức mạnh rất lớn, khiến chân cậu đứng cũng không vững, té xuống bên cạnh.

Cả người nặng nề ngã trên mặt đất, cơ xương truyền đến một trận đau nhức.

Sau đó, cậu thấy thân hình thiếu niên quen thuộc ngã nhào trên người cậu.

Cậu có chút kinh ngạc, nhíu nhíu mày: “Tinh Hồn?”

Tay thiếu niên hơi hơi giật giật, cố gắng chống đỡ cơ thể dậy, cuối cùng lại vô lực gục xuống ở một bên.

Lăng Thù thấy động tác của Tần Tinh Hồn, nội tâm không thể không chế mạnh nhảy dựng.

“Tinh Hồn?”

“Tinh Hồn, anh đừng làm em sợ.....”

Lăng Thù vươn tay, chậm chậm lật thân thể thiếu niên qua.

Mắt phượng Tần Tinh Hồn hơi đóng, lông mi dày dài che xuống hai mảnh phiến ảnh. Nhưng áo thun tuyết trắng trước ngực của y, nở ra một đóa huyết hoa tươi đẹp, máu tươi trong lỗ nhỏ trên ngực trái còn đang không ngừng phun trào.

Lăng Thù cảm thấy đầu mình trong nháy mắt trống rỗng.

“Thù Thù.....” Tần Tinh Hồn mi mắt giật giật, mắt phượng gương mở một lát, lại nhắm lại.

Lăng Thù ôm chặt Tần Tinh Hồn. Cậu cảm thấy tay mình đang run rẩy dữ dội.

“Tinh Hồn, anh đừng làm em sợ.....” cậu lẩm bẩm nói.

Tiếng người bên cạnh ồn ào, bóng người lắc lư.

Mà cậu cũng không rảnh bận tâm.

“Tinh Hồn, anh đừng làm em sợ.....” Thanh âm của cậu như sắp khóc.

Sau đó, mấy người mặc áo khoác trắng mang Tần Tinh Hồn từ trong tay cậu đi, cậu mờ mịt đi sát theo.

Một cánh tay ngăn cậu.

Lăng Thù ngẩng đầu nhìn hồi lâu, mới tìm được tiêu cự của mình.

“Là ông giữ trò quỷ phải không!” Ánh mắt của cậu nhìn chăm chú Ross. Nếu ánh mắt có thể giết người, cậu hiện tại sẽ nhìn chăm chăm ra hai lỗ thủng trên người Ross.

Ross lạnh lùng nhìn Lăng Thù, cuối cùng khẽ mỉm cười: “Chính xác, chỉ có như vậy mới nhanh nhất có thể bức ra thân phận của hân.”

Lăng Thù nắm chặt nắm tay, chỉ cảm thấy toàn thân đều rét run.

“Nhưng lấy bản lĩnh của SOUL, hân hoàn toàn có thể tránh khỏi viên đạn này.” Ross vuốt vuốt cái còng trên tay, hào hứng dạt dào.

“Cho nên tôi cảm thấy rất hứng thú, tiếp theo SOUL sẽ diễn trò gì.”

32. Chương 32: Phòng Chăm Sóc Đặc Biệt

Lăng Thù không hề cùng Ross nói nhảm, vội vội vàng vàng theo xe cứu thương đi bệnh viện.

Cậu lơ đãng nhìn Tần Tinh Hồn không hề hay biết nằm ở trên giường bệnh, bị đẩy mạnh vào phòng phẫu thuật, sau đó cửa phòng phẫu thuật sít sao khép lại.

Lăng Thù một trận hồn bay phách lạc.

Tiểu Bao cùng Ngô Tân Tân chạy đến thấy bộ dáng Lăng Thù, cũng cảm thấy khó chịu, kéo cậu ngồi xuống ghế dựa ở bên cạnh, liên tục an ủi.

Sau đó Lý Hạo Tân cũng vội vã tới.

Y biết rõ quan hệ của Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn là người yêu.

Mà người nổ súng làm Tần Tinh Hồn bị thương chính là Cao Giám Thành.

Cao Giám Thành đã bị cảnh sát địa phương tạm giữ, Lý Hạo Tân dù cho lo lắng, cũng không thể làm sao được. Y chỉ có thể tới bệnh viện bên này trước nhìn xem tình trạng của Tần Tinh Hồn.

Y do dự cả buổi, rốt cục mở lời với Lăng Thù.

“Tiểu Thù, tôi thay mặt Giám Thành nói với cậu tiếng xin lỗi với cậu.”

Về mặt Lăng Thù sớm đã sợ tới mức trắng xanh, sau khi được Tiểu Bao cùng Ngô Tân Tân khuyên giải an ủi mới có chuyển biến tốt hơn. Lúc này cậu phục hồi lại chút thần trí, nhìn Lý Hạo Tân, chậm rãi nói: “Lý đạo, tôi sẽ không trách anh Thành.”

Nếu không phải Tần Tinh Hồn, người hiện tại trúng đạn khẳng định là cậu.

Người bỏ lẩn đạn thật vào trong đạo cụ rất có thể là người có thù oán với Lăng Thù cậu.

Cao Giám Thành có lẽ căn bản không biết trong cây súng giả chính là viên đạn thật

Lăng Thù hung hăng nghiêng răng.

Cậu thà rằng người trúng đạn là chính mình, cũng không phải người bộ dáng thiếu niên kia cả ngày bên cạnh pha trò trên choker cậu vui vẻ.

Lý Hạo Tân nghe được lời Lăng Thù, nhẹ nhàng thở ra.

“Cát nhân đều có thiên tướng.”

Y an ủi Lăng Thù như vậy.

Người hiền.....

Ha ha.

Đây là chuyện cậu lo lắng nhất.

Lăng Thù trong lòng lặng lẽ cười nhạt.

Cũng không biết trải qua bao lâu, “Ba” đèn phòng phẫu thuật tắt.

Lòng Lăng Thù từ từ dâng lên.

Từ trong phòng phẫu thuật, đẩy dời ra một chiếc giường nhỏ. Người nằm trên giường sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, trên mũi miệng phủ chụp chụp dưỡng khí, được mấy y tá từ từ đẩy ra.

Bác sĩ chính sau đó cũng ra khỏi phòng phẫu thuật.

Lăng Thù đã vội vàng lôi kéo bác sĩ: “Bác sĩ, y như thế nào rồi?”

Bác sĩ chính cởi bỏ khẩu trang, quan sát Lăng Thù mấy lần, hỏi: “Cậu là người thân của bệnh nhân à?”

Lăng Thù vội vàng gật đầu.

Bác sĩ chính thở dài, chậm rãi nói: “viên đạn trong cơ thể người bệnh đã được lấy ra, chẳng qua đã bị thương tâm thất, tuy đã ngừng chảy máu, nhưng trước mắt còn chưa thoát khỏi tình trạng nguy hiểm tánh mạng.....”

Lăng Thù cắn răng hỏi: “Bác sĩ, tôi chỉ hỏi ông, y có khả năng thoát khỏi nguy hiểm hay không?”

Bác sĩ chính bị hỏi đến sững sờ, y thấy người thân của bệnh nhân trước mắt này thần sắc thê lương, mặc dù một bộ dáng vô cùng kiềm chế, nhưng không che dấu được bộ dáng sắp khóc.

“Cái này phải xem may mắn của người bệnh.” Y đành phải nói.

Lăng Thù buông tay bác sĩ, xoay người đi theo Tần Tinh Hồn.

Cậu nhìn Tần Tinh Hồn được đẩy vào phòng chăm sóc đặc biệt, bị y tá ba chân bốn cẳng giày vò trên người..... Sau đó, cậu lại thấy Ross mang theo mấy người đi vào phòng chăm sóc.

Lăng Thù lập tức ngăn lại đường đi của Ross.

“Ông muốn làm gì?” Lăng Thù lạnh lùng hỏi.

“Khóa hần lại, phòng ngừa hần chạy trốn.” Ross nói.

Nhân viên cảnh sát bên cạnh hướng y tá đưa ra giấy chứng nhận, sau đó từ trên mình móc ra còng tay, khóa tay Tần Tinh Hồn ở trên thành giường.

Y tá có chút kinh ngạc.

Tiểu Bao, Ngô Tân Tân còn có Lý Hạo Tân ở phía xa quan sát tình hình của Tần Tinh Hồn cũng là ngạc nhiên nghi ngờ không thôi.

“Y không phải SOUL!” Lăng Thù hạ giọng.

“Hần là phạm tội tình nghi.” Ross cười cười, nếp nhăn trên trán lại gồ hiện ra.

“Video Tần Tinh Hồn cứu cậu vừa rồi, tiến hành đối chiếu với hình ảnh được chụp khi SOUL giết người, độ ăn khớp có 87%. Loại tốc độ này, tôi tin trên đời không mấy người có thể đạt tới, còn có bằng chứng của Độc Lang.....”

Lăng Thù chỉ hận đến vang lên tiếng nghiến răng khanh khách.

“Tôi nói rồi, SOUL chỉ thích hợp sinh hoạt ở trong bóng tối.” vẻ mặt Ross ung dung.

“Mà cậu — quá mức sáng ngời.” Y nói ra.

Lăng Thù toàn thân run lên.

“Vậy bà xã có từng suy nghĩ cùng ông xã cùng nhau quy ẩn sơn lâm, làm một đôi nhân vân dã hạc hay không?”

“Bà xã, nếu em cùng anh bỏ trốn, anh dám chắc từ nay về sau sẽ không động thủ.”

“Em đừng lẩn lộn giới giải trí nữa, cùng anh cao bay xa chạy bay, được không?”

“Quay xong một bộ còn phải đóng tiếp một bộ, khi nào thì mới đến cuối a!” .....

Giọng nói và nụ cười của thiếu niên phảng phất ở trước mắt.

Hóa ra y sớm biết sẽ có ngày này.....

Lăng Thù sững sờ nhìn Tần Tinh Hồn nằm ở trên giường bệnh. Mặt tái nhợt, hô hấp yếu ớt, sóng điện tâm đồ ngập tràn toàn bộ cảm quan cậu.

Thẳng đến người bên cạnh từ từ tản đi.

Thẳng đến y tá nhắc nhở cậu rời khỏi.

Cậu mới vô tri vô giác đi ra phòng chăm sóc đặc biệt.

Sau đó, cậu dường như thấy hy vọng gì đó, tuyệt vọng trong mắt đột nhiên sáng lên một chút hào quang.

Cậu xoay người tràn trề rời đi bệnh viện.

Màn đêm buông xuống, phòng chăm sóc đặc biệt hoàn toàn yên tĩnh.

Một đạo bóng đen vô cùng nhạy bén mở cửa phòng chăm sóc ra, sau đó ẩn náu vào.

Trong khi hẩn trốn vào, cái gì đó bên hông phát ra một tiếng vang nhỏ “tích”, trong nháy mắt ngăn che hệ thống theo dõi trong phòng chăm sóc.

Hẩn thật cẩn thận đóng cửa lại, chậm rãi dạo bước đến bên người Tần Tinh Hồn, nhìn mặt Tần Tinh Hồn không chớp mắt.

“Sư phụ!” Hẩn nhẹ giọng kêu.

Tần Tinh Hồn vẫn lẳng lặng nhắm hai mắt.

“Sư phụ, đừng giả bộ!” Hẩn tiếp tục kêu.

Tần Tinh Hồn vẫn không hề động.

“Sư phụ, tôi là Tiểu Tạ!” Hẩn lại kêu thêm một lần.

Tần Tinh Hồn vẫn không có phản ứng.

Tiểu Tạ nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi, tháo ra chụp dưỡng khí của Tần Tinh Hồn, lấy tay nắm mũi Tần Tinh Hồn.

Sư phụ xấu xa, rõ ràng trêu hẩn!

Tần Tinh Hồn bị ngất mũi, đột nhiên ho hai tiếng, sặc ra mấy ngụm máu.

Người tới hiển nhiên không biết người nằm trên giường sẽ có phản ứng như vậy, lại càng hoảng sợ.

Sau đó một đạo ánh mắt u ám chăm chú vào trên người hẩn.

“Tạ! Tinh! Am!” Tần Tinh Hồn nhìn chăm chăm người trước mắt, thanh âm mặc dù không có khí lực, nhưng cũng đủ uy nghiêm.

“.....” Tạ Tinh Am bĩu môi.

“Sư phụ, tôi không phải cố ý.” Hẩn vô cùng chân thành nói.

Tần Tinh Hồn hơi mệt mỗi nhắm mắt lại.

Tạ Tĩnh Am vội vàng từ trong quần áo đen móc ra một cái khăn tay, lau sạch toàn bộ máu Tần Tinh Hồn sặc ra.

“Sư phụ, anh cái này không phải là thật chứ?” Hấn hơi không xác định.

“Cậu cứ thử cho viên đạn găm vào trong trái tim xem xem là mùi vị gì?” Tần Tinh Hồn mở mắt ra lạnh lùng liếc qua.

“.....” Tạ Tĩnh Am nhìn nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn, quyết định không tranh cãi.

Cuối cùng, hấn vẫn nhịn không được mở miệng.

“Sư phụ, anh đây là đang diễn khổ nhục kế sao?”

“.....” Tần Tinh Hồn quyết định nhắm mắt dưỡng thần.

Xem bộ dáng là thật sự.

Y sư phụ rầm thúi này gần đây cư nhiên đặc biệt sử dụng khổ nhục kế để tán gái!

Không đúng, sư nương không phải con gái.....

Tạ Tĩnh Am lén lút quan sát sư phụ hấn.

Mặc dù biết Tần Tinh Hồn cực kỳ lợi hại, nhưng người này cũng không thể tùy tiện lấy thân thể chính mình đùa giỡn a.....

Hấn đưa ánh mắt chuyển qua trên tay Tần Tinh Hồn, thấy hai cái còng tay sáng long lanh.

Tạ Tĩnh Am vẽ mặt tò mò ngẩng nghía còng tay, không khỏi kinh ngạc nói: “Sư phụ, lần này Ross kia vì bắt anh mà chịu chi dữ!”

Tần Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng.

“Đây chính là khóa tiêu chuẩn quốc tế bút tích của bậc thầy Weir.”

“Cậu mở ra không được sao?”

“Mở được.....”

“Vậy coi như bậc thầy?”

“.....” Tạ Tĩnh Am bĩu môi, thuận tiện hỏi một câu: “Sư phụ, anh muốn tôi mở ra sao?”

“Không cần.” Tần Tinh Hồn trả lời dứt khoát.

“Di, sư phụ, anh không muốn đi ra ngoài sao?” Tạ Tĩnh Am càng thêm hiếu kỳ.

“Để cho bọn họ kết thúc án tử của SOUL.” Tần Tinh Hồn dừng một chút, nói: “Tôi cũng không muốn từ nay về sau sống cùng Thù Thù, sau mông còn kéo một đám cảnh sát.”

Tạ Tĩnh Am mơ hồ hiểu ý của y, cẩn cẩn dục dục nói: “Sư phụ, tôi nghe A Vũ nói án tử của SOUL không tốt lắm.”

Tần Tinh Hồn nhú nhú mày.

Phỏng chừng đây mới là mục đích chính Tạ Tĩnh Am tới lần này.

“Bên kia truyền tới tin tức, nếu bắt được SOUL, phải trực tiếp đưa đến viện thí nghiệm sinh vật ngầm.....” Tạ Tĩnh Am nhìn ánh mắt Tần Tinh Hồn, vẫn nói tiếp: “Bọn họ muốn giải phẫu cơ thể sống.”

“.....” Tần Tinh Hồn khóe miệng co rút.

“Sư phụ, thật ra bọn họ chỉ muốn chứng minh một chút anh có phải là yêu quái hay không mà thôi.” Tạ Tĩnh Am an ủi Tần Tinh Hồn.

“.....” Tần Tinh Hồn nghiêng nghiêng đầu, duy trì tư thế một ngày cũng cảm thấy khó chịu.

“Sư phụ, nếu không anh giả chết a.” con mắt Tạ Tĩnh Am lóe sáng lấp lánh.

“.....” Tần Tinh Hồn bảo trì trầm mặc.

Y xác thực là muốn giả chết thoát thân.

Nhưng một khắc y chạy ra cứu Lăng Thù kia, trong đầu đột nhiên hiện lên một ý niệm.

Y muốn nhìn phản ứng của Lăng Thù một chút: Nếu y bị thương, Lăng Thù có thể tại thời khắc mấu chốt này nói thích y hay không, bằng lòng cùng y cao chạy xa bay.

Ý niệm này trong đầu cực kỳ mãnh liệt.

Kết quả y té trên mặt đất thật lâu, cũng chỉ nghe Lăng Thù lặp đi lặp lại một câu “Tĩnh Hồn, đừng dọa em”.

Y cảm thấy không cam lòng.

Vì vậy y chịu đựng đau khổ bị một đám người sờ mó thân thể, mặc cho bác sĩ kia cầm dao phẫu thuật cắt tới vạch lui trên ngực của mình.

Thật vất vả chịu cuộc phẫu thuật, y bị người đẩy rời phòng phẫu thuật, Lăng Thù chẳng những không đuổi theo, ngược lại chạy tới dây dưa bác sĩ kia.....

Y trong bụng không ngừng phỉ báng bác sĩ kia, tiếp tục chịu đựng đau khổ duy trì thần trí vào phòng chăm sóc đặc biệt.

Không đi tốt hơn, vừa đi đã bị tên hỗn đản Ross kia bắt lấy, khóa cả hai tay.

Còn bị một đám nữ y tá ba chân bốn cẳng sờ soạn toàn thân cao thấp mấy lần.....

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.....

Y đành phải chịu đựng.

Kết quả Lăng Thù vẫn không có chút phản ứng, chỉ đứng một bên ngăn người.

Tần Tinh Hồn không khỏi chán nản, lại mặc kệ mọi chuyện rối loạn, ngủ mê mết.

“Sư phụ, đây chính là phương pháp tốt nhất thoát khỏi Interpol.” Tạ Tĩnh Am âm thầm đắc ý.

“Cậu lại nghĩ tới mưu ma chước quỷ gì thế?” Tần Tinh Hồn hí mắt, đối với tâm sự của mình kiên quyết căn cứ nguyên tắc không tiết lộ.

Tạ Tĩnh Am vô cùng phấn khởi từ trong túi nhỏ mang theo bên người lấy ra một lọ thuốc, nói: “Cái này là thuốc MD-90 tôi rất vất vả giành được tới tay, có thể làm cho người ta giả chết vài ngày, đủ để đánh tráo nha!”

Tần Tinh Hồn mơ hồ nhìn thuốc màu đỏ sậm trong tay Tạ Tĩnh Am, bóng ma trong lòng lại đuổi không đi.

“Đáng tin sao.....” Y nhin không được nghi ngờ.

“Đáng tin.”

“Thật sự đáng tin?”

“Nghe nói sau khi dùng từng chỉ số cơ thể đều chính xác như người chết.” Tạ Tĩnh Am dương dương đắc ý.

“.....” Tần Tinh Hồn nhìn vẻ mặt Tạ Tĩnh Am, vẫn cảm thấy cực kỳ không đáng tin.

Tạ Tĩnh Am đã từ trong túi nhỏ lấy ra kim tiêm, bắt đầu thao tác.

“Vậy nếu tôi giả chết, bọn họ vẫn muốn mang tôi về giải phẫu, làm sao bây giờ.” Tần Tinh Hồn nhìn động tác vui sướng của hắn, cuối cùng vẫn nhin không được mở miệng.

Tạ Tĩnh Am tai điếc không nghe, nắm cánh tay Tần Tinh Hồn lên, đặt kim chỗ tĩnh mạch từ từ đâm vào.

Chất lỏng màu đỏ trong ống thuốc từ từ bơm vào.

Sau đó, Tạ Tĩnh Am tâm tình tốt rút ống kim ra, con người quay tròn nhìn thẳng Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn nhú mày.

“Sư phụ, anh ngủ một giấc thật ngon nha.” Tạ Tĩnh Am sửa sang lại chăn mền trên người Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn há to miệng, muốn nói mấy câu, cuối cùng vẫn khép lại.

Bóng tối không biên giới ùn ùn kéo tới bao phủ.

Tạ Tĩnh Am thấy ý thức của Tần Tinh Hồn từng chút từng chút dần dần mất hẳn, cuối cùng mất phương xing đẹp khép lại. Hắn nhẹ nhàng huyết sáo, một lần nữa đem chụp đường khí che lại miệng mũi sư phụ hắn.

Người này tuổi nhỏ hơn hắn, sư phụ cực kỳ tự kiêu tự đại cư nhiên cũng có ngày hôm nay.

Tạ Tĩnh Am hừ một tiếng.

Kế tiếp là một màn kịch hay.

Hắn thật lâu chưa xem kịch như thế .

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Tiểu Tần là siêu nhân, Tiểu Tần là kết quả hợp thể của Siêu Nhân Điện Quang ( ) cùng tiểu quái thú, Tiểu Tần là từ sao hỏa tới.....

Dù sao Tiểu Tần không phải người thường – -...

Kỳ thi kịch liệt, hôm nay chỉ có thể up một chương truyện

Thân phận của Tiểu Tần sẽ ở công bố trong văn của Tiểu Tạ, văn của Tiểu Tạ là giả tưởng văn, SO...

Hy vọng mọi người không cần phải bỏ bom...

Văn của Tiểu Tạ là cổ đại xuyên hiện đại – – CP là cảnh sát cùng một sát thủ quyết chí làm kẻ trộm

33. Chương 33: Duyên Định

Lăng Thủ chạy một mạch như điên, cuối cùng chạy đến trước phòng chăm sóc đặc biệt.

Cậu hồi phục hô hấp của mình, từ cửa sổ nhỏ trên cửa phòng chăm sóc, thấy được Tần Tinh Hồn bên trong.

Cậu không khỏi nắm chặt hai cái hộp nhỏ trong tay.

Nằm trong hộp là hai chiếc nhẫn lúc trước Tần Tinh Hồn khẳng khẳng muốn tặng cho cậu.

Cậu nhớ mang máng người bộ dáng thiếu niên trừng mắt, ánh mắt tò mò hỏi: “Vĩnh viễn không chia lìa?”

Khi đó, cậu còn cảm thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn chăm chú hết sức buồn cười.

“Anh nghe nói đeo nhẫn có thể vĩnh viễn giữ chặt đối phương.”

“Hiện tại bà xã đã không chịu đeo nhẫn, anh sẽ chờ một ngày bà xã muốn giữ chặt anh, giúp anh đeo vào.....”

“Nhưng, đến lúc đó bà xã cũng đừng giúp anh đeo sai chỗ nha.”

Tần Tinh Hồn giảo hoạt cười, duỗi ngón tay thon dài trên bàn tay trái của mình ra, dùng ngón tay kia chỉ cho cậu xem

“Đến lúc đó, anh có thể yêu cầu đeo tại ngón vô danh.”

Ngón giữa duyên khởi, ngón áp út duyên định, ngón út duyên diệt.

Tinh Hồn, anh thực sự chờ được rồi.

Em bây giờ muốn nhốt chặt anh, không cho anh rời đi.

Lăng Thủ nhìn chăm chú không chuyển mắt người trong phòng.

Một lát sau, thần sắc của y đột nhiên biến đổi.

Ánh mắt của cậu chăm chú dừng lại trên ký hiệu của máy điện tâm đồ đặt bên giường Tần Tinh Hồn.

Đường cong vốn nhấp nhô có quy luật trên điện tâm đồ đột nhiên trở nên loạn xạ ngẫu.

Lăng Thù ngừng thở, sững sờ nhìn.

Đường cong nhấp nhô càng ngày càng nhỏ.

Sau lưng truyền đến tiếng bước chân hỗn độn, y tá đẩy cửa phòng chăm sóc đặc biệt, vội vàng xử lý thân thể Tần Tinh Hồn.

Sau đó, Tần Tinh Hồn lại bị người đẩy từ phòng chăm sóc đặc biệt sang bàn giải phẫu.

Lăng Thù chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, hai chân như nhũn ra.

“Tinh Hồn..... Tinh Hồn.....”

Cậu nhìn thấy Tần Tinh Hồn đi qua bên cạnh cậu, rồi cuộc nhịn không được nữa nhào tới.

Có người giang tay giữ cậu, kéo cậu thoát khỏi người Tần Tinh Hồn.

Cậu vùng vẫy một cái, quay đầu lại hung hăng trừng mắt nhìn người giữ mình.

Ross nhú nhú mày.

Lăng Thù chỉ hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Đừng nhìn tôi như vậy, tôi cũng không muốn hấn chết vậy.” Ross nói.

“Là ông hại y như vậy .”

“Tôi hy vọng bắt được chính là SOUL sống sờ sờ.” Ross dừng một chút: “Cảnh sát đã tìm được hung thủ nhét lẩn đạn thật vào trong đạo cụ.”

“Ông mới là hung thủ thật sự.” Lăng Thù lạnh lùng nói.

“Tôi thừa nhận là mình đem chân tướng chuyện Trịnh Dịch Huy chết nói cho Hà Vũ Cẩm. Nhưng chuyện Hà Vũ Cẩm xúi giục thư ký trường quay làm, không liên hệ tới tôi. Tôi chẳng qua theo gốc cây mây, muốn tìm được chứng cứ mà thôi.”

“Tìm được chứng cứ?” Lăng Thù cười lạnh một tiếng: “Tìm được chứng cứ thì thế nào? Các người đem Tinh Hồn nộp cho Interpol, y vẫn không phải chỉ một đường chết sao?”

Ross hơi sững sờ.

Sau đó, hấn nhú mày, dường như đang tự hỏi gì đó.

Lăng Thù không hề để ý tới hấn, lẳng lặng chờ ở cửa phòng phẫu thuật.

Đến lúc đèn phòng phẫu thuật tắt.

Đến lúc cửa phòng phẫu thuật mở ra.

Đến lúc người nọ được đẩy ra.

Hai hộp nhỏ Lăng Thù vẫn nắm trong tay “Ba” một tiếng đã rơi trên mặt đất.

Cũng không biết vô tri vô giác qua bao lâu, Lăng Thù từ từ mở mắt ra.

“A 0! Anh cuối cùng đã tỉnh!” thanh âm Tiểu Bao truyền tới: “Anh sắp hù chết chúng tôi rồi.”

Lăng Thù nhú nhú mày.

Cậu nhớ rõ vừa mới không lâu, cậu cố lấy dũng khí kéo tấm vải trắng kia, thấy gương mặt không hề tức giận, bộ dáng thiếu niên quen thuộc, xuất hiện trong tầm mắt của mình, rất nhanh chiếm giữ toàn bộ cảm quan của cậu.

Cậu muốn khóc, lại khóc không được.

Con mắt đau rất lợi hại, đầu óc lại càng trầm trọng.

Sau đó, cậu đã không còn nhớ rõ.

“Tinh Hồn đâu?” Lăng Thù nhíu mày càng sâu.

“Ở nhà xác.” thanh âm Quan Hải đột nhiên vang lên.

Lăng Thù ngẩn ngơ.

“Là Phương Lâm nói cho tôi biết bên này xảy ra chuyện.” Quan Hải giải thích.

Lăng Thù nhớ sau khi Tinh Hồn xảy ra chuyện, lúc cậu đi lấy cặp nhẫn xác thực đã báo cho Phương Lâm.

Quan Hải dường như nhìn hiểu suy nghĩ của Lăng Thù, đem hai cái hộp nhỏ đưa tới.

Lăng Thù ngồi dậy nhận lấy, lần thứ hai chặt chẽ nắm lấy.

Cậu trầm ngâm một lát, lập tức chuẩn bị tốt quần áo, đi ra phòng nghỉ.

Vệ sĩ áo đen một cao một thấp vốn đứng bên cạnh phòng nghỉ rất nhanh đuổi kịp.

Nhà xác bệnh viện tương đối vắng vẻ, lòng Lăng Thù lại như lửa đốt, hận không thể lập tức tới ngay bên người Tần Tinh Hồn.

Cậu vội vàng chạy tới nhà xác, đã thấy một đám cảnh sát lật tới lật lui trên dưới thân thể Tần Tinh Hồn.

“Các người đang làm gì đó!” Lăng Thù lập tức la lên.

Đám nhân viên cảnh sát kia thấy bộ dáng Lăng Thù, đành phải dừng động tác lại.

“Chúng tôi chẳng qua nghiệm chứng SOUL rốt cuộc chết chưa.” Ross lần nữa xuất hiện ở trong tầm mắt Lăng Thù.

Lăng Thù đối với người này đã căm ghét sâu sắc hết sức đố kị, thấy hắn bèn lạnh lùng hừ một tiếng.

Ross khoát khoát tay làm dấu, đám nhân viên cảnh sát lại khôi phục động tác ban đầu.

Lăng Thù cười lạnh nói: “Chẳng lẽ lại ông muốn đem thi thể của y đi INTERPOL giải phẫu sao?”

“Cậu lấy được tin tức từ đâu thế?” Ross sững sờ.

Lăng Thù nhìn nhăm nhăm vào Ross không chuyển mắt: “Để Tinh Hồn lưu lại, nếu không các người không có khả năng sống sót đi khỏi đây.”

“Cậu là đang uy hiếp cảnh sát sao?”

“Cảnh ty ông cứ thử xem.” Lăng Thù cười khẽ một tiếng, nói: “Tôi cũng là khó được một lần lợi dụng Phương Thị — tôi rất hiếu kỳ — ông có thể tránh thoát ám sát của Hắc Lang hay không.”

Ross rơi vào trầm mặc, một hồi lâu mới thở dài nói.

“Xem ra cậu rất thích SOUL.”

Thanh âm của hắn hơi trầm, nhưng rõ ràng lọt vào trong tai Lăng Thù.

“Tôi đúng là rất thích y.” Lăng Thù trực tiếp thừa nhận.

Chẳng qua, những lời này, cậu vẫn chưa từng chính miệng nói cho Tần Tinh Hồn biết vào lúc y thanh tỉnh.

Ross ánh mắt lấp lánh nhìn Lăng Thù một cái, mới mở miệng nói: “Tôi nghi ngờ SOUL được tiêm vào thuốc MD-90, loại thuốc này có thể làm cho người ta bước vào trạng thái giả chết.”

Lăng Thù trên mặt bất động, trong lòng lại hơi kinh hãi.

“Chúng tôi phát hiện vết tiêm trên cánh tay SOUL.” Ross cười cười, thanh âm có chút tế ngắt.

“Thuốc MD-90 tuy có thể cho chỉ số cơ thể người đạt tới đúng chuẩn tử vong, nhưng chỉ cần dùng kim đâm vào huyết Thiên Trung trên cơ thể, được hiệu sẽ bị giải trừ.” Ross ngừng lại một chút: “Giám đốc điều hành Interpol kia, tôi nhất thiết phải báo cáo rõ ràng.”

Lăng Thủ im lặng không lên tiếng, trong lòng sửng sốt không thôi.

Dựa theo cách nói của Ross, có lẽ Tần Tinh Hồn thật sự không chết.

Nếu để cho Ross thử phương pháp này, Ross cũng sẽ không lại làm khó dễ Tần Tinh Hồn.

Hơn nữa cho dù sau khi dùng thử phương pháp kia, Tần Tinh Hồn tỉnh lại, với số người Hắc Lang cậu bảo Phương Lâm mang tới, cũng đủ áp chế được mấy nhân viên cảnh sát của Ross.

Ross không đợi Lăng Thủ lên tiếng, đã đi tới bên cạnh Tần Tinh Hồn, nhân viên cảnh sát gần đó đã sắp xếp tốt thiết bị, chờ cảnh tự mình thử nghiệm.

Lăng Thủ trong lòng khó nhịn kích động, cũng thông thả bước qua.

Ross cầm kim đã sớm chuẩn bị tốt, xóc vải trắng lên, nhắm ngay thân thể Tần Tinh Hồn đâm xuống.

Lăng Thủ nhú nhú mày, chỉ thấy kim chui vào huyết Thiên Trung hơn tấc.

Tần Tinh Hồn không có bất kỳ phản ứng gì.

Ross nắm kim tiêm xoay một vòng.

Tần Tinh Hồn vẫn không phản ứng.

Ross đem kim nhỏ lấy ra, cười khê một tiếng, cho người cởi bỏ còng trên tay Tần Tinh Hồn.

Lăng Thủ vừa lẳng lặng theo dõi động tác của Ross, vừa thường thường coi chừng Tần Tinh Hồn.

Ross sai người thu dụng cụ thiết bị, xoay lại nhìn Lăng Thủ một cái.

“Cậu thắng.” Hần nói.

Lăng Thủ nhú mày không nói.

Ross dẫn nhân viên cảnh sát rời khỏi nhà xác.

Lăng Thủ từ từ thở phào nhẹ nhõm, liếc mắt ra hiệu.

Vệ sĩ vóc dáng cao sau lưng hiểu ý, xoay người rời đi, sau đó không lâu, hần mang vào một bộ quần áo.

Lăng Thủ cầm quần áo, để hai vệ sĩ canh giữ ở cửa.

Sau đó cậu thật cẩn thận đi đến bên người Tần Tinh Hồn.

“Tinh Hồn?”

Cậu nhẹ nhàng kêu một tiếng.

“Tinh Hồn, em biết anh đang ở đây giả chết.”

“Tinh Hồn?”

Cậu lại nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Thấy người bộ dáng thiếu niên vẫn không có động tĩnh, Lăng Thủ nhú nhú mày.

Cậu cầm quần áo ngồi xuống bên người Tần Tinh Hồn, nâng thân thể gầy yếu của Tần Tinh Hồn, bắt đầu mặc.

Nhớ rõ khi đó, lần đầu tiên gặp mặt, Tần Tinh Hồn cũng giúp cậu mặc quần áo như vậy.

Khi đó, mắt phượng xinh đẹp tràn đầy gian xảo.

Sau khi giúp Tần Tinh Hồn mặc quần áo xong, Lăng Thủ lấy nhẫn trong hộp ra, đem một chiếc nhẫn bên trong đeo ở trên ngón vô danh tay trái của mình, một chiếc khác đeo trên ngón vô danh tay trái của Tần Tinh Hồn.

“Tinh Hồn, em thích anh.”

Lăng Thủ dừng một chút, nói: “Bây giờ có thể tỉnh rồi a?”

Tần Tinh Hồn vẫn một chút phản ứng cũng không có.

Lăng Thủ cau mày, nhin không được nhào tới cắn miệng Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn môi lạnh như băng, nhưng Lăng Thủ cũng rất không cam lòng, đầu lưỡi từ từ cạy mở khớp hàm y.

Bên trong vẫn lạnh như băng.

Lăng Thủ hít hít mũi, cảm giác mình sắp khóc.

Đúng lúc này, có người khê ho một cái.

Đầu lưỡi Lăng Thủ vội vàng rút khỏi miệng Tần Tinh Hồn, sững sờ nhìn mặt y.

Không có động tĩnh.

Lăng Thủ cảm giác tim mình đập lỗ nửa nhịp.

“Sư nương, tuy tôi biết anh bây giờ rất muốn làm cho sư phụ tỉnh lại, nhưng tình huống sư phụ hiện tại rất không ổn a.”

Thanh âm một người từ góc phòng truyền đến.

Lăng Thủ lại càng hoảng sợ, chỉ thấy ở trong góc nhà xác một người đi tới, người nọ toàn thân mặc đồ đen, khoảng chừng hai mươi tuổi, một đôi mắt hoa đào nhìn quanh rực rỡ, tướng mạo cực kỳ tuần tú.

“Cậu là ai?” Lăng Thủ ngẩn người.

“Tôi là đồ đệ của tên kia, sư nương có thể kêu tôi Tiểu Tạ.” Người tới hít hít mũi, đi đến bên cạnh Lăng Thủ, tiện thể cúi xuống cẩn thận đánh giá thân thể Tần Tinh Hồn.

“Y làm sao thế?” Lăng Thủ có chút căng thẳng. Cậu nhớ Tần Tinh Hồn từng nhắc qua tên đồ đệ không nên thân của y.

“Tên Ross kia thật ác độc, trước khi đi còn ra chiêu thâm độc như thế.” Tạ Tĩnh Am hít hít mũi, giải thích: “Huyệt Thiên Trung là tử huyệt của người, một kim đâm xuống như vậy, sư phụ ăn đau khổ rồi.”

Mí mắt Lăng Thủ giật giật.

Khó trách Ross đi dễ dàng như vậy, hóa ra đã để lại đường lui.

Nhưng cậu vẫn đang cảm giác trái tim treo lơ lửng của mình đã có chỗ dựa, cậu thử thăm dò hỏi: “Tinh Hồn y không chết phải không?”

Tạ Tĩnh Am nháy mắt nhìn sư nương mình, sau đó từ từ nói: “Anh muốn y chết sao?”

“Không muốn.”

“Nhưng y muốn chết.”

“.....”

“Tôi nói chính là sự thật.”

“.....” Lăng Thủ sao cảm giác người trước mắt này đang trêu chọc cậu?

“Anh phải tin tưởng tôi.”

“.....” Lăng Thù có phần không nói gì, nhưng nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn, cậu nhện không được mở miệng: “Vậy phải làm sao bây giờ?”

“Tôi muốn mang y đi.” Tạ Tinh Am trực tiếp giải quyết xong.

“Không được.” Lăng Thù nhú mày.

“MD-90 là tôi tiêm vào, chỉ có tôi mới có thể cởi bỏ được tính.”

“.....” Lăng Thù xác thực nghe qua tên thuốc này từ trong miệng Ross.

“Hơn nữa, thương tổn huyết Thiên Trung, sư nương anh cũng không biết trị.”

“.....” Lăng Thù công nhận cậu không hiểu những thứ này.

“Cho nên tôi phải mang sư phụ đi!” Tạ Tinh Am bắt đầu công Tần Tinh Hồn.

Thấy sbộ dáng Tạ Tinh Am không chút chần chừ, Lăng Thù hơi sốt ruột.

“Vậy y lúc nào sẽ khỏe, khi nào sẽ trở về?”

Tạ Tinh Am công Tần Tinh Hồn lên, liếc mắt nhìn chiếc nhẫn trên ngón vô danh tay trái của Tần Tinh Hồn, tâm tình có chút vui mừng.

“Cái này không thể nói chính xác, nói không chừng một hai năm vết thương vẫn chưa lành, nhưng cũng đủ sư nương chuẩn bị sẵn sàng.”

Lăng Thù sững sờ: “Chuẩn bị sẵn sàng?”

Tạ Tinh Am mặt mày hớn hở, cũng không trả lời, mở cửa sổ nhà xác, két két trượt xuống chạy trốn ra ngoài.

Sắc trời bắt đầu tối, màn đêm trong nháy mắt cắn nuốt bóng dáng hai người.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Ngày mai thi. Phải thi nói một ngày

Cho nên ngày mai ngừng... ngày mốt đại kết cục...

Thật ra mọi người có phát hiện hay không, tình địch lớn nhất của Tiểu Thù không phải phụ nữ, là Ross nga

Mọi người nhất thiết đừng bỏ mìn, nhất thiết đừng bỏ mìn

Ross xác thực là thích Tiểu Tần, trong đại kết cục sẽ nhắc tới

Dù sao ông chú cảnh sát này cũng đã từng tuổi trẻ nha.

34. Chương 34: Đại Kết Cục (1)

Edit: Sam Leo

Tạ Tinh Am công Tần Tinh Hồn ở trong bóng đêm chạy rất nhanh, tốc độ của hắn rất mau lẹ, nhìn lại một cái, như đang bay vút ở trên đất, như chim ưng giương cánh bay.

Hắn không chọn trực tiếp từ cửa bệnh viện rời đi, mà đi qua một vườn hoa nhỏ dành cho người bệnh nghỉ ngơi tản bộ của bệnh viện. Chỗ đó có mảnh rừng Trúc, cuối rừng trúc là tường vây, bay qua tường vây, thì có thể ra bệnh viện.

Nhưng Tạ Tinh Am chạy đến rừng trúc, thì dừng bước lại, không tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn nhìn quanh bốn phía, chậm rãi cười nói: “Ra đi, tôi biết anh ở đây.”

Trong rừng trúc một người từ từ đi ra.

Nếu Lăng Thù trong này, khẳng định phải cả kinh nhảy dựng lên.

Người này không phải ai khác, chính là người vừa mới dẫn theo nhân viên cảnh sát rời đi, Ross.

Ross trong bóng đêm nhìn Tạ Tĩnh Am, nói: “sao cậu biết tôi trong này?”

“Bệnh viện này đường đi thuận tiện nhất chính là nơi này. SOUL nếu muốn chạy trốn khẳng định đi đường này, anh cũng nhất định sẽ tại ở đây chờ hắn.” Tạ Tĩnh Am thẳng lưng, bả vai chống Tần Tinh Hồn có hơi mỏi.

“Nhiều năm như vậy, cậu một chút cũng không thay đổi.” Ross khẽ cười một tiếng.

Tạ Tĩnh Am nhú nhú mày, hắn và Ross từng là người quen cũ, cũng bạn cũng thù. Chẳng qua mục tiêu của Ross luôn luôn là SOUL, chưa từng để ý thân phận của hắn.

Nhưng đối với Ross, Tạ Tĩnh Am trong lòng thủy chung có một nút thắt.

Nhất là đôi mắt Ross hiện tại đã qua năm mươi.

Tuy từ dung mạo thấy Ross chỉ là nhiều đường nếp nhăn hơn trước kia, nhưng thể sự xoay vần, chuyện phát sinh trong đó ai cũng không thể dự đoán.

“SOUL giả chết, là cậu ra chủ ý?” Ross thấy Tạ Tĩnh Am không nói lời nào, vì vậy trực tiếp mở miệng.

“Xem như thế đi.” Tạ Tĩnh Am hít hít mũi, không phủ nhận.

“Hắn có khỏe không?” Ross ánh mắt chuyển qua Tần Tinh Hồn không hề có động tĩnh gì sau lưng Tạ Tĩnh Am.

“Bị người nổ súng bắn trúng chỗ hiểm, lại bị người đâm vào thiên trung, anh cảm thấy sẽ tốt sao?” Tạ Tĩnh Am nhếch miệng cười, nhìn qua Tần Tinh Hồn sau lưng một cái.

Nhưng như vậy, sư phụ mới có thể ngoan ngoãn một chút im lặng một chút.

Tạ Tĩnh Am trong lòng vụng trộm vui sướng.

Về mặt Ross biến hóa thất thường, cuối cùng hắn khẽ nói: “Tôi nhớ, phương pháp giải MD-90, là cậu nói cho tôi biết.”

Tạ Tĩnh Am nhìn thần sắc y nghiêm túc như vậy, “Phốc” cười, trong lòng vô cùng sung sướng.

Sau đó hắn cảm giác người vác trên lưng hơi hơi giật giật.

Hắn nghiêng đầu nhìn lại.

Chỉ thấy lông mi dài của người bộ dáng thiếu niên hơi run run, mi mắt từ từ gợn lên.

Gương mặt vẫn tái nhợt không có màu máu, nhưng con mắt mở ra, lại bắt đầu làm cho bức tranh này trở nên kinh tâm động phách.

Tạ Tĩnh Am không phải không thừa nhận, từ mức độ nào đó mà nói, bộ dạng sư phụ rầm thú của hắn cực kỳ xinh đẹp.

Nhưng là giới hạn ở mức độ nào đó.

Mắt phượng mở ra hiện lên một chút mơ màng, sau đó ánh mắt rơi vào Ross ở đối diện.

Tiêu điểm trong mắt lúc này mới dần dần tập trung.

Tần Tinh Hồn thử giật giật thân thể, phát hiện toàn thân cao thấp đều mất khí lực, một chút cũng không thể động đậy.

Y biến sắc.

Tạ Tĩnh Am vô cùng hưng phấn, bắt đầu nâng cao thanh âm.

“Di? SOUL anh đã tỉnh?”

Hắn hô một câu, lập tức thu hút ánh mắt Ross chặt chẽ tập trung ở trên người Tần Tinh Hồn.

Đầu Tần Tinh Hồn vẫn phủ ở trên vai Tạ Tĩnh Am trên vai, cúi đầu im lặng không lên tiếng.

Tạ Tĩnh Am trực tiếp dùng khuỷu tay đung vào miệng vết thương trên ngực trái Tần Tinh Hồn.
Tần Tinh Hồn bị đau kêu rên một tiếng, nghiêng rặng nghiêng lợi: “Tạ Tĩnh Am, cậu làm cái quỷ gì!”
Y đè âm thanh rất thấp, đề phòng bị người đối diện nghe được.

“A! SOUL anh rõ ràng có khí lực nói chuyện!” thanh âm Tạ Tĩnh Am lại nâng lên vài phần.

“.....”

Tần Tinh Hồn dứt khoát nhắm mắt lại giả bộ cứng đờ ngủ.

Tạ Tĩnh Am tiếp tục dùng khuỷu tay đung miệng vết thương.

Tần Tinh Hồn cắn răng, cuối cùng vẫn nhịn không được mãnh liệt ho một tiếng, phun ra một ngụm máu.

Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh, hổ xuống đồng bằng bị chó khinh.....

Tần Tinh Hồn đầu ong ong vang lên.

Ross thấy cảnh tượng thê thảm của Tần Tinh Hồn, nhú nhú mày, cuối cùng mở miệng: “SOUL, thật ra có một số việc tôi vẫn muốn hỏi cậu.”

Tần Tinh Hồn không có phản ứng.

Ross biết y tỉnh, tiếp tục nói.

“SOUL, gương mặt cậu hiện tại có phải chính là gương mặt của chính cậu không?”

Tần Tinh Hồn không mở miệng.

Tạ Tĩnh Am hào hứng bùng bùng: “Vấn đề này tôi giúp y trả lời, y xác thực lớn lên là dạng này.”

“.....” Tần Tinh Hồn ở trong bụng đem cả nhà Tạ Tĩnh Am từ đầu đến chân phỉ báng mấy lần.

Ross dừng một chút, hỏi lại: “Cậu có phải thật sự thích ngôi sao kia không?”

Tạ Tĩnh Am gật gật đầu: “Theo quan sát của tôi, bọn họ xác thực rất thích nhau, nhãn cũng đã trao, nói không chừng cũng đã từng lên giường rồi.”

“.....” Tần Tinh Hồn cảm thấy bản thân nên mở miệng nói tốt hơn.

Nhưng y lại đem ánh mắt nhìn về phía tay trái của mình, dưới ánh trăng chiếu xuống trên mặt tam hoàn giới lờ lờ ra từng điểm từng điểm ngân quang.

Thù Thù thật sự đeo lên cho y.

Tần Tinh Hồn cảm giác ngực không phải đau đớn như thế, tuy thân thể này lạnh gần giống như người chết, nhưng trong lòng lại ấm áp.

Y quả thực thích Lăng Thù, rất thích rất thích, từ lần đầu tiên nhìn thấy Lăng Thù, đã thích vô cùng.

Rốt cuộc nguyên nhân gì, y cũng không biết.

Đoạn nhân duyên này có lẽ đã định trước từ kiếp trước, khiến y làm việc nghĩa không được chùn bước tiếp tục đâm vào đầu.

“SOUL mà tôi bắt hơn ba mươi năm có phải cũng chính là hần không?” Ross ngừng thở, chậm rãi hỏi.

Y đối với vấn đề này vẫn rất chấp nhất.

Y tin tưởng, SOUL ba mươi năm trước chính là người trước mắt đối với ngôi sao biết nói biết cười này.

Nhưng dựa theo lẽ thường mà nói, SOUL không có khả năng vẫn luôn trẻ như vậy.

Nhưng y thấy bộ dáng của Tạ Tĩnh Am, y không ngờ thoáng cái chấn kinh rồi.

Ông bạn cũ này bộ dáng hình như vẫn dừng lại ở đâu đó một năm rồi đi.

Tạ Tĩnh Am ánh mắt sáng ngời, đã muốn mở miệng nói, lại bị thanh âm bên người chặn lời.

“Tôi có phải là SOUL ba mươi năm trước hay không quan trọng như vậy sao?” thanh âm Tần Tinh Hồn có chút mệt mỏi, nhưng y vẫn chậm rãi ngẩng đầu lên, nhìn Ross.

Ross nhìn về phía cặp mắt phượng kia, chỉ cảm thấy sự cách trở bao nhiêu xuân thu, đôi mắt kia vẫn long lanh, sáng ngời không nhiễm bụi.

Chuyện tới hôm nay, rất nhiều chuyện xác thực không còn quan trọng nữa.

Tựa như năm đó người gần ngay trước mắt, y không gắng nắm chắc, ngược lại tàn nhẫn tổn thương người kia, cuối cùng người nọ kiên quyết đi, rốt cuộc bắt giữ không được thân ảnh của người ấy.

Giật mình hơn hai mươi năm.

Chấp niệm hơn hai mươi năm.

Tất cả đều là y tự gây nghiệp không thể sống.

Ross gật gật đầu, nói: “Ngôi sao kia nói đúng.”

Tần Tinh Hồn không biết Lăng Thù nói những thứ gì với Ross, trong lòng vẫn khó nhịn hiếu kỳ.

“Hắn nói, nếu dẫn SOUL tới Interpol chỉ có một con đường chết.” Y yên lặng nói: “Tôi tuy muốn bắt giữ cậu, nhưng tôi không muốn cậu chết.”

Tần Tinh Hồn còn tưởng rằng là lý luận gì to tác kinh thiên động địa, giờ nghe lại xác thực là một câu bình thường không có gì đặc sắc, không khỏi vô cùng thất vọng.

Nhưng y vẫn nhịn không được mở miệng.

“cảnh ty Ross, SOUL đã chết rồi.”

Ross nhìn mặt Tần Tinh Hồn thần sắc khê biến, cuối cùng rốt cục gật gật đầu: “SOUL chết, vụ án này nên kết thúc rồi.”

Tần Tinh Hồn nhẹ nhàng thở ra.

Ross không hề nhìn Tạ Tĩnh Am cùng Tần Tinh Hồn, xoay người rời đi.

Tạ Tĩnh Am hơi thất vọng, hắn vốn còn tưởng rằng vở kịch này sẽ diễn đến vô cùng đặc sắc.

Tần Tinh Hồn hung hăng trừng mắt nhìn Tạ Tĩnh Am một cái, hung dữ nói: “thả tôi xuống!”

Tạ Tĩnh Am trừng mắt nhìn, tay nâng Tần Tinh Hồn lập tức buông ra.

Tần Tinh Hồn “Ba” ngã xuống trên mặt đất, âm thầm dùng thiệt nhiều lực, vẫn không đứng dậy nổi.

“Tạ! Tĩnh! Am!” Y nổi giận gầm lên một tiếng.

“Hừ — cẩn thận người khác nghe được.”

“.....” Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, cuối cùng nhịn xuống cúi kính nói: “Đỡ tôi đứng dậy.”

“Không được!” Tạ Tĩnh Am lập tức cự tuyệt.

“.....” Tần Tinh Hồn chán nản.

“Sư phụ anh phải trả lời tôi một vấn đề, tôi sẽ đỡ anh đứng dậy.”

“.....” Tần Tinh Hồn liếc Tạ Tĩnh Am một cái.

“Vì sao lúc anh bị đâm vào thiên trung, một chút phản ứng cũng không có?” Tạ Tĩnh Am trừng mắt nhìn.

“.....”

“Anh không nói tôi cứ để cho anh nằm ở đây.”

“Tôi đi tìm Chu công uống rượu.”

“Có phải còn tìm y đoán mệnh không?”

“.....”

“Có phải xem ra phạm vào số đào hoa rồi không?”

“.....” Tần Tinh Hồn biểu hiện bản thân kiên quyết sẽ không thừa nhận những lời này.

“Anh không biết, lúc anh đi uống rượu xem bói, sư nương không biết *** loạn thân thể của anh bao nhiêu lần, còn vừa hôn vừa nói em yêu anh linh tinh, thật buồn nôn nha!” Tạ Tĩnh Am có chút buồn cười nhìn sắc mặt Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn tiếp tục trừng trở lại.

Nhưng nội tâm giống như phủ viên đường, mật ngọt ngào.

Cậu rốt cục nói thích y!

Tuy nghi ngờ không tin tưởng lời nói của Tạ Tĩnh Am, nhưng Tần Tinh Hồn quyết định trực tiếp xem nhẹ những lời của tên đồ đệ hư hỏng này.

Tạ Tĩnh Am kì kì kèo kèo lúc này mới một lần nữa công Tần Tinh Hồn lên, nhảy ra ngoài bệnh viện.

“Cậu muốn dẫn tôi đi chỗ nào?” Tần Tinh Hồn nhú mày.

“Đến nhà Ross.”

“Tạ! Tĩnh! Am!”

“Không có biện pháp, lương tâm tôi không bỏ xuống được.”

“Cậu đi chết được rồi!”

“Nghịch duyên của anh cùng y dù sao cũng do tôi mà bắt đầu.....”

“Cậu cút đi nha, tôi không đi!”

“Sư phụ, hiện tại không phải do anh.”

“..... Mau thả tôi xuống!”

“Sư phụ anh muốn bị ném lần nữa sao?”

“Tạ Tĩnh Am, cậu chờ.”

“Sư phụ cậu không cảm thấy là anh cự tuyệt Ross như vậy, hắn rất đáng thương sao?”

“Đáng thương cái rắm, nếu không phải hắn tôi đã sớm ở cùng Thù Thù rồi.”

“Nhưng anh hiện tại đã ở cùng sư nương rồi ai..... Anh không thể đi an ủi hắn một chút sao?”

“Không muốn không muốn không muốn! Cậu mau thả tôi xuống!”

“Sư phụ, dù sao tôi quyết định, anh đến nhà Ross ở mười bữa nửa tháng, xem như hắn bồi hoàn ân oán trước kia của các người, thuận tiện giúp hắn tháo gỡ khúc mắc.....” Tạ Tĩnh Am dừng một chút: “thật ra bản thân Ross không xấu.”

Tần Tinh Hồn trầm mặc.

Tạ Tĩnh Am thở phào nhẹ nhõm.

Ngay tại một khắc hắn cho rằng Tần Tinh Hồn đã thỏa hiệp, sau lưng truyền đến tiếng khóc đáng thương của người nào đó.

“Tĩnh Am, tôi thật sự không muốn đi đến chỗ hắn..... Tĩnh Am..... Ô ô ô ô ô.....”

“.....”

“Tĩnh Am.....”

“.....”

“Ô ô ô.....”

“.....”

—
* Chương này hơi dài nên chia làm 2 phần ngày mai sẽ làm và post!^^

35. Chương 35: Đại Kết Cục (2)

Edit: Sam Leo

Lăng Thù cởi bỏ cà vạt thắt cả ngày, cảm giác bức mình rớt cục biến mất.

Cậu chạy tới phòng bếp, tự mình nấu mì, ăn xong rửa chén, vẫn cảm giác nội tâm mất mát.

Vì vậy, cậu ngồi không bước vào phòng máy tính.

Mở [Nghịch Hiệp OL], cập nhật xong trò chơi, đăng nhập nhân vật.

Hình ảnh lóe lên.

Chiều trước trường đình xinh đẹp đứng ở trong giao diện.

Hệ thống âm thanh “Đình” Một tiếng nhắc nhở.

Lăng Thù hơi kinh ngạc, y đã thật lâu không login .

Cậu điểm mở biểu tượng.

[hệ thống] Sát Thủ Hữu Tình mời gia nhập đội ngũ.

Lăng Thù cảm giác tim mình nhảy lộn nhào.

[hệ thống] bạn đồng ý mời nhập đội của Sát Thủ Hữu Tình.

Lăng Thù cảm giác tay mình hơi run, cậu mở khung đối thoại rất nhanh đánh chữ.

Đánh một nửa, cậu lại nhíu nhíu mày, xóa bỏ, lại đánh một câu, vẫn cảm thấy không ổn.

Mặc dù có thiên ngôn vạn ngữ, cũng không biết lúc này nên nói như thế nào.

Trong đội ngũ có người nhanh hơn cậu một bước.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: /(o)/

~~Sát Thủ Hữu Tình: /(o)/

~~Sát Thủ Hữu Tình: /(o)/

~~Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: /(o)/

~~Chiều trước trường đình: Không khóc.....

Sát Thủ Hữu Tình: Bà xã, em cuối cùng đã tới o( )o

Chiều trước trường đình:.....

Sát Thủ Hữu Tình: Gần đây trôi qua tốt không

Lăng Thù ngồi ở trước máy vi tính sửng sốt một chút.

Cậu trôi qua không tốt.

Đoạn thời gian Tần Tinh Hồn rời đi, cậu cảm thấy bên người thiếu chút gì đó, tim của mình dường như đã bị người đoạt đi, trống rỗng.

Nhắm mắt lại, liền nhớ người bộ dáng thiếu niên kia rồi cuộc không mở được cặp mắt phượng xinh đẹp kia, sắc mặt tái nhợt nằm ở một bên.

Ở chỗ sâu trong trí nhớ, giống như có hình ảnh mờ nhạt gì đó đang chòng chẹo.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Vẫn được a.

Chiều trước trường đình: bộ phim [SOUL] kia ngày hôm qua đóng máy.

Chiều trước trường đình: sáng hôm nay em mở hộp báo.

Chiều trước trường đình: Em rời khỏi giới giải trí .

Chiều trước trường đình: cổ phần công ty Phương Thị được em chuyển nhượng cho Phương Lâm.

Lăng Thù một hơi đánh nhiều chữ như vậy, thở phào một cái.

[đội ngũ] Chiều trước trường đình: Em chờ anh trở về, dẫn em đi.

Qua một hồi lâu sau, Tần Tinh Hồn mới trả lời một câu.

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Chờ anh, anh lập tức tới

[đội ngũ] Sát Thủ Hữu Tình: Không cho em đổi ý, nhất định chờ anh trở lại.

[hệ thống] bạn tốt của bạn Sát Thủ Hữu Tình logout.

Lăng Thù lặng lẽ tắt máy tính.

Cậu lẳng lặng ngồi ở trên ghế sa lon.

Đêm khuya yên tĩnh, chỉ có đồng hồ báo giờ vang lên.

Một giờ.

Hai giờ.

Ba giờ.

.....

Mãi đến sắc trời dần dần lạnh, ánh sáng mặt trời chiếu vào phòng.

Cửa ra vào truyền đến tiếng vang.

Sau đó cửa từ từ mở ra, một bóng trắng từ cửa lách vào.

Quần áo vẫn mặc bộ cậu đưa lúc y chạy, người nọ cả người sạch sẽ, không nhiễm chì bạc.

Tần Tinh Hồn bưng ngực thở hổn hển mấy hơi, mắt phượng xinh đẹp nhìn về phía người ngày nhớ đêm mong.

Y hướng về phía Lăng Thù nhếch miệng cười.

Lăng Thù sững sờ nhìn Tần Tinh Hồn thật lâu, cuối cùng đứng lên gắt gao ôm Tần Tinh Hồn.

Ôm chặt bất ngờ khiến Tần Tinh Hồn đại ra một hồi.

Ngày xưa đều là y ôm Thù Thù của y.

Trong mắt phượng của Tần Tinh Hồn tràn đầy tiếc ý, vươn tay sờ vào vòng ở thắt lưng Lăng Thù, sau đó, vành mắt của y từ từ đỏ lên.

Thù Thù.

Thù Thù của tôi.

Lăng Thù cảm thấy trên vai hơi ướt át, có chút nghi ngờ kéo người bên cạnh ra.

“sao anh khóc?” Cậu hơi kinh ngạc.

Tần Tinh Hồn bĩu môi, lấy tay lau lung tung trên mặt một trận.

“Anh không có khóc!”

“.....”

“Thù Thù, em không trách anh sao?”

“Trách anh cái gì?”

“Giả chết.....” Tần Tinh Hồn nhỏ giọng nói.

Thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn không được tự nhiên, Lăng Thù không khỏi buồn cười.

“Em chỉ muốn ở cùng anh.”

Tần Tinh Hồn trừng mắt nhìn, không khỏi nở nụ cười, có chút khó khăn kiễng chân, hôn môi Lăng Thù.

Lăng Thù cũng đáp lại.

Đầu lưỡi Tần Tinh Hồn vẫn hơi cứng ngắc, Lăng Thù khéo léo khiêu khích, mút thỏa thích.

Đến khi sắp hít thở không thông, hai người mới tách ra.

Ánh mắt Lăng Thù nhìn Tần Tinh Hồn hơi rời rạc, đưa tay chạm vào bên trong quần áo của y, thanh âm khàn khàn.

“Tinh Hồn, chúng ta làm a.”

Tần Tinh Hồn vô thức gật đầu, nhưng lại lập tức lắc đầu.

Nói đùa gì vậy, hiện tại tình trạng thân thể y, khẳng định làm chẳng qua Lăng Thù.

Tạ Tinh Am chết tiệt, đi chết đi!

Còn có cảnh sát xấu xa kia, tất cả xéo đi!

Lăng Thù nhíu nhíu mày, nhìn thần sắc của Tần Tinh Hồn, không khỏi phân minh, túm kéo Tần Tinh Hồn qua giường.

Cậu ôm Tần Tinh Hồn nằm xuống, chậm rãi vén quần áo Tần Tinh Hồn lên.

“Vết thương còn chưa lành sao?”

“.....” Tần Tinh Hồn hơi khó xử.

“Anh tới đi.” Lăng Thù mỉm cười, bắt đầu cởi nút áo sơ mi của mình: “Em ở phía dưới.”

“.....” Tần Tinh Hồn mở miệng, muốn nói cái gì.

“Ngày anh rời đi, mỗi ngày em đều nằm mơ.” Lăng Thù cười cười: “Em mơ thấy chúng ta đều là sát thủ, mỗi ngày cùng nhau tự do vui sướng.”

“Tinh Hồn, em thích anh, bất luận anh là ai, SOUL hay Sát Thủ Hữu Tình.” Cậu nói.

Tần Tinh Hồn nghe xong cả kinh, nhưng trong lòng lại xuất hiện một loại tư vị.

Rất ngọt ngào rất ấm áp.

Y giật giật thân thể, từ trên người Lăng Thù bò xuống, chậm chậm mở ngăn kéo bên giường.

“Anh tìm cái gì?” Lăng Thù không khỏi buồn bực.

“Dầu bôi trơn.”

“.....”

“Di, anh nhớ trước kia anh lén đặt ở đây mà.”

“.....”

“sao tìm không được thế?”

“.....” Lăng Thù cảm giác bản thân bị tính kế rồi.

Chẳng qua đến bây giờ, cái gì cũng không quan trọng nữa.

Cậu chỉ muốn ở cùng Tần Tinh Hồn.

Cậu nhớ đến thời gian vui vẻ ở trong trò chơi trước đây, nghe Tần Tinh Hồn khắp nơi khoe khoang mình là một sát thủ lợi hại cỡ nào, rồi đến trong hiện thực người bộ dáng thiếu niên kia che chở y cứu y chăm sóc y..... đến lúc xa cách.

Thì ra người này đã khắc ghi vào chỗ sâu trong tâm hồn của cậu, bóng ma của y lại xua không đi.

Cởi bỏ tất cả quần áo, toàn thân mặc cho Tần Tinh Hồn khiêu khích, dần dần có cảm giác.

Vật thể thiếu niên vùi vào phía sau của mình.

Lăng Thù mặc dù hơi khó chịu, nhưng vẫn có thể chịu được.

Nhưng trên thân thể có cái gì nặng nề đè ép xuống.

Lăng Thù nhú nhú mày, quay đầu lại nhìn nhìn Tần Tinh Hồn.

Toàn thân người kia ghé vào trên người mình, toàn thân đều là mồ hôi, sắc mặt hơi nhợt nhạt.

“sao vậy?” cậu không khỏi lo lắng nói.

“Không còn khí lực .....” Tần Tinh Hồn bấu môi, thở hổn hển.

“.....”

“Để anh hòa hoãn trước.” thanh âm người nọ hơi tử tế.

“.....”

Lăng Thù chỉ cảm thấy đằng sau bị vật thể lớn lấp đầy, tuy khó chịu, nhưng cậu cũng rất thỏa mãn.

“Không có việc gì, từ từ đến.” cậu nói

Để cho vật kia lưu lại trong thân thể một thời gian ngắn có làm sao.

Cậu mỉm cười, trở tay nắm lấy tay Tần Tinh Hồn.

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão.

(

Đánh trống 4 (Người dịch: Tạ Quang Phát)

Hán Việt:

Tử sinh khiết thoát,

Dữ tử thành thuyết.

Chấp tử chi thủ,

Dữ tử giai lão

Dịch nghĩa:

Lúc tử sinh hay khi cách biệt,

Chẳng bỏ nhau lời quyết thệ rồi.

Cầm tay nàng hẹn mấy lời:

“Sống bên nhau mãi đến hồi già nua”.

Nguồn Thivien.net)

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: Lời cuối sách

Ngày hôm qua có chút việc, vốn muốn buổi tối gửi bài, kết quả buổi tối máy tính bị tịch thu ... Rút...

Kết quả đã muộn một ngày, nhưng toàn bộ sau khi viết xong cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Lần đầu tiên viết trường thiên, lúc gửi bài đi rất không yên. Tôi là một người đọc tiểu thuyết, lúc này đây lại có thể viết một bộ tiểu thuyết, ngay cả bản thân cũng hết sức kinh ngạc.

Nhưng vẫn cảm ơn sự ủng hộ của rất nhiều người, ví dụ Thuyết Trừu Trừu, người qua đường Giáp, Sảnh, Đồ xa hoa từ từ sư tử, gửi bình luận, vạch khuyết điểm và thiếu bạn, nhất là ở lời cuối sách, loạt websites, cư nhiên nhảy ra một bình luận dài (o) Trừu Trừu kun, con cá nào đó trước tiên ở nơi này cảm ơn.

Được rồi, văn đặt ra rất nhiều người đều xem được, ngôi sao chơi vòng du... đề tài bánh lớn này kỹ thuật diễn cùng loại bên trong đã có, còn có siêu sao bị tấn công, còn có một chút văn BG.....[lúc này trước quỳ lễ bánh lớn một cái]. Sau đó chính là sát thủ... Cái này dường như cũng nhiều người viết, lạng lẽ chán chường qua.

Cho nên đã phát sinh bộ câu huyết văn vẽ loạn xà ngầu này.

Tự mình viết văn tự mình cũng xem nhiều lần, cảm giác không quen, cho nên sẽ sửa chữa chỉnh lý, quá trình này sẽ thường chán chường dài đằng dặc =__=.

Phiên ngoại, nhất định sẽ ra ~( )/

~Nhưng tự mang cột thu lôi +__+

Có tình tiết sinh tử, không sai, là sinh tử, câu chuyện phát sinh khi vợ chồng trẻ ẩn cư thị trấn nhỏ.

Sợ ảnh hưởng tâm tình người xem, sẽ lập một bài khác, ước chừng 3 – 40 000 chữ gì đó, không tiếp tục ở trong bài này được.

Nhưng, còn xa, phiên ngoại phỏng chừng ra vô cùng chậm.

Bởi vì người nào đó vừa phải bắt đầu chuẩn bị thi /(o)/

~~Sau đó chính là bắt đầu giả tưởng văn của Tiểu Tà.

Có CP chính, CP Tiểu Tà cùng Tiểu Tà gia kia, CP phụ: SOUL cùng người nào đó [người nào đó không phải 00 cũng không phải ốc vít... Mọi người đừng đánh tôi] nội dung đi đường chính văn, có thoải mái cũng có chút ngược.

— Hoàn Chính Văn—

Phiên ngoại

Cuộc sống quy ẩn

Thể loại: phản công, sinh tử, chút huyền huyền

Sau lần nào đó phản công

Edit: Sam Leo

Lăng Thù thất nghiệp .

Tần Tinh Hồn cũng không việc làm.

Hai người dọn đến thị trấn nhỏ cách thành phố lớn khá xa, mua một căn hộ cũ, trực tiếp vào ở, bắt đầu an an ổn ổn cuộc sống của hai người.

Ban đầu thì hành động của Tần Tinh Hồn vẫn rất không phải thuận tiện. Chuyện nấu ăn làm cơm rơi vào trên người Lăng Thù, Lăng Thù xuất thân từ cô nhi viện, những chuyện thế này không khó khăn với cậu.

Nhưng có một chuyện, cậu vẫn canh cánh trong lòng.

Một ngày nào đó trước khi ngủ, Lăng Thù và Tần Tinh Hồn cùng nhau tắm rửa xong, trộm liếc mắt miệng vết thương trên ngực Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn lau khô thân thể mình, thấy Lăng Thù vẫn đứng không nhúc nhích, có chút hoang mang.

“Thù Thù, em sao thế ?”

“Không có gì. . . . .” Lăng Thù bĩu môi.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nhìn dáng vẻ Lăng Thù, rõ ràng là có tâm sự.

Lăng Thù lặng lẽ lau khô thân thể mình, cuối cùng lên tiếng.

“Tinh Hồn, vết thương của anh gần như lành hẳn rồi.”

“Àn.” Tần Tinh Hồn ửng một tiếng, ngấm phần mông vểnh của Lăng Thù, không nhịn được cười: “Thù Thù, anh bình phục đến nhường nào, buổi tối chẳng lẽ một chút cảm giác cũng không có sao?”

Lăng Thù “Ba” một cái đem khăn mặt ném đến trên đầu Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn cười hì hì kéo khăn mặt ra.

Lăng Thù mắt không chớp nhìn chăm chăm Tần Tinh Hồn, cả buổi mới nói: “Tinh Hồn, đêm nay, em muốn ở mặt trên.”

Tần Tinh Hồn trong lòng cả kinh, ngay lập tức che giấu vẻ mặt, cười nói: “Àn? Em đêm nay muốn làm sao?”

“Anh đang trốn tránh vấn đề.” Lăng Thù sửa chữa.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn bĩu môi.

“Em muốn ở mặt trên.” Lăng Thù bướng bỉnh nói.

“Miệng vết thương của anh vẫn hơi đau. . . . .”

“Anh vừa mới nói lành rồi mà.”

“Nhưng anh mới vừa lại đau .”

“Tinh Hồn!”

“Thù Thù. . . . .”

“Tinh Hồn, em phải ở mặt trên.”

“Thù Thù. . . . .”

“Em phải ở mặt trên!”

Tần Tinh Hồn nhìn Lăng Thù sắc mặt đen một nửa, mí mắt nháy nháy.

Thù Thù có thể tức giận hay không a. . . . .

Cứ làm một lần, chắc là không sao đâu. . . . .

Y trong lòng an ủi bản thân, cuối cùng “Nga” một tiếng đáp ứng .

Lăng Thù vui mừng nhướn chân mày, sà vào cho Tần Tinh Hồn một nụ hôn sâu, đem lời Tần Tinh Hồn muốn nói sau đó nuốt vào cổ họng.

Nhiệt độ bên trong phòng dần dần tăng lên.

Tần Tinh Hồn bị Lăng Thù hôn đến thất thần, cả người bị Lăng Thù ôm ngang eo, đặt trên giường.

Giọng y ồ ồ thở hổn hển, lại bắt đầu oán hận Tạ Tĩnh Am.

Nếu không phải Tạ Tĩnh Am, thương tích y hiện tại đã sớm lành hẳn rồi, sinh long hoạt hổ (sinh khí dồi dào), nào có như hiện tại bị áp.

Nhưng ngay giữa lúc y suy nghĩ, Lăng Thù đã áp lên, một mũi thỏa đáng trụ hai điểm đỏ mềm trên người y.

“Ách. . . . .” Tần Tinh Hồn bị ướt át thành linh xảy ra trên người hoảng sợ, sau đó cảm giác tê tê đại đại lan tràn toàn thân.

Lăng Thù ở trên người y khẽ cười một tiếng, ngừng đầu.

Mặt Tần Tinh Hồn nháy mắt căng đến đỏ bừng, Lăng Thù thấy bộ dáng y, hoàn hảo ra sức chơi đùa hai điểm của y.

Tần Tinh Hồn bị cảm giác ngứa ngứa tê đại khiến cho một trận bất đắc dĩ, nhưng vẫn nhịn không được động tình, bĩu môi có chút tủi thân: “Thù Thù. . . . . A!” Mặt sau “A” hoàn toàn là bởi vì Lăng Thù đùa dai hung hăng nhéo một cái ở một điểm của y.

Lăng Thù nhìn thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn động tình, không khỏi buồn cười, vừa hôn thân thể Tần Tinh Hồn, vừa từ trên bàn lấy ra dịch bôi trơn.

Tần Tinh Hồn vô ý thức nhú nhú mày, bị Lăng Thù trở người.

Phía sau có cái gì dò xét tiến vào, chậm rãi lấp đầy cả huyết khẩu, sau đó Lăng Thù rút ngón tay ra, đổi thứ to lớn dò xét tiến vào.

Tần Tinh Hồn hít hít mũi, có chút khó chịu, nhưng thân thể y không biết vì sao đặc biệt hưng phấn.

Trước mắt bỗng nhiên hiện lên chút ảo ảnh ngày xưa, làm cho trong lòng y khi lạnh khi ấm. . . . .

Ý thức Lăng Thù nhanh đạt đến xúc cảm mơ hồ, cậu cúi người hôn Tinh Hồn, phóng ra ở trong cơ thể y.

Tần Tinh Hồn sắc mặt trắng bợt, nhưng vẫn mỉm cười đáp lại .

Y vươn tay nhẹ nhàng sờ sờ cái bụng bằng phẳng của mình. Lăng Thù buông môi Tinh Hồn.

Dục vọng của người nào đó lần đầu tiên làm công tăng vọt hơn bao giờ hết, ngay cả Tần Tinh Hồn cũng không dám tin đây là Thù Thù ngày thường y quen biết.

Theo ý nghĩa nào đó mà nói, Thù Thù của y cùng bóng dáng nào đó lưu lại trong đầu không ngờ rất giống nhau.

Lăng Thù đem Tần Tinh Hồn mỗi một không chịu nổi đưa vào phòng tắm kế bên tắm, lại nhịn không được muốn Tần Tinh Hồn một lần, một mạch khiến cho Tần Tinh Hồn kiệt sức.

Lăng Thù nhìn thấy hoa cúc nhỏ của Tần Tinh Hồn mở mở khép khép, bộ dáng nụ hoa nở, vui mừng nhướn mày.

“Tinh Hồn, sau này chúng ta thay phiên làm 1, thế nào?” Cậu nói.

“. . . . .”

“Àn?”

“Thù Thù. . . . .” thanh âm Tần Tinh Hồn có chút uể oải.

“. . . . .”

Lăng Thù thấy vẻ mặt Tần Tinh Hồn ủy khuất, có một chút mất hứng.

Cậu lúc trước lo lắng đến tình trạng thân thể của Tần Tinh Hồn, bây giờ Tần Tinh Hồn gần như bình phục, vì sao vẫn một bộ không tình nguyện.

Chẳng lẽ người này chỉ cho phép bản thân làm 1 không cho phép người khác làm 1 sao. . . . .

Tần Tinh Hồn nhưng thật ra không để ý tâm tình của Lăng Thủ, mơ màng ngủ rồi.

Vì thế, ngay lúc Tần Tinh Hồn nhất thời lơ là, làm cho chuyện buổi tối trên giường của phu phu hai người giữ nguyên tình trạng chiến tranh lạnh hơn một tháng.

Nhưng thời kỳ vợ chồng son vẫn trải qua như thường ngày.

Sáng sớm Tần Tinh Hồn nằm ỳ trên giường, ở trên giường trái lặn phải lật cuối cùng chậm rì rì chuẩn bị tốt quần áo, uống cháo Lăng Thủ nấu, cùng Lăng Thủ treu đùa mấy câu, đi ra khỏi nhà mua đồ ăn.

Bộ dáng Lăng Thủ không tiện ra ngoài, cho nên mua đồ ăn vẫn luôn là do Tần Tinh Hồn chuẩn bị.

Tần Tinh Hồn cười tủm tỉm chào hỏi hàng xóm láng giềng, chạy đến chợ mua ô mai, lại mua thịt đùi gà đã chặt xong, lại đi mua chút rau cải, vô cùng vui vẻ về nhà.

Trên đường gặp được đứa bé nhà Trương A Di dưới lầu, Tần Tinh Hồn hưng trí bừng bừng, ôm đứa bé chơi đùa một hồi, lúc này mới lưu luyến không rời mà trả đứa bé lại cho Trương A Di.

Về đến nhà, Lăng Thủ cũng vừa từ trong phòng máy tính đi ra, cậu tiếp nhận túi mua sắm trong tay Tần Tinh Hồn, hỏi: “Hôm nay muốn ăn gì đây?”

“Nước ô mai, giấm gà, giấm gà phải tưới ba phần giấm, làm cho chua một chút.” Tần Tinh Hồn ngáp một cái, cảm giác hơi mệt mỏi.

“ . . . . . ” Lăng Thủ cau mày nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn.

Cậu phát hiện gần đây Tinh Hồn càng ngày càng thích ăn đồ chua.

Tần Tinh Hồn tự nhiên không thèm để ý, cởi áo khoác để ở trên sofa, sau đó đi vào phòng ngủ nhìn thấy giường, thỉnh thoảng một cái ngả nhào xuống.

“Mệt mỏi chết mình . . . . . ” Cái miệng của y đỏ đỏ lấm bầm.

Lăng Thủ có chút buồn cười nhìn Tần Tinh Hồn cả người hình chữ “ ” nằm ở trên giường, sau đó cổ họng cậu cảm giác có chút chặt.

Cậu chậm rãi đi qua đi, lắc lắc thân mình Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, không mở mắt ra.

Bộ dáng thiếu niên rất là mê người.

Lăng Thủ nuốt nước miếng một cái, cậu hình như đã rất lâu không cùng Tinh Hồn làm.

Cậu vươn tay, muốn vén quần áo Tần Tinh Hồn lên.

Đúng lúc này, phòng khách truyền đến một hồi chuông điện thoại.

Từ khi dọn đến khu chung cư, Lăng Thủ cùng Tần Tinh Hồn đã lắp đặt một cái điện thoại bàn.

Lăng Thủ đứng dậy đi tiếp điện thoại.

Giọng nam bên kia điện thoại có chút nôn nóng.

“Tiểu Tần, điện thoại di động sao lại tắt!”

Lăng Thủ hơi hơi sửng sốt, giọng nói này cậu chưa từng nghe qua, nhưng nghe tình huống đối phương nói, hẳn là tìm Tần Tinh Hồn.

Lăng Thủ nghĩ nghĩ, đang chuẩn bị mở miệng, người bên kia lại truyền đến một câu.

“Tiểu Tần, ba không tán thành con sinh đứa bé này.”

Lăng Thù há miệng thở dốc, cuối cùng nói.

“Ngài, ngài hình như gọi nhầm điện thoại rồi.”

“ . . . . .” Đối phương trầm mặc một hồi.

Sau đó “Ba” một tiếng, bên kia cúp điện thoại.

Lăng Thù cũng buông điện thoại.

Lát sau, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Lăng Thù cẩn thận nhìn màn hình điện thoại, mới tiếp điện thoại.

“Xin chào.” Cậu nói

“ . . . . .” bên kia một trận trầm mặc.

“Uy?” Lăng Thù lại hỏi một tiếng.

“Tôi cuối cùng cho rằng mình hẳn là không có bấm sai điện thoại.” bên kia truyền đến giọng nam lần trước.

“ . . . . .” Lăng Thù vẻ mặt hắc tuyến.

“Cậu là Thù Thù sao.” Người đàn ông đầu kia nói.

“Ách, ngài là?” Lăng Thù cảm thấy hơi xấu hổ. Cậu vừa rồi rõ ràng là nghe được Tiểu Tần sinh đứa nhỏ gì đó, còn tưởng rằng người đối phương tìm là nữ. . . . .

“Tôi là ba ba nhỏ của Tiểu Tần.”

“ . . . . .” Ba ba nhỏ gì gì đó, chẳng lẽ còn có ba ba lớn?

“ba ba lớn của Tiểu Tần cũng ở bên cạnh tôi.”

“ . . . . .” Lăng Thù khóe miệng rút rút, cuối cùng cảm thấy bản thân nên nói chút gì.

“Ách, chào bác trai.” Lăng Thù rốt cục nghĩ ra được một từ.

“Bác trai! ?” thanh âm đối phương nâng lên một chút.

“ . . . . .”

“Tiểu Tần đã muốn sinh con cho cậu, cậu còn gọi hai chúng tôi bác trai!?” thanh âm ba ba nhỏ vênh lên thật cao, biểu thị vô cùng không vừa lòng.

“ . . . . .” Lăng Thù trong lòng cả kinh.

Mặc dù cảm thấy có quạ đen bay qua đỉnh đầu, cậu vẫn cảm thấy tâm hồn của mình bị chấn động sâu sắc.

Đi Đạo Phố

Edit: Sam Leo

Lăng Thù thật cẩn thận cầm microphone, trộm ngấm Tần Tinh Hồn nằm ngủ ở trên giường một cái, khẽ nói: “Ba ba nhỏ?”

“Ân.” Đối phương vừa lòng .

“Ba nói, Tinh Hồn anh ấy muốn sinh đứa nhỏ sao?” Lăng Thù cảm thấy thanh âm của mình hơi cao, lập tức đè xuống.

“Nó mang thai đứa bé của con.” Ba ba nhỏ ở đầu kia nói như thế.

“ . . . . .” Lăng Thù nghe được thanh âm nuốt nước miếng của bản thân. Chẳng lẽ, chẳng lẽ. . . . . Lần đó cậu ở trên, liền sinh ra một phôi thai mới sao?

“Nhưng ba cùng ba ba lớn cũng không đồng ý nó sinh đứa bé này.”

“Vì sao?” Lăng Thù buột miệng nói ra.

“Chuyện trước kia của Tiểu Tần nó không nói cùng con sao?” Ba ba nhỏ hỏi.

“Chuyện trước kia sao?” Trước kia Tinh Hồn có chuyện gì? Lăng Thù chỉ biết là Tinh Hồn trước đây là sát thủ SOUL, sau đó quả thật cũng không biết.

“Nó không có nói cùng con, chúng ta cũng không tiện nói.” Ba ba nhỏ dừng một chút, hỏi: “Tiểu Tần nó hiện tại đang làm gì?”

“Ngủ.” Lăng Thù trả lời như thế.

“ . . . . . ”

“Muốn con đánh thức anh ấy không?”

“Không cần.”

“Nga.”

“Kêu nó nhớ kỹ mở di động nha!” Ba ba nhỏ nói như vậy.

“Àn.” Lăng Thù gật gật đầu, mặc dù người bên kia nhìn không thấy.

Ba ba nhỏ cúp điện thoại.

Lăng Thù sững sờ nghe âm bản, choáng cả buổi mới tiêu hóa xong tin tức.

Cậu chậm rì rì đi tới trước giường, nhìn vẻ mặt đang ngủ của Tần Tinh Hồn.

Bộ dáng người này ngủ thật sự giống cậu bé ngây ngô không lớn.

Ánh mắt Lăng Thù dừng một chút, chuyển qua trên bụng Tần Tinh Hồn.

Cậu có chút tò mò, lại có chút kinh ngạc, đưa tay đặt lên.

Phần eo của Tần Tinh Hồn không có mỡ thừa, nhưng rất mềm mại rất êm ái.

Cũng không biết ba ba nhỏ của y có đang nói đùa hay không.

Lăng Thù nghĩ như vậy.

Cậu lẳng lặng điều chỉnh ngay ngắn thân mình Tần Tinh Hồn ở trên giường, thuận tiện giúp y đắp chăn.

Sau đó, cậu nhìn thời gian một cái, đứng dậy đi làm đồ ăn.

Trước cắt đùi gà, sau đó rửa sạch, bắt dầu, thả thịt sao sao, tưới dấm chua. . . . .

Lăng Thù nhớ đến lời Tần Tinh Hồn dặn dò sau khi về nhà không khỏi cười.

Đợi khi thức ăn đều chuẩn bị gần xong, Lăng Thù nghe được tiếng bước chân ngoài phòng bếp.

Lăng Thù tò mò đi ra ngoài xem, chỉ thấy trong phòng vệ sinh, Tần Tinh Hồn sắc mặt tái nhợt cúi người nôn khan.

Sắc mặt cậu trầm xuống.

Tần Tinh Hồn chỉ cảm thấy đầu choáng váng buồn nôn, hoàn toàn không biết Lăng Thù ở phía sau nhìn chăm chú y, đến khi y dùng khăn mặt lau sạch nước trên mặt, mới phản ứng lại.

“Thù Thù, sao em ở đây?” Tần Tinh Hồn hoảng sợ.

“Em mới vừa nghe anh chạy gấp như thế.” Lăng Thù bĩu môi, thấy sắc mặt của Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn cười hì hì treo xong khăn mặt, ánh sáng trong mắt phượng tràn đầy màu sắc lấp lánh.

“Thù Thù, em là đang quan tâm anh sao?”

“Àn.” Lăng Thù gật gật đầu, cũng cười: “Em còn nghe nói anh muốn sinh em bé.”

“ . . . . . ” động tác của Tần Tinh Hồn cứng đờ.

“Ba ba nhỏ anh nói.”

“ . . . . .” mặt Tần Tinh Hồn lập tức đã méo xẹo, nói: “Ba còn nói gì không?”

“Ông nói kêu anh mở di động.” Lăng Thù có chút buồn cười nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn.

“Anh chính là bị ông làm phiền mới tắt máy đấy.” Tần Tinh Hồn chu miệng thầm rêu rao.

Lăng Thù cười kéo tay Tần Tinh Hồn qua, đi đến bàn ăn, sau đó bưng đồ ăn ra.

Tần Tinh Hồn có chút đứng ngồi không yên, cuối cùng vẫn nhịn không được nói: “Em không hỏi anh sao?”

“Hỏi anh cái gì?”

“Vì sao anh có thể sinh em bé?” lời mới vừa ra khỏi miệng, Tần Tinh Hồn đã muốn cắn đầu lưỡi của mình. Nói gì vậy a. . . . .

“Anh muốn nói tự nhiên sẽ nói cho em biết.” Lăng Thù gấp thức ăn vào trong chén của Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn lúc này mới yên lòng, cười hì hì nói: “Xem ra Thù Thù kỳ thật cũng rất muốn biết đi.”

“ . . . . .” tay cầm đũa của Lăng Thù dừng một chút —— tâm sự lại bị người nào đó nhìn thấu.

“Nhưng anh sẽ không nói cho em đâu.” Mắt phượng của Tần Tinh Hồn giương lên, rất là một bộ dáng thực hiện được (ý đồ xấu).

“ . . . . .”

Di động Tần Tinh Hồn vẫn tắt máy như cũ, qua không lâu mấy ba ba của y lại bắt đầu gọi điện thoại, lúc này Lăng Thù để cho Tần Tinh Hồn đi tiếp, bản thân thì ngồi ở một bên xem báo.

Lúc Tần Tinh Hồn tiếp điện thoại sắc mặt không phải tốt lắm, đến cuối cùng mới nghẹn ra một câu.

“Thân thể của bản thân con tự mình biết, dù sao con nhất định phải sinh cho Thù Thù một đứa.”

“ . . . . .” Lăng Thù trộm liếc Tần Tinh Hồn một cái, chỉ thấy y “Ba” một tiếng cúp điện thoại, vẻ mặt bình tĩnh ngồi ở bên cạnh sofa.

Lăng Thù mí mắt giật giật.

Mắt phượng của Tần Tinh Hồn khẽ nâng, nhìn Lăng Thù nửa ngày, mới ha ha cười: “Thù Thù, em bị anh dọa sao?”

Lăng Thù quả thật chưa từng thấy qua bộ dáng tức giận của Tần Tinh Hồn, người này đối với mình vẻ mặt luôn luôn ôn hòa.

Cậu lắc lắc đầu, buông báo trong tay, sau đó trầm ngâm một lúc lâu.

“Tức giận hình như đối với trưởng thành của đứa nhỏ không tốt.” cậu nói.

“ . . . . .” dáng tươi cười của Tần Tinh Hồn tức khắc đổ vỡ.

“Muốn đi ra ngoài giải sầu hay không?”

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn trước mắt lập tức sáng ngời.

Vì thế, hai chàng trai cứ tay trong tay vô cùng vui vẻ ra ngoài đi dạo phố.

Lăng Thù sợ người khác nhận ra mình dẫn tới những phiền phức không cần thiết, đặc biệt đeo kính đen, Tần Tinh Hồn vẫn một bộ dáng cũ, một bộ áo thun màu trắng.

Ngay cả như thế, hai người vẫn khiến cho thật nhiều cái ngoảnh đầu.

Lăng Thù bộ dạng khí thế đẹp trai, giống ngôi sao điện ảnh; Tần Tinh Hồn bộ dạng tuần tú, giống đứa trẻ hòa nhã lý tưởng trong nhà hàng xóm, bề ngoài sáng sủa của hai người đã đặc biệt làm người ta chú ý, hưởng chi bộ dáng hai người vô cùng thân thiết, làm cho người ta sinh ra vô hạn mơ màng.

Hai người đi trên đường, còn có thể nghe được âm thanh nghị luận phía sau.

“Nhìn kia, mau nhìn bên kia có hai tiểu thụ!”

“Oa, hey thật sự.”

“Thật đẹp trai a. . . . .”

“Người đẹp trai kia khẳng định là công!”

“Rõ ràng là hai tiểu thụ!”

“Cậu không biết hai thụ gặp nhau chắc chắn có một công sao? Cậu xem nhắ trên tay hai người bọn họ, khẳng định là một đôi!”

“Oa, hey thật sự thật sự!”

“. . . . .”

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn liếc mắt nhìn nhau, cuối cùng vẫn là Tần Tinh Hồn trước thanh thanh cổ họng, hạ giọng nói chuyện với Lăng Thù.

“Thù Thù. . . . .”

“Àn?”

“Chờ sinh con xong, anh phải ở mặt trên.”

“. . . . .”

“Anh vốn là ở mặt trên.”

“Chúng ta thay phiên đến.”

“Em chẳng lẽ lại muốn làm lớn bụng anh sao?”

“. . . . .”

“Hừ!”

“Em sẽ chú ý.”

“Anh không tin, lần trước em phát rồ, anh cũng ngắt đi thôi!”

“. . . . . Em có thể mang bao.”

“Lỡ bao bị em đâm rách, anh vẫn phải sinh thêm một đứa!”

“. . . . .” Lăng Thù hắc tuyến.

Vấn đề tranh luận công thụ không có kết quả, Tần Tinh Hồn đi đi thì nhìn thấy cửa hàng trang phục nữ, lôi kéo Lăng Thù “chi lưu” một cái chạy vào.

Lăng Thù có chút buồn bực, chỉ thấy vẻ mặt Tần Tinh Hồn tự nhiên cầm lấy một bộ quần áo nữ hoa chân múa tay ở trên người mình.

“. . . . .” Lăng Thù hoàn toàn không biết cấu tạo của đầu Tần Tinh Hồn.

Nhưng mình cứ nhiên cứ như vậy không hiểu ra sao đang ở cùng người trước mắt này, có lẽ chính cậu cũng chưa từng hiểu rõ bản thân.

Cô bán hàng đi đến trước Tần Tinh Hồn, hỏi: “Thưa ngài, ngài muốn mua trang phục cho ai thế?”

Tần Tinh Hồn lại cầm bộ trang phục khoa tay múa chân ở trên người chính mình, vừa thuận miệng ứng phó: “mua cho chị dâu.”

Ánh mắt cô bán hàng nhất thời dừng lại ở trên người Lăng Thù.

“Chị dâu mang thai 6 tháng, ra ngoài không thuận tiện, tôi cùng anh trai đi xem có trang phục thích hợp phụ nữ có thai hay không.” Tần Tinh Hồn thốt ra, tuyệt không giống bộ dáng giả tạo.

Lăng Thù nhìn bộ dáng nghiêm trang của y, khóe miệng rút rút.

“Thù Thù, em xem cái này nhìn được không?” Tần Tinh Hồn lấy ra bộ quần áo. Quần áo phần hồng sáng đẹp, rất là xinh xắn.

Lăng Thù tưởng tượng bộ dáng mặc quần áo của Tần Tinh Hồn, lập tức lắc đầu.

Mở hội vui đùa sao. . . . . Tần Hồn muốn mặc quần áo tươi đẹp như vậy!

“Cái này sao?” màu đỏ thẫm.

“Rất đỏ.”

“Cái này?” Màu tím.

“Hình như hơi quý dị. . . . .” Tần Hồn mặc vào khăn định quý dị muốn chết.

“Cái này thế nào?” Màu cà phê.

“Rất quê mùa.” Lăng Thù nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn trái lựa phải chọn, cuối cùng vẫn nói: “Chọn bộ màu trắng.” Cậu quen nhìn Tần Tinh Hồn mặc quần áo màu trắng, rất không thói quen y mặc màu sắc khác.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nhún nhún mắt hướng Lăng Thù, trong mắt phượng có chút tinh nghịch.

Cuối cùng Tần Tinh Hồn chọn ba bộ quần áo của phụ nữ có thai màu trắng, vàng nhạt, màu lam nhạt, vô cùng cao hứng đóng gói trả tiền.

Lăng Thù nắm tay Tần Tinh Hồn quét thẻ, khẽ hỏi: “Sao anh chọn mấy thứ này?”

Tần Tinh Hồn vỗ vỗ bụng của mình, nói: “Qua mấy ngày thì đến mùa hè, bụng trở nên lớn che không được đích.”

“ . . . . .” Lăng Thù tưởng tượng bộ dáng bụng trở nên lớn của Tần Tinh Hồn.

“Em yên tâm, đến lúc đó anh hóa trang thành con gái.” Tần Tinh Hồn cười tủm tỉm đem thẻ đặt lại trong túi.

“ . . . . .” Lăng Thù sao cảm thấy như nghe sấm.

“Tiện thể làm giấy chứng nhận kết hôn cho chúng ta luôn.” Tần Tinh Hồn sớm đã tính toán tốt.

“ . . . . .”

Khủng Hoảng Kinh Tế

Edit: Sam Leo

Tần Tinh Hồn vô cùng cao hứng mang theo một túi lớn quần áo cùng Lăng Thù về đến nhà, vừa vào cửa nhà, sắc mặt hai người liền thay đổi.

Lăng Thù xoay xoay khóa cửa trong nhà, cư nhiên là mở.

“Bị cạy rồi.” Tần Tinh Hồn liếc khóa cửa một cái, lập tức kết luận: “có lẽ là tay cạy cửa lão luyện.”

“ . . . . .” Lăng Thù vẫn biết, người bên cạnh này cũng là tay cạy cửa lão luyện.

Hai người đi vào trong phòng, trong phòng quả nhiên một cái bánh hồngбет, Tần Tinh Hồn vội vàng chạy đến kết sắt trong phòng ngủ.

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn nhìn nhau.

Tài sản của hai người đều lớn. Lăng Thù lúc trước khi rời khỏi giới nghệ sĩ, rời tập đoàn Phương thị đi theo Tần Tinh Hồn, số tiền nắm trong tay không dưới trăm vạn, đều đặt trong mấy cuốn sổ tiết kiệm. Tần Tinh

Hồn tuy không giống Lăng Thù là ngôi sao, nhưng với tư cách sát thủ số một SOUL, số tiền tích lũy cũng có thể dùng mấy con số 0.

Kết quả ngay lúc hai người đi ra ngoài dạo phố một chuyến, trong nhà mất trộm.

“Kẻ trộm này phát tài rồi.” Đây là câu đầu tiên Tần Tinh Hồn nói sau khi nhìn thấy két sắt mất trộm.

“ . . . . .” Lăng Thù tràn đầy đồng cảm.

“Anh thực hối hận không mang heo lại đây giữ nhà.” Tần Tinh Hồn nói câu thứ hai.

“ . . . . .” Lăng Thù thần tình hắc tuyến nghĩ đến viên thịt tròn kia. Quả thật từ khi cùng y dọn đến nơi này cậu đã không nhìn thấy con thỏ kia.

“Hơn nữa thẻ tín dụng hôm nay bị anh quét bung.” Tần Tinh Hồn dè dặt gân xanh trên trán, nói ra câu thứ ba.

“ . . . . .” Lăng Thù khoe miệng rút rút, lấy ra bóp da trong túi chậm rãi đếm tiền.

Tần Tinh Hồn cũng sắp qua xem.

Lăng Thù đếm đi đếm lại, chỉ có 1 tờ tiền giá trị lớn 100 đồng cùng mấy tờ tiền lẻ.

“Một trăm hai mươi hai đồng sáu hào.” Lăng Thù khép lại bóp da.

“ . . . . .”

Ngày hôm sau Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn cầm CMND báo mất của cái giấy tờ thẻ tín dụng sổ tiết kiệm vân vân, lại đi siêu thị mua đồ ăn chút nhu yếu phẩm sinh hoạt, số tiền còn lại đã không nhiều lắm .

Hai người nghênh đón khuôn hoảng kinh tể lần đầu tiên trong cuộc sống phụ phụ.

Tần Tinh Hồn nhìn túi tiền đẹp đẹp, khoe miệng rút rút.

“Anh đi nhận mấy vụ làm ăn.” y nói như vậy.

“Không được!” Lăng Thù dùng ý kiến của Tần Tinh Hồn.

“Thù Thù, không sao, anh chỉ nhận vụ đơn giản.”

“Cẩn thận Ross lại nhìn chòng chọc anh.”

“ . . . . . Hấn dám!” Tần Tinh Hồn hừ hừ.

“Anh hao tổn rất nhiều công sức mới kết thúc vụ án của SOUL.” Lăng Thù nhắc nhở.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nheo mắt: “Anh sẽ không để cho cảnh sát nghi ngờ là SOUL làm.”

“Hơn nữa vận động mạnh đối với em bé không tốt.” Lăng Thù tiếp tục nhắc nhở.

“ . . . . .”

Ánh mắt Tần Tinh Hồn lập lòe mấy cái, cuối cùng nản lòng.

Y quả thật không thích hợp vận động cường độ cao.

Lăng Thù phát hiện, nói đến chuyện em bé dù sao cũng có thể khiến người trước mắt này chịu thua.

Hai người trầm mặc mang theo túi mua sắm chậm rì rì hướng về nhà, sau đó bước chân Lăng Thù dừng lại.

Tần Tinh Hồn nhìn theo ánh mắt Lăng Thù.

Lúc sau y nhìn thấy một tấm bảng.

“Quán bar LAST. L tuyển ca sĩ tạm thời, tiền lương thương lượng.”

Đối với chuyện Lăng Thù đến quán bar ca hát, Tần Tinh Hồn cực kỳ phản đối. Lý do này thì giống như lúc trước y trăm phương nghìn kế muốn Lăng Thù rời khỏi giới giải trí.

Nhưng y không thể không thừa nhận, bộ dáng Lăng Thù ở trên sân khấu thực mê người, Lăng Thù là một ngôi sao lớn, Lăng Thù ca hát rất khá.

Lăng Thù chẳng qua lựa chọn giữa Tần Tinh Hồn y cùng giới giải trí, có lẽ là khi đó Tần Tinh Hồn không rõ sống chết, kích động tình cảm sâu sắc của Lăng Thù, khiến cậu từ bỏ sự nghiệp đời người đi theo bước chân y.

Tần Tinh Hồn sắc mặt âm u, nhìn Lăng Thù cùng ông chủ quán bar đàm phán, sau đó Lăng Thù đi lên sân khấu, tiến hành hát thử.

Nhạc đệm vang lên, Tần Tinh Hồn liền nhìn thấy phong cách của Lăng Thù từ trong cuộc sống lộ xác ra, trở nên cực kỳ lóe sáng, tràn đầy cuốn hút.

Tần Tinh Hồn hít hít mũi.

Y nghĩ tới chuyện thật lâu thật lâu trước kia.

Có một người cũng như vậy, yêu thích sự nghiệp của mình, tập trung tinh thần trở nên sáng rọi không gì sánh bằng.

Tần Tinh Hồn có chút không cam lòng, y sờ sờ bụng của mình, cảm giác bất an mãnh mẽ xuất hiện.

“Nghĩ cái gì đấy?” Lăng Thù hát thử một bài xong, thấy sắc mặt Tần Tinh Hồn không bình thường, lập tức tới hỏi thăm.

Tần Tinh Hồn nhú nhú mày.

“Em ca hát cũng là vì kéo dài tình trạng hiện tại, chúng ta dù sao cũng không thể đói bụng chứ, hơn nữa anh còn có em bé.” Lăng Thù tính toán, nói đến em bé Tinh Hồn khẳng định sẽ mềm lòng.

Quả thật, báo mất giấy tờ thẻ tín dụng linh tinh phải mất một khoảng thời gian. Cho dù thẻ thay thế trở về, tiền bên trong còn hay không vẫn là một vấn đề.

Tần Tinh Hồn quả nhiên trì hoãn quyết tâm, vừa định nói nói gì đó, chợt nghe được tiếng vỗ tay bên cạnh.

“Ngài Tô, anh hát thật quá tuyệt vời.” ông chủ quán bar chậm rãi đi tới.

Ông chủ quán bar là một người ba mươi tuổi, bộ dáng rất nhã nhặn, hẳn lại tỉ mỉ liếc mắt đánh giá Lăng Thù một cái, nói: “Ngài Tô, bộ dáng của anh nhìn hơi quen mắt a.”

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn sau khi quy ẩn sử dụng đều là tên giả, Tô là họ giả hiện tại Lăng Thù dùng.

Tần Tinh Hồn “Hắc” một tiếng, nói: “Rất nhiều người đều nói bộ dạng cậu ấy giống Lăng Thù.”

Được Tần Tinh Hồn nhắc nhở, ông chủ quán bar quả nhiên bừng tỉnh đại ngộ: “Ngài Tô, bộ dạng anh quả thật rất giống ngôi sao lớn kia a!”

“ . . . . . ” Lăng không biết nói nên nói gì tốt.

Tần Tinh Hồn vẻ mặt bất cần, trái lại chậm rì rì nói: “Sao? Anh giữ cậu ấy ở lại hát không?”

Lăng Thù cũng nhìn ông chủ quán bar.

Ông chủ quán bar nhìn Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn, nói: “Chúng tôi dĩ nhiên chào đón ngài Tô đến hát, nhưng. . . . . ” Hắn tạm dừng một chút: “Ngài Tô, LAST. L chúng tôi là quán bar đồng tính, điểm này chúng tôi nhất định phải nói trước cho anh.”

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn sững sốt, đồng thời nhìn nhau.

“Tôi không đồng ý!”

“Tiền lương tính như thế nào?”

Hai người không hẹn mà cùng mở miệng.

Giận Dỗi Linh Tinh

Edit: Sam Leo

Ông chủ quán bar sững sốt một chút, quyết định không chú ý lời nói của người nào đó.

“Nếu ngài Tô hát ở LAST. L, lương ngày 500.”

Mặt Tần Tinh Hồn lập tức đen như đáy nồi.

Lăng Thủ không phát hiện, hỏi: “Có thể tính tiền theo ngày sao?”

“Đương nhiên có thể.”

Lăng Thủ được ông chủ khẳng định, lúc này mới nhìn về phía Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn hừ lạnh một tiếng, vừa lập lại lời nói phía trước một lần.

“Anh không đồng ý!”

Lăng Thủ từ trước tới nay lần đầu tiên phát hiện, lúc Tần Tinh Hồn bắt đầu bướng bỉnh thật giống con lừa.

“Tinh Hồn, đây là cách khẩn cấp tạm thời a.”

“Anh không đồng ý!”

“Em chỉ hát mấy ngày.”

“Anh không đồng ý!”

“Chờ thể phụ trở lại em sẽ không hát nữa.”

“Anh không đồng ý Anh không đồng ý Anh không đồng ý!”

Tần Tinh Hồn nhướng mày, bịt lỗ tai.

Bày trò gì thế, để Thủ Thủ làm việc ở trong quán bar đồng tính, này không phải dê vào hang sói sao!

Y trong lòng căm giận nghĩ.

Lăng Thủ có chút bất đắc dĩ nhìn bộ dáng Tần Tinh Hồn.

Bộ dáng người này cứ như em bé phát cáu, môi cũng dẩu thật cao rồi.

Sao trước kia cậu không biết có lúc Tinh Hồn có một mặt như vậy?

“Tinh Hồn đừng âm ỉ!” Lăng Thủ nhìn ông chủ ngạc nhiên bên cạnh một cái, hạ giọng nói.

“Anh không âm ỉ!” thanh âm Tần Tinh Hồn có chút cao.

“Em cũng sống cùng anh, chẳng lẽ anh còn sợ em sẽ chạy sao?” Lăng Thủ khề nói ở bên tai Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” cơn tức của Tần Tinh Hồn đè ép xuống một chút, nhưng vẫn lo lắng.

Lăng Thủ thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn hòa hoãn lại, vuốt vuốt mũi thiếu niên, khề cười nói: “Tinh Hồn, em phát hiện của lòng đổ kỹ của anh còn mạnh mẽ hơn phụ nữ.”

Tần Tinh Hồn biến sắc.

Lăng Thủ thuận thế sờ sờ bụng Tần Tinh Hồn, thấp giọng cười nói: “Có phải do có mang em bé hay không. . . . .”

Lời cậu còn chưa nói xong, tay đã bị Tần Tinh Hồn “Ba” một cái phủi ra.

Lăng Thủ có chút kinh ngạc nhìn Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn nâng lên mắt phượng, cũng hắc cười lạnh một tiếng.

Bên trong mắt phượng thật có loại ý tứ hàm xúc mơ hồ nói không rõ.

Lăng Thủ ngạc nhiên, thấy bộ dáng Tần Tinh Hồn hoàn toàn không giống như trước. Cậu nghĩ đến nhắc tới em bé, Tần Tinh Hồn sẽ an tĩnh lại.

Tần Tinh Hồn chỉ là cười lạnh, ngay lúc Lăng Thù cho rằng y sẽ vẫn nhìn cậu như thế, người bộ dáng thiếu niên kia cuối cùng phun ra một câu.

“Anh cảm thấy lời ba ba nhỏ nói cũng rất có đạo lý.”

Lăng Thù nhướng lông mày.

Tần Tinh Hồn xoay người bước đi.

Lăng Thù vội vàng đuổi theo, cũng không đếm xỉa ông chủ quán bar.

Vì thế người đi trên đường đã nhìn thấy một hình ảnh như vậy:

Thiếu niên ngoan ngoãn ở phía trước đi nhanh, anh đẹp trai tức giận đuổi theo ở phía sau.

Nhìn kỹ lại, trên ngón áp út của hai người đều đeo nhẫn giống nhau như đúc.

Người hơi hiểu rõ lí do bùng tình đại ngộ ——

Hóa ra là vợ chồng son giận dỗi a!

Tần Tinh Hồn cũng không biết bản thân đã đi lang thang vô mục đích bao lâu rồi, trong lòng vẫn là cơn tức giận hừng hực bốc cháy.

Thù Thù lại có thể xem y như phụ nữ!

Còn nói lòng đổ kị của y còn mạnh mẽ hơn phụ nữ!

Còn luôn lấy em bé làm biện pháp!

Ông đây chính là liều mạng đứa bé này cũng không đồng ý cho em ca hát ở quán bar!

Y cơ hồ cắn chặt răng, càng chạy càng nhanh.

Sau đó một cảm giác đau nhức từ bụng truyền đến.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn trong lòng cả kinh.

Y vội vàng thả chậm bước chân, lắng lại cơn giận trong lòng .

Y thừa nhận từ sau khi bị Lăng Thù áp một lần, tâm tình của bản thân lại càng ngày càng kém, nhưng bực bội thì bực bội, tới lúc khẩn cấp, tinh thần y lại lập tức bay trở về.

Người nhà của y vẫn phản đối y sinh đứa bé này, là bởi vì hiểu tình trạng thân thể y.

Vào lúc y vẫn là SOUL, nhiệm vụ từng nảy sinh sơ hở. Lúc ấy thân thể y đã bị ảnh hưởng rất nghiêm trọng, ngay cả sau khi y phục hồi được như bình thường, nhưng mang thai đối với y mà nói là chuyện cực kỳ nguy hiểm.

Vừa mới nảy khi Lăng Thù giấu cột y, y thực sự có xúc động sẽ không cần đứa bé này.

Còn hơn đứa bé, y thà rằng thời khắc khắc lúc nào cũng che chở bên cạnh người này, không cho người này xảy ra một chút bất trắc.

Y biết, sau khi y có em bé, rất nhiều chuyện sẽ bị hạn chế, y không có khả năng sẽ giống như trước, là vệ sĩ bên người Lăng Thù một tác cũng không rời.

Tâm tình kích động lại cộng thêm đi đi lại lại quá nhanh, cư nhiên dẫn tới từng trận đau dữ dội trong bụng.

Tần Tinh Hồn sắc mặt trắng bệch, bước chân có chút không ổn, vội vội vàng vàng tựa vào một thân cây bên cạnh, chậm rãi điều chỉnh hơi thở trong cơ thể.

Tốc độ Tần Tinh Hồn nhanh hơn Lăng Thù một đoạn, lúc Lăng Thù thật vất vả tìm được Tần Tinh Hồn, chỉ thấy người nọ tựa vào một cây ngô đồng bên cạnh vỉa hè. Áo trắng cây xanh trở thành một đường viền phác họa.

Lăng Thù thở hỗn một hơi, vội vàng chạy đến.

“Tĩnh Hồn, anh đừng tức giận.” Lăng Thủ thấy sắc mặt Tần Tĩnh Hồn vẫn còn trắng bệch, phỏng đoán suy nghĩ, chậm rãi nói.

Tần Tĩnh Hồn chỉ là nhắm mắt, mày hơi hơi nhăn lại.

“Tĩnh Hồn?” Lăng Thủ lại kêu một tiếng, thuận tiện kéo Tần Tĩnh Hồn qua, để cho y tựa vào trong lòng ngực của mình.

Sau đó ánh mắt y dừng ở vết máu trên cây phía sau Tần Tĩnh Hồn.

Cậu nhú mày, lại kêu lên một tiếng.

“Tĩnh Hồn, thân thể anh khó chịu sao?”

Tần Tĩnh Hồn cúi đầu ừ một tiếng.

Lăng Thủ cũng sợ tới mức hồn bay phách lạc.

Theo kinh nghiệm ở chung của cậu cùng Tần Tĩnh Hồn mà xem, Tĩnh Hồn chỉ cần không nói, chính xác là đã xảy ra chuyện.

“Em đưa anh đi bệnh viện!” Lăng Thủ cảm thấy tay mình bắt đầu run lên.

Tần Tĩnh Hồn nhú nhú mày, lập tức nắm lấy bàn tay phát run của Lăng Thủ.

“Đừng đi bệnh viện.” Y nói.

“Về nhà.” Y tiếp tục nói.

“Gọi điện thoại cho ba ba nhỏ. . . . . nói anh đã xảy ra chuyện, kêu ông nhanh đến.” Y cuối cùng lại nói thêm một câu.

Ba Ba Lớn Ba Ba Nhỏ

Edit: Sam Leo

Lăng Thủ vội vàng vàng vàng dìu Tần Tĩnh Hồn trở về nhà, đặt y ở trên giường, luống cuống tay chân đi tìm nhật ký điện thoại của ba ba nhỏ Tĩnh Hồn.

Tần Tĩnh Hồn nằm ở trên giường chẳng qua khớp hàm ngậm chặt, im lặng không hé răng.

Lăng Thủ nổi được điện thoại của ba ba nhỏ, giải thích lời dặn dò của Tần Tĩnh Hồn trước đó. Đối phương lập tức cắt điện thoại.

“Thù Thù. . . . .” Trong phòng truyền đến tiếng kêu mỏng manh của Tần Tĩnh Hồn.

Lăng Thủ vội vàng chạy qua, lấy tay nắm chặt tay đối phương.

Tần Tĩnh Hồn toàn thân là mồ hôi lạnh, nhìn thấy Lăng Thủ qua, lại vẫn cố gắng vực dậy tinh thần, mắt phượng xinh đẹp nháy nháy.

“Thù Thù.”

“Đây.”

“Không được đến quán bar hát. . . . .”

“Được.”

“Không được làm chuyện nguy hiểm. . . . .”

“Được.”

“Không được rời khỏi anh.”

“Được.”

“. . . . .” Tần Tĩnh Hồn vừa lòng thỏa ý nhắm mắt lại, tuy mày nhú lại, nhưng nhìn được bộ dáng đau đớn vừa hòa hoãn rất nhiều.

Sau đó người nào đó lại không yên tâm mở mắt.

“Em nhất định nói phải giữ lời!”

“ . . . . .” Lăng Thù thật không biết lúc này nên nói Tần Tinh Hồn sao mới tốt, chính y rõ ràng xảy ra chuyện kia mà, sao còn nhớ nhiều thứ như vậy.

“Em muốn đổi ý sao?” Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù không hé răng, lại nóng nảy, môi trắng đến dọa người. Đương nhiên phương diện này cũng có phần cố ý của Tần Tinh Hồn. . . . . Tóm lại, Lăng Thù phân biệt không được.

“Em không đổi ý, cái gì cũng nghe anh.” Lăng Thù lập tức tiếp lời.

“Những lời này chính là em nói.” mắt phượng của Tần Tinh Hồn sáng ngời.

“ . . . . .” Lăng Thù thừa nhận trước đó khi nói những lời này đã bị Tần Tinh Hồn dọa sợ tới mức chưa qua đại não suy xét liền phun ra —— cậu hiện tại có chút hối hận .

Tần Tinh Hồn cảm thấy mỹ mãn nhắm mắt.

Lăng Thù vội vàng đi nấu nước ấm, dùng khăn mặt chậm rãi lau mồ hôi lạnh trên đầu Tần Tinh Hồn.

Cũng không biết trải qua bao lâu, cửa phòng bị gõ vang lên.

Lăng Thù đứng dậy đi mở cửa.

Cửa “két két” một tiếng mở ra, đứng ngoài cửa là hai chàng trai.

Bộ dáng hai người đều rất trẻ tuổi, bộ dáng một người nhìn khoảng chừng ba mươi, nghiêm mặt lạnh nhạt đứng ở một bên, sắc mặt cực đáng ghét. Một người ước chừng hai mươi bảy tám tuổi, vừa liếc mắt qua, thể nhưng vô cùng kinh diễm xinh đẹp.

Người mặt lạnh đứng ở một bên không nói lời nào, người xinh đẹp mở miệng đầu tiên: “Con là Thù Thù sao.”

“ . . . . . Ân” Lăng Thù nháy mắt.

“Ta là ba ba nhỏ của Tiểu Tần.” người xinh đẹp nói.

“ . . . . .” ba ba này thật trẻ.

“Y là ba ba lớn của Tiểu Tần.” người xinh đẹp chỉ chỉ người mặt lạnh.

“ . . . . .” ba ba lớn này cũng thực trẻ tuổi.

“Tiểu Tần người đâu rồi?”

“Ở bên trong. . . . .” Lăng Thù lúc này mới phản ứng lại, dẫn ba ba lớn cùng ba ba nhỏ vào bên trong.

Ba ba nhỏ đi đến bên giường Tần Tinh Hồn nằm, nhìn thấy Tần Tinh Hồn vẻ mặt tái nhợt, không chút sức lực nằm ở trên giường, lại từ từ lật thân mình Tần Tinh Hồn qua, quả nhiên nhìn thấy phía sau màu trắng quần áo một mảng máu lớn đã đông lại.

Ba ba lớn nhìn vết máu, lạnh lùng hừ một tiếng.

Lăng Thù bị tiếng hừ lạnh kia dọa sợ, cậu dường như cũng phát hiện sắc mặt Tần Tinh Hồn trắng hơn.

Ba ba nhỏ chậm rãi sửa sang cả người Tần Tinh Hồn, khẽ cười nói: “Sảy thai sao.”

“Đừng!” Tần Tinh Hồn lập tức mở mắt ra, thốt ra.

“Hiện tại cũng đã như vậy, sau này sẽ càng khổ.” Ba ba nhỏ nói.

“Em lại chưa từng sinh em bé, biết cái gì. . . . .”

“ . . . . .” Ba ba nhỏ chán nản, nhìn về phía ba ba lớn.

Ba ba lớn ánh mắt lạnh lùng.

“Đáng đời.” Hấn nhìn Tần Tinh Hồn cả buổi, cuối cùng phun ra một câu.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn đơn giản nhắm mắt, cắn chặt khớp hàm không hề lên tiếng.

Thấy đứa con như thế, hai vị ba ba cũng không có biện pháp, ba ba nhỏ vội vàng lôi kéo Lăng Thù hướng ra ngoài phòng, sau đó kéo cửa phòng lại, cùng Lăng Thù ngồi ở bên ngoài phòng khách.

Lăng Thù lo lắng Tần Tinh Hồn, nhưng thấy ba ba lớn ở lại bên trong, nghĩ hẳn là không có vấn đề.

Chẳng qua, hôm nay rốt cục cậu gặp được toàn gia đình quý dị trong miệng Tần Tinh Hồn.

Cậu nhớ rõ trước kia Tần Tinh Hồn nói, baba y thúc giục y tìm người yêu, muốn tìm một người càng xinh đẹp hơn vị kia của baba y, vì thế đã gặp được chính mình.

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn nhìn ba ba nhỏ.

Bộ dạng rất được.

Người yêu của baba chẳng lẽ chính là vị này sao? Cậu nghĩ.

Dù sao theo Tần Tinh Hồn, thế giới quan của cậu đã bị phá vỡ mấy lần, cũng không để ý lúc này đâu.

Chẳng qua vị ba ba nhỏ này, khi vừa nhìn thoáng qua cảm thấy xinh đẹp rõ ràng không sao giống người khác, nhưng lúc này tỉ mỉ quan sát, rõ ràng bộ dáng cùng bộ dạng Tần Tinh Hồn gần giống nhau.

. . . . . Phải nói, Tần Tinh Hồn chính là phiên bản thiếu niên sống của ba ba nhỏ.

Bộ dáng thiếu niên của Tần Tinh Hồn là ngây ngô, trên mặt mũi còn có chút trẻ con, nếu là trưởng thành một chút, nét trẻ con giữa dung mạo giãn ra, thì hẳn chính là bộ dáng này của ba ba nhỏ.

Ba ba nhỏ thấy Lăng Thù quan sát mình từ trên xuống dưới hơn mười lần, mới cười nói: “Tiểu Tần nói bộ dạng con đẹp trai, hiện tại nhìn người thật, quả nhiên không sai.”

“ . . . . .” Lăng Thù biết bản thân đẹp trai, cũng được rất nhiều người đánh giá là dễ nhìn, nhưng lần đầu tiên được người lớn nói, chính cậu cũng hơi xấu hổ.

Ba ba nhỏ kéo Lăng Thù qua, vừa nhìn vừa thương cảm: “Chỉ tiếc con cùng ta mệnh khổ giống nhau.”

“ . . . . .” Đây là ý gì.

“Lấy phải người đàn ông có thể sinh em bé.”

“ . . . . .” Chẳng lẽ Tần Tinh Hồn là nam nam sinh tử. . . . .

“Từ khi Đại Tần sinh Tiểu Tần, ta cũng đã lâu không áp y.”

“ . . . . .” thật thần kỳ. . . . .

“Chỉ sợ lại làm to bụng y.”

“ . . . . .”

“Tiểu Tần trước kia từng chịu tổn thương, là không thích hợp sinh em bé.”

“ . . . . .” Tinh Hồn trước kia từng chịu tổn thương gì?

“Con phải khoan dung nhiều một chút.” Ba ba nhỏ dặn.

“ . . . . .”

“Ngần vịn lần đừng bò lên thân mình nó nữa.”

“ . . . . .” Lăng Thù khoe miệng rút rút, giống như thấy được vận mệnh tầm tới vô hạn bị áp của bản thân.

Tranh luận chuyện sinh em bé

Edit: Sam Leo

Thời điểm Lăng Thù đang vừa nghe ba ba nhỏ nói vừa tiêu hóa tin tức, cửa phòng đột nhiên mở ra, ba ba lớn mặt bình tĩnh đi ra, trong lòng còn ôm ngang Tần Tinh Hồn một thân trần như nhộng.

Tần Tinh Hồn tựa vào trong ***g ngực của ba ba lớn, toàn thân trên dưới chỉ được che đậy bởi một mảnh vải.

Lăng Thù cảnh sắc hỗn độn, hình ảnh này rất hài hòa.

“Thế nào rồi?” Ba ba nhỏ dừng câu chuyện, nhìn về phía ba ba lớn.

“Ngắt đi thôi.” Ba ba lớn đơn giản tóm tắt.

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn mắt Tần Tinh Hồn, quả nhiên hai mắt nhắm nghiền, một chút động tĩnh cũng không có.

“Thật vô dụng.” Ba ba nhỏ bĩu môi.

“Còn không phải là em sinh sao.” Ba ba lớn lạnh nhạt nói.

“Là từ trong bụng anh mổ lấy ra nha!” Ba ba nhỏ nhắc nhở.

“ . . . . .” Ba ba lớn cảm miệng không nói lời nào, toàn thân cao thấp tản ra hơi thở lạnh như băng.

Đôi mắt Lăng Thù đảo qua chuyển lại giữa hai vị ba ba, cuối cùng quyết định ôm chàng trai nhà mình từ trong tay ba ba lớn trước.

Ba ba lớn không chút nào mất tự nhiên, đem Tần Tinh Hồn giao cho Lăng Thù, vừa nhìn ba ba nhỏ.

Ba ba nhỏ bị ánh mắt lạnh lùng nhìn chằm chằm đến hãi hùng khiếp vía, vội vã đẩy mạnh Lăng Thù vào phòng tắm, khẽ nói: “Em giúp Tiểu Tần rửa sạch .”

Lăng Thù gật gù đầu, hai người đi vào phòng tắm, Lăng Thù đỡ Tần Tinh Hồn, mà ba ba nhỏ thì lau chùi thân thể Tần Tinh Hồn.

Trong phòng tắm hơi nước mù mịt, trong đầu Lăng Thù còn quanh quẩn lời nói trước đó của ba ba nhỏ, cậu thật dè dặt hỏi.

“Ba ba. . . .nhỏ?”

“Ân?” mắt phượng của ba ba nhỏ rất long lanh, nghiêng nghiêng chớp chớp càng thêm phong tình vạn chủng (có mị lực lớn, rất có sức quyến rũ).

“Tinh Hồn sinh em bé, chẳng lẽ là phải mổ lấy ra sao?”

“Ân.” Ba ba nhỏ tỉ mỉ lau thí thí của Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” Nếu thế Tần Tinh Hồn có thể cực kỳ đau hay không?

“Nó còn chưa nói cho con biết sao?”

“Nói cho con biết cái gì?” Lăng Thù buồn bực.

“Tiểu Tần ngay cả chuyện nó phải sinh em bé như thế nào cũng chưa nói cùng con?” Ba ba nhỏ cũng cảm thấy khó tin.

“ . . . . .” Lăng Thù buồn bực. lời nói của Tần Tinh Hồn từ trước đến nay phải lược lật những lời có ích, hơn nữa còn ba hoa chích choè, khiến người ta phân không rõ thật giả.

“Người của bộ tộc bọn họ, hoài thai khoảng một tháng, có thể trực tiếp hư thai, nhưng đến khi thai nhi thành hình rồi, thông đạo phía dưới nhỏ hẹp, chỉ có thể sinh mổ. Thời điểm Đại Tần sinh Tiểu Tần cũng đã đi đến quỷ môn quan một chuyến, Tiểu Tần thì càng không cần phải nói rồi.”

“ . . . . .” Lăng Thù neoh mắt. Cậu cảm giác chính mình cũng không muốn đứa nhỏ này nữa.

Đúng lúc này, Tần Tinh Hồn ghé vào trên người Lăng Thù giật giật mí mắt, thanh âm có điểm trầm.

“Thù Thù, em đừng nghe y nói bậy.”

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn thần sắc của Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” mắt phượng của ba ba nhỏ nhú nhú, trực tiếp néo đuôi Tần Tinh Hồn một cái.

“A ——” Tần Tinh Hồn thảm thiết kêu một tiếng, quay đầu đứng thẳng cơ thể, hung hăng đoạt khăn mặt trong tay ba ba nhỏ.

“Có sức sống rồi?” Ba ba nhỏ cười lạnh nói.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn bĩu môi, tuy cảm giác đầu còn hơi chóng, nhưng y vẫn giả vờ như rất có sức sống ứng phó: “Con tự mình làm!”

Ba ba nhỏ quan sát Tần Tinh Hồn một chút, lại đánh giá Lăng Thù một cái, cuối cùng mỉm cười ra phòng tắm.

Đợi ba ba nhỏ đi ra cửa, Tần Tinh Hồn lại từ bỏ khí lực, ghé vào trên người Lăng Thù.

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn thấy tay hạnh kiếm xấu của Tần Tinh Hồn trượt vào vạt áo của mình.

“Anh đã khỏe?” Lăng Thù mở miệng hỏi.

“Ba ba lớn ra tay tuyệt đối đáng tin cậy, dáng vẻ không giống như thằng cha già mà không nên nét kia.” đầu Tần Tinh Hồn mưu toan cọ cọ trên cổ Lăng Thù.

“ . . . . .” Muốn nói tính cách gì gì, sợ là người trước mắt mình này cùng người vừa đi ra ngoài kia không khác nhau bao nhiêu a.

“Tinh Hồn, đừng lộn xộn, em giúp anh lau khô trước.” Lăng Thù bắt lấy bàn tay không ngừng sờ sảng của Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn trừng mắt nhìn.

“Anh sinh em bé rất nguy hiểm.”

Tần Tinh Hồn tiếp tục chớp mắt.

“Chúng ta nên từ bỏ đi.”

Tần Tinh Hồn hít hít mũi.

“Thật ra thì chúng ta sống cuộc sống hai người cũng rất tốt nha.”

Hốc mắt Tần Tinh Hồn hơi đỏ.

“Em sẽ không cùng anh tranh giành ở phía trên nữa.”

Tần Tinh Hồn ngẩng đầu nhìn mắt của Lăng Thù.

Lăng Thù cũng nhìn người bộ dáng thiếu niên bên mình.

Trong con người hai người đang phản chiếu bóng hình đối phương.

Tần Tinh Hồn thu hồi bàn tay hạnh kiếm xấu, im lặng không hé răng dùng nước ấm lau thân thể của chính mình. Sau khi lau xong, y chậm rãi mặc quần áo vào.

Lăng Thù cũng trầm mặc nhìn Tần Tinh Hồn, cậu nghĩ Tần Tinh Hồn lại không vui rồi.

Tần Tinh Hồn mặc quần áo, cũng không đi ra phòng tắm, một thân quần áo trắng tinh đứng yên ở trước mặt Lăng Thù định.

Y nhìn nhìn Lăng Thù, chớp mắt cười, chỉ chỉ ngực chính mình.

“Thù Thù, ngay cả viên đạn bắn vào nơi này anh cũng vẫn sống khỏe mạnh, em không biết là anh rất lợi hại hay sao?”

“ . . . . .” Lăng Thù lại nhớ đến Tần bộ dáng chết giả của Tinh Hồn trước kia.

“Anh người lợi hại như thế, sao có thể sinh một đứa bé thì sẽ chết được?” Tần Tinh Hồn lại chỉ chỉ cái bụng bằng phẳng của mình.

“ . . . . .” liên hệ nhân quả này nhìn như không thể nào thích hợp, nhưng hình như cũng có một bộ lý lẽ a.

“Cho nên không có gì phải sợ, chính là đau một chút mà thôi.” về mặt Tần Tinh Hồn nghiêm túc.

“ . . . . .” Hần là rất đau đi. . . . . Lãng Thù lặng lẽ nghĩ.

“Hơn nữa ba ba lớn có truyền kinh nghiệm cho anh.” Tần Tinh Hồn cuối cùng bổ sung thêm một câu.

“ . . . . .” Lãng Thù thần tình hắc tuyến. Nghĩ đến người đàn ông lạnh như băng kia làm sao truyền kinh nghiệm cho thiếu niên cợt nhả này nga.

Nhưng, cậu cuối cùng cũng ý thức được, cổ chấp của Tần Tinh Hồn đối với chuyện sinh em bé đã muốn vượt qua dự liệu của mọi người.

Fan a Fan

Edit: Samleo

Sau khi lần thứ N khuyên bảo không có kết quả, hai vị ba ba đành phải tùy ý Tần Tinh Hồn tính tình làm cần.

Trước khi rời đi, Tần Tinh Hồn lấy thái độ quyết liệt, giữ lại thẻ vàng ngân hàng trong tay ba ba nhỏ.

Khủng hoảng kinh tế tạm thời giải quyết.

Qua một tuần sau, thẻ tín dụng cùng sổ tiết kiệm cũng bổ sung trở về. Bởi vì hai người phát hiện được đúng lúc, tiền lại chia ra không mất.

Nhưng cuộc sống của hai người đã hoàn toàn khác biệt rồi.

Cuộc sống ngày trước, là Tần Tinh Hồn đi ra ngoài mua thức ăn, Lãng Thù ở nhà nấu cơm.

Cuộc sống hiện tại, là Lãng Thù đi ra ngoài mua thức ăn, Lãng Thù tiếp tục ở nhà nấu cơm.

Mà Tần Tinh Hồn hoàn toàn biến thành con sâu gạo ăn không ngồi rồi được nuôi dưỡng ở nhà.

Người nào đó cảm thấy bản thân giống một oán phụ khuê phòng, cả ngày ghé vào trước cửa sổ trông chờ Lãng Thù mua đồ ăn trở về, về mặt kia có bao nhiêu buồn bã thì có bấy nhiêu ai oán.

Cuộc sống cứ bình bình thản thản trôi qua, bụng người nào đó bắt đầu gồ lên.

Tần Tinh Hồn vốn dáng người cân xứng, cơ thể lại gầy, sau ba tháng có em bé, bụng đã rõ ràng to ra rất nhiều.

Buổi tối khi ngủ, Lãng Thù tò mò nhìn Tần Tinh Hồn cởi quần áo.

Bụng bằng phẳng trước kia quả nhiên to hơn. . . . .

Tần Tinh Hồn cởi xong áo thun lót, thì thấy Lãng Thù nhìn nhìn chăm chăm thân thể của mình không chớp mắt, nhất là chỗ bụng.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nhìn nhìn bụng chính mình, cũng hiểu được đồ mặt.

“Đường như biến lớn.” Lãng Thù có xúc động vươn tay sờ sờ.

“Sau này còn có thể lớn hơn nữa.” Tần Tinh Hồn trực tiếp nằm xuống, đắp chăn.

“ . . . . .” Lãng Thù tưởng tượng ra phụ nữ mang thai mười tháng, lại che mất đầu của phụ nữ mang thai, thay vào khuôn mặt của Tinh Hồn.

Thật . . . . .

“Đừng suy nghĩ lung tung!” Người nào đó tức giận.

“A? Em không nghĩ lung tung. . . . .” Lãng Thù che dấu.

“ . . . . .” mặt người nào đó càng đỏ hơn.

Kết quả mặt đỏ của người nào đó chính là không bao giờ trần trụi cùng anh đẹp trai ngủ chung nữa.

Lăng Thù nhìn thấy Tần Tinh Hồn mỗi ngày mặc áo ngủ rộng thùng thình lăn trên giường, thì cảm thấy cảnh xuân vô hạn vẫn không đủ, đành phải ở lúc hai người tắm chung tranh thủ thưởng thức gấp bội lần.

Cậu không dám để Tần Tinh Hồn tắm rửa một mình —— đây là lời ba ba lớn dặn dò riêng trước khi rời đi.

Cuộc sống cũng từng có những lúc không hài lòng.

Ví dụ như lần nào đó Lăng Thù về nhà trễ hơn một chút, Tần Tinh Hồn đã bắt đầu đứng ngồi không yên.

Đợi khi Lăng Thù về nhà, đã là giữa trưa, sau móng còn có 3 cô gái mười bảy, mười tám tuổi đi theo.

Lúc Tần Tinh Hồn mở ra cửa phòng thì nhìn thấy ba cô bé vẫn xoay tròn vây quanh Lăng Thù.

“Anh là Lăng Thù sao!”

“000, anh diễn sát thủ SOUL thật anh tuần! ! !”

“Đúng vậy đúng vậy, chúng em đều nói, muốn gả thì phải gả cho chàng trai tốt giống SOUL.”

“Lăng Thù nhà anh ở đây phải không?”

“ . . . . .”

Kính mắt Lăng Thù hay mang khi ra ngoài đã bay đến góc nào không ai biết, cậu có phần không biết làm sao bị mấy nữ sinh vây quanh, trong tay còn mang theo rau xanh cây cải củ các loại đồ ăn.

Mí mắt Tần Tinh Hồn chớp chớp, rất nhanh đẩy đám nữ sinh kia ra, lại giống như thời điểm năm đó đã giúp Lăng Thù ngăn cản đội chó săn.

“Y họ Tô, không phải họ Lăng, các cô đừng nhận sai a.” Tần Tinh Hồn bắt lấy tay Lăng Thù, kéo người vào phòng, sau đó liều mạng đóng cửa phòng.

Sau đó, y thở phì phì trừng mắt nhìn Lăng Thù.

“Sao lại thế này!” Y che bụng mình, vừa nãy mấy nữ sinh kia thật sự là cậ mạnh, con của y a!

Lăng Thù nhìn thần sắc y, hơi lo lắng đỡ Tần Tinh Hồn ngồi xuống, giúp Tần Tinh Hồn xoa xoa.

“Mới vừa rồi lúc mua đồ ăn bị một cô gái đụng vào, chạm phải ánh mắt, bị người nhận ra.” Lăng Thù vừa xoa vừa nói.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn rối rắm.

“Người lúc nãy còn nhiều hơn, em thật vất vả chạy thoát ra.” Lăng Thù cũng thực rối rắm.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nghe tiếng đập cửa thùng thùng thùng vang không ngừng.

Lăng Thù cũng không biết làm sao, khuôn mặt này đúng thật là một bảng hiệu, chạy đến đâu rêu rao đến đó.

Tần Tinh Hồn vẽ mặt bình tĩnh cầm điện thoại, gọi nhân viên quản lý trật tự đến hỗ trợ giúp đỡ, đưa ra chứng minh nhân dân giả đánh tráo thân phận của Lăng Thù, lúc này mới khuyên mấy nữ sinh kia đi.

Nhưng hiệu quả không phải rất tốt.

Ngày hôm sau Lăng Thù lại bị đám nữ sinh ôm cây đợi thỏ vây quanh.

Người lần này càng nhiều hơn, ba nữ sinh kêu thêm mấy chị em, đúng lúc vây quanh cậu.

“Anh nhất định là Lăng Thù!”

“Chứng minh nhân dân của anh là giả đi, trong phim SOUL có đoạn này!”

“Lăng Thù anh có phải chính là SOUL thật sự hay không a?”

“Đúng a đúng a. . . . .”

“ . . . . .”

Lăng Thù quả thực khóc không ra nước mắt, mới ra cửa đã bị người che ở cửa tiểu khu, còn nhìn thấy có mấy người hàng xóm thường thường đi ngang qua, cùng cậu chào hỏi.

“Tiểu Tô, sớm như vậy a!”

“Tiểu Tô, cậu còn rất được nữ sinh hoan nghênh nha. . . . .”

“Tiểu Tô, gần đây đã lâu không thấy Tiểu Tần rồi a!”

“ . . . . .”

Lăng Thù lúng túng bị nữ sinh lôi kéo, sau đó cậu thấy có người nổi giận đùng đùng ở phía sau la to một tiếng.

“Các người đang làm cái gì!”

Thanh âm có phần quen thuộc, Lăng Thù quay đầu lại nhìn thoáng qua.

Một người đứng phía sau cách cậu không xa, người nọ có phần hơi giống Tần Tinh Hồn, nhưng cũng không hoàn toàn giống.

Chỉ thấy người nọ tóc ngắn thoải mái thẳng thăn lịch lãm, mắt phượng dường như híp lại, đường nét khuôn mặt nhu hòa hơn người bộ dáng thiếu niên một chút, khuôn mặt này tinh tế xinh đẹp, rõ ràng là một cô gái đặc biệt dễ thương.

Cô gái mặc một bộ váy búp bê vàng nhạt, phẳng phất có thể thấy được bụng dưới hơi hơi nhô lên.

Tiếng la kia của y rất có lực uy hiếp, thế cho nên mấy nữ sinh đều dừng động tác.

Người nào đó vừa lòng đi từ từ lại bắt lấy tay Lăng Thù, mắt phượng ẩn ẩn nén giận.

“Y là ông xã tôi, các người không nên nhận sai người nha!”

Lại vào bệnh viện

Edit: Samleo

Lăng Thù biết Tần Tinh Hồn có khả năng dịch dung, nhưng cậu chưa bao giờ nhìn thấy Tần Tinh Hồn có thể dịch thành dạng này.

Nhìn cô gái xinh đẹp phía trước, Lăng Thù thật sự là không biết hình dung tâm tình của mình như thế nào.

Kinh diễm? Ngạc nhiên? Khiếp sợ! Chấn động!

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn nhìn Tần Tinh Hồn kéo tay mình.

Khí thế của Tần Tinh Hồn rất lớn, rất có khí thế một kẻ làm quan, kéo người Lăng Thù qua chỗ ít người.

Các nữ sinh liếc mắt đánh giá Tần Tinh Hồn từ trên xuống dưới, lại nhìn nhìn Lăng Thù.

“Lăng Thù, anh kết hôn sao?” Các nữ sinh lại cùng bắt đầu.

“Y không phải Lăng Thù!” Tần Tinh Hồn lườm.

“Nơi này không đến lượt bà chị lên tiếng!” Các nữ sinh lại ba chân bốn cẳng phun ra.

“Vậy các cô có thể sao, y là chồng tôi sao tôi không thể nói !” Tần Tinh Hồn vén tay áo, chống nạnh.

“ . . . . .”

Tư thế này của Tần Tinh Hồn thì Lăng Thù quen. Phụ nữ đánh nhau, người đàn bà chanh chua chửi đổng, đều là bộ dáng như vậy.

Lăng Thù thấy mặt Tần Tinh Hồn từ từ nhuộm đỏ ửng, khuôn mặt xinh đẹp cho dù là bộ dáng cãi nhau rõ ràng cũng hết sức động lòng người, trong lòng không nhịn được hơi hơi khê động.

Nhưng cậu vẫn sợ Tần Tinh Hồn có gì sơ xuất, im lặng không lên tiếng che chở ở bên cạnh Tần Tinh Hồn. Cũng không biết y anh chàng này diễn tới đâu mới vừa a.

Cậu biết bộ dáng Tần Tinh Hồn chắc chắn là giả vờ, bởi vì đã hơn một năm ở chung, người bộ dáng thiếu niên kia chỉ cần tức giận, thì sẽ nói ít đi, sẽ không giống như bây giờ cùng người khác tranh cãi đến khí thế ngất trời.

Tần Tinh Hồn liếc mắt thấy Lăng Thủ che chở chính mình, trong lòng vui vẻ như ý, mồm mép động càng nhanh hơn.

Có Thủ Thủ ở, cho dù đường đường sát thủ tranh cãi cùng con gái, bản tiểu tiên cũng không đếm xỉa đến!

Tục ngữ nói: ba người đàn bà một vở kịch (3 nữ nhân ở đây là chỉ mẹ chồng, con dâu & cô em chồng, trong gia đình quan hệ giữa 3 người này dễ sinh “khói lửa” dẫn đến những chuyện bi hài).

Hiện tại đang vây quanh hai bên Lăng Thủ đã là một đám phụ nữ, hơn nữa còn có nửa phụ nữ nữa, tình cảnh vô cùng náo nhiệt. Lăng Thủ phát hiện, Tần Tinh Hồn không chỉ có thể tán dóc ở trước mặt cậu, mà ở trước mặt phụ nữ cũng có thể, cứ giống như trong trò chơi, y đem thắng kéo thành lệch, mà lệch cũng có thể kéo đến nghiêng thêm một đoạn.

Các nữ sinh vẫn là học sinh vừa mới trải sự đời, đâu chịu được sát thủ chuyên nghiệp thân kinh bách chiến khiêu khích, vừa thấy tranh cãi không qua phụ nữ của thần tượng trước mắt này, lòng ghen tị vừa dâng trào, bắt đầu đẩy đẩy kéo kéo, động tay động chân.

Lăng Thủ vội vàng bảo vệ Tần Tinh Hồn, chỉ sợ y có gì sơ xuất.

Mắt phượng của Tần Tinh Hồn cũng rạng rỡ lấp lánh, sau đó không biết tay ai đẩy y một cái thật mạnh, y cố ý nghẹn ngào kêu thảm thiết, cả người thuận thế té ngã, đầu “Phanh” đập vào một tảng đá bén nhọn trên mặt đất.

Cái này bị đụng phải không nhẹ, trên trán Tần Tinh Hồn tức khắc thủng một lỗ, máu chảy xuống.

“Tinh Hồn!” Lăng Thủ sợ tới mức lúng túng hết hồn, lập tức chạy đến kiểm tra miệng vết thương của Tần Tinh Hồn trên mặt đất.

Các nữ sinh bên cạnh nhìn thấy xảy ra chuyện, tiếng ồn ào bình ổn chút.

Cũng đúng lúc này, một chiếc xe “Cảnh sát” chạy lại đây.

Tần Tinh Hồn liếc mắt thấy xe chạy đến, dứt khoát nhắm mắt, giả bộ bất tỉnh.

“ . . . . .” Lăng Thủ có chút không biết làm sao nhìn bộ dáng giả chết của Tần Tinh Hồn.

Xem ra vở diễn này đã bị người nào đó thiết kế tốt lắm rồi.

Từ xe bước xuống mấy người cảnh sát mặc đồng phục, vừa thấy tình huống này, lập tức ba chân bốn cẳng xử lý chuyện tình.

Lăng Thủ nhìn y tá của bệnh viện giúp Tần Tinh Hồn băng bó tốt miệng vết thương, vẫn nhịn không được hỏi.

“Bác sĩ, y không có chuyện gì chứ?”

“Nào có hơi chấn động nhẹ, cần ở lại quan sát một thời gian.”

Lăng Thủ nhíu nhíu mày, quay đầu lại nhìn về phía băng gạc quấn quanh đầu Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn mắt phượng sáng long lanh, vui tươi hơn hờ hướng về phía Lăng Thủ cười.

“Anh thật là liều lĩnh!” Lăng Thủ ngồi ở bên giường bệnh của Tần Tinh Hồn.

“Không sao, anh có chừng mực mà.” Tần Tinh Hồn ngẩng đầu sờ sờ băng gạc trên đầu mình.

Ha ha, bệnh viện thật sự là nơi thoát khỏi chuyện rắc rối tốt nhất.

“Vậy cũng không nên lấy thân thể của mình ra đùa giỡn a, huống chi anh còn có. . . .” Lăng Thù thấy bộ dáng y tự nhiên không thêm để ý, muốn nói lại thôi.

Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng Lăng Thù lo lắng, bấu môi.

“Anh chẳng qua không quen nhìn đám con gái cả ngày vây quanh em đến tối muộn, không cho cả đám chút dạy dỗ anh thật sự là giận điên.”

“ . . . .” Lăng Thù im lặng.

“Đến cảnh cục ở lại vài ngày bồi tiền thuốc men linh tinh coi như quá hời cho bọn họ rồi.”

“ . . . .” Lăng Thù tiếp tục im lặng.

“Nếu quay lại ba tháng trước, anh đã sớm bắn chết bọn họ.”

“ . . . .” Lăng Thù ngoại trừ giữ im lặng không có lời nào khác nói tốt hơn.

Tần Tinh Hồn vừa lòng thỏa ý sờ sờ bụng mình.

“Đúng rồi, Thù Thù.”

“Àn?”

“Bộ dáng anh thế này xinh đẹp không?” Tần Tinh Hồn lại nâng tay sờ sờ khuôn mặt mình.

“ . . . .” Lăng Thù ngấm kỹ càng.

“Rất xấu xí?” Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù không nói lời nào, chớp mắt.

“Đẹp. . . .” Lăng Thù nghiêm túc trả lời.

“Vậy anh cứ tiếp tục như vậy được không?” Tần Tinh Hồn tiếp tục chớp mắt.

“Vẫn như vậy?” Lăng Thù lập tức lắc đầu: “Em vẫn quen thuộc với bộ dáng ban đầu của anh hơn.”

Tần Tinh Hồn sau khi nghe xong vui mừng khôn xiết, ôm chầm Lăng Thù thuận tiện hôn môi cậu.

Lăng Thù cũng đáp lại Tần Tinh Hồn.

Hôn đến mất hồn, Tần Tinh Hồn đột nhiên đẩy Lăng Thù ra.

“Tiếp tục nữa sẽ phát hỏa a.” Tần Tinh Hồn nhìn nhìn bộ dáng có chút rối rắm của mình.

“ . . . .” Lăng Thù cũng hiểu được trong thân thể mình cũng dâng lên một ngọn lửa.

Cậu lén lút nhìn những người khác trong phòng bệnh một cái, mọi người cùng gian phòng bệnh cùng với Tần Tinh Hồn trợn mắt há hốc mồm nhìn hai người bọn họ.

“ . . . .” Lăng Thù hơi mặt đỏ.

Tần Tinh Hồn lại không chút nào để ý, trực tiếp xuống giường bệnh, kéo tay Lăng Thù qua, giảo hoạt nói: “Thật ra lần này đến bệnh viện anh còn có mục đích khác.”

“Mục đích gì?” Lăng Thù hết sức xem nhẹ bỏ sót ánh mắt mờ ám này.

“Anh nghe nói bệnh viện này có mấy người trung y già, rất không tồi.” Tần Tinh Hồn lén lút kiễng mũi chân nói bên tai Lăng Thù: “Anh chắc chắn thuận tiện lấy mấy thang thuốc dưỡng thai từ từ bồi bổ, cho em bé tương lai của chúng ta ăn đến trắng trắng mập mập.”

Tìm kiếm ngôi sao

Edit: Samleo

Tần Tinh Hồn và Lăng Thù cùng nhau hướng đi lên lầu ba, mới vừa rẽ đến đầu cầu thang, đâm đầu vào một người đang lên, đứng ở trước mặt bọn họ.

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn liếc mắt nhìn nhau một cái, cũng đều dừng cước bộ.

Người nọ ước chừng ngoài ba mươi, người khá béo, vừa đứng ở đầu cầu thang đã ngăn cản đường đi của bọn Lăng Thù.

“Cậu là ngài Tô sao?” Người nọ liếc nhìn Lăng Thù một cái.

“. . . . .” Lăng Thù hơi kinh ngạc.

“Tôi là người tìm kiếm ngôi sao của công ty truyền bá văn hóa Ảnh Hoàng.” Người mập lấy ra một danh thiếp từ trong túi tây trang.

“. . . . .”

“. . . . .”

Thật sự là đến chỗ nào cũng giữ không sạch những người phiền phức.

Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn nhìn nhau, đành phải đưa tay tiếp nhận danh thiếp.

Trên danh thiếp ghi tên Vương Minh, phía dưới có số điện thoại, có địa chỉ liên hệ, có dãy số QQ. . . . .

“Công ty chúng tôi cảm thấy cậu vô cùng có tiềm lực trở thành ngôi sao đồ chơi tương lai.” Vương Minh lấy ra một phần văn kiện từ trong cặp hồ sơ mang theo đưa cho Lăng Thù.

Lăng Thù tiếp nhận thì thấy, là giới thiệu văn tấu của công ty truyền bá văn hóa Ảnh Hoàng.

Cậu cũng từng nghe nói qua văn hóa Ảnh Hoàng, là một công ty quy mô khá lớn, nhưng so với công ty giải trí văn hóa Tinh Nghệ cậu ký hợp đồng trước kia mà nói, chỉ có thể nói gặp sự phụ.

Tần Tinh Hồn cũng sắp lại dán mắt chăm chú xem văn kiện.

“Ngài Tô, nói vậy cậu cũng hẳn là biết, bộ dạng của bản thân rất giống siêu sao Lăng Thù chứ.”

“. . . . .” Lăng Thù kéo kéo khoe miệng.

“Lăng Thù đóng xong bộ phim SOUL này thì rời khỏi giới nghệ sĩ, đối với giới điện ảnh và truyền hình mà nói là một tổn thất rất lớn.” Vương Minh dừng một chút, nói: “Y diễn vai chính của SOUL bộ phim vừa công chiếu đã được khen ngợi, phá vỡ kỷ lục phòng vé trong nước, cho đến bây giờ thậm chí là thần thoại của giới điện ảnh và truyền hình. . . . . Nếu công ty chúng tôi sắp xếp cho ngài Tô một chút, nhất định sẽ cho cậu một bước nổi tiếng.”

“. . . . .” Lăng Thù có chút bất đắc dĩ nhìn Tần Tinh Hồn một cái, nói: “Nhưng tôi không dự định bước vào giới giải trí.”

“Cậu xem thêm tư liệu này.” Vương Minh dường như không nghe thấy lời nói của Lăng Thù.

“. . . . .” Lăng Thù thấy Vương Minh lại lấy ra một xấp văn kiện từ cặp hồ sơ, đưa qua cậu.

“Đây là hình ảnh của Lăng Thù trước.” Vương Minh giới thiệu.

“. . . . .” Lăng Thù mở văn kiện, quả nhiên đều là tập ảnh chân dung của mình trước kia ảnh sân khấu, ảnh trong phim, còn có mấy tấm ngoài đời thực.

“Ngài Tô, chúng tôi cảm thấy nguyên nhân của cậu, còn không chỉ bởi vì bộ dạng của cậu cùng Lăng Thù giống nhau, ngay cả khí chất cũng không kém bao nhiêu.”

“. . . . .”

“Ngài Tô, cậu cảm thấy sao?” Vương Minh hỏi.

“Ảnh này chụp không tệ.” Lăng Thù không tiếp lời, ngược lại tiếp tục chủ đề của Tần Tinh Hồn bên cạnh.

“. . . . .” Lăng Thù thấy Tần Tinh Hồn đang nghiêm túc xem tập ảnh chân dung của cậu.

Vương Minh lúc này mới chú ý tới tồn tại của Tần Tinh Hồn, có chút kinh ngạc.

“Ngài Tô, đây là?”

“Tôi là bà x y.” Tần Tinh Hồn tiếp lời.

“ . . . . .” Lăng Thù im lặng.

“ . . . . .” Vương Minh cũng lặng im, hắn là cau mày trầm mặc.

Sau đó người mập cẩn thận đánh giá bộ dáng Tần Tinh Hồn, chậm rãi nói: “Ngài Tô, nếu cậu ký hợp đồng, chúng tôi sẽ không lộ ra bên ngoài giới thân phận có vợ của cậu.”

“ . . . . .” Lăng Thù .

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn cũng .

Nhưng Lăng Thù dù sao cũng lẫn lộn ở giới diễn nghệ khoảng bốn năm năm rồi, đối với chuyện giới giải trí cũng gần như hiểu rõ. Không tiết lộ cuộc sống gia đình của ngôi sao, đồng thời duy trì mức độ rục rờ của ngôi sao ở trước mặt công chúng, về phương diện khác, cũng là vì bảo đảm an toàn cuộc sống của người trong nhà.

Nhưng đối với công ty giải trí mà nói, lợi ích đầu tiên mới là điều bọn họ coi trọng.

Lăng Thù trong lòng cân nhắc, đem tất cả tư liệu xếp lại, giao cho Vương Minh.

“Ngài Vương, tôi thật sự không dự định bước vào giới giải trí.”

“Ngài Tô, đây là một cơ hội ngàn năm một thuở.” Vương Minh cố chấp nói.

“Tôi không muốn hồng.”

“Cậu có thể suy nghĩ cân nhắc lần nữa.” Vương Minh thực cố chấp.

“Không cần suy nghĩ nữa.” Lăng Thù nhú mày.

“ . . . . .” Vương Minh tiếp nhận tư liệu trong tay Lăng Thù.

Lăng Thù hít sâu một hơi, nhìn về phía Tần Tinh Hồn cười nói: “Tinh Hồn, chúng ta đi lên chứ.”

Mắt phượng của Tần Tinh Hồn xoay chuyển, mỉm cười đáp ứng một tiếng.

Lăng Thù thấy bộ dáng của y, giật mình, đỡ lấy thất lưng Tần Tinh Hồn, cùng y bước trên cầu thang.

Vương Minh cầm tư liệu, nhìn hai người từ từ biến mất ở chỗ ngã rẽ cầu thang.

Sau đó, hắn mới cúi đầu bỏ tư liệu lại vào trong cặp hồ sơ.

Người trong phòng khám bệnh Trung y cũng không ít, Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù xếp hàng khoảng nửa giờ, mới đến lượt.

Lão trung y dùng mắt xem xét Tần Tinh Hồn mấy lần.

“Sinh bệnh gì?”

“Không sinh bệnh.”

“ . . . . .” Lão trung y giương mắt nhìn Tần Tinh Hồn, nhìn thấy băng gạc trên trán y.

“Mang thai, muốn hốt mấy thang thuốc dưỡng thai.”

“ . . . . .” Lão trung y lúc này mới nhìn về phía bụng Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn vươn tay, đặt ở trên gối bắt mạch.

“Làm siêu B rồi chứ?” Lão trung y hỏi.

“Không có.”

“ . . . . .”

“Làm siêu B tôi phải đi tìm Tây y .”

“ . . . . .” Lão trung y đưa tay khoát lên mạch của Tần Tinh Hồn, ông đặt một hồi, lông mày hơi hơi nhăn lại, nhìn nhìn Lăng Thù, lại nhìn nhìn Tần Tinh Hồn, cuối cùng thu mi.

“Đừng quan tâm cái khác, tôi chỉ muốn phối một bài thuốc Đông y ổn định thai.” Tần Tinh Hồn nói.

“ . . . . .” Lão trung y gật gật đầu, dời tay khỏi mạch của Tần Tinh Hồn, lại lật lật mí mắt của Tần Tinh Hồn, hỏi mấy câu, cuối cùng mới viết xuống mấy vị thuốc.

Lăng Thù chỉ cảm thấy hai người thần thần bí bí.

Tần Tinh Hồn lại thoải mái tự nhiên, tiếp nhận toa thuốc của lão trung y nhìn mấy lần, nhìn thấy xác thật là ghi mấy vị thuốc tốt, lúc này mới cảm thấy mỹ mãn cùng Lăng Thù rời đi, chỉ để lại lão trung y đang nhú chặt mày.

“Kỳ quái.” Lão trung y lẩm bẩm nói.

“Thật sự là quái lạ.” Lão trung y lại lặp lại một lần.

Nhưng hai người đã đi xa, nghe không được lời giống như lẩm bẩm của lão trung y

Phơi Bày Ánh Sáng

Edit: Samleo

Sáng hôm sau, Lăng Thù mang theo thang thuốc Đông y, đến chỗ sắc dùm thuốc Đông y của bệnh viện sắc.

Lúc thấy y tá đẩy xe ngang chỗ sắc thuốc, Lăng Thù dẫn đo hỏi.

“Y tá, nơi này có chỗ nào bán đường phèn không?” Tuy Tinh Hồn không yêu cầu, cậu vẫn sợ thuốc Đông y rất đắng.

Y tá lắc đầu.

Lăng Thù đành phải bưng chén thuốc quay về phòng bệnh.

Tần Tinh Hồn ngồi ở trên giường vốn mệt mỏi, vừa thấy Lăng Thù trở về, cả người lại tràn đầy sức sống.

Lăng Thù cầm muống, múc một muống thuốc, đưa đến bên môi Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn vui tươi hơn hử ngậm một ngụm, sau đó mặt giãn ra mi nhú lại.

“Rất đắng sao?” Lăng Thù hỏi.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn lắc lắc đầu, mắt phượng co lại, nuốt vào ngụm thuốc, nói: “Anh tự mình uống.”

Nói xong y tiếp nhận chén thuốc trong tay Lăng Thù, đưa đến bên miệng, cũng không quan tâm nhiệt độ, ừng ực ừng ực một hơi đổ toàn bộ vào.

“ . . . . .” Lăng Thù trợn mắt há hốc mồm nhìn.

Tần Tinh Hồn uống xong thuốc, đặt chén sang một bên, hướng về phía Lăng Thù cười hi hi.

“Không đắng sao?” Lăng Thù không nhịn được nói.

“Không đắng.” Tần Tinh Hồn đáp.

“Anh gạt người.” Lăng Thù vừa rồi cũng tự mình thử qua thuốc, đắng đến mức nhú mày.

Tần Tinh Hồn nhún vai, dựa vào bên cạnh giường bệnh, sau đó xoay tròn mắt.

“Thù Thù, vừa rồi đúng là rất đắng.”

“ . . . . .” Y đang bán nút thắt gì đây? Lăng Thù nhướn mí mắt.

“Có một thành ngữ kêu khổ tận cam lai (thời kỳ cực khổ đã qua, cuộc sống an nhàn sẽ tới), anh mới vừa chịu đựng nhiều cay đắng như vậy, Thù Thù có muốn cho anh chút ngọt ngào hay không?” Tần Tinh Hồn xảo tiểu thiện hê (khéo cười tươi đẹp làm sao*).

“ . . . . .” Đúng là, y chỉ biết.

“Nếu không cho một ngụm hôn lưỡi nha?” Tần Tinh Hồn đề nghị.

“ . . . . .” Lăng Thù nhìn người khác trong phòng bệnh một cái, cuối cùng quyết định im lặng.

Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù không lên tiếng, hết sức phấn khởi chuẩn bị bò lên trên người Lăng Thù.

Lăng Thù vội vàng ngăn lại.

“Đừng quậy a.”

“Anh không quậy.”

“Có người khác mà.”

“Phi lễ chó thị (Không nhìn điều sai).”

“Bụng anh gác qua em rồi.”

“ . . . . .”

“Mau xuống đi.”

“Thù Thù, chỉ một chút thôi. . . . .”

“ . . . . .”

“Bẹp ~!”

Tần Tinh Hồn vừa lòng thỏa ý thấy dấu nước miếng của mình lưu lại ở trên mặt Lăng Thù, dùng đầu lưỡi liếm liếm môi mình.

Bộ dáng hết sức rung động lòng người.

Lăng Thù trong lòng khê động, hầu kết di động lên xuống một cái.

Tần Tinh Hồn liếm xong môi mình, bắt đầu hôn lên môi Lăng Thù.

Lăng Thù chỉ cảm thấy mềm mềm, trong lòng lại khó nén, nhắm mắt, đáp lại Tần Tinh Hồn.

Trong miệng Tần Tinh Hồn vẫn sót lại mùi thuốc Đông y, Lăng Thù lại cảm thấy nước miếng thật ngọt, đầu lưỡi không ngừng lưỡng lự ở quanh kẽ răng Tần Tinh Hồn.

Khi tình đến nồng cháy, cũng không quan tâm có người nào bên cạnh.

Lăng Thù dứt khoát buông lỏng bản thân, chỉ coi phòng bệnh là nhà mình.

Đúng lúc này, cậu chợt cảm thấy trước mặt bỗng nhiên có thứ gì lóe lên.

Cậu mở mắt ra, ánh mắt mơ mơ màng màng.

Lại lóe lên.

Cậu sững sốt, trong đầu bỗng nhiên vang lên cảnh báo.

Trước mắt lại lóe lên.

Tần Tinh Hồn cũng sững sốt, lập tức cùng Lăng Thù tách ra.

“Hình như là đèn flash của máy chụp hình.” Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, cảm thấy không thoải mái.

Lăng Thù giận tái mặt, chậm rãi đi qua chỗ nguồn sáng.

Cậu đột nhiên kéo cửa ra, chỉ thấy vài người cầm máy ảnh đứng ngoài cửa phòng bệnh, ra sức chụp ảnh Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn.

Tim Lăng Thù đột nhiên nhảy lên.

Cậu nhìn thấy có người đưa mic qua, một cái tiếp một cái.

“000, chúng tôi nghe được tin tức nói anh ở trong này, đặc biệt đến phỏng vấn.”

“Lăng Thù, xin hỏi tình hình cuộc sống hiện tại của anh như thế nào?”

“000, vừa rồi người cùng anh hôn môi là bạn gái anh sao, hay là hai người đã kết hôn?”

“000, anh rời khỏi giới giải trí có phải vì người bệnh đó hay không?”

“ . . . . . ”

Lăng Thủ kinh sửng sốt một hồi, lập tức ngăn cản phóng viên vừa chụp ảnh vừa chuẩn bị tràn vào trong phòng.

Tần Tinh Hồn nhú mày, chỉ cảm thấy vô số đèn flash đập vào trên mặt và trên người mình.

Lăng Thủ ra sức ngăn cản phóng viên, đóng cửa phòng, sau đó lập tức lật tờ báo, che khuất cửa kính trên cửa, dùng băng dán kín.

Cậu có hơi hỗn hển thở một hơi, nhìn về phía Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn cũng nhìn cậu.

Người trong phòng bệnh cũng đều nhìn hai người bọn họ.

Lăng Thủ lập tức đi đến trước mặt Tần Tinh Hồn.

“Hành tung của chúng ta đã bị truyền thông biết.” Lăng Thủ thấp giọng nói.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn rũ mắt không nói.

Hai người bọn họ từ sau khi quy ẩn, đã chọn ở lại thị trấn nhỏ hẻo lánh này, mà ngay cả Quan Hải, Tiểu Bao, Tạ Tinh Am những người này cũng không biết nơi bọn họ đi.

Nếu nói bại lộ thân phận, nhưng chuyện hai ngày này.

Mấy cô gái mà bọn họ xung đột thì không có lòng dung cảm lớn như vậy, như thế khả năng chỉ có thể là Vương Minh chạm trán ngày hôm qua.

Vương Minh. . . . . đồng tử Tần Tinh Hồn hơi hơi rụt lại.

Rồi sau đó, tay cậu lập tức bị Tần Tinh Hồn nắm.

“Đừng nghĩ lung tung.” Lăng Thủ hơi lo lắng nhìn Tần Tinh Hồn.

Thân phận của cậu bị phơi bày ánh sáng thật không có gì, cậu vốn chính là một ngôi sao, trước kia vẫn xuất đầu lộ diện.

Mà Tinh Hồn không giống.

Vừa rồi bộ dáng vô cùng thân thiết của cậu cùng Tần Tinh Hồn, khẳng định đã bị phóng viên chụp được toàn bộ.

Nếu thân phận của Tần Tinh Hồn bị phơi bày ánh sáng. . . . .

Hô hấp của Lăng Thủ đột nhiên cứng lại, nắm tay Tần Tinh Hồn càng chặt hơn.

Xảo tiểu thiên hê – : Xuất xứ từ Kinh Thi – Vệ Phong – Thạc Nhân, ca ngợi nàng thê tử của Vệ Trang Công ( ), Trang Khương ( ), toàn bộ thiên có bốn chương, mỗi chương 7 câu, mỗi câu bảy chữ.

CHƯƠNG THỨ 3 MIÊU TẢ VỀ ĐẸP THANH TAO CỦA NÀNG TRANG KHƯƠNG

Thạc nhân
Thủ như nhu đề,
Phu như ngưng chi,
Lãnh như tù tề,
Xỉ như hồ tề,
Tần thủ nga my.
Xảo tiểu thiên hề!
Mỹ mục phiến (phấn) hề!

Dịch nghĩa:
Tay của nàng trắng và mềm như ngọc tranh mới mọc,
Da của nàng trắng như mỡ đông lại,
Cổ của nàng cao mà trắng như hình con một gỗ,
Răng của nàng trắng, vuông và sắp nhau đều như hạt bầu.
Trán của nàng vuông mà rộng như trán con tần, và lông mày nhỏ, dài, cong như râu con ngài.
Nàng cười rất khéo, trông rất đẹp ở bên khoe miệng có duyên.
Mắt của nàng đẹp dễ, trông đen, trông trắng phân biệt long lanh.

Náo Nhiệt Trán Nhỏ

Edit: Samleo

Bảo vệ bệnh viện sắp điên rồi.

Y tá bệnh viện sắp điên rồi.

Bác sĩ bệnh viện sắp điên rồi.

Nói tóm lại, bệnh viện này ở thành thị nhỏ xa xôi, nửa năm toàn không gặp hơn những gương mặt quen thuộc, hiện tại nơi này bắt đầu náo nhiệt, nhốn nháo, thần kinh.

Thành thị nhỏ vốn không chỗ nào đáng chú ý, trừ bỏ là thành thị công nghiệp đang khởi bước, đã khai phá khoáng sản tài nguyên được không sai biệt lắm, ngay cả chủ tịch huyện cũng không biết khi nào thì tập trung nhiều ánh mắt phóng viên truyền thông như vậy. Hơn nữa, còn thường thường có trai xinh gái đẹp chạy tới nơi này.

Trong số trai xinh gái đẹp có một số là đạo diễn trẻ tuổi, nhà sản xuất, có một số là fan ngoan cố nghe đồn ngôi sao lớn nào đó rời khỏi giới giải trí.

Bệnh viện mỗi ngày phân công 5 bảo vệ canh giữ ở cửa bệnh viện, phòng ngừa đội chó săn lẻn vào bên trong, nhưng cũng có mấy người khó lòng phòng bị trà trộn vào bên trong.

Mà người khối xương là một đương sự trong đó, được một nữ bác sĩ tuổi còn trẻ cẩn thận quan sát miệng vết thương trên đầu.

“Gần như lành rồi.” Nữ bác sĩ khẳng định lại một lần.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù nhìn nhau.

“Có thể làm thủ tục xuất viện.” Nữ bác sĩ nói.

“ . . . . .” Lăng Thù nghĩ tới mấy đội chó săn chặn ở cửa bệnh viện.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn cũng nghĩ tới rồi.

“Bác sĩ.” Tần Tinh Hồn không cam lòng nói.

“Chuyện gì?”

“Tôi thật sự khỏe sao?”

“Àn.”

“Nhưng vì sao tôi vẫn cảm thấy đầu rất đau?” Tần Tinh Hồn đỡ trán.

“ . . . . .” Nữ bác sĩ khước miệng rút rút.

“Có thể ở đến khi đầu hết đau mới thôi không?”

“ . . . . .”

“Được không?” Tần Tinh Hồn nháy đôi mắt phượng sáng ngời.

“Tôi cảm thấy chị sẽ không thừa nhận bản thân đã khỏi hẳn.” Nữ bác sĩ thực lý tính.

“Vẫn tiếp tục ở lại đi.”

“ . . . . .” Nữ bác sĩ tỏ vẻ chưa từng gặp qua người da mặt dày như vậy, sau đó cô nghĩ nghĩ, đơn giản ăn ngay nói thật.

“Đây là ý của viện trưởng, tôi không làm chủ được.” Nữ bác sĩ cảm thấy lời nói của mình rất chính đáng.

“Vậy cô tìm viện trưởng, tôi sẽ cùng y tâm sự.” Tần Tinh Hồn cảm thấy lời nói của mình rất chính đáng.

“ . . . . .” Nữ bác sĩ bại trận, cô phát hiện, vô luận cô nói như thế nào cũng nói không qua cái người vô lại trước mắt này, cô đưa ánh mắt nhìn về phía Lăng Thù.

Tần Tinh Hồn rất tinh thần, thư thư phục phục nằm dựa vào gối.

Lăng Thù căn cứ nguyên tắc bà xã lớn nhất, cơ bản cái gì cũng nghe bà xã, nói với nữ bác sĩ nhiệt tình: “Tinh Hồn y cảm thấy không được thoải mái, để cho y ở thêm vài ngày đi.”

“ . . . . .” Nữ bác sĩ nuốt lại lời chưa kịp thốt ra.

Cô cũng từng theo đuổi ngôi sao.

Người này thật là Lăng Thù năm đó diễn SOUL , vang dội giới giải trí sao?

Nữ bác sĩ im lặng thấy thuyết phục không được, lẳng lặng lui ra ngoài.

Tần Tinh Hồn khiêu mi, nhặt tờ báo lật lật, mở đến trang giải trí, thì nhìn thấy tấm ảnh cực lớn mình cùng Lăng Thù hôn môi vất ngang ở giữa tờ báo.

Nội dung bài báo: Bộ mặt chân thật chôn giấu của siêu sao sau khi thoái ẩn

Tần Tinh Hồn ném tờ báo, lại cầm cuốn tạp chí.

Như trước là ảnh chụp hôn môi, nhưng góc độ khác biệt.

Cầu huyết lúc tám giờ: Yêu đương của siêu sao .

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn buông cuốn tạp chí, lại cầm lấy tờ báo.

Vẫn như cũ là chuyện hai người bọn họ cùng một chỗ.

Chuyện không thể không nói của siêu sao cùng người phụ nữ của y .

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn yên lặng xem.

Y nhìn chăm chăm tờ báo một lúc lâu.

Ngay tại lúc Lăng Thù nghĩ Tần Tinh Hồn sẽ tức giận vì nội dung tờ báo, Tần Tinh Hồn trịnh trọng gật đầu.

“Vẫn là tấm này chụp đẹp.”

“ . . . . .” Lăng Thù khoe miệng rút rút, ngồi ở trên giường bệnh bên cạnh.

Từ sau khi thân phận hai người bọn họ phơi bày ánh sáng, người bệnh phòng này đã đổi phòng trả phòng, không dám ở lại chỗ này, chỉ sợ buổi tối đi thêm một bước sẽ bị đội chó săn, fan linh tinh nhấn chết chìm.

“Chúng ta nên làm gì bây giờ?” Lăng Thù do dự một chút, hỏi Tần Tinh Hồn.

“Đóng gói trốn người.”

“ . . . . .” Lăng Thù cũng không phải không nghĩ tới vấn đề này, chẳng qua hiện tại trên đường đến bệnh viện không hề ít phóng viên và fan nằm vùng, chỉ sợ ngay cả ra cửa cũng hết sức khó khăn.

“Buổi tối, anh mang em chuồn ra.” Tần Tinh Hồn đề nghị.

“Có được không?” Lăng Thù do dự nhìn xuống bụng nhỏ của Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn cũng phân vân.

Đúng lúc này, cửa phòng lại thùng thùng vang lên.

Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù nhìn nhau.

Trong phòng chỉ có hai người bọn họ, người bệnh khác đều đã dọn ra ngoài, bây giờ đến gõ cửa không phải phóng viên chính là đội chó săn.

Lại là “Thùng thùng thùng” .

Hai người không thèm nhìn.

Tiếng đập cửa ngừng, Tần Tinh Hồn nghe tiếng bước chân đã đi xa, đang chuẩn bị cùng Lăng Thù nói chuyện phiếm, ai ngờ tiếng bước chân kia lại trở lại.

Hơn nữa xen lẫn tiếng bước chân của một người khác.

Chìa khóa cắm vào cửa phòng, xoay xoay, mở ra.

Một y tá cùng một người đàn ông đi đến.

Y tá liếc mắt nhìn phòng bệnh từ trên xuống dưới, bỗng nhiên nói: “A, ngài Lưu thật ngại, buổi sáng hôm nay người bệnh chuyển phòng hình như đăng ký sót, người anh muốn tìm không ở phòng này.”

“ . . . . .” Lăng Thù .

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn cũng .

“ . . . . .” Người đàn ông mới đến cũng cùng .

Y tá lại thoải mái, lén lút liếc nhìn Lăng Thù một cái, hai gò má cực kỳ đỏ ửng.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn thề, cô gái này nhất định là cố ý.

Người đàn ông chỉ có thể gật gật đầu, chuẩn bị rời khỏi phòng bệnh, sau đó hẩn xoay người, quan sát Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn thêm một chút.

Tiếp theo hẩn dừng bước chân.

“Là các người?” Người đó kinh ngạc.

Nghe lời nói như vậy, Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn cũng không khỏi tò mò, nhìn kỹ người đó.

Quả thật cảm giác có chút quen thuộc.

Rồi sau đó trong trí nhớ đột nhiên lóe lên một chút linh quang.

Tần Tinh Hồn lập tức đen mặt.

Mà Lăng Thủ hơi không xác định hỏi: “Anh là ông chủ của LAST. L?”

Thương Lượng Bằng Giá

Edit: Samleo

LAST. L là một quán bar đồng tính luyến ái. Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thủ cũng từng quan tâm viếng thăm quán bar này, chẳng qua lúc ấy, túi tiền hai người không một xu, Lăng Thủ chính là đi nhận lời mời hát ở quán bar.

Ông chủ liếc mắt đánh giá một cái, ánh mắt chuyển qua Tần Tinh Hồn ngồi ở trên giường.

“Hóa ra là cậu!” Hần kinh ngạc nói.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn lập tức xụ mặt.

Về ngoài lần này của cậu không có thay đổi lớn, chẳng qua dùng vật liệu dịch dung bình thường làm cho đường nét khuôn mặt trở nên mềm mại một chút, trong hình dạng vẫn hiện ra khuôn nét ban đầu của y.

Ông chủ quán bar vừa cẩn thận quan sát nói: “Thì ra cậu là nữ!”

“ . . . . . ” Lăng Thủ nhin cười.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn cảm thấy chính gân xanh trên đầu mình đang nhảy nháy.

“Cậu rõ ràng là nữ!” Ông chủ quán bar ngạc nhiên thú vị.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn đỡ trán. Đây là rất kỳ quái sao, hẳn có thể dùng giọng điệu gấp quỵ nói ra sao? !

“ . . . . . ” Lăng Thủ ở một bên tiếp tục nhin cười.

“Cậu thật là nữ a?” Ông chủ quán bar không xác định lại hỏi lần nữa.

“ . . . . . Phốc!” Lăng Thủ cuối cùng nhin không được, nghiêng người, nhìn từ sau lưng, còn thấy bờ vai của cậu run run lên.

“ . . . . . ” Tần Tinh Hồn giận.

“Thù Thù!” Y không vừa lòng chớp chớp mắt.

Đã ở chung hơn một năm, Lăng Thủ cũng biết giọng điệu này của Tần Tinh Hồn là triệu chứng nổi giận, thành thành thật thật nhin cười lần nữa, xoay người lại.

Ông chủ quán bar lúc này mới chăm chú nhìn Lăng Thủ.

Sau đó hẳn hình như nhớ tới cái gì, có chút không xác định.

“Cậu chính là Lăng Thủ sao?”

“Không phải.” Lăng Thủ nhìn mắt Tần Tinh Hồn, không chút suy nghĩ liền trả lời.

“Cậu thật sự không phải?” Ông chủ quán bar không tin tưởng hỏi.

“Tôi thực không phải.” Lăng Thủ kiên quyết không thừa nhận.

“Xem ra cậu đúng là thật rồi.” Ông chủ quán bar quả quyết nói.

“ . . . . . ” Lăng Thủ trầm mặc, cậu cảm thấy giao tiếp có chương ngại.

“Bên ngoài đều đang đồn trong bệnh viện có nhân vật lớn ở, khi tôi vừa mới vào bệnh viện, bị bảo vệ truy hỏi liên tiếp hai lần.” Ông chủ quán bar nghĩ nghĩ, lại nhắc nhở: “Bên ngoài hình như rất nhiều phóng viên đang đợi các người.”

“ . . . . . ” Lăng Thủ tiếp tục trầm mặc.

Cậu cũng biết ông chủ quán bar nói chính là sự thật.

Ông chủ quán bar không hề nhìn bọn họ, xoay người nhẹ nhàng nói vài câu với y tá vẫn ở bên cạnh nhìn chăm chăm vào Lăng Thù, y tá gật gật đầu, ra cửa phòng bệnh.

Ông chủ quán bar bước đến đóng cửa.

Sau khi xác định cửa đóng chặt, hắn lại xoay người trở lại.

Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù hai mặt nhìn nhau, không biết người này đang bán nút thắt gì.

“Tôi họ Lưu.” Ông chủ quán bar giới thiệu nói.

“ . . . . .” Lăng Thù chớp chớp mắt, Tần Tinh Hồn cũng chớp chớp mắt.

“Lần trước khi cậu tới ứng tuyển ca sĩ ở quán bar chúng tôi, tôi đã cảm thấy bài hát của cậu rất có sức cuốn hút, không nghĩ tới thị trấn này của chúng tôi lại có thể nghênh đón một ngôi sao lớn như cậu.”

Ông chủ quán bar thay đổi một bộ mặt nghiêm chỉnh khác.

Nhưng vô luận hắn nghiêm túc như thế nào, Tần Tinh Hồn cũng nhớ tới sự thật hắn là ông chủ quán bar đồng tính luyện ái.

Hắn là ông chủ của quán bar đồng tính luyện ái.

Nói không chừng bản thân cũng là đồng tính luyện ái.

Nói không chừng đang lên lút bàn tính gì đó không tốt ở trong bụng.

Tần Tinh Hồn ung dung thản nhiên kéo Lăng Thù lại gần bên người mình một chút.

Sau đó, y nhướng mi.

“Anh có chuyện gì muốn nói?” Tần Tinh Hồn trực tiếp sáng khoái.

“Các người bây giờ hẳn là rất khó ra khỏi bệnh viện đi.” Ông chủ quán bar nói.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn lặng lẽ liếc ông chủ quán bar.

“Tôi có thể dẫn các người ra ngoài.” Ông chủ quán bar cũng quyết định thoải mái nói.

“Có yêu cầu gì?” Tần Tinh Hồn liếc xéo nói.

“Yêu cầu rất đơn giản, tôi chỉ hy vọng quý ngài này có thể đến hát ở quán bar chúng tôi.” Ông chủ quán bar nói.

“ . . . . .” Lăng Thù cùng Tần Tinh Hồn lại nhìn nhau.

“Tôi không đồng ý!” Tần Tinh Hồn lại phản đối.

“ . . . . .” Lăng Thù cảm thấy thật tốt là bản thân không phát biểu ý kiến.

Ông chủ quán bar có chút khó hiểu nhìn Lăng Thù.

Lăng Thù hơi mặt đỏ, cuối cùng vẫn nhiệt tình gật gật đầu.

Ông chủ quán bar tưởng rằng chàng trai này đã đồng ý .

Ai ngờ, hắn nghe được không phải câu nói trong dự đoán.

“Tôi nghe bà xã.” Lăng Thù nghiêm trang.

“ . . . . .” Chẳng lẽ ngôi sao lớn là sợ vợ sao? Ông chủ quán bar nhú nhú mày.

Tần Tinh Hồn nghe xong chính là vui sướng ngất ngây, thật muốn ngay lập tức bay đến hôn một cái lên người Lăng Thù.

“Tôi yêu cầu không cao, chỉ hi vọng chồng cô đến hát một lần vào mỗi cuối tuần là được, chỗ nghỉ gì đó tôi sẽ cung cấp cho các người, tuyệt đối giữ bí mật.” Ông chủ quán bar nói với Tần Tinh Hồn.

Hắn đã phát hiện, nhân vật kiểu ngôi sao trước mắt này đã hoàn toàn hướng về người phụ nữ của cậu ta.

Tần Tinh Hồn nửa lời không hé.

Y và Lăng Thủ bị nhốt suốt ở trong này cũng không phải biện pháp, nếu tiếp tục nữa, thực có thể sẽ gặp phải chuyện gì.

Sự trầm mặc của y trái lại khiến ông chủ quán bar càng thêm nắm bắt không được .

“Anh có thể đảm bảo hành tung của chúng tôi không bị tiết lộ?” Tần Tinh Hồn rất cục mĩnh.

“LAST. L ở phương diện này vẫn có năng lực làm được.” Ông chủ quán bar tự tin nói.

Tần Tinh Hồn hơi hơi chớp chớp mắt.

“Tôi không đồng ý.”

“ . . . . . ”

“Tuy điều kiện anh đưa ra không tồi, nhưng tôi vẫn cảm thấy ông xā tôi lên biểu diễn rất thường xuyên .”

“ . . . . . ”

“Hai tháng diễn một lần.” Tần Tinh Hồn nói.

“ . . . . . ” Đây là bắt chẹt sao?

“Nửa tháng lên sân khấu một lần, tôi phụ trách ăn, mặc, ở, đi lại của các người.”

“Dự tính của anh vẫn rất không tồi, y đến quán bar các người ca hát, không những tăng thêm thu nhập, còn nâng cao danh tiếng, còn muốn so đo, ăn mặc của chúng tôi chỉ là hạt cát trong sa mạc.”

Tần Tinh Hồn lạnh lùng nói.

“ . . . . . ” Ông chủ quán bar thừa nhận ý nghĩ của bản thân đã bị người phụ nữ trước mắt này nhìn thấu.

“Một tháng rưỡi hát một lần, thế nào?” Tần Tinh Hồn nhướng mi nói.

“Một tháng lên sân khấu một lần.” Ông chủ quán bar nghiêng răng nói.

“Ba tháng lên biểu diễn một lần.” Tần Tinh Hồn dựng thẳng ba cái ngón tay lên.

“Được, vậy hai tháng lên sân khấu một lần.” Ông chủ quán bar lựa chọn bằng giá lần đầu tiên Tần Tinh Hồn đưa ra.

Tần Tinh Hồn khẽ cười một tiếng, lắc lắc đầu, lại dựng lên ngón tay thứ tư.

Y đang chuẩn bị mở miệng, ông chủ quán bar lập tức ngăn y.

“Ba tháng thì ba tháng, ba tháng lên sân khấu một lần, tôi chịu trách nhiệm nơi ở của các người, thế nào?”

Tần Tinh Hồn lúc này mới hài lòng thỏa dạ thu hồi ngón tay của mình.

“ . . . . . ”

Lăng Thủ đang ở một bên cảm giác bản thân giống như là một món hàng hóa, đang lung lay không vững ở giữa gió mưa.

Máy Thai

Edit: Samleo

Sự thật chứng minh, ông chủ Lưu ở thị trấn nhỏ này là có sức ảnh hưởng nhất định, cũng là có đủ thân phận cùng năng lực nhất định.

Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thủ được người ông chủ Lưu phái tới cải trang bí mật ra khỏi bệnh viện, đưa đến dừng chân ở một thị trấn tương đối hẻo lánh.

Cuộc sống cuối cùng lại tiếp tục yên bình.

Chăm sóc của ông chủ Lưu rất chu toàn, bố trí nơi ở rộng rãi thoải mái, mỗi ngày cung cấp hoa quả rau cải tươi, tất cả chi phí ăn, mặc, ở, đi lại của hai người toàn bộ đều tính ở trên người ông chủ quán bar đồng tính luyện ái.

Tần Tinh Hồn dứt khoát trực tiếp đặt toàn bộ thẻ tín dụng thẻ nhớ mang theo từ trong nhà trước kia vào tầng dưới cùng của tủ quần áo.

Y cùng Lăng Thù hai người hoàn toàn thành hai trạch nam, suốt ngày 24 giờ dính cùng một chỗ.

Chẳng qua hai người giam cùng một chỗ chỉ nhìn đối phương, không thể làm, đây mới là tiếc nuối lớn nhất.

Tần Tinh Hồn cũng từng thử nghiệm ý tưởng bò lên thân thể Lăng Thù một lần, kết quả bò lên, làm mấy giai đoạn chuẩn bị trước, lúc vừa định đi vào phía sau Lăng Thù, bụng đã kê trên người Lăng Thù, Lăng Thù khó chịu, y lại càng không dễ chịu.

Người nào đó đành phải không có cách nào thu hồi lòng dạ méo mó của y.

Lăng Thù thì ở một bên âm thầm cười.

Dĩ nhiên cậu là không có khả năng trực tiếp cười ra tiếng.

Tần Tinh Hồn cảm giận trừng mắt liếc cậu một cái, ánh mắt có bao nhiêu hờn tủi thì có bấy nhiêu ai oán.

Lăng Thù nhìn thân mình trần trụi của Tần Tinh Hồn, không kìm được vươn tay sờ bụng Tần Tinh Hồn.

Bụng Tần Tinh Hồn giống như có một cái nồi nhỏ, gồ gồ tỏa ra ở bên ngoài.

Thật sự là thần kỳ!

Lăng Thù ngạc nhiên thú vị.

Tần Tinh Hồn thấy bộ dáng Lăng Thù, cũng không nhịn được xoa xoa bụng mình.

Mặc dù làm hồng dáng người, nhưng thật có thể sinh ra một bé cưng, y có chết vạn lần cũng không chối từ.

Chủ yếu chính là, đây là đứa con của y cùng Lăng Thù.

Tần Tinh Hồn vô cùng vui vẻ nghĩ.

“Được năm tháng rồi nhỉ?” Lăng Thù chọc chọc bụng Tần Tinh Hồn.

“Năm tháng lẻ bảy ngày.” Tần Tinh Hồn cười tủm tỉm.

“ . . . . .” Lăng Thù tò mò lại chọc chọc.

“Ngứa. . . . .” Tần Tinh Hồn vuốt ve tay Lăng Thù, cười hì hì.

Lăng Thù chớp chớp mắt, nhìn mặt Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn lúc này đã cởi bỏ trang phục dịch dung ban ngày ra khỏi người, lại trở về bộ dáng thiếu niên ngây ngô trước kia, chẳng qua lúc này sắc mặt đỏ hồng, làm cho trong lòng Lăng Thù động mạnh.

Lăng Thù vội vàng ổn định tâm trạng.

“Em nghe nói em bé bốn tháng sẽ máy thai, có phải hay không?” Lăng Thù có chút tò mò hỏi thăm.

“Bốn tháng?” Tần Tinh Hồn chớp chớp mắt, điểm ấy y trái lại không biết.

“Anh bây giờ đã năm tháng.” Lăng Thù chỉ chỉ Bụng Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” Quả thật là năm tháng.

“Có động tĩnh không?” Lăng Thù hỏi.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nhú nhú mày, y một chút cảm giác cũng không có.

Máy thai trong truyền thuyết là chỉ thai nhi ở trong bụng vươn tay đá chân, số lần cùng tốc lực máy thai ám chỉ an nguy của thai nhi ở trong bụng.

Lăng Thù nhìn vẻ mặt của Tần Tinh Hồn, có chút kinh ngạc.

“Tinh Hồn, anh không cảm giác sao?”

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn có chút sợ hãi.

“Thật sự không cảm giác?”

“Không có.” Tần Tinh Hồn thành thật trả lời.

“Thời điểm năm tháng, máy thai là rõ ràng nhất.” Lăng Thù chỉ ra.

“ . . . . .” Sao em ấy biết rõ ràng như vậy.

“Sẽ không phải đứa nhỏ xảy ra vấn đề gì chứ. . . . .” Lăng Thù thấp thỏm không yên, cậu chính là đặc biệt tìm hiểu qua tư liệu về phương diện mang thai, mặc dù xem đều là phụ nữ mang thai.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nhan sắc hồng hồng lập tức trở nên tái nhợt vô cùng.

“Em nghe một chút.” Lăng Thù thấy lời nói của mình phỏng chừng là đã hù dọa Tần Tinh Hồn .

Tần Tinh Hồn đối với chuyện gì cũng là một bộ dáng không sợ trời không sợ đất, duy chỉ có hai chuyện vẫn tính toán chi li giống đàn bà.

Đầu tiên chuyện thứ nhất, không cần phải nói chính là Lăng Thù. Lăng Thù dĩ nhiên là phần quan trọng nhất trong sinh mệnh của y.

Chuyện thứ hai, cũng không cần phải nói, đó chính là em bé trong bụng y.

Rất sớm trước kia, Lăng Thù đã phát hiện Tần Tinh Hồn đối với em bé có cổ chấp rất lớn.

Lăng Thù nhẹ nhàng đưa lỗ tai tiến đến bên cạnh bụng của Tần Tinh Hồn, còn thật sự lắng nghe.

Sau đó, trong bụng truyền đến một tiếng vang nhỏ “Đông”.

Thanh âm không to, nhưng là âm thanh “Đông”.

“ . . . . .” Lăng Thù nhướn nhướn mí mắt, tiếp tục nghe.

“Đông!” Lại là một tiếng.

“Đông Đông!”

“Đông Đông Đông Đông!”

“ . . . . .” Lăng Thù mở to mắt.

Đây là bé cưng của bọn họ mấy thai sao?

Thật có sức sống. . . . .

Lăng Thù trong lòng nghĩ.

“Thế nào?” Tần Tinh Hồn vẻ mặt căng thẳng hỏi.

“Có âm thanh.” Lăng Thù nói, “Em bé không có việc gì.”

“Thật sự?” Tần Tinh Hồn cho rằng Lăng Thù đang lừa y.

“Em có thể lừa anh sao?” Lăng Thù nhìn thấy vẻ mặt kích động của Tần Tinh Hồn, lập tức mở miệng dỗ dành.

“ . . . . .” trái tim thấp thỏm của Tần Tinh Hồn lặng lẽ thả xuống.

“Bé cưng của chúng ta rất khỏe mạnh.” Lăng Thù vừa nói, vừa nhìn vẻ mặt của Tần Tinh Hồn.

“Vậy là tốt rồi.” Tần Tinh Hồn vẫn có chút ngờ ngàng: “Nhưng vì sao anh. . . . .”

Y còn chưa nói xong, Lăng Thù đã nhẹ nhàng hôn lên miệng y một cái.

Tần Tinh Hồn nhướng mi.

“Đừng nghĩ nhiều.” Lăng Thù nghiêm túc nói với y.

Tần Tinh Hồn sững sốt một chút, lập tức lại bình tĩnh.

“Thù Thù.” Y bỗng nhiên nhíu mày.

“Làm sao vậy?” Lăng Thù dịu dàng hỏi.

“. . . . .” Tần Tinh Hồn tiếp tục nhíu mày.

“Tinh Hồn anh làm sao vậy?” tim Lăng Thù thoáng cái nhảy lên.

“Không có gì.” Tần Tinh Hồn bĩu môi.

“. . . . .” Lăng Thù có dự cảm không lành.

Sau đó Tần Tinh Hồn cười hì hì hướng cậu nhếch miệng, chỉ chỉ môi mình, lại chỉ chỉ miệng Lăng Thù.

“Thù Thù, anh còn muốn.” y nói.

“. . . . .” Người này thật đói khát. . . . . Lăng Thù khoe miệng giật giật.

Bụng Tần Tinh Hồn càng lúc càng lớn, tới thời điểm bảy tháng, Lăng Thù phải thực hiện hứa hẹn trước đó Tần Tinh Hồn cùng ông chủ Lưu định ra, đến 6 giờ tối, đã bị người ông chủ Lưu phái tới đón đi rồi.

Trong nhà chỉ còn lại có một mình Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn ưỡn bụng, vẫn một bộ dáng thờ ơ, cả người nghiêng một bên ở trên sô pha, một bàn tay cong lên ngón tay, nhẹ nhàng gõ bàn trà bên cạnh sô pha.

Sau đó, chuông cửa vang .

Tần Tinh Hồn nhướng mi, cũng không đi mở cửa.

“Tiến vào.” Y trực tiếp nói.

Cửa phòng vang lên mấy tiếng, cửa phòng vốn khóa đột nhiên mở ra.

Từ bên ngoài đi vào một cậu bé nhìn qua tròn tròn ú ú khoảng mười một mười hai tuổi, toàn thân trên dưới đều mặc quần áo màu trắng. Nó sau khi đi vào còn đóng cửa hẳn hoi, lại đi đến đứng yên trước mặt Tần Tinh Hồn.

“Cậu chủ.” Nó kính cẩn lễ phép gọi.

Tần Tinh Hồn nhướn mi, nhìn cậu bé trước mắt.

Ánh mắt cậu bé rất kỳ quái, cứ giống như bệnh đau mắt, đỏ bừng. Mà đường rãnh chỗ nhân trung của miệng nó rất sâu, miệng như là nứt ra thành ba cánh hoa.

“Heo, giúp ta điều tra hai người.” Tần Tinh Hồn nói.

Cậu bé ngoan ngoãn đứng ở một bên nghe.

“Một người tên là Vương Minh, một người là cái tên trộm, năm tháng trước từng đột nhập chỗ trú ẩn lúc trước của ta trộm đồ đạc.”

“Dạ” cậu bé gật gật đầu.

Tần Tinh Hồn xoa xoa trán.

“Tư liệu sau khi điều tra được không cần giao cho ta, tự mình xem xử lý.”

“. . . . .” Cậu bé lại gật gật đầu.

“Nhưng không nên giết người, ta không muốn em bé sinh ra thì thấy máu.” Tần Tinh Hồn dặn.

“Cậu chủ, con biết nên làm thế nào.” Cậu bé đáp.

Tần Tinh Hồn lúc này mới cười tủm tỉm kéo cậu bé qua, để cho nó ngồi ở trên sô pha, sau đó tự mình đứng dậy, đi lấy một túi đồ ăn vặt lớn bên trong tủ lạnh ra.

“Đây là ta đặc biệt chuẩn bị cho nhóc.”

“ . . . . .” Cậu bé nhìn thấy thịt quả bên trong túi to, ánh mắt co rúm lại một chút.

“Đều là ngày thường nhóc thích ăn nhất.” Tần Tinh Hồn bổ sung.

“ . . . . .” Cậu bé cúi đầu, che dấu vẻ mặt run rẩy của mình, lập tức từ sô pha đứng lên.

“Cậu chủ, không có chuyện gì, Tiểu Trư rời khỏi trước.” Cậu bé nói.

Tần Tinh Hồn cười tủm tỉm gật đầu, đem túi đồ ăn vặt nhét vào trong tay cậu bé.

“Đi thông thả.” Y nói.

Cậu bé hướng Tần Tinh Hồn kính cẩn lễ phép cúi đầu, xoay người đi ra ngoài cửa, ngay cả bước chân cũng bước rất nhanh.

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: -0- mọi người có thể đoán cậu bé là ai không, dù sao cũng không cần suy nghĩ theo hướng bình thường là đúng rồi.

Xem TV

Edit: Samleo

Lăng Thù đã lâu lắm không ca hát ở trước mặt nhiều người như vậy, cậu đứng ở trên sân khấu, ngọn đèn chóa mắt, chỉ cảm thấy xa lạ.

Dựa theo quy định, Lăng Thù cần ở quán bar hát ba tiếng, sau đó lại do người ông chủ Lưu phái hộ tống đi ra ngoài.

Quán bar chật ních người, có khán giả ngưỡng mộ mà đến, có fan bướng bỉnh của Lăng Thù, còn có phóng viên muốn từ buổi biểu diễn nhỏ này bắt được chút tin tức bất quá.

Mặc dù tình cảnh đặc biệt sôi động, nhưng tâm Lăng Thù đã bay đến nơi Tần Tinh Hồn bên kia.

Cậu vội vội vàng vàng chạy xô hết buổi biểu diễn nhỏ này, liền vội vã dưới sự bảo vệ của vệ sĩ ông chủ Lưu phái tới, về đến chỗ ở bí mật.

Mở cửa ra, cậu nhìn thấy một mình Tần Tinh Hồn lẳng lặng ngồi ở trên sô pha uống ly nước nóng bốc khói.

Tần Tinh Hồn cũng thấy Lăng Thù bước vào, lập tức khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Đã về rồi?”

“Àn.” Lăng Thù đáp một tiếng, đi đến bên cạnh Tần Tinh Hồn, bắt lấy tay Tần Tinh Hồn.

“Làm sao vậy?” Tần Tinh Hồn nhướn mi.

“Chờ anh sinh bé cưng xong, chúng ta rời khỏi nơi này.” Lăng Thù nghiêm túc nói.

“Được.” Tần Tinh Hồn cười tủm tỉm kéo Lăng Thù qua, để cậu ngồi ở bên cạnh mình.

“Chúng ta sẽ tìm một nơi không người.”

“Àn.”

“Mang theo em bé của chúng ta.”

“Nhất định.”

“Bé cưng của chúng ta muốn đặt tên gì?”

“Chưa nghĩ ra.”

“ . . . . . ”

“Thù Thù, em nghĩ được rồi?”

“Chưa. . . . . ”

“ . . . . . ”

Hai người trầm mặc một hồi ánh mắt, ánh mắt Tần Tinh Hồn xoay xoay, cười hì hì.

“Nếu không đợi sinh em bé ra, bộ dạng nó giống ai thì lấy họ người đó?”

“Cái này có thể nè.” Lăng Thù nghĩ nghĩ.

“Nếu giống anh, thì gọi Tần Linh, còn giống em cứ gọi là Lăng Tinh, thế nào?”

“Được đó.” Lăng Thù lại suy nghĩ một chút, dù sao vô luận thế nào cũng là tên của hai người kết hợp.

Nhưng cậu lại phân vân một chút.

“Nếu bộ dạng nó không giống, hay mỗi người chỉ giống một nửa thì sao?” Lăng Thù nêu vấn đề.

“Vậy bắt thăm đi.” Tần Tinh Hồn tiếp tục đề nghị.

“ . . . . . ”

Sau khi buổi biểu diễn kết thúc, hai người lại bắt đầu cuộc sống trạch ngày qua ngày.

Ông chủ Lưu thì tới lui mấy lần, luôn luôn khen sức ảnh hưởng của Lăng Thù trên sân khấu không tồi, mang lại cho quán bar lợi nhuận thật lớn.

Lăng Thù chỉ cười cười.

Tần Tinh Hồn thì cực kỳ chăm chú xem DVD hiện trường ông chủ Lưu thu lại, vừa xem vừa chỉ vào động tác của Lăng Thù.

“Thù Thù, động tác này của em thật xuất sắc!”

“Thù Thù, bài hát này thật bùi tai!”

“Thù Thù, bộ dáng trang điểm của em bây giờ đẹp không ngờ.”

“ . . . . . ”

Lăng Thù thì ở một bên im lặng không nói.

Xem xong DVD, Tần Tinh Hồn lại chuyển sang kênh truyền hình.

Mới vừa bật trở lại, thì nhìn thấy kênh đang chiếu phim SOUL .

Bộ phim SOUL này đạt được danh tiếng luôn không tồi, nhưng hai người với tư cách đương sự đều chưa từng xem qua.

Lăng Thù chỉ phụ trách diễn, sau khi quay xong thì không thể chờ đợi được tìm Tần Tinh Hồn bỏ trốn đi.

Tần Tinh Hồn suốt ngày dưỡng thương, sau đó thì là bận bịu tán tỉnh cùng Lăng Thù, cũng không có thời gian xem.

Thấy hình ảnh Lăng Thù ở trong màn ảnh diễn sát thủ SOUL, Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù liếc nhau.

“Đừng xem .” Đối mặt sát thủ SOUL bản người thật, Lăng Thù từ đầu tới cuối đều cảm thấy bản thân diễn vai sát thủ kia rất ngây thơ.

“Xem xem.” Tần Tinh Hồn giấu điều khiển từ xa phía sau.

“ . . . . . ” Lăng Thù nhìn ánh mắt sáng long lanh của Tần Tinh Hồn.

Sau đó cậu cũng im lặng cùng Tần Tinh Hồn xem phim.

Tần Tinh Hồn chăm chú quan sát, thấy Lăng Thù diễn vai sát thủ SOUL khi đang chấp hành nhiệm vụ động tác mạch lạc, lại đến SOUL trong cuộc và cảnh sát cười hì hì cùng nhau đùa giỡn, cuối cùng bị bại lộ hàng tung, bị cảnh sát bức đến đường cùng.

Cuối cùng Lăng Thù đứng ở bờ biển, nhìn cảnh sát từ từ vây quanh vòng tròn, kéo thân thể bị thương thả người nhảy vào trong biển.

Hình ảnh hỗn loạn trong trí nhớ đang lóe ra không ngừng.

“A!” Tần Tinh Hồn nghẹn ngào hoảng sợ “A” một tiếng.

Lăng Thù từ trong nội dung bộ phim phục hồi lại tinh thần, nhìn Tần Tinh Hồn, chỉ thấy trên gương quen thuộc rõ ràng có dấu vết ẩm ướt của những giọt nước mắt.

“Tinh Hồn, sao anh khóc?” Lăng Thù kinh ngạc hỏi han.

“Anh không có.” Tần Tinh Hồn lại bắt đầu quệt lung tung trên mặt.

“ . . . . .” Lăng Thù nhớ rõ thời điểm lúc Tần Tinh Hồn từ trong tay Tạ Tinh Am trở về dẫn cậu đi, thấy y cũng là khóc lóc như vậy.

“Anh xem đến đoạn em nhảy vào trong biển, thì bị dọa một cái.” Tần Tinh Hồn thấy Lăng Thù không tin, giải thích nói.

“Em cũng không phải thật sự nhảy xuống biển.” Lăng Thù nói.

“Hắc, diễn đến rất thực thôi.” Tần Tinh Hồn bĩu môi.

“ . . . . .” Lăng Thù nửa tin nửa ngờ.

Đúng lúc này, điện thoại trong phòng bỗng nhiên vang lên.

Từ khi bọn họ dọn đến ở trong căn phòng này, thì không ai biết điện thoại của bọn họ.

Nhưng cũng có thể là Tần Tinh Hồn nói cho người của y.

Lăng Thù thì ngồi ở một bên, nhìn Tần Tinh Hồn đi tiếp điện thoại.

Tần Tinh Hồn bắt điện thoại.

“Cậu chủ.” đầu kia điện thoại truyền đến thanh âm của cậu bé.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn liếc Lăng Thù một cái, “Ân” một tiếng.

“Tên trộm đã sa lưới.” Cậu bé dừng một chút, thành thật khai báo.

“Vương Minh chạy trốn rồi.”

“ . . . . .” Đúng thật là heo. Tần Tinh Hồn trong lòng nghĩ.

“Vương Minh người kia năng lực chống điều tra tương đối cao.” Heo con là biện bạch cho chính mình.

“ . . . . .” Nhóc thật sự là heo, Tần Tinh Hồn thật muốn trách mắng.

“Cậu chủ, cậu yên tâm, con chỉ là gọi đến báo cáo một chút tiến triển của nhiệm vụ.”

“ . . . . .”

“Con nhất định sẽ bắt Vương Minh về.” heo con tham vọng chí lớn.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn “Ba” một cái cúp điện thoại.

Lăng Thù bước đến, thắc mắc nói: “Sao vậy?”

“Không có gì. . . . .” Tần Tinh Hồn nhìn thấy Lăng Thù, tức khắc lại nhớ tới bộ dáng cười đùa cợt nhả.

—

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: tung hoa tung hoa, cuối cùng sắp bước vào kết thúc rồi

~Trở Dạ

Edit: Samleo

Tần Tinh Hồn có rất nhiều bí mật giấu Lăng Thù, nhưng Lăng Thù chưa bao giờ muốn cưỡng cầu Tinh Hồn nói ra. Cậu cảm thấy hai người yêu nhau nên cùng nhau tín nhiệm đối phương.

Có lẽ cuối cùng có một ngày, Tần Tinh Hồn sẽ từng bước từng bước từ từ nói bí mật của y cho cậu.

Có lẽ mười năm.

Có lẽ hai mươi năm.

Cậu không vội, cậu có thể chậm rãi chờ.

Tới gần ngày sinh, Tần Tinh Hồn lại càng ngày càng thích ngủ. Trước khi mang thai, y một ngày nhiều nhất ngủ tám tiếng, giai đoạn đầu mang thai, mỗi ngày ngủ mười tiếng, tới bây giờ, Tần Tinh Hồn gần nửa ngày đều là nằm ngủ trên giường.

Tới thời điểm Tần Tinh Hồn mang thai em bé mười tháng, Lăng Thù lại phải chuẩn bị buổi biểu diễn ba tháng một lần của quán bar.

Cậu ở trong nhà trang hoàng chính mình một chút, cố gắng làm cho quần áo bản thân tương đối khô mát chỉnh tề, lúc này mới đi vào phòng ngủ.

Tần Tinh Hồn lúc này đã nghiêng người ở ngủ trên giường .

Bởi vì bụng đã lớn hơn bình thường rất nhiều, cho nên cả người Tần Tinh Hồn chỉ có thể nằm, chần chập ở trên cái bụng gồ gồ cao cao, bộ dáng vô cùng buồn cười.

Lúc Tần Tinh Hồn ngủ hai mi nhắm lại, bộ dáng có chút mệt mỏi.

Lăng Thù biết Tần Tinh Hồn mang thai em bé vô cùng không dễ, mỗi ngày còn phải chuẩn bị tinh thần nhìn qua bình thường như xưa, lại càng vất vả.

Lăng Thù cậu chậm rãi đi qua, giúp Tần Tinh Hồn đắp tốt chăn.

Lúc này cửa phòng mở, vệ sĩ tới đón Lăng Thù rồi.

Lăng Thù nhìn Tần Tinh Hồn một cái, đi theo vệ sĩ ra khỏi cửa.

Tần Tinh Hồn khó được một lần ngủ say như chết vậy, mơ mơ màng màng chỉ cảm thấy bên cạnh có bóng người lúc ẩn lúc hiện, người kia còn tiến đến trước mặt y, xúc chạm y lên.

Y nhíu nhíu mày, hình như hôm nay là ngày biểu diễn của Lăng Thù.

Chẳng lẽ Thù Thù có thể trở về sớm như vậy?

Nhưng trên người người nọ cũng không có mùi quen thuộc trên người Thù Thù.

Tần Tinh Hồn mạnh mẽ mở mắt ra.

Lăng Thù hát mấy bài trong album của mình trước kia, thấy rất nhiều rất nhiều khán giả dưới sân khấu.

Cậu thanh thanh cổ họng.

“Cám ơn mọi người ủng hộ tôi.”

Lăng Thù chậm rãi nói: “Sau đây tôi muốn hát một bài, bài này cũng là bài tôi sáng tác lúc ra mắt, bài hát mang tên Giữa trắng và đen .”

Khán giả dưới sân khấu phát ra tiếng thét chói tai, tiếng hò hét.

“Tôi muốn tặng bài hát này cho người đợi tôi ——”

Lăng Thù dừng một chút.

Cậu vốn muốn nói, người vợ đợi tôi bốn năm, nhưng cậu lại nhíu nhíu mày.

” Tôi muốn tặng bài hát này cho người vợ đợi tôi cả đời.”

Cậu nói.

“Đốc” một tiếng, dao nhỏ cắm vào ra giường.

Nơi hấn cắm vào đúng là vị trí Tần Tinh Hồn vừa nằm ngủ.

Nhưng người đang ngủ lại đột nhiên phản ứng lại, nhanh chóng tránh được tập kích.

Tần Tinh Hồn còn mặc áo ngủ, mạnh mẽ đứng dậy từ trên giường, chỉ cảm thấy bụng dưới có loại cảm giác trĩu xuống đau đớn.

“Hắc, không thể ngờ được mày là đàn ông.” Kẻ đánh lén âm hiểm trác trác cười.

Tần Tinh Hồn chịu đau đứng ở bên giường, mắt phượng liếc người đến.

Người tới cơ thể hơi béo phì, là Vương Minh trước kia y từng nhìn thấy qua.

Cũng là người Heo đuổi giết sói.

Nhưng thấy hấn tìm được chỗ ở của mình cùng Lăng Thù, hơn nữa có thể ung dung thản nhiên lên vào, quả thật có mấy phen bản lĩnh.

Tần Tinh Hồn trầm mặc liếc mắt nhìn Vương Minh một cái.

“Một người đàn ông, cư nhiên cũng có thể mang thai.” Vương Minh riu rít nói: “Xem ra nếu nâng mày ra ngoài, khẳng định còn đỏ hơn Lăng Thù.”

Tần Tinh Hồn vịn lấy tủ quần áo bên giường, cười lạnh nói: “Xem ra thân phận của mày không chỉ đơn giản là tìm kiếm ngôi sao như vậy.”

“Thân phận của mày cũng không đơn giản.” Vương Minh lại từ trong túi móc ra một con dao cắt trái cây.

“Rõ ràng dám phái người điều tra tao.” Hấn hung hăng nói.

Tần Tinh Hồn rũ mắt không nói.

Vương Minh là ai không quan trọng, mà trước mắt giải quyết Vương Minh mới là quan trọng nhất.

Cậu lấy lại bình tĩnh, bên miệng gợi lên một nụ cười giả tạo: “Vậy phải không đôi ta so so, thân phận của người nào lại càng không đơn giản.”

Lời nói của Tần Tinh Hồn không nặng, nhưng trong đó mơ hồ có một bầu không khí không thể kháng cự.

Vương Minh trước kia cũng là trải qua cuộc sống đao đâm máu liếm, bị loại không khí kỳ lạ này kích thích, càng tăng thêm háo hức thêm máu của hấn.

Hấn “Ba” một cái rút dao, ném tới Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn hơi hơi nghiêng một bước, Vương Minh nhất thời vô lực.

Trong nháy mắt nghiêng thân mình ở trước Vương Minh, Tần Tinh Hồn “Xoát” vươn tay bắt lấy sau gáy Vương Minh, hơi hơi phát lực.

Xương cổ truyền đến âm thanh kéo kẹt kéo kẹt.

Rốt cuộc cần giết người hay không.

Y trong đầu suy xét rất nhanh.

Trong lòng Vương Minh bỗng nhiên tuôn ra cảm giác sợ hãi khó có thể nói rõ, bắt đầu liều mạng giấy dựa, dùng khuỷu tay phải, hung hăng đâm vào bụng Tần Tinh Hồn.

Tần Tinh Hồn lập tức lấy tay túm chặt tay người nọ như nổi điên mà đánh tới.

Sợ đụng vào em bé, Tần Tinh Hồn phát lực trong tay, hết sức cố gắng thừa nhận xung lực.

Xương cánh tay phát ra âm thanh “Răng rắc”.

Cứ như vậy, xương tay Vương Minh vỡ nát, nhưng Tần Tinh Hồn bởi vì phát lực rất mạnh, thai khí cũng động.

“ . . . . .” Chết tiệt.

Tần Tinh Hồn cảm thấy bé cưng của mình có xu hướng đau quặn bụng dưới.

Có chất lỏng từ bụng dưới chảy ra, chậm chạp chảy xuống dọc theo chân y.

Y khó chịu lay động một cái, dứt khoát bỏ xuống Vương Minh một chưởng.

Tần Tinh Hồn ổn định thân thể chính mình, ở trong bóng tối chậm rãi sờ soạng, thật vất vả đi đến phòng khách.

Y cầm điện thoại, ấn một dãy số.

“Uy?” người nhận điện đầu kia kéo âm cuối thật dài.

“Ba ba nhỏ. . . . .” Tần Tinh Hồn trấn định tinh thần.

“Nha, Tiểu Tần, hiếm khi con tự gọi điện thoại đến a. . . . .”

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn trầm mặc một chút.

“Ba ba nhỏ, con sắp sinh.” Y chịu đau nói.

“Thật sự?” Ba ba nhỏ hét rầm lên.

“ . . . . . Con sắp không được, hai người mau mau lại đây.”

“Được được, ba đi kêu Đại Tần!”

Ba ba nhỏ cúp điện thoại, hùng hùng hổ hổ quay đầu nhìn ba ba lớn đang uống cà phê viết tiểu thuyết.

“Đại Tần!”

“ . . . . .” Ba ba lớn ngẩng đầu lạnh lùng nhìn y một cái.

“Thu dọn một chút.” Ba ba nhỏ kêu.

“ . . . . .” ánh mắt ba ba lớn lạnh như cũ.

“Chúng ta đi đón cháu nội!” Ba ba nhỏ lại kêu.

“ . . . . .” Ba ba lớn ánh mắt sáng ngời.

Lăng Thù hát xong bài hát cuối cùng Giữa trắng và đen , được vệ sĩ hộ tống về nhà.

Mới vừa mở cửa nhà, cậu đã nhìn thấy một cậu bé ngồi xổm trước cửa, dùng dây thừng rất to rất to trói một người béo.

Cậu bé không biết. Người mập thì biết, là người tìm kiếm ngôi sao kêu Vương Minh.

Lăng Thù đứng ở cửa sững sốt một chút, nghi ngờ bản thân có phải đi nhầm nhà hay không.

Cậu bé cũng ngẩng đầu lên, một đôi mắt đỏ rực hướng Lăng Thù chớp chớp.

Sau đó cậu bé mở miệng.

“Mợ chủ, mợ đã về rồi.”

“ . . . . .” Lăng Thù vẻ mặt hắc tuyến sọc sọc treo thẳng xuống.

“Cậu chủ sắp sinh.” Cậu bé chỉ chỉ cửa phòng ngủ đóng chặt.

“ . . . . .” Lăng Thù miệng mở rộng thành hình chữ “O”.

Chẳng lẽ cậu chủ trong miệng cậu bé chính là chỉ Tinh Hồn?

Tinh Hồn sắp sinh ?

Ô!

Lăng Thù rất nhanh đóng cửa nhà, liền hướng về phía phòng ngủ xoay nắm cửa.

Cùng lúc cậu mới vừa chạm đến nắm cửa, bên trong một người cũng mở cửa, hai người thiếu chút nữa đụng nhau.

Trong tay người nọ còn đang cầm thau nước rửa mặt, nước bị nhuộm đến đỏ rực.

Lăng Thù nhìn thấy vô cùng lo sợ.

“Thù Thù, con đã về rồi!” Ba ba nhỏ biểu tình trên mặt tràn đầy vui sướng.

“Tình Hồn thế nào?” Lăng Thù chỉ muốn đi vào trong.

“Yên tâm tốt lắm, có Đại Tần ở, không xảy ra chuyện.” Ba ba nhỏ ngăn Lăng Thù lại.

“Sao con không nghe được thanh âm của Tình Hồn?” Lăng Thù hỏi han. Trên TV bộ dáng phụ nữ sinh em bé không phải đều rất khó khăn vất vả sao.

“Đại Tần đánh Tiểu Tần hôn mê.” Ba ba nhỏ gọn gàng dứt khoát.

“ . . . . .” Lăng Thù mí mắt giật giật.

Phiên Ngoại Sinh Con Kết Thúc

Edit: Samleo

Ba ba nhỏ đem đổ nước đỏ trong thau đi, rửa sạch tay, kéo Lăng Thù ngồi sang một bên.

Lăng Thù chỉ cảm thấy trong lòng có vui sướng có hồi hộp, các loại tư vị giống như lọ gia vị bị lật đổ, toàn bộ mộng du trộn chung cùng một chỗ.

Heo vẫn ngồi xổm cửa trối người cuối cùng cũng trối xong Vương Minh thành bánh chưng, chậm chậm đi tới.

“Bà chủ.”

“Nhóc kêu ta cái gì?” Ba ba nhỏ giật mi.

“ . . . . .”

“Kêu ông chủ.”

“Ông chủ nhỏ.”

“ . . . . .”

“Tiểu Trư lui trước.” Cậu bé cực kỳ áp lực.

Ba ba nhỏ nghiêng nghiêng liếc cậu bé một cái.

Cậu bé lệ rơi đầy mặt nhìn thấy Lăng Thù.

“Mợ chủ, cậu nhất thiết phải ở trước mặt cậu chủ nói thật nhiều lời khen tiểu Trư a.”

“ . . . . .” Lăng Thù nghe được không hiểu ra sao cả.

“Nếu không y sẽ cho con ăn đến chết.” ánh mắt cậu bé càng đỏ.

“ . . . . .” Lăng Thù có phần nghe hiểu .

Cậu bé khom người chào Lăng Thù, vác Vương Minh bị trối thành bánh chưng trên vai, thân mình nhỏ bé liền chuồn khỏi phòng, lập tức biến mất ở trong tầm mắt của Lăng Thù.

Đúng lúc này, trong phòng truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Tần Tình Hồn.

“A —— ông già chết tiệt, ba cũng không thể cho con dùng thuốc gây tê sao!”

“Con tỉnh?” trong phòng truyền đến thanh âm lạnh băng.

“Đau, đau, đau chết con . . . . .” Tần Tinh Hồn thở.

“Đại trưởng phu có thể duỗi có thể cong.” thanh âm Lạnh như băng đổ dành nói.

“. . . . . Con là tiểu trưởng phu.” thanh âm Tần Tinh Hồn mang theo khóc lóc.

“Con là con trai của Tần Linh ta.” Ba ba lớn chỉ ra.

“Cũng là con trai của Tập Vận ta!” Ba ba nhỏ dường như không chịu khuất phục.

“. . . . .” Ba ba lớn không nói.

“Đau, đau, đau, nhẹ chút!” Tần Tinh Hồn chỉ hít hơi lạnh.

“Thật ra là đến quá vội, không mang theo thuốc gây tê.” Ba ba lớn trầm mặc một chút, nói thẳng ra nguyên nhân.

“. . . . .”

“Đừng lộn xộn.”

“Ba ba lớn con. . . . .” Tần Tinh Hồn mới vừa nâng âm thanh, âm thanh thế nhưng bỗng im bật.

Cứ giống như muốn nói gì đó, bị người kiên quyết ngăn chặn —— Tiểu Tần lại bị Đại Tần đánh hôn mê.

Lăng Thù nghe được cả kinh một lúc, mí mắt không ngừng chớp.

Ba ba nhỏ thì lại là vẻ mặt thông cảm.

“Thù Thù, đừng sợ.”

“. . . . .”

“Đại Tần chẳng qua có khuynh hướng bạo lực gia đình.”

“. . . . .” Thật đáng sợ. . . . .

“Nhưng không sao.”

“. . . . .” Tại sao không sao?

“Khuynh hướng bạo lực của Đại Tần chỉ giới hạn trong Tiểu Tần mà thôi.”

“. . . . .” Lăng Thù vô cùng lo lắng an nguy của Tần Tinh Hồn.

“Đánh là thân, mắng là yêu, không có việc gì.”

“. . . . .” Đây là lập luận gì?

Đợi đến gần khoảng một tiếng, cửa phòng đóng chặt cuối cùng mở ra.

Ba ba lớn vẻ mặt âm trầm đứng ở cửa.

Ánh mắt y ngấm ngầm chớp nhoáng nhìn chằm chằm ba ba nhỏ, quét tới quét lui qua lại.

Ba ba nhỏ bị nhìn chăm chú đến co rúm lại một chút, lúng ta lúng túng hỏi: “Đại Tần, cháu trai của em đâu?”

“Ở bên trong.” Ba ba lớn lạnh lùng nói.

Ba ba nhỏ vui mừng nhướn chân mày, y cuối cùng lên chức ông nội nhỏ rồi!

Y vội vàng lôi kéo Lăng Thù chạy vào trong phòng.

Lăng Thù vừa mới vào phòng, liền nhìn thấy Tần Tinh Hồn nằm ở trên giường không nói một tiếng, bụng dẹp dẹp. Cậu nhẹ nhàng đi đến Tần Tinh Hồn lắc lắc y một cái.

“Tinh Hồn?” Cậu kêu.

“Tinh Hồn?” Cậu lại gọi một lần.

Đợi đến lúc Lãng Thù kêu lần thứ ba, mí mắt Tần Tinh Hồn mới giật giật, sau đó hai hàng lông mày mảnh liệt chau lại.

“A —— đau quá ——” Tần Tinh Hồn ôm bụng rên rỉ.

“ . . . . .” Lãng Thù lập tức vươn tay giúp Tần Tinh Hồn xoa xoa bụng.

Tần Tinh Hồn thấy Lãng Thù làm thế, không la, hít hít mũi, đáng thương như vậy nhìn cậu.

“ . . . . .” Lãng Thù lặng lẽ tìm kiếm một vòng.

“Bé cưng đâu?” Tần Tinh Hồn mang theo giọng mũi hỏi.

“ . . . . .” Ba ba nhỏ có chút lưỡng lự nhìn y một cái, sau đó trờ ba ba lớn.

“Đây là có chuyện gì?” Ba ba nhỏ chỉ chỉ thứ được chặn bông bao lại.

“Này phải hỏi con.”

“ . . . . .”

“Có thể là di truyền cách hệ.” Ba ba lớn nhắc nhở.

Tim Tần Tinh Hồn trầm xuống, lao vào trong ổ chăn tìm tìm, cuối cùng tìm được thứ giải phẫu lấy ra từ trong bụng mình.

“A! ! !” tiếng kêu của y càng vang dội càng thảm thương.

“Sao lại là quả trứng! ! !” Tần Tinh Hồn than khóc ở trong ổ chăn.

“ . . . . .” mí mắt Lãng Thù giật giật.

Cậu nhìn thấy Tần Tinh Hồn ôm một quả trứng lớn tròn tròn màu trắng chui ra từ ổ chăn.

“ . . . . .”

“ . . . . .”

“ . . . . .”

Ở bên ngoài trong đó một người há hốc mồm, ngoài ra hai người hiểu rõ tình hình quay lưng đi qua.

Trong quả trứng tròn lớn phát ra một hồi tiếng vang.

“Đông.”

“Đông Đông.”

“Đông Đông Đông Đông.”

Vẻ mặt Tần Tinh Hồn đen đến không thể đen hơn.

Lãng Thù cũng buồn bực nhìn hai người bên cạnh.

“Đây là ghen ỉn.” Ba ba lớn lạnh lùng nói: “Suy cho cùng Tập Vận giống người như thế nào đi nữa cũng không thay đổi được bản chất y là loài động vật.”

“ . . . . .” Ba ba nhỏ nghĩ muốn tiến đến xé rách miệng ba ba lớn.

Tần Tinh Hồn che mặt đỡ trán.

“Con phải cố gắng ấp trứng.” Ba ba lớn trách mắng ba ba nhỏ xong, bắt đầu chuyển sang Tần Tinh Hồn.

“ . . . . .” Tần Tinh Hồn nheo mắt, bấu môi.

Nhìn vẻ mặt biểu cảm không muốn của Tần Tinh Hồn, ba ba lớn chuyển hướng Lãng Thù.

“Xem ra phải vất vả con rồi.” Ba ba lớn nói.

“ . . . . .” Lãng Thù khóe miệng rút rút.

“Thuận tiện bàn bạc một chút ai đảm nhiệm ba ba lớn.” Ba ba lớn đề nghị.

Tần Tinh Hồn cùng Lăng Thù liếc nhìn lẫn nhau, lại nhìn quả trứng Tần Tinh Hồn ôm kia.

Chính cái gọi là:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cổ đoạn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vàng mây rẽ thấy trăng thanh. (*)

Hai người còn có con đường rất dài phải đi, cũng có con đường rất dài phải gần nhau.

Sau cơn mưa thấy cầu vồng,

Ngay cả thân ở mưa đông bão táp,

Tin chắc nhất định sẽ gặp ánh sáng mặt trời.

HOÀN

Tác giả nói ra suy nghĩ của mình: nói rõ: không cho nói tôi nát vụn!

Tổ lòng cảm ơn: chưa hết. Lời bài hát, Người qua đường giáp, Thiến Thiến, Velvetsin, Xà Xà, Ngọc Bích, Từ Từ, vân vân tin nhắn của bạn bè cùng với bạn bè xem trích văn, SO, phần Sinh Con vừa mình vừa cứ như vậy kết thúc =. =

Tiếp theo còn có thể mở văn, đang rối rắm viết về ba ba lớn cùng ba ba nhỏ hay là con của Tiểu Tần ==

Truyện của Hai vị ba ba là tiên hiệp văn (tôi sẽ không nói cho mọi người biết chân thân của ba ba nhỏ là một con chim đầu) ( )

Con của Tiểu Tần là tương lai văn (đứa bé này chính là cùng họ Tiểu Tần ~)

Tóm lại, trước tiên từ từ viết xong truyện của đạo tặc

~Lần nữa cảm ơn mọi người có thể dễ dàng tha thứ tôi thường xuyên suy nghĩ động kinh lung tung ^__^

Truyện có thể sẽ công bố trong một tháng—— trước mắt hơi nghiêng về truyện con của Tiểu Tần, bởi vì đây là văn chính kịch nhẹ nhàng.

Nếu thích có thể chú ý chuyên mục của tôi O(_)O

——

(*) Tiên tung nan mịch tình như mộng

Bồng đoạn tùy phong điệp tùy phong

Đồng tâm thiên tái si tình phán

Thủ đắc vân khai kiến nguyệt minh

<   =’’’   =’’’   =’’’   =’’’>

Trích từ tuyển tập của Mộng Tịch Dao

Dịch nghĩa:

Dấu tiên khó kiếm tình như mộng.

Cổ đoạn theo gió, lá nương phong

Một lòng ngóng tình si vạn kiếp

Đợi vàng mây rẽ thấy trăng thanh.

Đây tuy không phải là xuất xứ sớm nhất, nhưng hiện giờ đã không còn bất cứ biện pháp nào để kiểm chứng xuất xứ của câu tục ngữ này được nữa, cho nên bài thơ này chẳng qua chỉ để mượn tạm.

Ý tứ của câu tục ngữ là những kẻ có tài có thể kiên trì đợi đến một ngày mây rẽ thấy mặt trời, mây tan hiện trăng thanh, muốn nói con người phải kiên trì đến cùng.

[Trích chú thích số 1 trong “Phượng Vu Cửu Thiên”, Quyển 3, chương 11 (Thượng) nhà Đài Lạc]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/minh-tinh-choi-vong-du-chi-di-hiep-tinh-duyen>